

116
A. Klamborowski

1867

BOSTON PUBLIC LIBRARY

Charlotte Harris Fund

ÆSOPI PHRYGIS

FABVLÆ ELEGAN-

tissimis eiconibus veras ani-
maliū species ad viuū
adumbrantes.

*

Gabria Græci fabella XXXXIIII.

Βατραχομομαχία Homeri, hoc est, ranarum
& murium pugna.

Γαλωπεμομαχία, hoc est, Felium & murium
pugna, Tragedia Græca.

Hæc omnia cum Latina interpretatione.

Nunc primū accesserunt Avieni antiqui auto-
ris fabule nusquam antehac editæ.

LVGDVNI,

APVD IOANNEM TORNAESIYM

TYPOGR. REGIVM.

M. D. LXX.

Λεξου

Sih

Centin

Mayllin

Teeblig

Ona

ΣΚΑΜ

Λεξου

Εξου

υβ

Νενο

Κειητ

υαυαυ

ΕΚ ΤΩΝ Α-ΕΧ ΑΡΗΤΗΟ-

φθηνίς σοφισῶν παρ-
αγυμνασμάτων.

ny sophista præexerci-
tamentis.

Μῦθος ποιη-
των μὲν
παρῆλθε, γε-
νήν) ἢ κ)
ρητόρων κρινός ἐκ πα-
ραγνέσεως. ἔστι ἢ μῦ-
θος, λόγος ψευδής,
εἰκονίζων ἀληθείαν.
καλεῖται ἢ Συβαρική
κός, καὶ Κίλιξ, ἢ Κύ-
πριος, παρὰ τὰς σύ-
ρηνους μετὰ θείας τὰ ὀνό-
ματα. νικᾷ ἢ μῦθ-
λον Αἰσώπιος λέγεσθαι,
τὴν δὲ Αἰσωπὸν ἄριστον
πάντων, συγγράψαι
τὰς μύθους. ἔστι ἢ μύ-
θος τὸ μὲν ἔστι λογικόν,
τὸ ἢ ἠθικόν, τὸ ἢ μι-
κτόν. καὶ λογικόν μὲν, ἐν
ᾧ π ποιῶν ἀνθρώπων
πέπλευσται. ἠθικόν ἢ, τὸ
τὸ ἀλόγων ἦθος ἀπομι-
μῆσθαι. μικτόν ἢ, τὸ
ἔστι

A B V L A
perfecta quæ
est à poë-
tis, sed &
rhetoribus cōmunis
facta est admonendi
gratia. Est aut fabula
sermo fictus, imagine
quadam representans ve-
ritatē. Vocatur aut &
Sybaritica, & Cilix,
& Cypria, accepto ab
inuētoribus noīe. Ve-
rū quoniā Aesop⁹ e-
gregiè p̄ter cæteros
cōscripsit fabulas, e-
uicit ut poti⁹ Aesopia
diceretur. ea verò est
triplex, Rōnalis, Mo-
ralis, Mista. Rōnalis
in qua aliqd ab hoīe
geri cōfingitur. Mo-
ralis, quæ eorū imita-
tur mores, quæ sunt
ratio

Atho, Seemals, et

+

rationis expertia. Mi-
sta verò, quæ ratio-
nale irrationaleq; cō-
plectitur. Admoni-
tionē autē, cuius cau-
sa fabulā cōstitueris
si præponas, Antefa-
bulationem: si post-
ponas verò, Affabu-
lationem dices.

EX PHILO-
*strati imaginibus
fabula.*

FAbulæ se ad Æ-
sopum, sua in eū
benevolentia confe-
rūt, & satagat sui: fa-
bula græce & Home-
ro & Hesiodo, nec-
nō & Archilocho in
Lycābē curæ fuit. sed
ab Æsopo humana
oīa ad fabellas reda-
cta sunt sermōe bru-
tis non temerè im-
pertito. nam & cu-
piditatem imminuit,
& libidinē insecta-

ἐξ ἀμεφοτέρων, ἀλόγως
καὶ λογικῶς. τὴν δὲ πα-
ράνεσιν δὲ τὴν ὁ μῦ-
θου τέτακται, ὡς ἁ-
λίτων μὲν ὀνομασίης
ἁερμύδιον, ἐπιμύδιον
δὲ τελευταίου ἐπενέει-
κων.

EK TON ΦΙ-
*λοστράτους εἰκόνων
μῦθοι.*

Φοιτῶσιν οἱ μῦ-
θοι παρὰ τὴν αἰ-
σωπον, ἀγαπῶντες αὐ-
τὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμε-
λένται. ἐμέλησε μὲν
γὰρ καὶ Ὀμήρω μῦθος
καὶ Ησιόδω, ἐπὶ δὲ καὶ
δρῆχιλόχω πρὸς λυ-
κάμβω. ἀλλ' Αἰσώπω
πάντα τὰ τῶν ἀνθρώ-
πων ἐκμεμύθη, καὶ
λόγῳ τοῖς θεοῖσι με-
ταδέδωκε λόγῳ ἕνεκα.
ὡλεονεξίαν τὴν γὰρ ἐπε-
κρίπτει, καὶ ὑβριν ἐλαλί-

νει, κ' ἀπάτιω. κ' ἑω-
λαλέων τις αὐτῷ ὑπο-
κοίνο), καὶ ἀλώπηξ,
ἔ' ἵππῳ νῆ δία, ἔ' ἔ-
δὲ ἡ χελώνη ἄφρων, ἔ'
ὑφ' ὧν τὰ περὶ μα-
θητῶν γίνον) τ' ἔ' βίαι
πρᾶγματων. ἀδοκι-
μῶντες οὖν οἱ μῦθοι
ἀλλ' ἔ' Αἰσωπον φοι-
τῶσιν ἐπὶ τῆς θύρας ἔ'
σοφῆ, ταμνίως αὐτῶν
ἀναδῆσοντες, κ' σεφα-
νώσοντες αὐτὸν θαλάσ-
σεφαύω. ὁ ἔ', οἴμα, ἡ-
νὰ ὑφαίνει μῦθον. τὸ
γ' μειδίαμα ἔ' πρῶ-
σώπυ, καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ κ' τ' γῆς ἐστῶτες
τῆτο δηλῶσιν. οἶδεν ὁ
ζωγράφο), ὅπ' αὐτ' ἔ'
μῦθων φροντίδες, ἀν-
μῆης τ' ψυχῆς δέον-
ται. φιλοσοφεῖ ἔ' ἡ
γενοῦν καὶ τὰ μῦ-
θων σώματα, θηρία
συμβάλλουσα. ἀνθρώ-
ποις, πείρησι χρόν
τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς
ἐκείνου

tur, & fraudem. Atq;
hæc ei leo quispiam
agit, & vulpes, & per
Iouem equus, nec te
studo muta, ex qui-
bus pueri discunt,
quæ in vita geran-
tur. Habitæ igitur in
pretio fabulæ, per
Æsopum accedunt
ad sapientis ianuam
vittis eum deinctu-
ræ, coronaque olea-
gina coronaturæ.
hic, vt puto, fabu-
lam aliquam texit.
risus enim faciei, &
oculi in terram de-
fixi id præ se ferunt.
pictorem, fabula-
rum curas remissio-
re animo indigere,
non latuit. Philoso-
phatur autem pictu-
ra & fabularum cor-
pora. Bruta enim
cum hominibus con-
ferens, cœtum circa
Æsopum statuit, ex
a ; illius

illius scena confi-
 etum. Chori dux vul-
 pes depicta est. uti-
 tur enim ea Aesopus
 ministra argumen-
 torum plurium, ceu
 Dauro Comœdia.

ἐκείνης σκηνῆς συμ-
 πλάσασα. Κορυφαῖα
 ἢ Ἐ χορῆς ἢ ἀλώπηξ
 γέγραπῆ. χρῆται γὰρ
 αὐτῇ ὁ Αἰσώπῳ Ἐ
 κήνῳ ἢ πλείσων ἔσο
 θέσεων, ὡσπερ ἡ Κο-
 μεδία τῆ Δαύρω.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙ-

Ἐμυθοποιῶ, Μα-
ξίμου τῷ Πλανύδη
συγγραφεὺς.

ÆSOPUS FA-

bulatoris vita, à Ma-
ximo Planude con-
scripta.

Πραγματῶν φύσιν ἔν-
ανθρώποις ἠκρίβωσαν
μὲ καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς μεθ'
αὐτῶν παρέδωκαν φέ-
ροντες. Αἴσωπος ὅ-
δοκεῖ μὴ πόρρω θεοτέ-
ρας ἐπιπνοίας τῆ ἡδι-
κῆς διδασκαλίας ἀψά-
μιμος, πολλῶν τῶν μέτρων
τῶν πολλῶν αὐτῷ παρε-
λάσαι. καὶ γὰρ ἔτ' ἀπο-
φαινόμιμος, ἔτε συλλυ-
γίζομιμος, ἔτε μὲν ἐξ
ἰσορίας, ἡὲ ὁ πρὸ τῆ
καὶ αὐτὸν ἠλικίας ἡὲ
ἵκε χρόνος, τὴν νεφεσί-
αν ἀφαιρέμιμος, ἀλλὰ
μύθοις τὰ πάντα πε-
δοτρεῖσθαι, ἔτω τῶν ἄ-
κροατῶν ἀρεστέψυ-
χῶν, ὡς ἀγαθὴν ἐστὶν

RERUM hu-
manarū na-
turā perse-
quuti sunt
& alij, & poste-
ris tradiderunt: Ae-
sopus verò videtur
non absque diuino
afflatu, quum mo-
ralem disciplinam at-
tigit, magno in-
teruallo multos co-
rum superasse. Et-
enim neq; definien-
do, neque ratioci-
nando, neque ex hi-
storia, quam ante
ipsius ætatem tulit
tempus, admonen-
do, sed fabulis peni-
tus erudiendo, sic
audientium venatur
animos, ut pudeat

ratioe predictos face-
 re, aut sentire, quæ
 neq; aues, neq; vul-
 pes, & rursus nō va-
 care illis quibus ple-
 raq; bruta p̄ tpe pru-
 dēter vacasse fingun-
 tur. ex quib⁹ aliqua,
 p̄icula ipsis imminē-
 tia effugerūt, aliqua
 maximā vtilitatē in
 opportunitatib⁹ cō-
 sequuta sunt. Hic igi-
 tur q̄ vitā suā philo-
 sophicæ reip. imagi-
 nē p̄posuerat, & ope-
 rib⁹ magis q̄ verbis
 philosophat⁹, genus
 q̄de traxit ex Amo-
 rio oppido Phrygiæ
 cognomēto Magnæ:
 sed fortuna fuit ser-
 uus. Quare & ma-
 gnop̄e mihi videtur
 Platonis illud ī Gor-
 gia pulchrè simul &
 verè dictū: Plerunq;
 enim hæc, inquit, cō-
 traria inter se sunt,
 natur

τὰς λογικὰς ποιεῖν ἢ
 φρονεῖν, ἢ μὴτ' ὄρνι-
 θες, μὴτ' ἀλώπεκες.
 Ἐὼ πάλιν μὴ πρῶσ-
 ἔχον ἐκείνοις οἷς πολ-
 λά τ' ἀλόγων ἐν κρη-
 ρῶ νενεχῶς πρῶσεχθη-
 κότε μυθολογίᾳ. ἐξ ὧν
 ἂ μὲ κινδυνὸς ἐπηρ-
 τημύες αὐτοῖς διέ-
 δρα, ἢ τὴ μεγίστης ἐν-
 τὺς κρηρῶν τ' ὠφε-
 λείας ἐτύχεν. ἔτ' Ἐπί-
 νου ὁ τ' κατ' αὐτὸν
 βίον φιλοσόφος πολυ-
 τείας εἰκόνα πρῶσθήμε-
 νος, ἢ ἔργων μᾶλλον
 ἢ λόγων φιλοσοφή-
 σας, τὸ μὲ γένος ἐξ Ἀ-
 μουρίων τ' Φρυγίας κρη-
 τήγε τ' μεγάλης ἐπί-
 κλησιν· πλὴν τὴ τύχῃ
 γέγονε δ' ἔλατ'. ἐφ' ᾧ ἢ
 σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ
 τ' Πλάτωνος ἐν γρη-
 γία καλῶς ἄμα ἢ ἀλη-
 θῶς εἰρηάζ' ὡς τὰ πολ-
 λά γ' Ἐπιπᾶ, φησιν, ἐ-
 ναντία ἀλλήλοισ ἐστίν,
 ἢ τε

ἢ τε φύσις ἔο νόμος. Αἰσώπας γὰρ πλὴν ψυχῶν ἢ μὲν φύσις ἐλευθέρων ἀπέδωκεν, ὃ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δαλείαν ἀπέδωκε. ἴχθυσε μάλιστα ἔδ' ἔτι πλὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθέρων λυμμένας. ἀλλὰ καὶ τοῖς πρὸς πολλὰ ἔπολλασσε μεταφέρων τὸ σῶμα, τὸ οἰκείας ἐκείνων ἔδρας ἔχ' οἷός τ' ἐχέει τοῖς μεταστῆσαι. ἐτύχων δ' ὡν ἔμνον δ' ἔλθε, ἀλλὰ ἔδυσχερῆσαι τὸ ἔω' αὐτῶν πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ φοξὸς ἦν, σιμὸς τὸ ῥίνα, σιμὸς τὸ πρῶτον, πρὸς ἄλλο, μέλας, ὄθεν ἔδ' ὀνόμαζος ἔτυχε, (τὸ αὐτὸν γὰρ αἴσωπος τὸ αἰθίοπι) πρὸς γάστρῳ, βλαμσὸς, ἔκφυρος. ἔλαξεν ἔδ' ὀμηρικὸν φερσίτην τῆς ἀγρότης ἔδ' εἶδος ὑπερβαλλόμε

natura ac lex. Nam Æsopi animū natura liberum reddidit, sed hominū lex corpus in seruitiū tradidit. Potuit tamen nec sic quidem animi libertatē corrumpere. Sed quāuis ad res varias, & in diuersa loca trāsteret corpus, à propria tamen sede illum traducere nō potuit. Fuit autē nō solum seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominū. nā acuto capite fuit, pressis narib⁹, depressio collo, prominētibus labris, niger, vnde & nomen adeptus est, (idem enim Æsopus quod Æthiops) ventrosus, valgus, & incuruus: fortē & Homericū Therfiten turpitudine formæ superans.

perans. Hoc verò omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & vox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiam videntur seruitutem Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset seruientium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo verò solertissimo natura extitit, & ad omne commētum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquam ad nullum domesticū opus commodum, ad fodiendum agrum emisit. Ille verò digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto verò aliquando & hero ad agros, ut opera speculareretur,

λόμῃ. ὃ δὲ παύτων ἐν αὐτῷ χείρισον ἴω, ὃ βραδύλωσον, καὶ ὃ τὸ φωνῆς ἀσημέντε καὶ ἀδύφρατον. ἀπαύρα καὶ δοκεῖ τὴν δαλείαν Αἰσώπῳ παρασκύασαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα ἐν ἴω, εἰ ἕτως ἀτόπως ἔχοντι τὸ σῶμα. ἐξεγένεθαι τὸ δαλουύτων ἄρκυς ἀφφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα θεῖον ἴω τῷ αὐτῷ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀίχινέσται. ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπιβόλῳ τῷ. ὁ κεκτημένον θεῖον αὐτῶν, ἅτε πρὸς ἑδὲν οἰκίας ἔργων οἰκείως ἔχοντα, σκάπτειν εἰς ἀγρὸν ἐξαπέστειλεν. ὁ δὲ ἀπελθὼν, παρθύμως τῷ ἔργῳ εἶχετο. ἀφικόμενον δὲ ποτε καὶ τῷ δεσπότῃ πρὸς τὸ ἀγρὸν, ἐφ' ἡ τῶν ἔργων ἐπισκαπύ

πλὴν γένηται, γεωργός
 τις σῦκα τῷ ἀγαθῶν δρε
 ψάμδμ ⊕ δῶρον λῦε-
 κεν. ὁ δὲ ἐπὶ τῷ τῷ
 ὁ πάρας ἡδύεις ἀρχήσ,
 ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτη
 (τῷτο γὰρ λῦ ὄνομα
 τῷ παιδί) φυλάττην
 ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ
 μὲν τὸ λεγόν παρα-
 θεῖναι. συμβαὸν δ' ἔτω,
 καὶ τῷ Αἰσώπῃ καὶ δὴ
 τινὰ χρείαν εἰσελθόν-
 τ⊕ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀ-
 φορμῆς ὁ ἀγαθόποδος
 λαβόμεν⊕ βαλλὺν τῷ
 ἐνδε τῶν στυδῶλων
 ἕνι περτείνῃ, ἐμφο-
 ρηθῶμδμ, εἰ δοκεῖ, τῷ
 σύκων, ὡ ἔτ⊕, καὶ
 ὁ δεσπότης ἡμῶν τῷ-
 τῷ ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς
 τῷ Αἰσώπῃ καὶ τῷ μαρ-
 τυρήσομδμ ἄμφω, ὡς
 εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδρα-
 μόντες, καὶ τὰ σῦκα λά-
 θρα καὶ φαγόντες· καὶ
 ἐπ' ἀληθεῖ γεμελίῳ,
 τῷ περὶ τῷ οἴκον εἰπῶ-
 δῶ,

tur, agricola quidam
 ficus egregias decer-
 ptas dono tulit. Ille
 verò fructus dele-
 ctatus pulchritudine
 Agathopodi mini-
 stro (hoc enim erat
 nomē puero) serua-
 re iussit, vt sibi post
 balneum apponeret.
 Cū verò ita euenif-
 set, atque Aesopo ob
 quandam necessitatē
 ingresso in domum,
 occasione capta Aga-
 thopus cōsiliū hu-
 iusmodi cōseruo cui-
 dam offert: implea-
 mur, si placet, ficu-
 bus heus tu: & si he-
 rus noster has requi-
 fierit, nos verò con-
 tra Aesopū testifica-
 bimur ambo, quòd
 in domum ingressus
 sit, & ficus clā come-
 derit: & super vero
 fundamēto, videlicet
 in domū ingressio-
 ne,

ne, multa mendacia
 inædificabimus : &
 nihil vnus ad duos
 fuerit præsertim quū
 ne sine probationi-
 bus quidem diduce-
 re vnquam os queat.
 Decreto verò hoc,
 ad opus accesserunt,
 & ficus deuorantes,
 dicebant in singulis
 cum risu: Væ tibi in-
 felix Æsopæ. Cū
 igitur herus rediis-
 set à lauacro, & fi-
 cus petiisset, & au-
 diuisset quod Æso-
 pus eas comederit,
 & Æsopum cum ira
 iubet vocari, & vo-
 cato ait: Dic mihi, ô
 execrande, ita me
 contēpsisti vt in pe-
 nu ingredereris, &
 paratas mihi ficus
 comederes? Ille au-
 diebat quidē, & in-
 telligebat, sed loqui
 poterat nullo modo
 ob

δω, πολλά τ' ψυδῶ
 ἐποιηθ' οὐμήσομαι. καὶ
 τὸ μηδὲν ἔσται ὅ γε εἰς
 πρὸς τὰς δύο, καὶ τῶ-
 να μὴ δ' ἄνδρ' ἐλέγχων
 ἀφ' ἑαί ποτε πῶ
 γλῶτταν δυνάμιν ἔ-
 χων. δόξαντ' ὅ δὴ τέ-
 τε, πρὸς τ' ἔργον ἐχώ-
 ρησαν, καὶ τ' σύκων ἐ-
 οἴοντες, ἔλεγον ἔφ' ἐ-
 κείσῳ σὺ γέλωτι, φεῦ
 σοι δύσλυε Αἴσωπε. ὁ
 τῶν δ' ἀσπότης ἐπαυ-
 ελθῶν ἀπὸ τ' λατρῆ,
 καὶ τὰ σῦκα ζητήσας,
 καὶ ἀκέρως ὡς Αἴσω-
 πε αὐτὰ κατεδήδο-
 κε, τῶν τε Αἴσωπον σὺ
 ὀργῆ κελεύει κληθῆ-
 ναί, καὶ κληθέντι φησὶ,
 λέγε μοι, ὦ κατάρχατε,
 ἔγωγε κατεφρόνη-
 σαι, ὡς εἰς τὸ ταμῆον
 εἰσελθεῖν, ἔ τὰ ἔθιμα
 οἴοντα μοι σῦκα θοινή-
 σασι; ὁ ἢ ἀκέρων μὲ,
 καὶ στωϊκὸς βῶ, λαλεῖν
 οἴ' εἶχεν ἔσθ' ὁπωστῶ
 ἀφ'

Δὲ τὸ βραδύγλωσσον.
 μέλιων ἢ ἤδη τύπτει-
 αῖ, τὸ κατηγέρων σφο-
 δροτέρων ἐπικεμήμων,
 πεσὼν πρὸς τὰς τῆς δε-
 παύτης πίθους, ἀναχέ-
 αῖ μικρὸν ἐδέϊτο. δρα-
 μῶν ἢ, καὶ χλιαρὸν ὕ-
 δωρ προσενεγκῶν, τέ-
 τει τε πέπωκε, ἔτι τὰς
 δακτύλους εἰς τὸ σῶμα
 καθείς, αὐτὸς τὸ ὕδρον
 μόνον ἀνέβαλεν, ἔπει-
 τὸ τροφῆς ἀψάμνη-
 ἔτυχεν. ὡς πρόβου γέν-
 αὐτὸ τέτο καὶ τὰς διώ-
 κοντας δρῶσαι, ὡς ἂν
 δήλον γίνηται τίς ὁ τὰ
 σῶμα ἀφαιρήσας. ὁ
 ἢ δεσποτικὸς τὸ νοῆμεν
 αὐτὸ φαυμάτης, ἔτι
 ποιεῖν καὶ τὰς ἄλλας ἐ-
 πέταξεν. οἱ δ' ἐβλά-
 σαντο πιεῖν μὲν τὸ ὕδα-
 ρον, μὴ μὲν τοῖς καθεί-
 ναι καὶ τὸ λιμῶν τὰς
 δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τὰ
 πλάγια τὸ γνάθων αὐ-
 τὰς παραφέρειν. ὅτε
 ἐφθασ

ob linguæ tarditatē.
 Cū iam verberādus
 esset, & delatores ve-
 hemētiore instarēt,
 procumbens ad heri-
 pedes, vt sustineret
 se parū, orabat: quū
 autem accurrisset, &
 tepidā aquā attulif-
 set, eā & bibit, & di-
 gitis in os demissis,
 rursū humorē so-
 lum reiecit: nondum
 enim cibum attige-
 rat. rogabat igitur,
 vt idem & accusan-
 tes facerent, quo ma-
 nifestū fieret quisnā
 ficus dissipasset. He-
 rus autē ingeniū ho-
 minis admiratus, sic
 facere & alios ius-
 sit: illi autem delibe-
 rauerant bibere qui-
 dem aquam, non ta-
 mē demittere in gut-
 tur digitos, sed per
 obliqua maxillarum
 eos circumferre. Vix
 dum

dum autem biberāt,
 quum tepida illa a-
 qua nausea potis in-
 ducta, effecit ut spon-
 te fructus reddere-
 tur. Tunc igitur an-
 te oculos posito &
 maleficio ministro-
 rum & calumnia,
 hērus iussit eos nu-
 dos flagro vapula-
 re. Illi verò co-
 gnouerunt manife-
 stè dictum illud:
 Qui in alterum do-
 los struit, sibi in-
 sciis malum fa-
 bricat. Sequenti ve-
 rò die hero in vr-
 bem reuecto, Ae-
 sopo verò fodien-
 te, quemadmodum
 iussus fuerat, sacer-
 dotes Dianæ, siue
 alij quidam homi-
 nes via errantes,
 & in Aesopum in-
 cidentes, exhorta-
 bantur per Iouem
 hospit

ἔφθασαν ἢ πίνοντες, καὶ
 τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκεί-
 νο ναυτίαν τοῖς πεπο-
 κῆσι παραχρῆμα ἐπε-
 νεγκῆν, αὐτομάτῳ
 παρέχετο τὸ ὄπωρον
 λιχιδόθλιον. τότε θεί-
 νω πρὸ ὀφθαλμῶν
 πεσόντες τῆτε κακῶν
 γήματα τὸ οἰκετῶν,
 ἐτὶ συκοφαντίας, ὁ
 μὴ δεσπότης ἐκέλευ-
 σεν αὐτὰς γυμνωθέντας
 μασιζεῖσθαι. αἰδέεσθαι ἐπέ-
 γνωσαν σαφῶς καὶ τὸ
 εἰπόντα, ὡς ὅστις κατὰ
 ἑτέρω δόλια μηχαν-
 ασίῃ, αὐτῷ λείληθε
 τὸ κακὸν δεχόμενος
 τῶν. τῆ δὲ ἐπίστασι, τὸ
 μὴ δεσπότης εἰς ἄστυ ἀ-
 ναζύξαντες, τὸ δὲ
 Αἰσώπῃ σκάπτοντες ἢ
 πρὸς ἀλάχη, ἱερεῖς τὸ
 ἀρτέμιδος, εἴτε ἄλλοι
 ἄνθρωποι τὸ ὁδὸν
 πλανηθέντες, καὶ τῷ
 Αἰσώπῳ πεινυχόντες,
 πρὸς τὸ εἰπὸν πρὸς Διὸς
 ξενίε

ξενίας τὸν ἀνδρα, πλὴν
 εἰς ἄστυ φέρονται αὐ-
 τοῖς ὑποδείξαι. ὁ δὲ
 ὑπὸ σκιαῶν δένδρων τὰς
 ἀνδρας ἀπαγαγὼν
 αἰθέρα, καὶ λιτὸν
 περὶ χθονὸς δεῖπνον,
 εἶτα καὶ ἠγασάμενος
 αὐτοῖς, εἰς λιτὴν ἐζήτησεν
 ὁδὸν εἰς λυέεσσαν, οἱ μὲν
 οὐκ ἔγνωσαν ἐπὶ τῇ
 ξενίᾳ, τὸ δὲ καὶ
 ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ ἀφ-
 φροσύνης τοῦ ἀνδρός
 ἐξαρτηθέντες, ἔλαβον
 χεῖρας εἰς ἔρανον ἠ-
 ραν, καὶ διχῆ τ' ὑ-
 εργέτω ἠμείψαντο.
 Αἴσωπος δὲ ὑποπρί-
 ψας, καὶ εἰς ὕπνον κα-
 ταπεσὼν ὑπὸ τε τοῦ
 συνεχῆς πόνου καὶ καύ-
 ματος, ἔδοξεν ἰδεῖν
 πλὴν τύχῃ ἐπιστᾶσαν
 αὐτῷ, ἣ λίπιν τ' ἰλάσ-
 τῃς, καὶ λόγους δρόμον,
 καὶ σφίον πλὴν τ' ἰού-
 ρων χειροπόδων. ὁ-
 ρῶν οὐκ ἠδύπνοσθεῖς,
 φησὶ,

hospitalem, homi-
 nē, vt quæ in urbem
 duceret viam osten-
 deret. Ille quum sub
 umbrâ arboris viros
 adduxisset prius, &
 frugalē apposuisset
 cœnam, inde & dux
 factus ipsis, in quam
 quærebant viam in-
 duxit. Illi itaque, tum
 ob hospitalitatē, tum
 ob ductum mirū in
 modum viro deuin-
 cti, & manus in cœ-
 lum eleuarūt, & pre-
 cibus benefactorem
 remunerati sunt. Ae-
 sopus verò reuersus,
 & in somnum lapsus
 præ assiduo labore
 & æstu, visus est vi-
 dere Fortunam astā-
 tem sibi, & solutionē
 linguæ, & sermonis
 cursum, & eam quæ
 fabularū est sapien-
 tiam largientem. Sta-
 tim igitur excitatus
 ait,

ait, Παρὰ, vt suauiter dormiui, sed & pulchrum somnium videre mihi visus sum: & ecce expeditè loquor, Bos, asinus, rastro. per deos intelligo, vnde mihi bonum accesserit hoc: quia enim pius fui in hospites remunerationē meliorē consecutus sum. Ergo benefacere, bona plenū est spe. Sic igitur Aesopus lætatus factus, rursus cœpit fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad operarios profecto, & horum vnum, quoniā parū errauerat in opere, virga verberate, Aesopus statim exclamauit, homo, cuius gratia eū qui nullam iniuriā fecit sic verberas, & omnibus

teme

φησι, βαβῶν, πῶς ἠδὲ
 ως κεκοίμημα, ἀλλὰ
 καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν
 ἔδοξα. καὶ ἰδὲ ἀκω-
 λύτως λαλῶν βῆς, ὄ-
 νειον, δέκελαι. νῆ τῆς
 θεῶς σωῆσαι πόθεν
 μοι τὰλατὸν προσελύε-
 θε τῆτο. δύσεβήτας γὰρ
 εἰς τῆς ξένους, ἀντι-
 λαμβάνομεν τὸ κρείτ-
 τον ἔτυχον. ἄρ' ἔν τῷ
 εὖ ποιεῖν ἀγαθῶν ἐστὶ
 πλῆρες ἐλπίδων. ἔτι
 μὲν ἔν Αἴσωπον ὑπερ-
 ησθεῖς τῷ πράγματι,
 πάλιν ἤρξατο σκά-
 πτεν. τὸ δ' ἐφεισηθῆ-
 σθαι τῷ ἀγρῷ (ζῆνας
 ἴω αὐτῷ τῆνομα)
 πρὸς τῆς ἐργαζομένων
 ἐλθόντων, ἔ τῆτων ἔ-
 κα, ἐπιδὴ μικρὸν ἐτφά-
 λη τὸ ἔργον, τῆ ῥάβδῳ
 παλάξαντες, Αἴσωπος
 παραχρῆμα ἀνέκρα-
 γη, ἀνθρώπε, τὸ χάριν
 τὸ μηδὲν ἠδικηκότα ἔ-
 τως ἀκίση, καὶ πᾶσι
 εἰκῆ.

εἰκὴ πληγὰς ἐμφορεῖς
 δι' ἡμέρας; πάντως ἀ-
 ναγγελῶ ταῦτα τῷ κε-
 κτημῶν. ζῆνᾶς ὃ Ζαῦ
 Ζα ἔξ Αἰσωπῆ ἀκέραια,
 ἐξεπλάγητε ἔμέσως,
 καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπον·
 Αἰσωπῆ λαλεῖν δ' ἄρξά-
 μην, ἔδεν ἐμὸν ὄφρα-
 λῶ ἔσται φθίσει Ζί-
 ννω αὐτὸς κατηρη-
 σω αὐτῶ ἐπὶ τῷ δεσπό-
 τῃ, πρὶν αὐτὸς τῶτ'
 αὐτὸ δράσει, καὶ με ὁ
 δεσπότης τ' ἐπιτροπῆς
 παραλύσει. ταῦτ' εἶ-
 πὼν δὴ τὸ πόλεως
 πρὸς τὸ δεσπότην ἤ-
 λαυνε. Ἐ δὴ σὺ θορύ-
 βω προσελθὼν, χαῖρέ,
 φησι, δεσποτα. ὃ ὃ, τί
 τεθορυβηῖς πάρος; φη-
 σί: Ἐ ὁ ζῆνᾶς, χρημῶ
 πι τερατῶδες ἐν τῷ ἀ-
 γρῷ συνέβη. καὶ ὁ δεσπό-
 τῃς, ἤπερ τι δένδρον πα-
 ρὰ καιρὸν καρπὸν βύβη-
 κεν; ἢ τὸ κίτων ἢ πα-
 ρὰ φύσιν ἐγέννησε, καὶ
 ὅς,

temerè plagas inge-
 ris quotidie? omni-
 no renūciabo hæc he-
 ro. Zenas autē hæc
 ab Æsopo audiens
 obstupuit nō medio-
 criter, & secum ait: ὅτι
 Æsopus loqui cœpe-
 rit, nulla mihi utili-
 tas erit: præueniens
 igitur ipse accusabo
 eū corā domino, an-
 tequā ipse hoc idem
 faciat, & me herus
 procuratione priuet.
 His dictis urbē ver-
 sus ad dominum ve-
 ctus est. Cæterū tur-
 batus cū accessisset,
 Salve inquit, here. Il-
 le verò, Quid pertur-
 batus ades? inquit. Et
 Zenas: Res quædam
 mōstrosa in agro cō-
 tigit. & her⁹, Nūquid
 arbor præter tempus
 fructū tulit? aut iu-
 mentū aliquod præ-
 ter naturā genuit? &
 b ille:

ille: Non ita, sed Aesopus qui antea erat mutus, nunc loqui coepit. & herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrum esse. & ille, Et sane, inquit: nam quae in me contumeliosè dixit, sponte praetereo here: in te autem, & deos intolerabiliter conuiciatur. His ira percitus herus Zenas ait, Ecce tibi traditus est Aesopus: vède, dona, quod vis de eo fac. Quum Zenas autem in potestate sua accepisset Aesopum, & quod in eum haberet imperium ei renuntiaffet: ille, Quodcunque volueris, inquit, effice. Fortè verò quum vir quidam iumenta quæreret emere, & propterea per agrum illum iter

facer

ὅς, ἔχ' ἔτως, ἀλλ' Αἴσωπος αὐαυδὸς τὸ πρότερον ἂν, νυνὶ λαλεῖν ἤρξαιτο. Ἐὖ δὲ δεσπότης, ἔσω σοι μηδὲν τῶ ἀγαθῶν γήυοιτο, τῶ νομίζοντι τέρας εἶναι. ὁ δὲ καὶ μέλα, φησὶν ἅ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ παύεισεν, ἔκων περιήμι δεσποτα εἰς δέ σε ἔθευς ἔφορητὰ βλασφημεῖ: ἐπὶ γέ τοις ὀργῇ λυφθεῖς ὁ δεσπότης, τῶ Ζηνῶ φησὶν, ἰδέσσοι παρὰ δέδο) Αἴσωπος. ἀπὸ δὲ, δώρησαι, ὃ θέλει ἐπ' αὐτῷ ποιήσον. Τῶ δὲ Ζῆνῶ ἐφ' αὐτῷ γήυο μῆλον παραλαβόντος τὸ Αἴσωπον, ἔτι μὲν κατ' αὐτῶ δεσπολείαν αὐτῶ ἀναγείλαντες, ἐκείνος, ὅ, τι, δὴ ποτε βελομένω σοὶ ἐστὶ, φησὶν, ἔργασαι. Κατὰ δὲ δὴ ἵνα τύχην αὐτῶος ἵνὸς κτελῶν ζητῶντος περὶ αὐτῶ, καὶ ἀπὸ τῶ αὐτῶ τὸ ἀπὸ τῶ διόν-

τ

ἔως ἐκείνον καὶ τὸ Ζη-
 ναῦ ἐργαζόμενος, ἐκείνους
 ἰδέμενος μὲν ἔκ ἐστι μὲν,
 φησὶν, ἀποδοῦναι, σωμά-
 λιον ἢ ἄρρεν, ὅπως εἰ-
 θέλεις. ὠνήσομαι πά-
 ρεσι. ἔξ ἡ ἐμπόρου φή-
 σαντο ὑποδύχθωμαι
 αὐτὰρ τὸ σωμάλιον, καὶ
 ἔξ Ζηνᾶ τὸ Αἴσωπον
 μετὰ περὶ ψυχρῶν, ὃ ἐρε-
 πορος ἰδὼν αὐτὸν, καὶ
 ἀναγκασίως, πόθεν
 σοί, φησὶ πρὸς τὸ Ζη-
 ναῦ, ἠὲ ἡ χύτρα; πό-
 τερον σέλιχος ἐστὶ δέν-
 δρον, ἢ ἀνθρώπος; ἔως
 εἰ μὴ φωνῆν εἶχεν, ἔ-
 δὲν αὖ ἐστὶ μὴ ἔχει δο-
 κεῖν ἀσκοκῆλη. ἵνα τί
 μοι πλὴν πορείαν διέ-
 κηψας τριεὶς ἔξ ἡγοτάρ
 μαθὺς ἐνεκεν; ταῦτ' εἰ-
 πὼν, ἀπὸ τῆν ἑαυτῶν ὁ-
 δόν. ὃ δ' Αἴσωπος μετὰ
 διάξας αὐτὸν, μεῖνόν,
 φησὶν. ὃ ἢ μετὰ σφαιρῆς
 ἀπιθί, φησὶν, ἀπὸ ἐμῶν
 ῥυπαρώτατε κύνων. καὶ

faceret & Zenam ro-
 garet: ille, Iumentum
 non licet mihi, in-
 quit, vendere: sed man-
 cipium masculum,
 quod si vis emere,
 adest. Cū verò mer-
 cator dixisset osten-
 di sibi seruulum, &
 Zenas Æsopum ac-
 cersisset, mercator vi-
 dens ipsum, & ca-
 chinnatus, Unde ti-
 bi, inquit ad Zenā,
 hæc olla? utrū trun-
 cus est arboris, an
 homo? hic nisi vo-
 cem haberet, fermè
 videretur vter infla-
 tus. Quare mihi iter
 rupisti huiusce pia-
 culi gratia? His di-
 ctis, abiit suam viā.
 Æsopus verò inse-
 quitus ipsum, Ma-
 ne, inquit. Ille au-
 tem conuersus, Abi,
 inquit, à me sordi-
 disse canis. Et

Æsopus, Dic mihi, cuius rei causa huc venisti? Et mercator: Scelestē, ut aliquid boni emerem: tui quod inutilis & marcidus sis, non egeo. Et Æsopus: Eme me, & si qua est fides, multum te iuuare potis sum. Et ille, Qua in re a te iuuari possem, cum sis odium penitus? Et Æsopus, Nonne adfunt tibi pueruli domi turbulenti, & flentes? his præfice me pædagogum, & omnino eis pro larua ero, Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, Quam malum hoc vendis vas? Ille vero, Tribus, inquit, obolis. Mercator autem statim tres obolos soluit, dicens, nihil exposui, & nihil emi. Quum igitur iter fecissent

ὁ Αἴσωπος, εἶπέ μοι, ἵν' ἕνεκεν δευροῦ ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κἀγαθάρμα, ἵνα τι χρησὸν πρῶμα· σὲ ἢ ἀχρήστου καὶ σαπρῶ ὄντος, ἢ χηρῶ. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὠνησά με, καὶ εἴ τις ἐστὶ πίστις, πολλά σε ὠφελῆσαι οἶμαι εἰμί. καὶ ὅς, τί δ' ἂν ὀναίμην, συζημάτης ὄντος αὐτοῦ χρημα; καὶ ὁ Αἴσωπος, ἔπειρεσί σοι παιδία οἴκοι ἀτακτῶντα ἐκλαύοντα; τέθεις ἐπίσησόν με παιδαγωγὸν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀντὶ μισθῶς ἔσομαι. γελάσας ἔν ἐπιπέτω ὁ ἔμπορος, φησὶ τί βούλῃ, πόσους ἢ κακῶν τέτο πωλεῖς ἀχρεῖον; ὃ ἢ, τριῶν, φησιν, ὀβολῶν. ὃ ἢ ἔμπορος αὐτὴ κατὰς τρεῖς ὀβόλους κατεβάλετο, λέγων, ἔδεν κατεφέρω, καὶ ἔδεν ἐπριάμην. ὃ δὲ

σαύτων θειγαρῶν, ἐ ἀ-
 φικρομύων αὐτῶν οἶκα
 δε, παιδάκια δύο ἐπι-
 τῶ μητρὶ τελεῖντα, τῷ
 αἴσωπον ἰδόντα ἐ συλ-
 χυθέντα ἀνέκραξε. καὶ
 ὁ Αἴσωπος δὴ θύς τῷ
 ἐμπόρω φησὶν, ἔχισμα
 τῷ ἐπαγγελίας ἀπόδει-
 ξιν. ὁ ἢ γελάσας, εἰσελ-
 θὼν φησιν, ἀσπασμα-
 τὶς σιωδῆλας σε. τῷ ἢ
 εἰσελθόντα ἐ ἀσπασά-
 μνον ἰδόντες ἐκεῖνοι,
 τί ποτε ἄρα κακὸν τῷ
 ἡμῶν δεσπότη, φασὶ,
 συμβέβηκεν, ὅτι σωμα-
 τὶον ἀγχερὸν ἔτις ἐπί-
 ατο; ἀλλ᾽ ὡς ἔοικεν, αὐ-
 τὶ βασκάνια τῶν τῷ
 οἰκίας ἀνήσατο. μετ᾽ οὖν
 ἔ πολλὸν ἐ ὁ ἐμπόρος
 εἰσελθὼν τὰ πρὸς ὁδὸν
 δὴ τρεπιδῆναυ τὸς δ᾽
 λοις ἐπέσκηψε, μέλλεν
 γὰρ τῷ ἐπιῆσαν εἰς ἀσί-
 αν πορεύεσθαι. οἱ μὲν ἔν
 αὐτίκα τὰ σκάνη διε-
 μερίζοντο. ὁ δὲ Αἴσω-

ω

ac puenissent in suā
 domum, pueruli duo
 qui adhuc sub matre
 erāt, Æsopo viso per-
 turbati exclamaue-
 runt. Et Æsopus sta-
 tim mercatori inq̄t,
 Habes meæ pollici-
 tationis probationē.
 Ille verò ridens, in-
 gressus inquit, Salu-
 ta cōseruos tuos. In-
 trogressum autē ac
 salutantē vidētes illi,
 Quòdnā malum no-
 stro hero, inquirunt,
 cōtiguit, vt seruulum
 deformē adeò eme-
 rit? sed, vt videtur, pro
 fascino domus hunc
 emit. Non multo ve-
 rò post & mercator
 ingressus, apparari
 res ad iter seruis ius-
 sit, quòd postridie in
 Asiā profecturus es-
 set. Illi igitur statim
 vasa distribuebant:
 at Æsopus rogabat
 b 3 leuif

leuissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem, etsi nihil tollere velit, veniam præbentibus, ille nõ oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutile esse. His quod attollere vellet permittentibus, huc & illuc quum circumspexisset, & vasa congregasset diuersa, saccos, & stramenta, & canistros, vnum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debebant, sibi imponi iubet. Illi autem ridetes, & nihil esse stultius vili hoc scelesto, inquiennes, qui paulo antè leuissimum rogabat tollere onus, nũc omnium

πῶς ἰδεῖτε τὸ κεφοῦται
 ταῦτ' φορτίων αὐτῷ
 παραχρῆν, ἄτε δὴ νε
 ωνήται, ἔμῃπω πρὸς
 τοὺς τοιαύτας ὑπεργίας
 γενομένασιν. τὸ ἦ, καὶ
 εἰ μηδὲν ἄρα βέλη,
 συζητήσω παρεχόμε
 νων, εἰκὲν πῶς δ' εἶν' ἔ
 λεγε, πάντων κοπιόν
 των, αὐτὸν μόνον ἄστυ
 τελῆ τὸ χαίρειν. τὸ ἦ ὅ
 πως αὐτῷ ἄρα βέλη ἐπι
 τρεπόντων, δεῦρο καί
 κείσε πειδλεψάμι,
 καὶ σκεδύη ἀφροίστας δι
 ἄφορα, σάκκους καὶ σπώ
 μαλα, ἔμῃ γὰρ θύεινα
 γύρζατον ἄρτων πε
 πληρώμενον, ὃν δύο βα
 σάσιν ἔμελλον, αὐτῷ
 ἐπιτεθεῖναι κελεύει. οἱ
 ἦ γαλάσωντες, καὶ μηδὲν
 εἶναι μαρτύρον τὸ γυ
 δαίς τέτα κατάρμα
 τος φόρτοι, ὅς μικρὰ
 μὲν ἔμῃ πρὸθεν τὸ κεφό
 πῶς ἰδεῖτε ἄρα τῶν
 φορτίων, νῦν ἦ τὸ πᾶν
 των

πιν βαρύτερον εἴλετο,
 ζῆλον μὲν τι πῶ ἐ-
 πιθυμίαν αὐτῆς πλη-
 ρῶσαι, ὑπολαβόντες,
 τὸ γύργατον, ἐπιθήσα-
 σι τῷ Δισώπῳ. ὃ δὲ κτ
 εἰ ὤμων τὸ φορτίον ἀ-
 πηχθισμῶν δεῦρο
 κακῆσε διεκλονεῖν. τ
 ἢ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀ-
 πεθαύμασεν, ἔφησιν·
 Αἰσωπὸς εἰς τὸ πονεῖν
 προθυμῶς ὡν, ἤδη πῶ
 ἑαυτῆς ἕμιλῶ ἐξέησε,
 κλιῶσις γὰρ φόρτον ἤρα-
 τῶ. ἐπεὶ δὲ ὥρας ἕσσης ἀ-
 εἰς κητέλυσαν, Αἰσω-
 πὸς κελούθεις δῶρο
 δοθῆσαι, ἡμιδεῖ. τὸ γύρ-
 γατον πολλῶν φαγόν-
 των ἐποίησεν. ὅθεν κτ
 μὲν τὸ ἀριστον κεφότε-
 ρα τὸ φορτίον γερονό-
 τῶ, προθυμώτερον ὡ-
 δούε. ἔδῃ κτ ἐσπέρας
 εἰς κητέλυσαν πάλιν
 ἀρθροδίησας, τῆ ἐφεξῆς
 ἡμέρα κενὸν παντὶ πα-
 σιν ἐπὶ τὸ ὤμων αἰε-
 χων

mniū grauiissimū ele-
 gerit: oportere tamē
 desiderium eius exple-
 re, sublatū canistrū,
 imposuerūt Aesopo.
 Ille verò humeris o-
 nere grauatis huc &
 illuc dimouebatur.
 Hunc videns merca-
 tor, admiratus est, &
 inquit, Aesopus quū
 ad laborandū prom-
 ptus sit iam suū pre-
 tiū persoluit: iumēti
 enim onus sustulit.
 Quū verò hora pran-
 dij diuertissent, Aeso-
 pus iussus panes di-
 spensare, semiuacuū
 canistrum multis co-
 medentibus fecit: vn-
 de etiā post prādium
 leuiore onere facto,
 alacrius incedebat.
 Verum vesperi quo-
 que illic quò diuer-
 terāt pane distribu-
 to, postera die vacuo
 oīno humeris subla-

to canistro, primus
 omniū ibat, vt & cō-
 feruis præcurrentem
 hunc videntibus du-
 bium esset, utrū pu-
 tridus esset Æsopus,
 an quis alius. Et quū
 cognouissent illum
 esse, admirabantur,
 quod denigratus ho-
 muncio solertius om-
 nibus fecerit: quo-
 niam qui facilè ab-
 sumerētur panes su-
 stulit, quum illi stra-
 menta, & reliquā su-
 pellectilē baiularēt,
 quæ non est sortita
 naturā vt sic absume-
 retur. Mercator itaq;
 cū esset Ephesi, alia
 quidē mācipia cū lu-
 cro vēdidit: remanse-
 rūt autē ei tria, Grā-
 maticus, Cantor, &
 Æsopus. Quū verò
 quidam ex familia-
 ribus ei suafisset in
 Samū vt nauigaret,
 tanq

χων τὸ γύργαθον, πρῶ-
 τος ἀπάντων ἦει, ὡς
 ἐ τοῖς σκυδέλοις πρῶ-
 τέρησιν τῆτον ὀρώσιν
 ἀμφίβολα γίνεσθαι, πό-
 τερον ὁ σαπρός ἐστιν
 Αἴσωπος, ἢ ἕτερος.
 καὶ καταμαθῶσιν ἐκεί-
 νον εἶναι, θαυμάζειν,
 ὅπως τὸ μεμελανωμέ-
 νον ἀνθρώπιον νευε-
 χέστερα πάντων ἐπρα-
 ξε, τὰς ῥαδίως διαπα-
 ναμύρους ἀρτὰς ἀρά-
 μνον, ἐκείνων τὰ σπώ-
 ματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν
 σκυλῶν ἐπιφορησα-
 μύων; ἀ μὴ φύσιν ἔλα-
 χεν ἐτῶσι διαπαντός.
 ὁ μὲν ἐν ἐμπορίῳ, ἐπὶ
 τῇ Εφέσῳ γινόμενος,
 τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδρα-
 πόδων σὺν κέρδι ἀπέ-
 δοθε, ὑπελείφθη δ' αὐ-
 τῷ τρία, Γραμματι-
 κός, Ψάλτης, καὶ ὁ Αἴ-
 σωπος. τῶν δὲ τις αὐτῷ
 συνήθων συμβουλεύσας
 εἰς Σάμῳν ἀπάραι, ὡς
 ἐπι

ἐκεῖ δὲ οὐ μείζονα
 κέρδι ἀπέμωλήσονται
 τὰ σωματῖα, πείθει. καὶ
 ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς τὸ
 σάμα, τὸ μὲν γραμματι-
 κὸν οὐ τῷ ψάλτῃ
 κρινάσας πολλὰς ἀμφιέ-
 ρας, ἵστησιν ἀμφω ἐπὶ
 τοῦ περατηρίου· τὸ δὲ Αἴ-
 σωπον, ἐπεὶ μηδαμῶ-
 θεν εἶχε χρυσήσασιν, (ὅ-
 λως γὰρ ἡ ἀμάρτη-
 μα) ἐσθῆτα σάκκω τε-
 τῶ περικατάψας, μέ-
 στον ἀμφοῖν ἔστησεν, ὡς
 καὶ τὰς ὀρώντας ἐξίστα-
 αὶ λέγοντας· πόθεν τὸ
 τοῦ βδέλυγμα, τὸ καὶ
 τὰς ἄλλας ἀφανίζων;
 Αἴσωπος δὲ, καὶ πρὸς
 ὑπὸ πολλῶν σκοπέ-
 μιν, ἵστατο μὲν τοῖς
 ἑλμηροῖς πρὸς αὐτὰς
 ἀτενίζων. ξαύθῃ δὲ
 ὁ φιλόσοφος εἰς τῶν
 ἐνοικησάντων ὧν τιμι-
 καῦται τῆ σάμα, πρὸς
 ἐλθὼν ἐπὶ τῷ ἀγορᾶν,
 καὶ θεασάμενος τοὺς
 μὲ

tanquam ibi cū ma-
 iori lucro diuēditu-
 ro seruulos, persua-
 det. Et mercator quū
 peruenisset in Samū,
 grammaticum qui-
 dem & cantorem, v-
 trūq; noua veste in-
 dutum, statuit in fo-
 ro : sed Æsopū, quo-
 niam necūde po-
 terat ornare, (totus
 enim erat mēdosus)
 veste ex sacco ei cir-
 cumposita medium
 inter vtrunque con-
 stituit, vt & videntes
 stuperent dicentes:
 Vnde hæc abomi-
 natio, quæ & alios
 obscurat? Æsopus
 autem quamuis à
 multis morderetur,
 stabat tamen auda-
 cter ad ipsos intuēs.
 Xanthus verò phi-
 losophus habitans
 tunc Sami, profectus
 in forum, & videns
 b s duos

duos quidē pueros
cum ornatu astātes,
mediū verò horum
Æsopum, admiratus
est mercatoris com-
mentum, quòd tur-
pem in medio collo-
cauerat, vt appositio-
ne deformis, pul-
chriores seipsis ado-
lescentuli apparerēt.
Propius autē astans,
percontatus est can-
torem, cuias esset, &
is, Cappadox, tū Xan-
thus: quid igitur scis
facere? hic, Omnia.
atq; ad hæc Aesopus
risit. Sed discipuli qui
cū Xantho vnà erāt,
vt viderūt ipsum ri-
sisse & ostēdisse den-
tes, statim & aliquod
mōstrū videre arbi-
trantibus: & vno, cer-
tè hernia est, dentes
habens, dicente: alio
verò, quidnā videns
risit? alio, non risisse,
sed

μὲν δύο παῖδας σὺν εὖ
πρεπείᾳ παροισαμέ-
νοις, μέσον ἢ τέτων
τὸν Αἰσωπὸν, ἠγάσασθαι
τὸν δὲ ἐμπόρου ἐπί-
νοϊαν, ὅπως τὸ αἰσχρὸν
ἐν τῷ μεταξύ τέτα-
χον, ὡς τῆ παραθέσει
τῶν δυσίδεος, καλλίους
ἑαυτῶν τὰς νεανίας
φανήσασθαι. ἐχθυτέρω δὲ
ἐπιστάς, ἐπύθετο τοῦ
ψάλτου, πόθεν αὐτὸ εἶη.
καὶ ὁσ, Καππαδόκης, εἶ-
πὸν Χάνθος, τί ἐν οἴδασ
παίειν; ὁ ἢ, πάντα. καὶ
ἐπὶ τούτοις Αἰσωπὸν
ἐξεγέλασε. τὸ ἢ χολα-
σικῶν οἱ τῷ Ξάνθῳ συ-
νήσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν
γελάσαντα καὶ παρα-
φηνῶντα τὰς ὀδόντας,
ἐξ αἰφνης καὶ ἡ τέρας
ὄραν δούλοῦτων, καὶ τῶν
μὲν, ἢ ὡς κήλη ἐστὶν
ὀδόντας ἔχουσα, λέγου-
σθαι, τὸ ἢ, τί ποτε
ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τῶν
δὲ ὡς ὅτι ἐγέλασεν,
ἀλλ᾽

ἀλλ' ἐβρίθωσε, πάντων
 ἢ βελουδίων γυναικῶν
 τίς ποτε ἢ ὁ γέλωσ,
 εἰς ἡς αὐτῶν περσελ-
 θῶν τῷ Αἰσωπῷ φη-
 σὶν, ὅτι χάριν ἐγέλα-
 σαι; καὶ ὅς, ἀπὸ χάρ-
 σαλάτιον πρὸ βαλεῖν.
 Ἐπὶ ἢ ἀμνηστῆσαντῶ
 τοῖς ὅλοις ἐπὶ τῷ λό-
 γῳ, καὶ κτεῖ δὲ θέως ἀ-
 ναχωρήσαντῶ, ὁ Ξαύ-
 ρος τῷ ἐμπόρῳ φησὶ,
 πόσος ἡμῆματῶ ὁ
 ψάλτης; Ἐπὶ ἢ, χιλίων ὁ
 βολῶν ἀποκρινάμενος,
 πρὸς τὸ ἕτερον ἦλθεν,
 ἕνα ἑῶν ἄλλον ἀκέραιος
 τὸ ἡμῆματῶ κ' ἡμῆματῶ
 τῶν ἐργαζόμενος ἔφίλο-
 σόφου, πόθεν αὐτῷ εἶη, καὶ
 ἀκέραιος ὅτι ἡυδ' ὅς,
 ἔτι ἐπανεργαζόμενος, ἢ ἔν-
 οῖδ' αὖ ποιεῖς; καὶ κτεῖ
 φάμενος, παύσαι πάλιν
 ἐγέλασεν Αἰσωπῶ.
 Ἐπὶ ἢ χολαστικῶν ἢ ἡ-
 νῶ ἀπορριμῆναι πὶ δὴ
 ποτε ἔτῶ πρὸς πάν-
 τας

sed riguisse: omni-
 bus autē volentibus
 cognoscere cur risis-
 set, vnus ipsorum ac-
 cedens Aesopo in-
 quit: Cuius rei gra-
 tia risisti? Et is, Ab-
 scede marina ouis.
 Illo verò cōfuso fun-
 ditus eo sermone, re-
 pentēque secedente,
 Xāthus inquit mer-
 catori: Quanto pre-
 tio cantor? illo au-
 tem, mille obolorū,
 respondente, ad al-
 terum iuit, immenso
 audito pretio. atq; &
 hunc rogitante phi-
 losopho, cuiās nam
 foret, & audito Ly-
 dum esse: rursūsq; ro-
 gante, quid ergo
 scis facere? & illo di-
 cente, Omnia, ite-
 rum risit Aesopus.
 Ex scholasticis au-
 tem quodam dubi-
 tante quidnā hic ad
 omnes

omnes ridet? alius ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga. Xanthus autem & rursus rogavit mercatorē, quanto pretio grammaticus? & illo, tribus millibus obolorum, respondente, ægrè philosophus tulit immensum pretium, & versus discedebat. Scholasticis autem petētibus an non placuerint ei servuli; næ inquit, sed decretum est non emere mancipiū pretiosum. Vno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est ne ematur: idē enim & hic ministerium afferet, & nos pretiū huius exponemus. Xanthus

τοὺς γελοῖα; ἕτερος δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ θέλεις καὶ σὺ θαλάττιον τρέφειν ἀκῆσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ ξανάθου καὶ αὐτίς ἤρετο τὸ ἔμπορον, πόσα λιμήματα ὁ γραμματικὸς; κακείνης, τριχιλίων ὀβολῶν, ἀποκρινάμενος, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἠρώτησε πλὴν ὑπερβολῶν ἕξι λιμήματα, καὶ σραφεῖς ἀπέηκε. τὸ δὲ χολαστικῶν ἐργασίων, εἰ μὴ ἤρεσεν αὐτῷ τὰ σωματικά, ναὶ φησιν, ἀλλὰ δόγμα κεῖν, μὴ ἀνδράποδον ἀνεῖσθαι, τὸ πολυτίμων. ἐνὸς δὲ τέτων φαρμάκων, ἀλλὰ εἰ ταῦτ' ἔτις ἔχει, τὸ γρῶν ἀγαθὸν τέτυκν' ἔδειξεν νόμος ἔμποδῶν ἴσαται μὴ ἀνήσασθαι. πλὴν αὐτῶν γὰρ καὶ ἕτερος λέγει ἔργον εἰσοίσθαι, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τέτυκε κατὰ τὴν ἀνάγκην. ὁ ξανά

ξαύθῳ ἔφη, ἀλλὰ γε-
 λοῖον αὐτῷ εἶη, ἡμῶς ἐκ-
 τίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ
 ἢ τὸ δῶλον ἀνήσασθαι,
 ἄλλως τε, ἔτι γυναι-
 κὸν με κατάριον ὄντα
 αὐτῷ ἀνάχοιτο ὑπὸ αἰ-
 χρῆσιν σωματίσιν ὑπερε-
 τείσθαι. ἢ ἡ χολαστικῶν
 αὐτῶν εἰπόντων, ἀλλ'
 ἐγγὺς ἡ γράμη, τὸ μὴ
 πείθεσθαι γυναῖκιν· ὁ φι-
 λόσοφος εἶπε, λάβω-
 μιν πρότερον πείραν,
 εἰ οἶδ' ἐγὼ, μὴ ποτε ἔτι
 τίμημα μάτην ἀπόλη
 Ἰ. προσελθὼν γὰρ τῷ
 Αἰσώπῳ, χαῖρέ, φησι,
 καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπέ-
 μιν; καὶ ὁ ξαύθος, ἀσπά-
 ζομαι σε. καὶ κείνος, καὶ
 ἴω σε. καὶ ὁ ξαύθος ἄμα
 τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ πε-
 ραλόγῳ καὶ ἐθείμῳ τῷ
 ἀποκρίσεως ἐκπλα-
 γεῖς ἤρετο, ποῦ παρὸς εἶ; ὁ
 ἢ, μέλας, φησι. καὶ ὁ ξαύ-
 θος· ἐγὼ τὸ φημι, ἀλλὰ
 ποῦθεν γεγνήσασαι. καὶ ὅς
 ἐκ

thus ait, Sed ridicu-
 lum esset, vos solui-
 se pretiū, me autem
 seruū emisse, alioqui
 & vxorcula mea mū-
 ditiae studiosa, non
 ferret à deformi ser-
 uulo seruii sibi. At
 scholasticis rursus di-
 centibus, Sed propè
 est sentētia, ne para-
 tur foeminæ: Philo-
 sophus dixit: Facia-
 mus prius periculū,
 an sciat aliquid, ne
 & pretium incassum
 pereat. Adiens igitur
 Æsopum, Gaude in-
 quit, Et ille: numnā
 tristabar? Et Xāthus,
 Saluto te. Et ille, Et
 ego te. Et Xanthus
 vnā cum aliis inex-
 pectato & prompto
 respōso stupefactus,
 rogauit, cuiās es? il-
 le, niger. Et Xāthus:
 Nō hoc inquam, sed
 vnde natus sis. Et is:
 Ex

Exvêtre matris meę.
 Et Xanthus, Nō hoc
 dico, sed in quo loco
 natus sis. Et ille, non
 renūciauit mihi ma-
 ter mea vtrum in su-
 blimi loco, an in hu-
 mili. Et philosoph⁹,
 Quid verò facere no-
 sti? Et ille, nihil. Et
 Xāthus, quomodo?
 Et is, Quoniā hi o-
 mnia nosse professi
 sunt, mihi autē reli-
 querunt nihil. Atque
 hęc scholastici vehe-
 mēter admirati, Per
 diuinā prouidētiam,
 dixerūt, Valde bene
 respōdit. Null⁹ enim
 est homo, qui omnia
 norit: & propterea
 scilicet & ridebat.
 Rursus igitur Xan-
 thus inquit, Vis emā
 te? Et Aesopus, Me
 hac in re consultore
 eges? vtrū tibi vide-
 tur meli⁹, aut emere,
 aut

ἐκ τῆ γαστρὸς τῆ μη-
 τρὸς μὲν. καὶ ὁ Ξάνθος,
 ἔτι τὸ λέγω, ἀλλ' ἐν
 ποίῳ τόπῳ γενήσασθαι.
 καὶ κείνῳ, ὅσην ἀνήξει
 λέμθι ἢ μήτηρ μὲν, πό-
 τερον ἐν ἀνώγειῳ ἢ κα-
 τήκει. Ἐὐφροσύνη, ὁ φιλόσοφος,
 τί ἢ πράττειν ἐπίστασαι;
 καὶ κείνῳ, ἔδεν. καὶ ὁ
 Ξάνθος, τίνα τρόπον; ὁ
 ἦ, ἐπεὶ δὴ πᾶσι ἔστι πάν-
 τα ἐπίστασθαι ἐπιγεί-
 λαντο, ἐμθι ἢ κατέλι-
 πον ἔδεν. Ἐπὶ τού-
 τοις οἱ σχολαστικῶν ὑ-
 περφυνῶς ἀγάμνοι, καὶ
 τὴν θεῖαν πρόνοιαν,
 ἔφασαν, πάνυ καλῶς
 ἀπεκρίνατο. ἔδεν γὰρ
 εἰς ἐστὶν ἀνθρώπων, ὅς
 αὐτὰ πάντα εἰδείη. Ἀλλὰ
 γὰρ ταῦτα δηλοῦν καὶ
 ἐγγελα αὐτῶν ἐν ὁ Ξάν-
 θος φησὶ, ἔβλεψέ με
 μαθήσει; Ἐὐφροσύνη, ὁ
 Αἰσώπων, ἐμθι πρὸς τὸ
 συμβεβη-
 λος δέη; ὁπότερόν σοι
 δοκεῖ βέλκον, ἢ πείρα-
 σθαι.

αὐτῶν, ἢ μὴ, ποίει. ἔδεις
 γὰρ ἔδεν πρὸς βίαν
 ποιεῖ. τῶν παρὰ τῆ
 σῆ κείτου γνώμη. κὰν
 μὲ βέλη, βαλανίε θυ
 ραν ἀνοίξας, ἀργύριον
 ἀρίθμη. εἰ ἢ μὴ, μὴ
 σκώπτε. πάλιν ἔν οἱ
 σχολαστικῶν πρὸς ἀκλή
 λης ἔφαταν, νῆ τὰς θε
 ῶν νενίκηκε. τὸ κεραιη
 τῶν. Ἐξ αὐτῶν φή
 σαντες, ἐὰν πείρωμά σε
 δραπετεῦται βελήση;
 γελάσας ὁ Αἰσωπος, ἔ
 φη τῶν· εἰ βελήσομαι
 πρῶτα, ἔ πάντως χρη
 σιμότη σοι συμβέλω,
 ὡς δὴ ἔ σὺ μικρῶ πρὸ
 θεν ἐμοί. καὶ ὁ Ξάνθος
 καλῶς μὲ λέγεις, ἀλλ'
 ἀχρὸς εἶ. καὶ κείνος, εἰς
 τὸ νῦν ἀφορᾶν δεῖ φι
 λόσοφον, καὶ μὴ εἰς τιμὴ
 ὄψιν. ὅτε τῶν ἐμπορῶν
 προσελθὼν ὁ Ξάνθος,
 φησὶ, πόσας τῶν πο
 λῆις; ἔ ὅς, κερταμῆσαί
 με πᾶρ τὴν ἐμπορείαν
 ὅτι

aut non, fac. Nullus
 enim quicquā vi fa
 cit: hoc in tua positū
 est volūtate. & si vo
 lueris, crumenæ ia
 nuam aperiēs, argen
 tum numera: sin ve
 rò minimè, ne cauil
 lare. Rursus igitur
 scholastici inter se di
 xerunt, Per deos su
 peravit præceptorē.
 Xanthus verò cū di
 xisset, Si emero te, fu
 gere voles? ridēs Ae
 iopus ait: Hoc si vo
 luero facere, nullo
 modo vtar te cōsul
 tore, vt & tu paulo
 antè me. & Xāthus,
 Bene dicis, sed defor
 mis es: & ille, Mentē
 inspicere oportet ὁ
 philosophe, & nō fa
 ciē. Tunc mercatorē
 adiēs Xāthus, inquit,
 Quanti hūc vendis?
 & ille, Vt vituperes,
 ades, meas merces,
 quo

quoniam te dignis pueris dimissis, deformē hunc elegisti. alterum horū eme, hunc autem auctarium accipe. & Xanthus, Non certē, sed hunc. & mercator, Sexaginta obolis eme. & scholastici confestim collatos exposuerūt, Xanthus autem possedit. Itaque publicani vēditione cognita, aderant indagantes, quis vendiderit, quis emerit. At cū puderet utrunque se pronuntiare, propter vilitatē pretij, Æsopus stans in medio, exclamavit: Qui vēditus est, ego sum: qui emit, hic: qui vendidit, ille: si verò ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. Publicani verò diffusi risu, donato

Xan

ὅτι τὰς ἀξίας σε παῖδας ἀφείς, τὸ ἀγχορὸν τῶν εἰλκ. θάτερον τῶ λοιπῶν ἄνησται, τῶν ἢ πρὸς δομα λάβε. καὶ ὁ ξαύθου, εἰ δὴ τα, ἀλλὰ τῶν. καὶ ὁ ἔμπορος, ἐξήκοντα ὀβολῶν ἄνησται. καὶ οἱ μὲν χολαστικὸν παραχρημα σωφρονέεικοντες κατέθεντο, ὁ ἢ ξαύθου ἐκλήσατο. οἱ τείνου τελῶνας τὴν πρᾶσιν μεμαθηκότες, παρήσαν ἀνακρένοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπωλήρας, τίς ἢ ὁ πρῆάμενον. ἀγχορὸν δὲ ἀμφοτέρων ἑαυτὸς ἀφείν, ἀλλὰ τὸ πενιχρὸν τῶν τιμήματων, ὁ Αἴσωπος εἰς τὸ μέσον, ἀνέκραξεν· ὁ μὲν πρᾶθεις, ἐγὼ ὁ πρῆάμενον δὲ, εἶποσι. καὶ ὁ πολήσας ἐκνεοσί. εἰ δὲ αὐτὸν σιωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἑλδύθερός εἰμι. οἱ ἢ τελῶνας διαχρηθέντες, ἐχάριον

εἶσαν ὅτε τῷ Ξάνθῳ
 τὸ τέλος, καὶ ἀπηλ-
 λάγησαν ὁ μὲν ἐν Αἴσω
 πῶ ἠχθρόν τε πρὸς
 τὴν οἰκίαν ἀπιόντι τῷ
 Ξάνθῳ. μισομετρῶν δὲ
 καὶ φιλῶν ὄντων, ὁ Ξάν-
 θῳ ἐν τῷ περὶ παλῆν
 τὸ χιτῶνα ἀνασυράμε-
 νῳ, ἔρη. ὅσῳ δὲ ἰδὼν
 Αἴσω πῶ, καὶ τὸ ἰμα-
 τίων ἐκείνους δραξάμε-
 νῳ, ὅπως πρὸς ἑαυ-
 τὸν εἴληψε, καὶ φησι,
 τὴν ταχίστω με πώλη-
 σον, ἐπεὶ δραπετεύ-
 σω. καὶ ὁ Ξάνθῳ, αὐτὸ
 ὅτις ὅτι, φησὶν, ἔσθι αὐ-
 τῶν ἀμύμων θυσίῳ ὑπε-
 ρεταῖα δασυότη. εἰ γὰρ
 σὺ δασυότης ὢν, ἔμην-
 δένα φοβέμενος, ὅμως
 ἀνέσιν ἔπαρέχεις τῇ
 φύσει, ἀλλὰ βαδίζων ἔ-
 ρεις, εἰ τύχοι τὸ δῆλον
 ἐμὲ πρὸς τὴν σαλι-
 ναίαν ἀλακτονίαν, καὶ
 τῷ μετὰ τὸ πορεί-
 ας θιόνδε τὴν ἀπομῆ-
 σι.

Xantho vestigali, ab-
 ierūt. Aesopus igitur
 sequebatur in domū
 euntem Xanthum.
 Quū meridianus au-
 tem æstus esset, Xan-
 thus inter deambu-
 landum pallium at-
 tollens, mingebat.
 quòd videns Aeso-
 pus, vestibus illius
 prensis retro ad se-
 ipsum traxit, atque
 inquit, Quam celer-
 rimè me vende, quo-
 niam fugiā. & Xan-
 thus, quamobrem?
 Quoniā, inquit, non
 possem tali serui-
 re hero. si enim tu
 herus es, & nemi-
 nem times, tamen
 relaxationem non
 præbes naturæ, sed
 eundo mingis, si ob-
 tigerit seruum me
 ad aliquod mitti mi-
 nisterium, & inter
 eundū tale quid exi-
 gat.

gat natura , necesse omnino fuerit volādo cacare. Et Xanthus: Hoc te turbat? tria mala volēs euitare, eundo mingo. Et ille, quæ? & hic, stanti mihi caput perussisset sol , pedes verò terre solum torridū, lotij autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus, vade persuasisti mihi. Postquā autē domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante vestibulū, quoniā elegātiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talem turpitudinē ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret: ipse aut ingressus dicit, Domina, nō etiā posthac obiicies ministeriū, quod mihi

tuæ

συ τὴν φύσιν, ἀνάγκη πᾶσα πέτρῳρόν με δόποπαιτεῖν. καὶ ὁ Ξάνθος, τί τό σε θορυβεῖς; τρεῖς καὶ βλαβήρος ἀδραναυ βαδίζων ἐρῶ. Ἐὸς, ποῖα; κακείνος, ἐξωτί μοι τὴν κεφαλῶν κατέκασεν αὐτὸ ὁ ἥλιος, τὸς ἢ πέδας τὸ ἐξ γῆς ἕδαφος ὃν ἐκπεπυρωμένον, ἢ ἢ τὸ ἔργον δριμύτης τὴν ὄσφρησιν αὐτὸ ἐλυμενώσθη. Ἐὸ Ἀἰσωπος, βάδιζε, πέπυκάς με. ἔπει ἢ Ἐ τῆ οἰκία ἐπέστησαν, ὁ Ξάνθος παραγχείλας τῶ Ἀἰσάπῳ μύθῳ πρὸ τῆ πυλῶνος, ἐπεδὴ καθύριον ὃν αὐτῶ τὸ γύναγον ἠδὲ, Ἐ ἐκ ἐργῆν ἐξαπίνης θοῖστον ἀγχος αὐτῆ φανῆνα, πρὶν ἵνα καὶ πρὸς αὐτὴν ἀσεισθται. αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει, κυρία, ἐκέτι με τὸν τεύθειν ὀνηδύεις τὸ θροαπείας, ἢς πρὸς τὸ

θεε

θεραπευνίδων τ' σῶν
 ἀπολαύω. ἤδη γὰρ καὶ
 γὰρ παῖδά σοι ἐπιεί-
 μνω, ἐν ᾧ ἐὼς καλ-
 λος οἶον ἔπωλεθέμεθα,
 ὅς ἐστιν ἤδη πρὸς τὸ πύλω-
 νος ἔστηκε. καὶ κείνος μὲν
 τριῦται. αἱ δὲ γε θεραπευ-
 νίδες ἀληθῆ νομισα-
 σαί τε λεχθέντα, πρὸς
 ἀπαλήλας ὅτι ἀλυνῶς
 ἠμφισβήτηεν περὶ τῶν λί-
 νι τῶν νυμφίος ὁ νεώ-
 νητος ἔσται. τὸ δὲ τὸ τῶν
 θεῶν γαυακὸς εἶσα κλη-
 θήσεται τὸ νεώνητον κε-
 λδυσίσης, μία τὸ ἄλ-
 λων μάλλον ὀργῶται,
 καὶ ὡς ἀρραβῶνα πλὴν
 κλήσιν ἀρπάσασα, τὸ
 νεώνητον ἐμδραμεῖσθε
 ἐπέλθῃ. καὶ κείνη φα-
 ρύς, ἰδοὺ ἐγὼ πεί-
 ρημι, ἐκπλασείσα σὺ,
 φησιν, εἶ; καὶ ὅς, ναί.
 καὶ κείνη, ἀβόσκανται,
 μὴ εἰσέλθῃς εἰσω, καὶ
 πάντες φύγωσι. ἐμὴν
 ἴθι καὶ ἄλλης ἐξελεύ-
 σης,

tua pedissequæ præ-
 stēt. Iam enim & ego
 puerū tibi emi, ī quo
 & videbis pulchritu-
 dinē qualē nūquam
 vidisti, qui & iā ante
 vestibulū stat. Et ille
 quē hęc. Pedissequæ
 autē vera existiman-
 tes quæ dicta fuerāt,
 inter se non medio-
 criter cōtēdebāt, cui-
 nā ipsarū spōsus nup-
 emptus futurus sit.
 Xāthi verò vxore in-
 tro vocari nouitium
 iubēte mācipiū, vna
 ex aliis magis acce-
 lerās, & vt arrhabo-
 nē vocationem arri-
 piēs, nouitiū seruum
 egressa accersebat. &
 illo dicēte, Ecce ego
 adsum, stupefacta: tu
 inquit, es? Et hic, nā.
 Et illa, Sine inuidia,
 ne ingrediaris intro,
 alioqui oēs fugiant.
 Et tamē & alia egres-
 sa,

sa, ac vt vidit ipsum,
 Cædatur ἵα a dicen-
 te facies, & huc in-
 gredere, sed ne ap-
 propinques: ingres-
 sus stetit coram do-
 mina, quæ cūm eum
 vidisset, oculos auer-
 tit ad virū, inquiring,
 vnde mihi hoc mon-
 strū attulisti? abiice
 ipsum à facie mea.
 Et ille, Satis tibi do-
 mina, ne meum sub-
 morde nouitium ser-
 uū. Hæc aūt, Videris
 Xāthe ofus me, aliā
 inducere velle: & for-
 tē dum pudet dice-
 re mihi, vt tua domo
 abscedā, canicipitem
 mihi hūc apportasti,
 vt eius agrē latura
 ministeriū, fugiā. da
 igitur mihi dotem
 meam, atque ibo. Ad
 hæc Xantho incre-
 pante Aesopum, tan-
 quā in itinere urbana

quæd

σις, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν,
 πῦτα χθραῖν σὺ φαρμέ-
 νης τὸ πρῶτον, καὶ
 δεῦρο εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ
 προσεγγίσῃς μοι. εἰσελ-
 θὼν ἔστη ἀνὰ κρῦτον τὸ δε-
 σωίνης. ἢ ὅτι τὸν θεα-
 σαμῆν, τοῖς ὄφθαλμοῖς ἀπέ-
 σπρεψε πρὸς τὸν ἀνδρα,
 φαρμῆν, πόθεν μοι τὸ
 τὸ τέρας ἠέτις;
 ἐκβαλε αὐτὸν τὸ πρῶ-
 τόν μου. καὶ κεῖνος, ἄ-
 ρισ σοι κυρία, μὴ ἐπι-
 σκοπεῖς με τὸν νεώνητον.
 ἢ ὅτι, δήλος εἶπα ἄγε με-
 σήσας με, ἐτέραν ἀγα-
 γέας βελόμην, καὶ ἴσως
 αἰδῶ μὲ φράσαι μοι, ὡς
 τὸ οἰκίας ἀναχωρήσω,
 τὸ κεκοκέφαλόν μου
 τὸν κεκοκέφαλόν μου, ὡς ἂν
 τὴν αὐτὴν δυσαναχέτῃ-
 σα λαίρεια, φύγω. δὸς
 ἔν μοι τὴν προικάν μου,
 καὶ πορεύσομαι. πρὸς
 ταῦτα δὲ εἰπὼν μεμ-
 ψαμῆς τὸν Αἴσωπον,
 ὡς καὶ μὴ τὴν ὁδὸν ἀσεΐα

ἵνα

ἵνα φθελξαιμύς· αὖτις
 τ' ἐν τῷ βαδίσειν ἐρή-
 σεως, νυκτὶ δὲ πρὸς τὴν συ-
 ναίῃα μηδὲν λέγωντος,
 Αἴσωπος ἔφη, βάλε αὐ-
 τὴν εἰς τὸ βάραθρον. Ἐ-
 ὁ Ξαῦθος, παῦε κἀγαθῆ
 μῦθ, ἢ ἔκ οἶδ' ὅτι ζω-
 ῖω ὡς ἐμαυτὸν σέργω;
 καὶ ὁ Αἴσωπος, ἔραϊς δὲ
 συναίῃα; κἀκείνος, πάνυ
 μὲν ἐν δραπέτῃ. Ἐπρὸς
 τὸ Αἴσωπος κρητήτας
 εἰς τὸ μέσον τὸ πόδα, με-
 γάλως ἀνέκραξε, Ξαῦ-
 θος ὁ φιλόσοφος συναί-
 ηθερατεῖ. Ἐσραφεῖς
 πρὸς τὴν αὐτὴν δέσποιν-
 ναν ἔφη, σὺ, ὦ δέσποιν-
 να, ἔβλεψ' ἢ φιλόσο-
 φον ἀνήσαθαί σοι δ' ἔ-
 λον νέον, δύσμοματ' ἐν-
 τῆ σφριγῶντα, ὃν ἔδει
 γυμνῶ σε καὶ τῷ βα-
 λανείῳ θεᾶσθαι, καὶ σοι
 αἰσθασπαίσειν τὰ εἰς ἀγ-
 γύνην δὲ φιλοσόφειεῦ
 εἰπίδη, χρυσῶν ἐλάσθαι
 φημι τὸ σῶμα τῆ αὐτῆ
 λέγων,

quedam locutum de
 mictu inter eūdum,
 nūc verū mulieri ni-
 hil dicentē, Aesopus
 ait, Proiice ipsam in
 barathrum. Et Xan-
 thus, Tace scelus, an
 nescis me hanc vt
 meipsum amare? Et
 Aesopus, Amas mu-
 lierculam? Et ille,
 Admodum quidem
 fugitiue. Et ad hoc
 Aesopus pulsato in
 medio pede valde
 exclamauit: Xāthus
 philosophus vxorius
 est. & versus ad suam
 dominam, ait, Tu ὦ
 domina velles phi-
 losophū emisse tibi
 feruum iuuenem, bo-
 no habitu, vigētem,
 qui te nudam in bal-
 neo spectaret, & tecū
 luderet in dedecus
 philosophi? O Eu-
 ripides, aureum ego
 tuum inquā os talia
 dicens:

dicēs: Multi impetus
 fluctuū marinorum:
 multi fluminum, &
 ignis calidi flat⁹: du-
 ra res paupertas, du-
 ra & alia infinita: tñ
 nihil æquè durum vt
 mulier mala. Tu ve-
 rò ô dña philosophi
 vxor cum sis, à pul-
 chris adolescentulis
 serui tibi noli, ne
 quo pacto contume-
 liā viro tuo inflixe-
 ris. Illa hæc audiens,
 cū nihil cōtradocere
 posset, Vñ vir ait, pul-
 chritudinē hāc venā-
 tus es? sed & loquax
 putridus hic videt^r, &
 facetus: recōciliabor
 igitur ei. Tū Xāthus,
 Aesope, reconciliata
 est tibi tua hera. &
 Aesopus ironicè lo-
 quēs, Magna res in-
 est, placare mulierē.
 & Xāth⁹, Tace post-
 hæc. emi enim te ad-
 seruiend

λέγων. Πολλά μὲ ὄργαι
 κυμάτων θαλαττίων.
 Πολλά ἢ ποταμῶν, καὶ
 πύρος θερμῆς πνοῆς. Δύ-
 νον ἢ πενία, ὄφθα δ' ἄλ-
 λα μυρία. Πλὴν ἔδεν
 ἔγω δφίον, ὡς Γυνὴ κρε-
 κή. Σὺ δ' ὦ δέσποιναι
 φιλοσόφου Γυνὴ ἔσαι, ὑ-
 πό κριλῶν νεανίσκων
 ὑπηρετέϊα μὴ θέλει,
 μή πως ὑβρίων τὰ ἀνδρῶ-
 να προσπίψης. ἢ ἢ ἔγω
 τα ἀκέσασαι, ἔτι πρὸς
 μηδὲν αὐτῆς πείν δειμη-
 θεῖσαι, πόθεν ἄνερ, φησὶ
 τὸ κἀκ. ἔτι τῆς τετρή-
 ρακας; ἀλλὰ καὶ λά-
 λος ὅσα πρὸς ἔθους φαί-
 νε⁹, καὶ δύτρε⁹ πελ⁹.
 διαλλαγήσομαι θίνω
 αὐτῆς. ἔ ὁ Ξάνθος, Αἴ-
 σωπε, διήλλακίαι σοι ἡ-
 σὴ δέσποιναι. καὶ ὁ Αἴσω-
 πος εἰρωνύσας μὲ, μέλα-
 ρι χρῆμα, φησὶ, ἴο πρὸς
 ὕνας Γυναῖκα. ἔ ὁ Ξάν-
 θος, σιῶπι τῆν τεῦθεν⁹
 ὠνησίμην γάρ σε εἰς
 ὄελ

δελείαν ἕκ εἰς αὐτὴν πλο-
 γίαν. Ἡ δ' ὑστερὰ Ἐάν-
 θος ἔπειθε τὴν Αἰσώπῳ
 κελύσσας, πρὸς ἵνα
 τῶν κήπων ἦκεν ὠνησό-
 μμος λάχανα. ὧν ἡ κη-
 πωρὲς δέσμεν λαχάνων
 φερίσαντος, αὐτὴν ἔλα-
 βεν Αἰσώπῳ. ὧν ἡ Ἐάνθου
 μέλιοντος ἤδη κηπορῶν
 κηλοβάλλειν τὸ κέρμα,
 ὁ κηπωρὸς, ἔα κύριε,
 φησιν, ἐνός περὶ λήμα-
 τος περὰ σε δέομαι.
 καὶ ὁ Ἐάνθου, ἵνος ἔσ
 τί δὴ ποτε, ἵνα μὴ περὶ ἐ-
 μὲ φυλοσόμωκα τῶν λα-
 χάνων, καὶ τῶν ἐπιμε-
 λῶν σκαλιζόμεναί τε ἔ-
 δροδευόμενα, ἔραδειαν
 ὄμως ποιῆι. Ἡν αὖτις
 σιν οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ-
 γῆς ἢ ἀνάδοσις καὶ ἑπι-
 μελειῶν ἐπιμελείας
 ἀξιομύοις, τῶν οὐκ
 τέρα ἢ βλάστησι; ὁ μὴ
 ἔν Ἐάνθου, καὶ τῶν φιλο-
 σόφου τῶν ζητήσεως ἔσης
 μηδὲν ἕτερον συνοή-
 στας

seruiendū, nō ad con-
 tradicēdum. Postera
 die Xāthus Aesopo
 sequi iusso, ad hortū
 quēdam iuit empu-
 rus olera. Cūm ve-
 rō olitor fasciculum
 olerū messuisset, ac-
 cepit Aesopus. Xan-
 tho autē soluturo iā
 hortulano pecuniā,
 hortulanus, Dimitte
 domine, inquit, vnū
 problema à te deside-
 ro. & Xāthus, quid-
 nam? tum ille, Quid
 ita, quæ à me plantā-
 tur olera, quāuis dili-
 genter & fodiātur &
 irrigētur, tardū tamē
 suscipiūt incrementū:
 quibus verò sponta-
 nea è terra pullula-
 tio, & si nulla cura
 adhibetur, iis tamen
 celerior germinatio?
 Xanthus igitur, licet
 philosophi quæstio fo-
 ret, cū nihil aliud sci-
 ret

ret dicere, à diuina prouidētia & hoc inter cætera gubernari inquit. Aesopus verò (aderat enim) risit. Ad quē philosophus, rides, ne, an derides? Et Aesop⁹, Derideo, inquit, sed nō te, verū qui te docuit. quæ enim à diuina prouidentia fiunt, hæc à sapiētibus viris solutionē sortiūtur. Oppone itaque me, & ego soluā problema. Interim itaq; Xāthus cōuersus inquit olitori, Minimè omnium decens est, ô amice, me qui in tātis auditoriis disceptauerim, nunc in horto soluere sophismata. puero autē huic meo, qui consecutiones multorū callet, si proposueris, solutionē cōsequeris quaesiti. Et olitor,

σαις εἰπεῖν, τῆ θείᾳ προνοίᾳ ἐ τῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις διαικεῖσθαι, φησιν. ὁ δ' Αἴσωπος (παρῶν γάρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πέτερον γελάεις, ἢ καταγελάεις; καὶ ὁ Αἴσωπος, καταγελάω, φησὶν, ἀλλ' ἐ σὺ, ἢ ἡ διδάξασθαι σε ἂν γάρ ὑπὸ θείας προνοίας γίνεσθαι, τῶν δ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυχεαίει τ' λύσεως. πρὸ βαλῶ τοίνυν ἐμὲ, καὶ γὰρ λύσω τὸ πρῶτον ἡμῶν. ἐν τῷ τῷ τῷ ὁ ἑαυτοῦ ἐπιτραφεὶς, λέγει τὰ κηπωρῶν, ἢ κίστε πάντων δὲ πρὸς ἐστίν, ὡ τῶν, ἐμὲ τ' ἐν τοσούτοις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λυφν σοφίσματα. πάντες δέ μιν ἔτισι, πολλῶν πείραν ἔχων ἀκολυθίας, ἴστω πρὸς τὸν ἀγένητος, τ' λύσεως τεύξει ἢ ζητημάτων. καὶ ὁ κηπ

κηπαρὸς, ἔτι ὁ ἀ-
 γρὸς γράμμαλα εἶδεν;
 εἴμωι τ' δυστυχίας. ἀλ-
 λά φράσον ὦ λῶσε, εἰ
 ἔζητηδύς τιὺν Δία
 σάφησιν ἐγνωκας. καὶ ὁ
 Αἰσώπῳ, ἡ γυνή, φη-
 σιν, ἐπεὶ δ' αὖ πρὸς δ' αὖ-
 τερον γάμῳν ἔλθῃ, τέ-
 κνα ἐκ τῆς προτέρας ἀν-
 δρὸς ἔχουσα, εἰπὼς εὐ-
 ροὶ καὶ τῷ ἀνδρὶ τέκνα
 ἐκ τῆς προτέρας γυναί-
 κης λεκνοποιησάμενον,
 ἃ μὴ αὐτὴ τέκνα ἐπηλό-
 γετο, λέτων μήτηρ ἐστίν·
 ἃ δ' εὐρεν ἐν τῷ ἀνδρὶ
 λέτων ἐστὶ μητρικά. πολ-
 λὴν οὖν ἐν ἐκατέρῃσι
 ἐνδείκνυσι τὴν διαφο-
 ράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς
 φιλοσόφως καὶ ἐπιμε-
 λῶς ἰρέφουσα διατίνει·
 τὰ δ' ἐξ ἀλλοτρίων ἀδύ-
 νων μισεῖ, καὶ ζηλοτυ-
 πία χρωμένη, τὴν ἐκεί-
 νων τροφὴν φεικόμενα
 σα, τοῖς ἐαυτῆς προσέ-
 θεῖ τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ

φύσσει

tor, Hic turpis lite-
 ras nouit? ὁ infelici-
 tatem. sed narra, ὁ
 optime si quæfiti
 declarationem no-
 fiti. Et Aesopus: Mu-
 lier, inquit, quum ad
 secūdas nuptias iue-
 rit, liberis ex prio-
 re viro susceptis, si
 virum quoque in-
 uenerit filios ex
 priore vxore ge-
 nuisse, quos ipsa fi-
 lios adduxit, horum
 mater est: quos in-
 uenit penes virum,
 horum est nouer-
 ca. Multam igitur in
 vtrisque ostendit dif-
 ferētiam. Nam quos
 ex se genuit, aman-
 ter & accurate nu-
 trire perseuerat: a-
 lienos verò partus
 odit, & inuidia v-
 tens, illorum cibum
 diminuens, suis ad-
 dit filiis: illos enim

εἰς

natu

natura quasi proprios amat, odio autē habet, q̄ viri sunt quasi alienos: eodē modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater est: quæ autem tu plantas, horū est no- uerca, cuius rei gra- tia, quæ sua sunt vt legitima magis nu- trit ac fouet: à te au- tem plantatis, vt spu- riis non tantum ali- mēti tribuit. His de- lectatus olitor. Cre- dideris mihi, inquit, quàm me graui sol- licitudine ac medita- tiōe leuaris. Abi gra- tis ferēs olera, & quo- ties tibi his opus est, tanquā in proprium hortū vadēs, accipe. Post dies aliquot rur- sus in balneum pro- fecto Xātho, & qui- busdā ibi amicis in- uentis, & ad Aesopū loquu

φύσῃ ὡς οἰκεῖα φιλεῖ,
ἀποσέργῃ ἢ τὰ ἑἰς ἀν-
δρὸς ὡς ἀλλότρια· τὸ
ἴσον δὲ καὶ ἐν γῆ ἐκπο-
ντῆ μὴ αὐτομάτως ἐξ
αὐτῆς φυομένηων μή-
της εἶναι· ἀδ' αἰετὸς ἐμ-
φυλάξις, τέτων γίνεσθαι
μητρῶν, ἔχαστον καὶ
μᾶλλον ὡς γήσια τὰ
οἰκεῖα τρέφει καὶ θάλ-
πει· τοῖς ἢ παρὰ σε φυ-
τοομήνοις, ἔρσασύ-
λλου, ὡς νόθοις, τὴν τρο-
φὴν νέμει. ἐπὶ τέτοις
ἡδοῖς ὁ κηπηρὸς, πι-
σσύσας αὐτῶν φησὶν,
ὅτι με ἀμηχανίαν λύ-
πης, ἔσ' ἀδολεχίας ἐκέ-
φισαις. ἀπὸ δὲ πρὸς ἡμέ-
ρας τὰ λάχανα, καὶ
ὅσα κίς σοι τέτων δεῖ,
ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον
βαδίζων λάμβανε.
μεθ' ἡμέρας ἢ πάλιν
εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόν-
τος ἑἰς Ξαίθεα, καὶ ἴσιν
ἐντυχόντος ἐκεῖ τὸ φέ-
λων. ἔσ' πρὸς τὸ Αἴσω-
πον

πον εἰρηκότες, εἰς τε
 τὴν οἰκίαν παροσφρα-
 μαῖν καὶ φακῆν εἰς τὴν
 χύτραν ἐμβαλόντα ἐ-
 ψῆσαι, ἐκείνος ἀπελ-
 θὼν, κέκον ἕνα φακῆς
 εἰς τὴν χύτραν ἐψῆ βα-
 λὼν. ὃ δὲ Ἐαύτος ἄ-
 μα φίλοις λισσά-
 ρμος, ἐκάλε τῆς
 συναρισήσονται. παρῆ
 πε μύθη ἔως λιῶς, ἐ-
 πὶ φακῆ γὰρ ἔσται το δεῖ-
 πνον, καὶ ὡς μὴ δεῖν τῆ
 ποικιλίας τῶν ἐδεσμά-
 των τῆς φίλης κρίνεν,
 ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν προ-
 θυμίαν. τῶν δὲ εἰζάντων,
 ἔπερὸς τὴν οἰκίαν ἀφι-
 κθῆντων, ὃ Ἐαύτος φη-
 σι, δὸς ἡμῖν ἀπὸ λιβρῶ
 πιεῖν, Αἴτωπε. τῶν δὲ ἐκ
 τῶν ἀπορροίας τῶν λιβρῶ
 λαβόντων καὶ ἐπιδε-
 δωκότες, ὃ Ἐαύτος τῶν δυ-
 σωδίας ἀναπληθεῖς,
 φεῦ τί τῶν φησιν, Αἴ-
 σωπε; καὶ ὅς, ἀπὸ λιβρῶ,
 ὡς ἐκέλευσας. τῶν δὲ Ἐαύ-

loquuto, vt in domū
 curreret, & lentem in
 ollam iniectā coque-
 ret, ille abiens granū
 vnū lentis in ollam
 coquit iactum. Xan-
 thus ergo vnā cum
 amicis lotus, voca-
 uit hos compransu-
 ros: præfatus tamen,
 & quòd tenuis esset
 futura cœna, vt pote
 ex lente, quòdq; nõ
 oporteret varietate
 ferculorum amicos
 iudicare, sed probare
 voluntatem. His ve-
 rò obedientibus, &
 in domum ingressis,
 Xanthus inquit, Da
 nobis à balneo bi-
 bere, Aesope. Illo
 verò ex defluxu bal-
 nei accipiente & tra-
 dente, Xanthus fœ-
 tore repletus, Hem
 quid hoc inquit, Ae-
 sope? Et ille: A bal-
 neo, vt iussisti. Xan-
 tho

tho autem praesentia amicorum iram compescente, & peluim sibi apponi iubente, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, Non lauas? tum ille, Iussum est mihi ea facere quae iusseris: tu nunc non dixisti, Iniice aquam in peluim, & lava pedes meos, & pone soleas, & quaecunque deinceps. Ad haec igitur amicis Xanthus ait, Num enim seruū emi? nullo modo, sed magistrum. Discubentibus itaque ipsis, & Xantho Aesopū rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptū ille lentis granū tradidit. Xanthus accipiēs, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lētem accep

θε τῆ παρυσία τῶ φίλων τὴν ὀργὴν ἐπιχόν-
 τῳ, καὶ λεκάνῳ αὐ-
 τῷ παρατεθῶν κε-
 λύσαντος, Αἴσωπον τὴν
 λεκάνην θείσ ἴστατο. καὶ
 ὁ Ξάνθος, ἔ νίπτεις; καὶ
 κείνῳ, ἐντέταλλαί μοι
 ταῦτα ποιεῖν ὅσα ἂν ἐ-
 πιτάξῃς. σὺ ἢ νῦν ὄσον
 εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς
 τὴν λεκάνην, καὶ νί-
 ψοντες πόδας μου, καὶ
 θές τὰς ἐμβάδας, καὶ
 ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ
 ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ
 Ξάνθος ἔφη· μή γάρ σοι
 λον ἐπειάμην; ἔκ ἔστιν
 ὅπως, ἀλλὰ διδάσκα-
 λον. ἀνακλιθέντων γί-
 νυν αὐτῶν, ἔ τῷ Ξάνθῳ
 τῷ Αἴσωπον ἐρωτήσων-
 τῳ, εἰ ἔψη ἡ φακὴ,
 δοῖδουκι λαβὼν ἐκείνος
 τῷ τῷ φακῆς κόκκον ἀ-
 νέδωκεν. ὁ ἢ Ξάνθος
 λαβὼν, καὶ οἰηθεὶς ἔνε-
 κεν τῷ πείραν λαβεῖν
 τῷ ἐψήσεως τὴν φακὴν
 δέξα

δέξαται, τοῖς δακτύ-
 λοις ἀφ' ἑσέως, ἔφη
 καλῶς ἔψη, κήμισον.
 Ἐξ ἡμόνοντο ὕδωρ κενώ-
 σαυτος ἐν τοῖς ἱρυβλίοις
 καὶ παραθένης, ὁ Ξάν-
 θος· πῶς ἐστὶν ἡ φακίη; φη-
 σι. Ἐὖς, ἔλαβες αὐτήν.
 Ἐὖς ὁ Ξάνθος· ἕνα κήμι-
 κην ἔψησας; καὶ ὁ Αἴσω-
 πος, μάλιστα φακίῳ
 γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ'
 ἔφακῶς, ὁ δὲ πληθυν-
 τικῶς λέγει. ὁ μὲν οὖν
 Ξάνθος ἀπορήσας τοῖς
 ὄλοις, ἀνδρες ἐταῖροι,
 ἔφη, ἔτι εἰς μανίαν
 με περιέειπες. εἶτα στρα-
 φεὶς πρὸς τὸν Αἴσωπον,
 εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ
 κακῆ δ' ἔλε, τοῖς φίλοις
 ἐνυβρίζων, ἀπελθὼν ὄ-
 νησται πόδας χοιρεῖς
 τέτταρας, ἔδιδάξαχέων
 ἔψησας παράθεις. Ἐξ
 ἡσθεῖτο ποιήσωντος
 ἔτι ποδῶν ἐψομύων
 ὁ Ξάνθος εὐλότως γέ-
 λων τὴν ψυχὴν τὸν Αἴσωπον
 αὐτῶς

accepisse, digitis cō-
 terēs, ait, Bene cocta
 est, affer. Illo solum
 aquā vacuāte in scu-
 tellas, & apponente,
 Xāthus, Vbi est lēs?
 inquit. Et is, Accepi-
 sti ipsam. Et Xāthus,
 Vnū granū coxisti?
 Tū Aesopus: Maxi-
 mē: lentē enim singu-
 lariter dixisti, nō len-
 tes, quod pluratiuē
 dicitur. Xanthus er-
 go prorsus consilij
 inops, Viri socij, ait,
 hic ad infaniā me re-
 diget. Deinde cōuer-
 sus ad Aesopum ait,
 Sed ne videar impro-
 be serue, amicis iniu-
 ri⁹, abiēs eme pedes
 porcinos quatuor, &
 perceleriter coctos
 appone. Ab eo autē
 festinē hoc facto ac-
 dū pedes coqueren-
 tur, Xāth⁹ iure volēs
 verberare Aesopum,
 cum

cū esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum aufere, occuluit. Paulò post autem & Æsopus veniēs, & ollam perscrutatus, vt tres solos pedes vidit, cognouit infelias sibi aliquas factas. & accurrēs in stabulū, & saginati porci vnū ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac cōcoxit cum cæteris. Xanthus verò veritus ne Æsop⁹ subreptū pedem nō inueniens fugeret, rursus in ollam ipsum iniicit. Æsopo autem in patinā pedes euacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Æsopē, quomodo quinque?

Et

αὐτῶ περιεῖχε εἰς χρεῖαν ἀγοραμύς, ἕνα τῶ ποδῶν ἐκ τῆ χύτρας ληθραίως ἀνελόμμος, ἔκρυψε. μὴ μικρὸν ἦ καὶ ὁ Αἰσωπὸς ἔλθων καὶ τὴν χύτραν ἐπισκεψάμενος, ὡς τρεῖς μόνας πόδας εἶρακε, σκυῆκε ἐπιβελήν αὐτῶ ἵνα γενηῖται. Ἐδὴ καὶ ἀδραμῶν ἐπὶ τὴν αὐλήν, καὶ τῶ σιλευομύς χεῖρας τῶ ἕνα τῶ ποδῶν ἢ μυχθαίρα ἀεικλῶν ἔτῶ τριχῶν ψιλῶσας, εἰς τὴν χύτραν ἔριψε, ἔσυνεψεν τῶ ἀλλοῖς. Ξανθὸς ἦ δείπας, μή πως Αἰσωπὸς τῶ ὕφμαρ ἔθενται τῶ ποδῶν ἐκ εὐρών, δὲ ποδράση, αὐτῶ εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐπέβαλε. Ἐδὲ Αἰσώπῳ τρεῖς πόδας εἰς τῶ τρυβλίον κενώσωντος, καὶ πέντε τέτων ἀπαφανέντων, ὁ Ξανθὸς, ἢ τῶ τῶ, φησιν, Αἰσωπε, πῶς πέντε;

πέντε; καὶ κείνος τὸ δὴ
 αὐτῶν πόσους ἔχον
 πόδας; ὃ Ἐαῦθος, ὁκ
 τῶ. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰπὼν
 ἔν ἐνταῦθα πέντε, καὶ ὁ
 σιτυόμοδος χεῖρος νέ-
 με) κάτω τρίπους. καὶ
 ὁ Ἐαῦθος πάνυ βαρέως
 ἔχων, πρὸς τὰς φίλους
 φησὶ, ἐχὲ μικρὰ πρὸ-
 σθενεῖπον, ὡς ἔχουσιν
 πρὸς μανίαν ἕως δὴ πε-
 ριρέψῃ; καὶ ὁ Αἴσωπος,
 δεσποτα, ἐκ οἷο' ὅτι τὸ
 ἐκ πρὸσθενεῖσ τε καὶ
 ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κατ'
 λόγον ποσὸν συγκεφα-
 λαίμαλλον, ἐκ ἑστίν ἀ-
 μέρτημα; ὁ μὲν ἔν Ἐαῦ-
 θος μηδεμίαν αἰτίαν
 εὐπρόσωπον δέρηκώς
 μασιῶσα τὸν Αἴσωπον
 ἠσύχασε. τῆ δ' ὑπεραία
 τὸ χολαστικῶν ἵς πο-
 λυτέλες εὐπρεπίτας δεῖ-
 πνον, σὺν ἄλλοις χολ-
 λαστικῶν καὶ τὸν Ἐαῦ-
 θον κέκλησεν. ὁ δὲ Ἐαῦ-
 θος ἄνωχ-
 μίαν θίνυν, ὁ Ἐαῦθος

μερ

Et ille, Duo porci
 quot habent pedes?
 Et Xanthus, Octo. Tū
 Aesopus, Sunt ergo
 hic quinque; & sagina-
 tus porcus inferius
 tripes pascitur. Et
 Xanthus admodū mo-
 lestè ferēs, amicis in-
 quit, Nōne paulo an-
 tē dixi, quod celer-
 rimè hic me ad insa-
 niā rediget? Et Aeso-
 p⁹, Here nostine, qd'
 ex additione & sub-
 ductione in quātita-
 tē secūdum rationa-
 lem summā colligi-
 tur, nō esse errorem?
 Xanthus igitur nullā
 causam honestā inue-
 niēs verberādi Aeso-
 pū, quieuit. Postridie
 autē ex scholasticis
 qdā sumptuosam ap-
 parans cœnā, cū aliis
 discipulis & Xanthū
 inuitavit. Cœnanti-
 bus igitur, Xanthus

partes

partes ex appofitis accepit electas, & Aefopo ponè ftanti dedit: Beneuolaq; meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille verò decedens fecum cogitabat, Nunc occasio est vlcisci meā dominam, propterea quòd me, cū nouitijs veni, cauillata est. Videbit igitur an hero meo bene velit. Profectus itaque in domum, & sedens in vestibulo, & hera accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus misit, non tibi, sed beneuolæ: & cane vocata, atque dicto, Veni Lycæna, comedere: tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim ca-

ni

μερίδας ἐκ τῆ παρακῆ μύων ἀνελόμμος ἐπιλέκεις, ἔ τῷ Αἰσώπῳ ὅπιθεν ἐφραῶν δ' ἔς τῆ εὐνοσίῃ μοι, φησὶ πρὸς αὐτὸν, Ζεῦτα ἐπίδος ἀπελθών. ὅδ' ἀπιὼν καθ' ἑαυτὸν ἐνενοή, νῦν καμρὸς τίσειθαί με τὴν δέσποιναν, αὐθ' ὧν με ἠνίκα νεώνηθη ἤλθου ἔσκαπτεν ὄψε) Ζεῦτα εἰ τῷ δεσπότῃ με εὐνοεῖ. ἀφικθῆνθ οὐκ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καδίσας ἐν τῷ πρῶδόμενῳ, ἔ τὴν δέσποιναν ἐγκαλίσας τὴν σπυρίδα τῆ μερίδων ἐπιπρῶθεν αὐτῆς τέθεικε, καὶ φησι, δέσποινα, Ζεῦτα πάντα ὁ δεσπότης πέπομφεν ἔ σοι, ἀλλὰ τῆ εὐνοσίῃ καὶ τὴν κύνῃ καλέσας, καὶ εἰπὼν, ἔλθῃ λήθηνα, φάγε σοι γὰρ ὁ δεσπότης Ζεῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι, αὐτὰ μέρθ τῆ κυ-

νῆ

νὶ πάντα παρέβαλε.
 καὶ ἵ τῆτο πρὸς τὸ δε
 σπότην πάλιν ἔλθων,
 καὶ ἐρωτηθεὶς, εἰ τῆ εὐνοῶ
 ση δέδωκε πάντα, πάν
 ται, φησὶ, καὶ ἐνώπιον
 ἐμῶ πάντα κατέφαγε.
 Ἐπὶ ἵ ἐπαυερωμένης, ἔτι
 ποτε ἄρα ἐδίξασα ἔλε
 γεν; ἔκείνος ἐμοὶ μὲν
 φησιν, ἔδ' ὅτι οὐκ εἶρη
 κε, καθ' ἑαυτὴν δέ σοι
 χάρεις ἦδ' ἡ μὲν τῆ
 γυνὴ ἔτι Ἐσθῆς συμ
 φορῶν τὸ πρῶτον οἴη
 σαμένη, ἄτε δ' ἡ δούλε
 ρα τὸ κυνὸς ἐλεγχθεῖσα
 τῆ πρὸς τὸ ἀνδρα δὴ
 νοῖα, καὶ ἐπιπέσσα, ἡ
 μὲν μὲν κέλε ἔτι λοιπῶ
 σινοικίῃσιν αὐτῶ, εἰσω
 παρελθεῖσα ἔτι κροῖωνος
 ἐθελῶς. Ἐπὶ ἵ πότε πρὸ
 κήπλου, καὶ ζητηρεῶ
 των πρὸς ἀλλήλους πρὸ
 τῆνομένων, ἔκ ενός αὐτῶ
 ἀπορήσαντι, πηνίκα
 καὶ γύοιτο μεγάλη ἐν
 ἀνθρώποις ταραχή, Αἰ
 σωπ

ni omnia proiecit. At
 post hoc ad herū re
 gressus, & rogat⁹, an
 benevolæ dederit o
 mnia, Omnia, inq̄t:
 & cor̄ me oīa come
 dit. Illo verò iterum
 rogante, & quidnam
 edens ait? Et is, Mihi
 quidem nihil quic
 quā dixit, sed secum
 tibi gratias habebat.
 Vxor tamē Xāthi eā
 rē calamitosam esse
 arbitrata, tanquā se
 cunda cani redargu
 ta de erga virum be
 neuolentia, ac sub
 dens, certè non am
 plius in posterū co
 habitaturā cū eo, in
 gressa cubiculū, plo
 rabat. Potu autē pro
 cedēte, & questionī
 bus alternis propo
 fitis, ac vno ex ipsis
 ambigēte, quādo fu
 tura esset ingēs inter
 hoīes turbatio, Aeso
 pus

pus pone stans ait, Cum resurrexerint mortui, repetentes quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerunt, Ingeniosus est nouitius hic. Alio verò rursus proponēte, quam obrem ouis ad cædem tracta, non exclamat, sus autē quàm maximè vociferatur, Aesopus rursus ait, Quoniã ouis assueta mulgeri, aut etiam velle-
 ris onus deponere, tacitè sequitur. Ideo etiã pedibus arrepta, & ferrum videns, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria & sola videtur passura. Sed sus, vt qui neque mulgetur, neque tondetur, neque nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum vsui esse,

σωπος ὀπίθεν ἑστῶς, ἔειπεν, ἡνίκα αὖ οἱ νεκροὶ ἀνίστασθαι, τὰ ἑαυτῶν ἀπολήσασσι κτήματα. καὶ οἱ σχολαστικὸὶ γελάσαντες, ἔφασαν, νοήμων ἐστὶ ὁ νεώνητος. ἑτέρος δὲ πύλιν προσθέντος, ὅτι χάριν τὸ μὲν πρὸ βαλὼν ἐπὶ σφαγὴν ἐλκόμενον ἔβρα, ὁ δὲ χεῖρος ὅτι μάλιστα κρέατος. Αἰσωπος αὖθις ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρὸ βαλὼν καὶ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ δὲ πόκος βάρητος ἀπολεθόμενον, σιγῆ ἔπει. διὸ καὶ ὑποσκελισόμενον, καὶ τὸ σιδηρῶν ἰρῶν ἔδεν δένον ὑποπίδου, ἀλλ' ἐκείνα τὰ σωτήρια ἑ μόνον δοκεῖ πείσεσθαι. ὁ δὲ χεῖρος, αἴτε δὴ μὴτ' ἀμελγόμενος, μὴτε κτόμενος, μηδὲ στυγρῶς ἑαυτῷ πρὸς τὴν ποιητῶν ἐλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τὸ σιρκῶν αὐτῶ μόνον ἐστὶ
 ἡ εἰς,

ἡρεσία, εἰκότως βοᾷ. Ἰά-
 των ἔτω ρηθέντων, οἱ
 ἠολοκλήθη πάλιν ἐπή-
 νεσαν αὐτὸν, Ἰραπέντες
 εἰς γέλωτα. πωσαμέ-
 νος μύριον ἔσπευσε, καὶ
 ἔξωθεν πρὸς τὴν οἰ-
 κίαν ἀπονοστήσαντος, καὶ
 τῆς θυγατρὸς συνήθως ὀρ-
 μήσαντος προσλαλεῖν,
 ἐκείνη Ἰάσον ἀποσφραφεί-
 στά, φησι, μή με πλησέ-
 σον γλῶσση. δός μοι τὴν
 προίτην μου, ἵνα ἀπελεύ-
 σθωμαι· ἔσθ' ἐν γὰρ αὐτῇ
 ναίμι σὺν σοὶ Ἰσχυροῦθεν.
 σὺ δ' ἀπελθὼν τὴν κυρία
 κολάκευε, ἢ πέπομο-
 φας ἴσῃ μερίδας. καὶ ὁ
 Ἰάσος ἐκπλασεῖς, λέ-
 γει, ἔκ' ἐστὶν ὅπως ἔκ' ἤρ-
 τυσέ μοι τι κακὸν πάλ-
 λιν Αἰσώπου. καὶ πρὸς
 τὴν θυγατέρα φησι, κυ-
 ρίκα, ἐμὲ πέπομότῃ
 σὺ μεθύεις; τί με με-
 ρίδας πέπομοφα, ἔχει
 σοί; μὴ δὲ, ἐμοὶ μὲν
 οὐ, φουσίκα ἐκείνη, τῆς ἡ
 κυρία.

esse, merito vocife-
 ratur. His sic dictis,
 discipuli rursus lau-
 dauerunt ipsum, ver-
 si in risum. Finito ve-
 rò conuiuiο, & Xan-
 tho in domum reuer-
 so, & uxorem pro-
 more aggresso allo-
 qui, illa ipsum auer-
 fata, inquit, Ne mihi
 propinquus fias: da
 mihi dotem meam,
 & abibo: non enim
 manserim tecum post-
 hac. Tu autem abiens
 cani adulare, cui mi-
 fisti partes. Et Xan-
 thus stupefactus, ait,
 Non potest aliquo mo-
 do non cōdiuisse mi-
 hi mali aliquid rur-
 sus Æsopus. & uxori
 inquit, Domina, num
 me poto, tu ebria es?
 cui partes misisti, non-
 ne tibi? Non per Io-
 uem, mihi quidē mi-
 nimē, inquit illa, sed
 d. 2. cani.

cani. Et Xāthus Aesopo accito inquit, Cui dedisti partes? Et ille, Beneuolę tuę. Et vxori Xāthus, Nihil accepisti? & illa, Nihil. Et Aesopus, Cui enim iussisti, here, partes dari? & ille Beneuolę meę. Et Aesopus cane vocata, Hęc tibi, inquit, bene vult, nam mulier etsi bene velle dicatur, tamē minima quaque reclusa offensa contradicit, cōuiciatur, abit. Canem verò verberato, expellito, haud tamen discesserit, sed oblita omnium, statim benignè blāditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere here, Vxori has partes fertō, & non beneuolę. Et Xanthus, Vides, domina,

non

κυρία. καὶ ὁ Ξανθός. τίς
 αἰσώπων κληθέντι φη-
 σί, τίνι δέδωκας τὰς με-
 ρίδας; καὶ κεῖνος, τῇ εὖ-
 νοσίᾳ σοί. ἔ. πρὸς τὴν
 γυναῖκα ὁ Ξανθός, ἔ-
 δὲν ἔλαβες; καὶ κεῖνη, ἔ-
 δὲν. ἔ. ὁ Αἰσώπος, τίνι
 γὰρ ἐκέλευσας δέσπο-
 ται τὰς μερίδας δοθῆ-
 ναί; καὶ κεῖνος, τῇ εὖνο-
 σί μοι. καὶ ὁ Αἰσώπος
 τὴν κυρία φωνήσας,
 αὐτῇ σοι, φησὶν, εὖνοεῖ.
 ἢ γὰρ γνωὴ καὶ εὖνοεῖν
 λέγῃ, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχί-
 στω ἀλγῆσασα, αὐτὴ λέ-
 γει, λοιδορεῖ, αἰαχω-
 ρεῖ. τὴν μὲν τῶν κυρία
 τύψον, ἀπέλασον, καὶ
 ἔστω ἀναχαρήσθην αὐ-
 τῶν, ἀλλ' ἐπιλαθομένη παύ-
 των, αὐτίκα φιλοφρό-
 νως σάμνῃ καὶ σὺν χάρε-
 τι τὴν δεσπότην. ἔδῃ σε
 εὖν εἰπεῖν δεσποτα, τῇ
 γνωστικῇ τὰς μερίδας
 κήσμισον, ἔ. μὴ τῇ εὖνο-
 σί. καὶ ὁ Ξανθός, ὁρᾷς
 κυρία,

κυρία, ὡς ἐκ ἐμῶν τῶν
 ἀμαρτημάτων, ἀλλὰ τῆς
 μίσαντος; ἀνάγκη τοι-
 γαρ εἶναι, καὶ ἐκ ἀπορήσῃ
 παροφάσεως, δι' ἣν αὐ-
 τὴν μασιγῶσω. τὸ δὲ μὴ
 πείθομαι, ἀλλὰ λάθρα
 πρὸς τῆς ἑαυτῆς γυ-
 νεῖς ἀποχωρησάσης, Αἴ-
 σωπος εἶπεν· ἐκ ὀρθῶς
 εἶπον, ὡς δέσποτα, ὡς ἡ
 κύων σοι μάλλον εὐνοεῖ
 ἢ ἐγὼ ἢ ἐμὴ δέσποινα;
 ἡμερῶν δὲ ἑνῶν παρω-
 χηκῶν, καὶ τῆς γυναικὸς
 ἀδελφάκιος μύσεως,
 ἢ τῆς Ξανθοῦ τῆς παροφ-
 κόντων ἑνάς ὡς αὐτὴν
 ὡς αὐτὴν ὑποσπέψεν οἴ-
 κῃ δὲ πέμψαντος, τὸ δὲ
 μὴ ὑπεείκην θελύσεως, ἢ
 τῆς Ξανθοῦ δι' αὐτὴν εἰς
 ἀθυμίαν πεσόντος, Αἴ-
 σωπος προσελθὼν αὐ-
 τῷ φησι, μὴ ἀνιώ, δέ-
 σποτα. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν ἄν-
 ριον ἤκην ἀνθαίρετον, καὶ
 ἀπαράλλακτον δράσω
 πρὸς σε. καὶ λαβὼν κέρ-
 μα

non meā esse culpā,
 sed eius qui tulit? To-
 lera itaque, nec de-
 erit mihi occasio,
 qua eum verberem.
 Illa verò nō creden-
 te, verum clam ad
 suos parentes regres-
 sa, Aesopus inquit:
 Num rectè dixi, ὦ
 here, canem tibi ma-
 gis benevelle, quàm
 meā heram? Diebus
 autē aliquot præte-
 ritis, & vxore irrecō-
 ciliata manente, &
 Xātho affines quos-
 dā ad ipsam, vt reuer-
 teretur domū, mit-
 tente, illa verò quum
 cedere nollet, & in-
 de Xanthus in mœ-
 rore esset, Aesopus
 adiens ad eū inquit,
 Ne te afflictes, here:
 ego enim cras veni-
 re spōte & citissimè
 faciā ad te. Et acce-
 pta pecunia in forū
 iuit,

iuuit, ac emptis anseribus & gallinis, & aliis quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulās domos circuibat. Transibat igitur & ante domum parentū heræ suæ, ignotare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et quum in quen-
dam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi vendere. Illo autē, Et cui opus est, rogitante, Xantho, inquit, philo-
sopho: cras enim uxori copulandus est. Eo verò ascendente, & uxori hæc Xanthi, vt audiuit, renun-
ciantē, illa cursim & properè ad Xanthū iuit itatim, & cōtra ipsum clamabat, dicens

μα πρὸς τὴν ἀφορὰν ἦλ-
θεν, ἔ ἀνησάρξ, χήνας
καὶ ὄρνιθας, καὶ ἀλλ' ὅστις
ἔπρὸς εὐωχίαν ἐπιτη-
δείων, βαδίζων τὰς οἰκί-
ας περιενόσῃ. παρήξ τεί-
νον ἔ τὴν ἔπρὸς αὐτῆς δὲ
σποίνης γληνηόρων οἰκί-
αν, μήτε τρώτην εἰδέναι
προσποιεῖξ, ἐκείνων τῶν
χάνθων, μήτε μὴν ἐν
αὐτῇ τὴν δέσποιναν μέ-
νεσων. ἔ δὴ λινεῖ ἔπρὸς οἰ-
κίας ἐκείνης ἐντυχάν, ἡ
εἶπα, εἴ τι πῶς ἔπρὸς εἰς γά-
μους χρῆσίμων οἱ καὶ
τὴν οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῶν
πωλήσει. ἔ ἢ, ἔ τίς τῶν
των ἔχῃ τὴν χρείαν πω-
ρομήξ, Ξάνθος, Φησὶν,
ὁ φιλόσοφος· αὐριον γὰρ
συναγκὴ μέγαξ συνάπτε-
αξ. ἔ ἢ ἀναβάντες, καὶ
τῇ συναγκῇ τῶντα ἔ Ξάν-
θος, ὡς ἤκεσεν, ἀναγ-
γείλαυ! ἔ, ἐκείνη σὺ
δρόμῳ ἔ σπεδῆ πρὸς
ἔ Ξάνθον ἦλθεν αὐτί-
κα, καὶ αὐτῆς κρατεροῦσα,
λέγῃ

λέγεσθαι πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ Χαῦθα, ὡς ἔκ' ἀν' ἐμῆ ζωῆς, ὡς Χαῦθε, ἐστέρα Ἰυναίκε δύνηθήσῃ σωμαρμόθῃναι, ἔ' ἔ' τως ἐμφνευ ἐπὶ τ' οἰκίαις δι' αἰσώπια, ὡς καὶ δι' ἐκείνον ἀπῆρε. μετ' εἰς ἡμέρας πάλιν Ἰνῆας, καλέσας ὁ Χαῦθος χολαστικὰς εἰς ἄριστον, τὰ αἰσώπωφροῖν, ὁ ψώνησον ἀπελθῶν πᾶν ὁ, ἡ χρησάθῃν τε καὶ βέλπσον. ὁ ἢ ἀπιῶν, καὶ τ' ἑαυτὸν ἐλεγεῖν, ἐγὼ διδάξω τ' δευπότιω μὴ μωρὰ ἀφ' αἰσώπια. γλώττιας ἐν μύνας ὑείας περιάμωθ, ἔ' ἔ' μαύσας ἀνακλινθείσι, γλώττιαν ὀπλήν ἐκθίσω σὺν ἰξυλάρω παρέθηκε. τ' ἢ χολαστικῶν ἐπομνεσάντων ὡς φιλόσοφον τ' πρῶτον ἔδεσμα διὰ τὴν τ' γλώττιας πρὸς τ' λόγον ὑπερησίαν, πάλιν αἰσώπος ἐφθὰς γλώ

dicens inter alia & hæc, Non me viuentē, ὁ Xanthe, alteri vxori cōiungi poteris. Et sic manfit in domo per Æsopum, quē admodū propter illū discesserat. Post dies rursus aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandiū, Æsopo inquit, I, eme optimum quodq; & prestantissimum. Ille inter eundem secum dicebat, Ego docebo herum non stulta mandare. Quum linguas igitur solū suillas emisset, & apparasset discūbentibus, linguā aflatā singulis cū fassamēto apposuit. discipulis laudatib⁹ vt philosophicū primū ferculū propter linguę ad loquutionem ministeriū, rursus elixas Æsop⁹

linguas apposuit, atque iterū etiā ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud q̄ linguas proponebat. Discipulis autē eodē subinde cibo repetito indignatis, Quousq; linguas inquiētib; quippe nos per diem linguas edendo nostras doluim⁹: Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est Aesope? & is, Nō certē, tum ille, Nonne mādaui tibi sordidissime homule, optimum quodq; & prestātissimū opsonari? & Aesopus, Multas habeo tibi gratias increpāti me philosophis viris presentib⁹. quid igitur fuerit lingua melius & prestātius in vita? oīs enim doctrina & philosophia p̄ ipsam mōstra

tur

γλώττας παρέθηκε. καὶ αὐδὶς αὐτῷ βρώμαλος αἰτηθέντος ἄλλας καὶ ἄλλας ὁδ' ἔδεν ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας παρέχουσι. ἦ ἡ σχολαστικῶν ἐπὶ τῶν τρωτῶν τῶν τροφῆς ἀγανακτῆσαι αὐτῶν, μέχρι ἴνους γλώττας, εἰπόντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττας ἐδίδοντες τὰς ἡμετέρας ἡλιήσιμιδον, ὁ Ξάνθος φησὶ πρὸς ὄργλιν, ἔδεν σοι πάρεστιν ἕτερον Αἴσωπε; καὶ ὅς, ἔδῃτα. καὶ κείνος, ἔγωγε ἐνετέλλαμι σοὶ κατὰ κράτον ἀνθρώπιον, πάντοτε, πικρῆς τῆς καὶ ἀέριστον ὀψωνήσασθαι; καὶ ὁ Αἴσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σοὶ τὰς χάριτας μεμφομένην με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί αὖ ἐν γλώττῃς χρηστότερόν τι ἐβέλτιον ἐν τῶν βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παι-

δύ

δούε) ε̄ διδάσκει). δι
 αὐτῆς δόσης, λήψης, ἀ
 γοραὶ, ἀπασμογί, δύφη
 μίαι, μῦσα πᾶσα. δι.
 αὐτῆς γδ̄ συγκροτῆν)
 γάμοι, πόλεις ἀνορθῶν
 ται, ἀνθρώποι Διφω
 ζον), κ̄ συναλόντι φᾶ
 ναι, δι αὐτῆς ἀπας ὁ
 βίος ἡμῶν συνέστηκεν.
 ε̄δεν ἄρα τ̄ γλώττης
 ἄμφνον. ἐπὶ τέτρεις οἱ
 σχολαστικοὶ τ̄ μ̄ Αἴσω
 πον ὁρθῶς λέγαν φά
 ρμοι, ἡμαρτηκέναι ἢ
 τ̄ διδάσκαλον, διελη
 λύθησαν ἕκαστος ἐπ' οἴ
 κος. τῆ δ' ὑπεραίρα πά
 λιν αἰτιωμένων αὐτῶν
 τ̄ Ξάνθον, ἐκεῖν δ' ἀπο
 λογείτο, μὴ κτ̄ γνώ
 μιν αὐτῶν αὐτῶν γεγονέ
 ναι, ἀλλὰ τ̄ ἀχρεῖς δ' ε̄
 λος τῆ κακουργία. σήμε
 ρον ἢ Διφωμείψης τ̄ δεῖ
 πνον, καὶ γὰρ ἢ παρόν
 των ὑμῶν αὐτῶ Διφωλέ
 ξομαι. ε̄ καλέσας αὐ
 τὸν πᾶν ὅ, κ̄ φαυλότα
 τόν

tur ac traditur: per
 ipsam dationes, acce
 ptiones, fora, salu
 tationes, benedicen
 tiæ, musa omnis: per
 ipsam celebratur nu
 ptie, ciuitates erigun
 tur, homines seruan
 tur: & vt breuiter di
 cam, per ipsam tota
 vita nostra consistit:
 nihil ergo lingua
 melius. Ob hæc disci
 puli Aesopum rectè
 loqui dicentes, aber
 rasse verò magistrū,
 abiere singuli in do
 mum. Postridie rur
 sus accusantib⁹ ipsis
 Xanthum, ille respō
 debat, nō secundum
 voluntatem suā hæc
 facta fuisse, sed in
 utilis serui nequitia:
 hodie autem permu
 tabit cœnam, & ipse
 præsentibus vobis
 cum eo colloquar.
 Ac vocato eo, vilif
 d s simum

simū quodq; & pessimū opsonari iubet, q̄ discipuli secum foret cœnaturi. Ille autē nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discubētibus apposuit. Hi inter se submurmurabāt, Porcinæ rursus lingue. Et paulo post iterū linguas apposuit, & valde iterū atque iterū. Xātho autē iniquo aīo ferēte, & qd hoc Æsopē, dicente, nū rursus mādavi tibi optimū quodq; & prestantissimū opsonari? ac nō potius vilissimū quodq; & pessimū? ille autē, Et qd vnq̄ peius lingua, ὅ here? nōne vires per ipsam corrumpunt? non hoīes p̄ ipsam interficiuntur? nō mēdacia oīa, & maledicta, & periuria per ipsam p̄ficiunt

τόν τε ἔχειστον ὄψωνήσῃ κελεύει, ὡς ἴσχυο λασικῶν σὺν αὐτῇ δεησόντων. ὁ ἢ μηδὲν διαπραπαίς, πάλιν γλώσσας ἐπέιατο, ἔειμι μὲν σαι, ἀνακλινθεῖσι παρέστηκεν. οἱ ἢ πρὸς ἀλλήλους ὑπέφωθεν, χεῖρσαι πάλιν γλώσσαί. καὶ μὲν μικρὸν αὐδῆς γλώττης παρέστηκε, καὶ μάλα αὐδῆς καὶ αὐδῆς. Ἐξαύθῃ ἡ δυσαναχρητήσαντο, καὶ, τί τῶν Αἰσωπε, εἰρηχότος, μὴ πάλιν ἐνετέλλεμεν σοι πᾶν ὅ, ἢ χρηστότατον ἴε καὶ βέλτερον ὄψωνήσῃ ἐχὶ παῦ ὅ, ἢ φαυλότατον τε ἐξ χειρῶν; ὁ ἢ, καὶ ἢ ποτε χεῖρον τῆ γλώττης, ὡ δὲ ποταί; ἐπόλλης δὲ αὐτῆς καὶ ἐπίπρασιν; ὅτι ἀνθρωποι δὲ αὐτῆς ἀναγοῦνται; ἔψυδὲ πᾶντα, καὶ βλασφημίας, καὶ ἐπιρκίας ἀφ' αὐτῆς περὶ

ραίνον) ; ἔ γάρ μοι καὶ
 ἀρχαὶ καὶ βασιλεία δι
 αὐτῆς ἀνατρέπονται ;
 ἔχ, ὡς κεφάλαιον εἶ
 παίν, ὁ βίβλ' δι' αὐτῆς
 ἅπας μυθίων πλημ
 μελημάτων γέμει ; ταῦ
 τι δ' Αἰσώπ' φημέ
 νος, τίς τ' στυγερὰ
 ἀφάντων τῶν ἑαυτῶ φησὶν
 ἔχ, εἰ μὴ πάνυ σεαυτοῦ
 ἀσφαλίσῃ, ἔκ αὐτ' ἀπο
 ρος εἴη μενίας ἀφορμή
 σοι γυμνασίου. οἷα γὰρ ἡ
 μορφὴ, ταῦτα δὲ ἔ ἡ ψυ
 χή. καὶ ὁ Αἰσώπος πρὸς
 αὐτ', σύ μοι δοκεῖς ἀν
 θρωπε κακεντρέχης ἦς
 ἔ περίεργος εἶναι, δεσπό
 τιν παροξύνων καὶ οἰκέ
 τας. καὶ ὁ ἑάνθος, πρὸς
 ταῦτα, προφάσεως ἐφίε
 μένος μασηγῶσαι τ' αὐ
 θρωπον, δραπέται, φη
 σιν, ἐπεὶ ὡς περιεργὸν
 εἶπας τ' φίλον, δεῖ
 ξόν μοι ἀπερίεργον αὐ
 θρωπον ἀγαγόν. ἐξελ
 θὼν θύνω τ' ἐπίστασις
 ἐπὶ

ficiuntur? nō nuptiæ
 & principatus & re
 gna per ipsam euer
 tuntur? non, vt sum
 matim dicā, vita oīs
 per ipsam infinitorū
 errorum referta est?
 Hęc Æsopo dicente,
 quidā ex discūbenti
 b' vnā cū Xātho in
 quit, Hic, nisi valde te
 ipsum munieris, non
 dubia erit īfamie cau
 sa tibi. qualis em̄ for
 ma, talis & anima. Et
 Æsopus ad eum, Tu
 mihi videris, ὁ ho
 mo, prauus quidā &
 curiosus esse, herū ir
 ritās contra seruū. Et
 Xanthus ad hęc, oc
 casionē cupiens ver
 berandi hominē, Fu
 gitue, inquit, quo
 niā curiosum dixisti
 amicum, ostende mi
 hi incuriosum homi
 nem adductū. Egres
 sus igitur postridie
 in

in plateã Aesopus, & eos qui præteribant circunspiciens, videt quendã in loco quodam diu sedentem, quem iudicãs secum otiosum & simplicem esse, accedẽs inquit, Herus te inuitat secum præsurum. Et rusticus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calceis, vt erant viles, discubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Aesopus ait, Incuriosus homo. Et Xanthus in aurem fatus vxori vt sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, vt honesta ratione plagas Aesopo inferret. Deinde coram omnibus inquit,

ἐπὶ τῷ λεωφόρῳ ὁ Αἰσωπος καὶ τὰς παρεόντας ἀεισκοπῶν. ὁρᾷ τὴν δὲ ἐφ' ἑνὸς ῥόπτου ἰκανὸν χρονον καθίσαντα, ὃν ἐδοκιμάσας καθ' αὐτὸν ἀπεργάζετο ἵνα καὶ ἀπολοῦν ἔσται, προσελθὼν, φησὶν, ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀεισῆσαι. καὶ ὁ ἀγροικὸς ἐκείνου μὴδὲν ἀειεργασάμενος, μήτε ἴσῳ ὡν ὑπὸ ἵνου καλεῖται, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐσὺν αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις ἔσιν ἀπέπεσεν. ἰρομύς τ' ἔξ ἑαύτου, τίς ἔστι; Αἰσωπος εἶπεν, ἀπερίεργος ἀνθρωπος. καὶ ὁ ἑαύτου εἰς ἑσέως εἰπὼν τῇ γυναικὶ συνυποκριθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπως αὐτὸς ἐπιτάτῃ, ποιῆν, ὡς αὐτὸς ὑποσώπων λόγῳ πηληγὰς τῷ Αἰσώπῳ ἐντείνεον. εἶτα ὃν ἐπηγόρευσε πάντων, φησὶ,

φησί, κυρία, ὕδωρ ἐπὶ
 τῆ λεκαύης βαλῆσαι,
 τὰς πόδας τῆ ξένου νί-
 ψον. διανοεῖται γὰρ καθ'
 αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν
 ξένος (ὁ δὲ λαβηθήσε). ὁ
 δὲ Αἰσωπος ὡς ἐκείνος
 παλιῆρα φανεῖνος, πλη-
 γὰς λήψε. ἢ μὲν ἐν βα-
 λῆσαι τὸ ὕδωρ εἰς τὴν
 λεκαύην, ἢ τὰς πό-
 δας τῆ ξένου νίψαι. ὁ
 δὲ γὰρ τὸ αὐτὸν ἔσαν
 τὴν τῆ εἰς δεσπόην,
 καθ' ἑαυτὸν εἶπε, ἡμεῖς
 σὰ με πάντως βέλε
 καὶ τὰς τῆ χάριν αὐτὸ
 χρεία τὰς πόδας με
 βέλε νίψαι, ἐπεὶ θε-
 ραπαμνίσιν εἶχεν ἀντὶ τ'
 ἐπιτάξαι. παραίνας
 ἐν τὰς πόδας, νίψον
 κυρία, φησί. καὶ νίψαι
 μὲν (ὁ δὲ ἀνεκλήθη). τῆ δὲ
 εὐαθὲς κελύσαντες οἶ-
 νον τῆ ξένου δοθῆναι
 πειν, πάλιν ἐκείνος δι-
 ελογίσαι καθ' αὐτὸν,
 ὡς αὐτὰς μὲν τὸ πρῶτον

inquit, Domina a-
 quam in peluim in-
 iice, & pedes hospi-
 tis laua. Cogitabat
 enim secum, omni-
 no hospitem recusa-
 turum: Aesopū verò
 illo curioso apparen-
 te, verberibus cesum
 iri. Illa igitur iacta
 aqua in peluim, ibat
 pedes hospitis lotu-
 ra. At ille cognoscēs
 hanc esse domus do-
 minam, secū loque-
 batur, Honorare me
 oīno vult, atq; huius
 rei gratia suis mani-
 bus pedes meos vult
 lauare, cum ancillis
 queat hoc mandare.
 Extēsis igitur pedi-
 bus, Laua, inquit, he-
 ra: ac lotus discu-
 buit. Xantho autē iu-
 bente vinum hospi-
 ti dari quod biberet,
 rursus ille considera-
 bat secum, ipsos antè

oportere bibere, sed
 quia sic ipsis visum est,
 non opus mihi haec in-
 quirere. Accipiens igitur
 bibit. Prædētibus
 verò, & ferculo quo-
 dā hospiti appposito,
 atque illo suaviter co-
 medēte, Xāth⁹ cocū,
 quod malè hoc cōdiuif-
 icet, criminabatur, at-
 que etiā nudū flagel-
 labat. rusticus autem
 secū dicebat, Ferculū
 quidem optimè co-
 ctū est, & nihil ei de-
 est quò minus rectè
 paratum sit: si autem
 absque causa suū seruū
 velit flagellare pa-
 terfamilias, quid ad
 me? Xātho autē egrè
 ferente, neque iucūde
 affecto, quoniā nihil
 hospes curiosè inq-
 rebat, tandē placen-
 te allate sunt. hospes
 verò tanquā nunquā
 placentam gustasset,
 conuol

αρν' εδει πιειν, επει δ'
 ετως αυρις εδοξεν, ε-
 δεν εργον εμρι ταυ τρι-
 αυτα ερευνην. και λα-
 βων επειν. ζεις εντων
 η, και λινος εδεσμευτος
 τω ξενω παρατεθεντος
 κακεινυ ηδεως εαδιον-
 τος, ο Ξαυθος ταυ μα-
 γειρω ως κρικως τ'ετο
 δρατυταυη. ενεκαλη, η
 μηρι και αποδυθεντι
 πληγας ενεφορει. ο
 δε αρεσιωτης και αυ-
 ρον ελεγε, ο μη εδεσμευ-
 αειστω εψηη, ε εδεως
 αυταυ δει προς ο και-
 λως εχην. ει η η δεχου
 προφύσεως βαλεται
 η αυτε δελον μωσι-
 γην ο οιοθ δεσποτης, τι
 προς εμει; ε η Ξαυθος
 αραλλοντος, και εχ η-
 δεως ζεισ κειμυς, επει
 μηδεν ο ξενος περιε-
 γαζετο, τέλος πλαικην-
 τες λιεχθησαν. ο η ξε-
 νος ατε δη μηπω πλαι-
 κωντος [ουστειμυθ,
 σωρ

σαρδύων καὶ σκυφλῶν
 αὐτὰς ὡς ψωμὸς ἦ-
 ρτι. Ἐὶ δὲ Εὐθύς τ' ἀρ-
 τοποιὸν ἀγλαομαχίαν,
 ἔτι δὴ ποτε, ὦ καλάρου
 τε, φαρμάκων, καὶ μέλιτος
 δίχα καὶ πεπέρεως τὰς
 πλάκωντας ἐσκύβα-
 σαι; ἐκείνος ἔφη, εἰ μὲν
 ὠμὸς ἐστίν, ὦ δέσποτα,
 ὁ πλάκωντας, ἐμὲ τύπτει.
 εἰ δ' ἔχῃ ὡς ἐσθλὴ ἐσκεύ-
 ασαι, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν
 δέσποιναν ἀπῶ. καὶ ὁ
 Εὐθύς, εἰ πρὸς τ' ἐ-
 μήσ τῆσ γέρονε γυναί-
 κησ, ζῶ ταν αὐτὴν δρ-
 ῦως καὶ κατακώσω. ἔπει-
 λιν τῆσ γυναίκεσ νόσφ αὐ-
 τῶσ συνυποκρίθῆναι δὲ
 Αἰσωπον. κελύβουσ ἐν
 κληματίδαισ εἰσ τὸ μέ-
 στον ἀχθῆναι, πυρᾶν ἀ-
 νῆψε καὶ λαβόμεν τ' γυ-
 ναίκεσ ἐγγύσ τ' πυρᾶσ
 ἤγαγε, πρὸσδοκῆσαιμὸσ
 ὦν αὐτὴν εἰσ τὸ πῦρ ἐ-
 παφθῆναι. διέτριβε δὲ
 πῦρ, ἔπεριεβλέπετο τ'

ἀγροί

conuoluens, & con-
 cludēs ipsas vt panes
 comedebat. Xantho
 autem pistorem ac-
 cusante, & cur nā, ὁ
 execrāde, dicente, &
 absq; melle ac pipere
 placētis præparasti?
 ille inquit, Si cruda
 est, ὁ here, placenta,
 me verbera: si verò
 nō vt oportebat præ-
 parata est, non me,
 sed heram accusa. Et
 Xanth⁹. Si à mea hoc
 factum est vxore, vi-
 uam ipsam nunc cō-
 burā. atq; iterū vxori
 innuit, vt sibi obse-
 queretur ppter A-
 sopū. Iussit igitur sar-
 menta in mediū af-
 ferri, pyrā succendit,
 & arreptā vxorē ppe
 pyrā egit, vt expecta-
 retur ipsam in ignē
 immittere. Differe-
 bat autē aliquo mo-
 do, & circūspiciebat
 rustic

rusticū, si quo modo assurgens à tali audacia prohibere ipsum aggrederetur. sed is secū rursus cōsiderabat, cū nulla adfuit causa, quidnā sic irascitur? Deinde inquit, O paterfamiliās, si hoc iudicas oportere fieri expecta me parūper, dum digressus adducam & ipse meā ex agro vxo rē, vt ambas simul cōburas. Hęc à viro Xāthus audiēs, & huius synceritatem ac generositatem admiratus, Aesopo inquit, Ecce verè homo incuriosus: habes accepta præmia victoriæ ô Aesope. Satis est tibi de cætero: dein verò libertatē tuā assequeris. Postridie autē Xāthus iussit Aesopo in balneas ire,

&

ἀγροικον, εἰπὼς ἀναστὰς τῷ θεῷ δευτερεύοντος εἰρξαι αὐτὸν ἐλπίσειεν. ὁ ἰ καθ' αὐτὸν αὐδῆς διεσκοπεῖτο, ὡς ἀλλ' αὐτὸς μὴ παρέσης, τί δή ποτε ἔτι ὀργίζετο. εἰθὲ φησιν, οἰκῶ δέ σποτα, εἰ τῷτο κέ κερκαὶ δεῖν γλυεαδ, ὑπέμνον με μικρὸν, μέγιστον αὐτὸ ἀπελθὼν ἐνέγκω με καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγροῦ τὴν γυναικα, ὡς αὐτὸ ἀμφω καὶ τὸ αὐτὸ κατακάυσης. ταῦτα τῷ ἀνδρὶ ἐξ αὐτοῦ ἀκέραια, καὶ τὸ ἴτε ἀκέραιον ἐξ ἀγροῦ γυναικας, τῷ Αἰσώπῳ φησιν, ἴδε ἀληθῶς ἀνδρὸς ἀποξίερος. ἔχης τὰ νικητήρια λαβὼν Αἰσώπε. ἄλλῃς ἔχῃ σοι τῷ λοιπῷ τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐλεύθερίας τ' σῆς ἐπιλεύξῃ. τ' δ' ἐπίσης ὁ Ξαύθος ἐπέταξε τῷ Αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν,

καὶ

καὶ σκέψασθαι εἰ μὴ πο-
 λὺς πάρεστιν ὄχλος, βέ-
 λεσθαι γὰρ αὐτὸν λουθῆ-
 ναι. ἀπιόντι δὲ ὁ στρατη-
 γὸς συναντήσας, καὶ ἔ-
 ξάναθ' αὐτὸν ὄν-
 ται, ἤρεθ' ποῖ πορεύοι-
 ται. ἔτι δὲ οὐκ οἶδα, φα-
 μύς, νομίσας ὁ στρατη-
 γὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτῶ
 παρ' ἐδὲν λογιθῆναι,
 εἰς εἰρκτὴν αὐτὸν ἀπα-
 χθῆναι κελεύει. ἀπα-
 γμῆμος θίνυν ὁ Αἴσω-
 πος ἐκράξεν, ὅρας ὅ
 στρατῆγε, ὅπως ὀρθῶς
 ἀπεκρίθην. ἀ γὰρ μὴ
 ἀποδοκῆσαι, καὶ συν-
 λήθησί σοι, ἔ εἰς εἰρ-
 κτὴν ἤδη ἀπάγμαι. καὶ
 ὁ στρατηγὸς ἐκπαλαγεὶς
 ἐπὶ τῷ τ' ἀπολογίας ἐ-
 τίμα, ἀφῆκεν ἀπένανθ'.
 Αἴσωπος δὲ παραγμῶ-
 μος εἰς τὸ βαλανεῖον
 ἔ παλῆθος ἐν αὐτῷ θεα-
 σάμενος ὄχλος, ἔ λίθον
 ὀρεῖ καὶ τὸ τ' εἰσόδ' αὐτῶ
 σαίταρον κείμενον, ἐφ'

ὄν

& scrutari an multa
 adesset turba, velle
 enim lauari. Abeun-
 ti autem prætor oc-
 currens, & Xanthi
 ipsum esse cogno-
 scens, interrogavit
 quonam iret. Quod
 cū se is negasset sci-
 re, existimās prætor
 interrogationē suam
 floccipēdi, in carce-
 rē ipsum abduci iu-
 bet. Cū igitur ab-
 duceretur Æsopus,
 clamavit, Vidēs ὁ
 prætor, quēadmodū
 rectē responderim:
 quæ enim nō expecta-
 ui, & occurri tibi, &
 in carcerē iā trahor.
 Tū prætor stupefact⁹
 respōsi πρόπitudine
 fuit abire. Æsop⁹ au-
 τὲ πfect⁹ in balneas,
 multā turbā in ipsis
 intuitus est, sed & la-
 pidē videt in medio
 ingressu positum, in-
 quem

quē singuli ingrediētes & egrediētes pedē offendebāt. Hunc autē vnus quis ingrediēs, vt lauaret, sublatū trāspofuit. reuerfus igitur ad herū, Si vis, inq̄t, here lauari, vnū hominē in balneis vidi. Et Xātho p̄fecto, ac multitudinē lauātiū vidēte, & qd hoc, dicēte, ô Aesop⁹, Certè, inq̄t: nā lapidē illū (manu ostēdēs) ante ingressum positū reperi, in quē ingrediētes oēs & exeuntes offendebāt. vnus verò quidā antequā illideret, eleuatū trāspofuit. Illū igitur vnū hominem dixi vidisse, pluris faciēs quām alios. tum Xāthus, Nihil apud Aesopū tardū est ad respon

ὄν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων
 τὸ καὶ ἐξιόντων τὸ πόδα
 προσέπιπτον. τῶν δὲ
 εἰς τις εἰπὼν ἐφ' ᾧ λά-
 σσαός, ἄρα μετέθηκεν.
 ὑποσπρέψας οὖν πρὸς
 τὸ δεσπότην, εἰ κελεύ-
 ες, φησὶ, δεσποτά λάσσα-
 ος, ἕνα ἀνθρώπον ἐν-
 τὴν βαλαμείῳ τεθέα-
 μα. καὶ τὸ Ξαύθος ἐλ-
 θοντες, καὶ τὸ πλήθος
 τῶν λαομύων ἰδόντες,
 καὶ ἢ τῶν, εἰπόντες,
 Αἴσωπε, ἔχει ἕνα ἀνθρώ-
 πον ἐφ' ἧς ἑώρακέναι; ὁ
 Αἴσωπος, ναί, φησιν. τὸ
 γὰρ λίθον ἐκείνον (τῆ χει-
 ρὶ δείξας) πρὸ τῶν εἰσο-
 δέου κείμενον εὖρον, ἐφ'
 ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες
 ἐξιόντες προσέπιπτον.
 εἰς δὲ τις πρὶν ἢ
 προσπαῖσαι, ἄρα με-
 τέθηκεν. ἐκείνον ἕνα
 ἀνθρώπον εἰπὼν ἑώρακέ-
 ναί, προσκλήσας τῶν ἄλ-
 λων. ἔο Ξαύθος, ἰδὼν
 παρὰ τῷ Αἰσώπῳ δεῖξάν

εἰς ἀπολογία. ἄλλοτε ποτε δὲ Ξάνθος ἐξ ἀφροδῶν ἐπιπυλίωντος, καὶ πυθόμενος τὸν Αἴσωπον, τί δή ποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόμυθον τὰ τῶν γαστρῶν ἐκκελίμεθα βλέπασιν; ἐκείνος ἔφη, καὶ τὰς παλαιὰς χρόνας ἀνὴρ τις τῶν τευφερώτερον ζώντων πολὺν χρόνον ὑπὸ σατάλης ἐν ἀφρόδι ἐκάθητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκεῖ διατρέβων ἐτοπατήσασθαι φρένας. ἐξ ἐκείνων τίνων δὲ εὐκνήτες οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὰς τῶν γαστρῶν ἀφορῶσι λύματα, μή πως ἐαυτοὶ τῶν πεπόνθασιν. ἀλλὰ σὺ θέσσομαι, μὴ φοβῆ. ἔγωγε ἔχιστος φρένας. ἐν ἡμέραι δὲ ἔτι συμποσίῃσιν συκροτηθέντος, καὶ δὲ Ξάνθος σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλιθέντος, ἐπὶ πότι ἤδη ἐπικρατήσαντος, συχνὰ

responsionē. Aliquādo aliās Xantho ex latrina redeunte & interrogante Aesopum, Quid ita homines post cacationem ventris excrementa aspiciūt? Ille ait, Antiquis tēporibus vir quidam delicatius uiuens multo tempore prae deliciis in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacauerit praecordia. Ex illo tēpore igitur timentes caeteri homines, ventris inspiciūt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu here, ne time. non enim sunt tibi praecordia. Die autem quodam, celebrato conuiuio, & Xantho cū aliis philosophis discumbente, & potu iam inualescēte, crebrae quae-

ftiones inter hos verfabantur. atq; Xātho incipiente turbari, Æſopus aſtans, ait, Here, Bacchus tria poſſidet tēperamenta: primū voluptatis, ſecundū ebrietas, tertiū cōtumelię. Et vos igitur poti iā & lætati, quæ reliqua ſunt omittite. tū Xanthus iam ebrius ait, Tace: Inferis conſule. Et Æſopus: Igitur & in inferos diſtrahere. Ex diſcipulis autem quidā ſubebrium iā Xanthum vidēs, & vt in vniuerſum dicam, temulentū, O præceptor, inquit, poteſt ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodū quidē. ego enim ipſe hoc ebibā. Et diſcipulus, At ſi nō poteris, quānam. tibi multā irrog,

αρθλήματα μετὰ ζῦ
 τῶν ἐκαλινδεῖτο. καὶ
 ὁ Ξάνθος ἀρξάμενος τὰ
 ῥήματα, Αἴσωπος πα
 ρεὶς αὐτοῦ, εἶπε, δέ ποτα, ὁ
 Διόνυσος τρεῖς κέκτηται
 κρείστας, τὴν μὲν περὶ
 τὴν ἡδονῆς, τὴν δὲ ἐπι
 τέρων μέθης, τὴν δὲ τρι
 τὴν ὑβρεως. καὶ ὑμεῖς
 ἔν πεπωκότες ἤδη ἐ ἡ
 σθέντες, τὰ ἐφεξῆς κα
 τάλιπετε. καὶ ὁ Ξάνθος
 ἤδη μεθύων φησὶ, σιῶ
 πα· τίς ἐν ἅδῃ συμβέ
 λσει. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἔ
 κεν καὶ εἰς ἅδῃ κατα
 σπαθήσει. τὸ δὲ χολαστι
 κῶν ἕως ὑποβεβρεμέ
 νον ἤδη τῆ μέθῃ τὸ Ξάν
 θον ἰδὼν, καὶ ὄλον εἰπεῖν
 οἰνοπλήζα, κατηχητά,
 φησὶ, δύαταί τις ἐκ
 πείν τὴν θάλατταν αὐ
 θρωπος; ἐὸς, πάνυ μὲ
 ἔν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταῦ
 τὴν ἐκπίομαι. καὶ ὁ χολ
 λαστικός, εἰ δὲ ἔδωκ ἡ
 σῆ, τί ποτέ σοι τίμημα
 ἐπιγ.

ἐπιγράψω; καὶ ὁ Ξάνθος
 τὴν οἰκίαν μετ' ἕθημι
 πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τῶν
 χρυσοῦν τὰς δα-
 κτυλίας τὰς σωφίνας
 ἐκύρωσαν. τότε μὲν ἔν
 διελύθησαν. τῇ δ' ὕσε-
 ραία παρὰ τὴν ἐξεγερ-
 θέντες τὸ Ξάνθος, ἔτιν
 τε ὄψιν νεψαμύς, καὶ
 τὸ δακτύλιον ἐν τῷ νί-
 πτεσθ' μὴ ἰδόντες, καὶ
 τὸ Αἰσωπον πρὸ αὐτῶν
 πυθόμενος, ἑκείνος, ὅτι
 οἶδαι, φησι, τί ποτε γέ-
 γνηεν· ἐν δ' αἶδαι μόν-
 ον, ὅτι τὸ οἰκίας σου-
 τῶ ἀπλότῃ. ὁ γέγονας.
 καὶ ὁ Ξάνθος, ὅτι τί δή;
 καὶ ὁ Αἰσωπος, ὅτι τὴν
 χθὲς μεθύων σωφίτου
 τὴν θαλάσσαν ἐκπιεῖν,
 καὶ πὶ ταῖς ὀμυλοῖαις
 κρατέθῃ καὶ τὸ δακτύ-
 λιον. καὶ κεῖν, καὶ πῶς
 ἄρ' ἐγὼ μείζον πίστεως
 ἔργον δυνήσομαι; ἀλλὰ
 σὺ νῦν δέομαι, εἴ τις
 σωφίσις, εἴ τις δὲ ὀ-
 της

irrogabo? Tum Xan-
 thus, Domū meā de-
 pono totam. Atque
 interim depositis a-
 nulis pacta firmaue-
 runt, tum discesse-
 rūt. Postridie dilucu-
 lo excitato Xantho,
 ac faciem lauante, &
 anulum inter lauan-
 dum non vidente, &
 Æsopum de eo in-
 terrogante, ille, Ne-
 scio, inquit, quid-
 nam factum fuerit:
 sed vnum scio tan-
 tum, quod à domo
 decideris tua. Tum
 Xanthus, Quamob-
 re? Et Æsopus, Quo-
 niam heri ebrius pe-
 pigisti mare ebibe-
 re, atq; in pactis de-
 posuisti & anulum.
 Et is, Et quomodo
 maius fide opus po-
 tero? Verum te nunc
 rogo, si quod com-
 mentū, si qua versu-
 tia,

tia, si qua experiētia, præsto sis, ac opē porrige, vt vincā, aut pacta dissoluā:& Aesopus, Vincere quidem haud licet, sed vt soluas pacta efficiā. Cū hodie rursus in vnū conueneritis, nullo modo videaris timere, verūm que pactus es bene potus, eadē nunc etiam sobrius dic. Iubeas itaq; stramenta & mensam in littore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinā aquam. Cū autem omnem videris turbam concurrisse ad spectaculū, ipse discumbens iube ex mari impleri poculum: atque hoc accepto omnibus audientibus dic pactis præfecto, Quæ nam apud vos foedera in-

iuita

της καὶ ἐμπειρία, ἔμπει-
 παρίστασο, καὶ βοήθειαν
 ὄρεγε, ὡς πειθόμενος,
 ἢ τοῖς γε συνθήκας λύ-
 σαι· ἔο Αἴσωπος, ὡς
 γινόμενος μὴ ἴσῃ ἐνι. λυ-
 θῆναι ἢ τοῖς ὁμολογίας
 ποιήσει. ἐπεὶ δὲ ἂν αὖ-
 ρις τήμερον εἰς ταῦτο
 συνέλθητε, μηδ' ὄλιγον
 φωνῆς ἀγλιόσας, ἀλλ'
 ἄπορ' ὁμολόγησας πα-
 ρωνῶν, ταῦτα καὶ νήφων
 λέγε. κέλυσσον μύρτα
 ἐρώματα ἔτρυπάζαν
 παρὰ τὴν ἡίονα τεθῆ-
 ναι, καὶ παῖδας ἐθείμας
 σὺν ἐκπώμασιν ὄρε-
 γαν σοὶ τὸ θαλάττιον ὕ-
 δωρ. ἐπεὶ δὲ ἂν ὅσμπαν
 ταθιάση τὸ ὄχλον σὺο
 δεδραμηνήτα ἐπὶ τὴν
 θέαν, αὐτὸς αἰαπεσὼν
 κέλυσσον ἐκ τὸ θαλάτ-
 τῆς πληθύναι τὸ ἐκ-
 πωμα. καὶ τὸτο λαβὼν
 ἐν ἐπηκῶν πάντων εἰ-
 πέ τῷ συνθηκοφύλακι
 τίνας περ' ὑμῶν πεποιθῆ-
 κειμεν

καὶ τὰς συνθήκας; ἔ-
 ὅς ἀποκρινεῖται σοι, ὡς
 ἀμυγλόγησας τὴν θά-
 λασαν ἐκπιεῖν. σφα-
 φεῖς ἔν σου πρὸς ἅπαν-
 τας ἔτω φρόνον, ἀν-
 δρες οὐκίμοι ἴτε καὶ ὑ-
 ρεῖς πάντως πλείους
 ὅσες ποταμοὺς ἐκβάλλ-
 λοντες εἰς τὴν θάλασ-
 σαν, ἐγὼ ἢ συνεθέμι-
 μόνω τὴν θάλατταν
 ἐκπιεῖν, ἔ μὲν καὶ τὰς
 ἐξιόντας εἰς αὐτὴν πο-
 ταμοὺς. ἔτις ἔν ὁ χολα-
 σιγὸς ἀπελθὼν πρὸ τε-
 ρθῆν ἐπιχέτω τὰς ποτα-
 μὺς ἅπαντας, εἴτω δὲ
 οὐδὲς ἐγὼ τὴν θάλατ-
 ταν μόνω ἐκπιέομαι. ὁ
 ἢ Ξάνθος τὴν μέγισ-
 συν ἐκ τῶν τῶ συν-
 θήκης ἀλύσειν ἔσεσθαι
 γνώσας, ὑπερήθη. ἢ δὲ
 μετὰ τὴν πύργον τὴν αἰ-
 γαλὸν συρρέουσιν
 ἐπὶ θάλατταν ἢ πρὸς τὴν
 ἀμυγλόγησας. ἔ ἢ Ξάν-
 θος καὶ τὸν διδοχθέντα
 πρὸς

iuimus? Atque is re-
 spondebit tibi, quòd
 pepigeris mare ebi-
 bere. Conuersus igi-
 tur tu ad omnes sic
 dicito, Viri Samij,
 scitis & vos penitus
 quàm plurimos flu-
 uios prorumpere in
 mare, ego autem pa-
 ctus sum solum ma-
 re ebibere, nō etiam
 exeūtia in ipsum flu-
 mina. Hic itaq; scho-
 lasticus eat prius re-
 tenturus flumina o-
 mnia, deinde statim
 mare solum ebibam.
 Xanthus autem fu-
 turam ex hoc pacti
 solutionem cogno-
 scens, vehementer
 lætatus est. Populo
 igitur ad littus con-
 fluente ad spectaculo-
 lum eius quod fa-
 ciundum erat, cūm-
 que Xanthus quæ
 edoctus fuerat ab

Æsopo fecisset, ac dixisset, Samij acclamarent laudātes ipsum & admirantes. Sed scholasticus tū ante Xanthi pedes prouolutus, & victum se confitebatur & pæta rogabat dissolui. Quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipsis in domū, Æsopus ad iēs Xāthū inquit, Per omnē tibi vitā gratificat⁹ ego, nōne dignus sum ὀ here consequi libertatē? Et Xāthus obiurgādo ipsum repulit, dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante vestibulū, & specularē, & si videris duas cornices, renūcia mihi: bonū em̄ auguriū hoc: ὅτι si vnā videas, hoc malū. Accedēs igitur Æsopus,

πρὸς τὸν Αἰσώπῃ δρᾶσαντες, καὶ εἰπόντες, οἱ Σόμιοι ἀνεβόησαν διφρημέντες αὐτὸν ἐφ' αὐμίζοντες. ὁ δὲ σχολαστικὸς πρὸς αὐτῶν τῶν καὶ τῷ Ξανθῷ, νενικηθεὶς τε ἀπολογία, καὶ τὰς συνθήκας ἐδείξε λῦσαι. ὁ καὶ πεποίηκε Ξανθὸς δισωπῆντες τὸν δήμῳ. ἀφικουμένων δὲ αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, Αἰσώπῃ πρὸς αὐτῶν τῷ Ξανθῷ φησὶν, ὁ πάντα σοὶ τὸ βίον χειρισάμενος ἐγὼ, ἔκτεν ἀξίος εἰμι δεῦρο λατρεῖν ἐν δουλείᾳ; ὁ δὲ Ξανθὸς λοιδορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων, μὴ γὰρ ἔβροχόμενος μοι ἔγωγε πρᾶξαι; ἀλλ' ἐξέλθε πρὸς τὸν πύλωνος, ἐσκεψάμην, καὶ ἴδης δύο κερῶνας, αἰάτσειλόν μοι ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς ἔστι· ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδης, τῆτο πονηρὸν. πρὸς αὐτῶν ἔν ὁ Αἰσώπῃ

πωπε, καὶ συμβαίν, ἔ-
 τω δύο κερώνας ἐπί τε-
 νος ἰδὼν δένδρον καθε-
 ζομένης, προσελθὼν τῷ
 Ξανθῷ ἀνήγειλεν. ἐξι-
 ὄντι δὲ τῷ Ξανθῷ, ἢ ἑτέ-
 ρα τέτων ἀπέωτη. καὶ
 ὁ Ξανθὸς θαυτέρων μόν-
 ῶν ἰδὼν, ἔφη, ὅτι εἰ-
 πὰς μοι κατέρατε, δύο
 ἑώρακέναι; καὶ ὅς, ἔτις
 ἀλλ' ἢ ἑτέρα ἀπέωτη.
 καὶ ὁ Ξανθὸς, ἐπέλιπέ
 σοι δραπέτα τὸ χλοά-
 ζειν με; ἔκελεύει αὐ-
 τὸν γυμνωθέντα τύπτει
 αἶ. Ἐπὶ δὲ Αἰσώπου μα-
 τισμένον προσελθόντις
 ἐκάλει ἐπὶ τὸ δεῖπνον
 τὸ Ξανθόν, καὶ ὁ Αἰσω-
 πε ἐπιτυπόμενος ἀ-
 νεβόησεν· οἱ μοι τῷ δυ-
 σλώω. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ
 τὸ δικόρωνον ἰδὼν τύ-
 πτομαι, σὺ δὲ ὁ μίαν
 ἰδὼν μόνον εἰς δὴω-
 χίαν ἀπέ. ἔωλε δὲ
 ἢ ἢ οἰωνοσκοπία. καὶ
 ὁ Ξανθὸς τὸ ἀλχίνου
 αὐτῷ

pus, & cū fortè duas
 sic cornices supra
 quadā vidisset arbo-
 re sedētes, accedens
 Xantho renūciauit.
 Exeunte autē Xātho
 altera harū auolauit:
 & Xanthus alterā so-
 lam vidēs, ait, Nō ne
 dixisti mihi, execrā-
 de, duas vidisse te? &
 is, Ita, sed altera auo-
 lauit. Tum Xāthus,
 Reliquū erat tibi fu-
 gitivae, vt derideres
 me? & iubet eum de-
 nudatū verberari. At
 dū Aesopus verbera-
 batur, profectus qui-
 dā inuitavit ad cœnā
 Xāthū, ac Aesop⁹ in-
 ter verbera exclama-
 vit, Hei misero mi-
 hi. ego em̄ q̄ duas vi-
 di cornices verberor:
 tu verò q̄ vnā tātū, in
 cōuiuium abis. vanū
 itaq; fuit auguriū. tū
 Xanthus solertiam
 eius

eius admiratus, cessare iubet verbera. Nō multis autē post diebus philosophos & rhetoras cū inuississet Xanthus, iussit Aesopo ante vestibulum stare, & nullum idiotam ingredi sinere, sed sapiētes solos. Hora autē prandij clauso vestibulo Aesopus intus sedebat. Ex inuitatis autem quodam profecto, & ianuam pulsante, Aesopus intus ait: Quid mouet canis? Ille putans canis vocari, irat⁹ discessit. sic ergo vnusquisque veniēs, redibat irat⁹, putās se iniuria affici, Aesopo eadē oēs intus interrogante. Quū autē vnus ipsorū pulsasset, & quid mouet canis, audiuisset, & caudā & aures respon-

αὐτῷ θαυμάσιας, παύσαις κελύει τυπόμενον. μὲν δὲ ἐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας καλέσας ὁ Ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ Αἰσώπῳ παρὰ τῆς πυλῶν θύρας, ἵνα μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρήσῃ, ἀλλὰ ἢ τὰς σοφῶν μόνους. τῆ δὲ ὥρᾳ τῆς ἀρίστης κλείσας Αἰσώπῳ τὴν πυλῶνα ἐντὸς ἐκαθήσθη. τῶν κληιδίων δὲ ἔνθ' ἔλθοντες, καὶ τὴν θύραν κρούοντες, Αἰσώπῳ ἐνόησεν εἶπαι· τί σείει ὁ κύων; ὃ δὲ νομίσας κύων κληθῆναι, ὀργισθεὶς αὐτὸν ἐχάρησεν. ἕτως ἔνθα σὺς ἀφικνέμενος, αὐτὸς ἀπήειπεν ὀργῆν, νομίσας ὑβρίζεσθαι. τῷ Αἰσώπῳ ταῦτα πάντας ἐνόησεν ἐρωτῶντος. ἐνὸς δὲ αὐτῶν κρούσαντος, καὶ τί σείει ὁ κύων ἀκρόσωντος, ἵνα τὴν τε κέρην καὶ τὰ ὦτα

ὅταν ἀποκοιθῆντες, Αἰ-
 σωπος αὐτὸν ὀρθῶς δο-
 κιμάσας ἀποκεκείατος,
 ἀνοιξάσας πρὸς τὸ δεσπότην
 ἦγαγε, καὶ φησιν,
 ἔδειξέ μοι φιλοσόφων
 συνεσταθῆναι σοὶ ἤλ-
 θεν, ὡς δεσπότης, πάλιν ἔ-
 θες μόνον. καὶ ὁ Ξάνθος
 σφόδρα ἠθύμησε, πα-
 ραλελογιάσας οἰηθεὶς ὑ-
 πὸ τῶν κληθέντων. τὸ δὲ
 ὑπεράσας συνελθόντες
 οἱ κληθέντες ἐπὶ τῷ
 Δα. τριβῶν, ἐνεκάλαν
 τῷ Ξάνθῳ, φάσκοντες,
 ὡς ἔοικας, ὡς χρηστη-
 τῆ, ἐπεθύμεις μὴ αὐτὸς
 ἐξεδειῶσαι ἡμῶς, αἰ-
 δέμεν ὅτι, τὸ σαπρὸν
 ἐπὶ τῷ πυλῶνος ἔστησας
 Αἰσωπον, ὡς ἀσπληλα
 κίση ἐκίνας ἡμῶς ἀ-
 ποκαλέσαι. καὶ ὁ Ξάνθος
 ὄναρ τῶν ἐστίν, ἢ ὑπαρ-
 κᾶ κείνοι, εἰ μὴ ῥέζο-
 μῶν, ὑπαρ. καὶ δὴ τάχος
 μετὰ κληθεὶς Αἰσωπος,
 καὶ ἐρωτηθεὶς σὺν ὀργῇ

respondisset, Aesopus
 ipsum rectè iudicans
 respondisse, aperta
 ianua ad herū duxit,
 ac inquit, Nulhis phi-
 losophus ad conui-
 viū tuū venit ὁ here,
 præter hūc solum. Et
 Xāthus valde trista-
 tus est, deceptū se ex-
 istimās ab inuitatis.
 Postridie cū venif-
 sent inuitati ad lite-
 rarium ludū, accusa-
 bant Xanthū, dicen-
 tes, Vt videris, ὁ pre-
 ceptor, cupiebas qui-
 dem ipse cōtemnere
 nos, sed veritus, putri-
 dum in vestibulo cō-
 stituisti Aesopum, vt
 nos iniuria afficeret
 & canes vocaret. Et
 Xāth⁹, in somniū ne
 id est, an vera res? Tū
 illi, Nisi stertimus,
 vera res. Et celeriter
 vocatus Aesopus &
 rogatus cū ira, cuius
 rei

rei gratia amicos ignominiosè amolitus esset, ait, Non tu mihi here mandasti, ne què vulgariū ac indoctū hoīem pmitterē in tuū cōuenire cōuiuiū, sed solos sapiētes? tū Xāthus, Et quales hi? nōne sapiētes? & Æsop⁹, Nullo pacto: ipsis etem pulsanibus ianuā, & me int⁹ rogitāte, quidnā moueat canis, neque quisquā eorū intellexit sermonē. Ego igitur cū indocti oēs viderētur, nullū ipforū introduxi, nisi hunc qui sapiēter respōdit mihi. Sic igitur quū Æsopus respōdisset, rectè omnes dicere ipsam cōfirmarunt. Ac post dies rursus aliquot Xāth⁹ sequēte Æsopo ad monumenta accessit. Et que

in

Ἐχάριν τὰς φίλους ἀπίμως ἀπέσπρεψεν, ἔφη, ἔχι σύ μοι δέσποτα ἐνετείλω, μή ἵνα τῶ ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἐᾶσαι πρὸς τὴν σὺν σωελθεῖν δύωχίαν, ἀλλ' ἢ τὰς σοφῶν μόνας; καὶ Ξάνθος, καὶ τίνες ἔσσι, ἔ τῶ σοφῶν; καὶ ὁ Αἰσώπος, ἔδεμιᾶ μηχανῆ· αὐτῶν καὶ γὰρ καὶ πτόντων τὴν θύραν, καὶ μὲ ἐνδοθεν ἐρωτῶντες, τίποτε σείει ὁ κύων, ἔδ' ὅστις ἐν αὐτῶν σωῆκε τὸ λόγον. ἐγὼ γὰρ ὡς ἀμαθῶν πάντων φαίεντων, ἔδενα τέτων εἰσηγαγόν, πολλῶν τῶ σοφῶν ἴστον ἀπεκρηθέντα μοι. ἔτις ἐν τῷ Αἰσώπῳ ἀπολογημῶν, ὁρθῶς ἀπαντες λέγῃ αὐτὸν ἐψηφίσαντες. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν ἵνας ὁ Ξάνθος ἐπομῆσε τῷ Αἰσώπῳ πρὸς τὰ μνήματα παρεγγύει, καὶ ἀεὶ ἐν ταῖς

ταῦς λάρναξιν ἐπιγράμ-
 ματα ἢ ἀναγινώσκων
 ἑαυτὸν ἔτερπε. Ἔθ' δ' Αἰ-
 σῶπ' ἐν ἑνὶ τῶν ἐγ-
 κεχαρταγμῶν σιχεῖα
 ἑαυτὰ ἰδόντ' α β δ
 ο ε ϑ χ, ἐπιδείξαν-
 τ' ἑταρῶν Ἐάνθω, καὶ
 ἑρμῆα, εἰ ἄρα ταῦτα
 εἰδείη· ἐπιμελῶς ἐκεί-
 ν' ἰσκέψαμ' α β γ δ
 οἶός τ' ἐγγύε' ἔτι τῶν
 ὑρεῖν ἀφασάφη-
 σιν, ἔω μθ λόγησεν ἀπο-
 ρῆσιν τῶν ὄλοις. καὶ ὁ
 Αἰσώπος, εἰ ἀπὸ ταύ-
 τῆς τ' εἴλης, ὧ δέωπο-
 ζα, θησαυρὸν ὑποδεί-
 ξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ;
 ἔ' ὅς, θάρσ', λήψῃ γδ'
 τὴν ἐλευθερίαν σου, ἔ'
 τὸ ἥμισυ ἔ' χρυσίον. ἔ-
 τε ὁ Αἰσώπος ἀποχῶν
 τ' εἴλης θήματα τέσσα-
 ρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβ' ἔ'
 τετ' θησαυρὸν, καὶ ἑλ-
 κε τῶν δευπότη, λέγων,
 δός μοι τὴν ἐπαγγελί-
 αν, διῆς εὔρες τ' θησαυ-
 ρόν.

in arcis erant epigrā-
 mata legens seipsum
 delectabat. At Aesop-
 po in quadā ex ipsis
 insculptas literas has
 vidente, α β δ ο ε θ χ,
 ostendentēque Xan-
 tho, atq; rogante, an
 hasce nouisset: dili-
 genter ille scrutatus,
 nō potis fuit harum
 inuenire declaratio-
 nem, ac factus est du-
 bitare omnino. Tum
 Aesopus, Si per hanc
 columnulam ὄ here,
 thesaurum ostēdam
 tibi, qua re me remu-
 nerabis? Et is, Con-
 fide, accipies enim
 libertatem tuā, atq;
 dimidiū auri. Tunc
 Aesopus distās à cip-
 po passus quatuor,
 & fodiens, accepitq;
 thesaurum, & tulit
 hero, dicens, Da mi-
 hi promissum, cuius
 causa iuenisti thesau-
 rum.

rum. & Xāthus, Nō
 fi & ego sapiam, nisi
 & sensum literarum
 mihi dixeris : nam
 scire hoc multò re
 inuenta mihi pretio-
 sius. & Aesopus, Qui
 thesaurū infodit hīc,
 vt vir sapiens literas
 insculpsit has, quæ &
 inquiunt, α recedēs,
 β passus, δ quatuor,
 ο fodiens, ε inuenies,
 ϑ thesaurum, χ au-
 ri. Et Xāthus, Quia
 ita solers es & astu-
 tus, non accipies tuā
 libertatem. Et Aeso-
 pus, Renūciabo dan-
 dum aurum ô domi-
 ne regi Byzantino-
 rum: illi enim recon-
 ditum est. Et Xan-
 thus, Vnde hoc no-
 sti? Et ille, Ex li-
 teris : hoc enim in-
 quiunt, α redde, β re-
 gi, δ Dionysio, ο
 quem, ε inuenisti, ϑ
 thesau

ρύν. καὶ ὁ Ξανθός, ἔχ
 οὔσα καὶ με εἰδέναι, εἰ
 μὴ καὶ τὸ ἔν τῷ σοι-
 χείων μοι φράσης· τὸ
 γὰρ μαθεῖν τῶν πολὺ
 ἔδύρηματ' ἐμοὶ ἕ-
 μιώτερον. καὶ ὁ Αἴσω-
 πος ὁ τὸ θητυρὸν κα-
 τ' ὀρύξας ἐνθάδε, ὡς σο-
 φὸς αὐτῆς τὰ σοιχεῖα
 διεχάραξε ταῦτα, α
 καὶ φησιν, α ἀπόθεας, β
 βήματα, δ τέσσαρα, ο
 ὀρύξας, ε δύρησις, θ θή-
 τυρὸν, χ χρυσίον. καὶ ὁ
 Ξανθός, ἐπεδήσας ἔ-
 τως ἐπίθετος εἰ καὶ πα-
 νέρως, ἔλψη σε τὴν
 ἐλευθερίαν. καὶ ὁ Αἴ-
 σωπός, ἀναγγελῶ δο-
 θῆναι, ὧ δέσποτα, τὸ
 χρυσίον τῷ βασιλεῖ Βυ-
 ζαντίων. ἐκείνῳ γὰρ τε
 ταμίσι. καὶ ὁ Ξανθός
 πόθεν τῶν οἶδα; καὶ
 κείνός, ἐκ τῶν σοιχείων·
 τῶν γὰρ φησιν· α ἀπό-
 θεας, β βασιλεῖ, δ Διο-
 νυσίῳ, ο ὄν, ε εἴρες, ϑ
 θητυρ

θησαυρὸν, χ χρυσίον.
 καὶ ὁ Ξάνθος ἀκίσσας τῆ
 βασιλέως εἶναι τὸ χρυ
 σίον, τῷ Αἰσώπῳ ἔφη,
 λαβὼν τὸ ἥμισυ τῆ ἔρ
 μάς, ἡσύχασον. καὶ κεί
 νθ, ε σύ μοι νῦν τῆ τ
 παρέχῃς, ἀλλ' ὁ χρυσι
 ον ἐνταῦθα καὶ κρύβασ
 καὶ ὅπως, ἀκίσσον, τῆ το
 ε λέγῃ τὰ γράμματα,
 α ἀνελόμενοι, β βαδί
 σαντες, δ διέλεσθε, ο ὃν
 ε εὔρετε, θ θησαυρὸν,
 χ χρυσίον. καὶ ὁ Ξάν
 θος, δεῦρό, φησιν, εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὡς αὖ καὶ
 τῆ θησαυρὸν διελάμε
 θα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθε
 ρίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόν
 των ἔν, ὁ Ξάνθος φωνά
 μνος τῆ τῆ Αἰσώπῳ λά
 λον, εἰς εἰρκτὴν αὐτὸν
 ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι.
 καὶ ὁ Αἰσώπος ἀπαγγέ
 νθ, τριαυτά, φησιν, εἰ
 σὶν αἱ ὑποχίσις τῆ φι
 λοσόφων; ἔχ ὅτι γδ
 ὅτι ἀπολαμβάνω με
 τὴν

thesaurum, χ auri. Et
 Xanthus audiens re
 gis esse thesaurum,
 Aesopo ait, Accepto
 dimidio lucri, tace
 to. Et ille, Nō tu mi
 hi nunc hoc præbes,
 sed qui aurū hīc info
 dit: ac quemadmo
 dum, audi: hoc enim
 dicunt literæ, α acce
 ptum, β vadentes, δ
 diuidite, ο quem, ε
 inuenistis, θ thesau
 rum, χ auri. Et Xan
 thus, Veni, inquit, in
 domū, vt & thesau
 rum diuidamus, &
 tu libertatem acci
 pias. Profectis ergo,
 Xanthus timens Ae
 sopi loquacitatem, in
 carcerem ipsum ius
 sit iniici. Et Aesopus
 inter abducendū, Hu
 iusmodi, inquit, sunt
 promissa philosopho
 rum? non solūm e
 nim nō accipio meā
 libert

libertatem, sed & in
 carcerem iubes ini-
 cime. Xāthus igitur
 iussit ipsum solui, &
 ait ei, Nimirū rectè
 inquis, vt parta liber-
 tate vehementior sis
 contra me accusa-
 tor. Tum Æsopus
 dixit, Quodcunque
 mihi potes facere, fac
 malum: omnino vel
 inuitus liberabis me.
 Ea verò tempestate
 huiusmodi res Sami
 obtigit. Quū publi-
 cè festum celebrare-
 tur, repētè aquila de-
 uolans, & publicum
 rapiens anulum, in
 ferui sinum demisit.
 Itaque Samij perter-
 riti, & in plurimum
 ob hoc prodigium
 cū incidissent mœ-
 rorem, in vnū coacti,
 cœperūt rogare Xā-
 thum, quòd primus
 ciuium esset & phi-
 losop

τῶν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ
 καὶ εἰς δεσποτικόν κε-
 λούσης βληθῆναι με. ὁ
 μὲν ἔνθα ἐκέλευ-
 σεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη, πά-
 νυ καλῶς φῆς, ἐν ἐλευ-
 θερίαις τυχῶν, σφοδρῶ-
 τερός με γῆνη κατήγ-
 ρος. ὁ δὲ Αἴσωπος εἶπεν
 ὅ, τι ποτέ με ἔχθης κα-
 κὸν ποιεῖν, ποίη. πάν-
 τως καὶ ἄκων ἐλευθερώ-
 σθαι με. καὶ ἡ τῆς κα-
 ρῆς τέτταρς συνέπεσε τι-
 ριῶτον ἐν Σάμῳ. πάν-
 δήμους εορτῆς ἀγρομένης
 αἰφνης αἰτὸς κατα-
 πῦξ, ἔτι δὲ δημόσιον ἀρ-
 πῆσας δακτύλιον, εἰς
 δόλῳ κόλπον ἀφῆκεν.
 οἱ μὲν ἔνθα Σάμιοι θορυ-
 βηθέντες, ἔτι εἰς πλεί-
 στω πρὸς τῶνδε τῶν ση-
 μείων πεσόντες τῶν ἀ-
 γωνίαν, καὶ τῶν αἰσθη-
 θέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι
 τοῦ Θεοῦ. ἄτε πρῶτος
 τῶν πολιτῶν ὄντος καὶ φι-
 λος

λοσόφου, σφίσι τὴν κρί-
σιν ἔσσημεία ἀφασα-
φῆσαι. ὁ ἰς τοῖς ὅλοις
ἐπαπορῶν, χρόνον ἤτη-
σε. Ἐὰν φησὶ μὲν οἶκα
δε, πολὺς ἦν ἀθυμῶν,
καὶ τῆς λύπης βαπτίζομε-
νος, οἷα δὲ μηδὲν κεί-
ναι δύναμτος. ὁ δὲ Αἰ-
σωπος τὴν ἀθυμίαν
συννοήσας ἔσσημεία,
προσελθὼν, λέγει, ἔσση
χαριν, ὡς δέσποτα, ἔτω δὲ
ατελεῖς ἀθυμῶν; ἐμοὶ
προσανάθε, χάρειν εἰ-
πὼν τῷ λυπεῖσθαι, αὐ-
ριον δὲ εἰς ἀγορῶν προ-
σελθὼν, εἶπε τοῖς Σαμί-
οις, ὡς ἐγὼ ἔστε σημεῖο-
λυτεῖν ἐπαυδύθω, ἔ-
τοιοῖνοσκοπεῖν, καὶ δὲ
μοι πρόσει πολλῶν πέ-
ραν εἰδῶς, αὐτὸς ὑμῶν
τὸ ζητέμενον λύσει. καὶ
μὴ αὐτὸς ἐπιτύχω τὴν λύ-
σεως δέσποτα, σὺ τὴν
δόξαν ἀποιήσῃ, τοῖστω
χράμενος δὲ λῶ. αὐτὸς
ἀποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἢ

ἐντ

losophus, ut sibi iu-
diciū prodigij mani-
festaret. At ille oīno
ambigēs, tempus pe-
tiit. Et profectus do-
mū, multum erat tri-
stis, & solitudini-
bus immerfus, ut qui
nihil iudicare posset.
Sed Æsopus mœro-
re Xanthi cognito,
adiēs ait, Qua causa
ô here sic perseueras
tristari? mihi cōmit-
te, valere iusso mœ-
rore. Cras in forum
profectus dic Samiis,
Equidem neq; pro-
digia soluere didici,
neque augurari, sed
puer mihi est multa-
rū rerū peritus, ipse
vobis quæsitum sol-
uet. Et si ipse conse-
cutus fuero solutio-
nē here, tu gloriā re-
portabis, tali vtēs ser-
uo : sin minus fuero
cōsecutus, mihi soli
f eris

erit dedecus. persuasus igitur Xanthus, & postero die in theatrum profectus, & stans in medio iuxta admonitiones Aesopi cōcionatus est iis qui conuenerant. Illi verò statim rogabant Aesopum acciri: qui cū venisset staretq; in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridentes clamabant, Hæc facies prodigium soluet? ex deformi hoc quid vnquam boni audiemus? atq; ride-
re cœperūt. Et Aesopus extenta manu & filētio petito, inquit, Viri Samij, quid faciē meā cauillamini? non faciē, sed animū respicere oportet. Sepe em̄ in turpi forma bonū animum natura imposuit. An vos
exter

ἐντεῦθεν περὶ εὐδαιμονίας
ὑβρις. πρῶτοις ἐν ὁ Ξάνθος, καὶ τὸ ὑπεράγας εἰς τὸ θεάτρον ἀπαντήσας ἐκ κραιπνοῦ εἰς τὸ μέσον καὶ τοῖς ὑποθήκας Αἰσώπου διελέχθη τοῖς συνελθόντων. οἱ δὲ σύμφεως ἠξίου τὸ Αἰσώπου κληθῆναι. τῷ δὲ ἀφιχόμενος ἐσαύτως ἐπὶ τῷ μέσῳ οἱ Σάμιοι τὴν ὄψιν αὐτῆς κατανόησαντες, ἐρεχόμενοι ἐφώνησαν, αὐτὴ ἡ ὄψις σημεῖον λύσῃ; ἐκ τῆς αἰχρῆς τί ποτε καλὸν ἀκασόμεθα; καὶ μελῶν ἠρξάμεθα. ἐὼς ὁ Αἰσώπος κατὰ σείσας τῆς χροῆς καὶ ἡσυχίαν αἰτήσας ἠνέσθαι, φησιν, ἄνδρες Σάμιοι, τί μετὰ τὴν ὄψιν σκώπτετε; ἴσθι εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸ νοῦν ἀποβλέψαντες. πολλὰ κίς γὰρ καὶ τῆς φαύλης μορφῆς χρηστὸν νοῦν ἢ φύσις ἐπέθηκεν. ἢ τὴν ἰξοῖθ.

ἔξωθεν τῶν κερραμίων
 μὲν ἄλλοι σκοπεῖτε ὑ-
 μῖς, ἀλλ' ἔτι τὴν ἐν ἑσ-
 γύσει τῶν οἴνων; ταῦτα τῶν
 Αἰσωπῶν πάντες ἀκρό-
 σαντες, ἔλεγον, Αἰσω-
 πε, εἴ τι δυνάσῃ, λέγε
 τῇ πόλει. καὶ ὅς μιν παρ-
 ῥησίας ἔφη, ἀνδρες σα-
 μιοί, ἐπιδήξασθε ἢ τύχη
 φιλόνηκος ἔσσοι, δόξης
 ἀγῶνα τέθεικε δεσπότῃ
 καὶ δέλω· καὶ ἢ ὁ δὲ
 λος ἠπίων φωνῇ τῶν δε-
 σπότῃ, ἀλλὰ μασίγων ἐ-
 λούσε· εἰ δὲ ἀμείνων,
 ἔδεν ἑλαττον ἐς ἔτω
 πωληγαῖς ξανθήσει· εἰ
 ὑμεῖς ἀλλὰ τὴν ἐλούθει-
 ας πρὸς ῥησίαν χαρίτοι
 θέμῃ, ἐγὼ νῦν ὑμῖν
 ἀδεῶς τὸ ζητήριον
 φράσω, ὅτε ὁ δὲ μὲν
 ἀπὸ μιᾶς βλάβης πρὸς
 τὴν ἑαυτοῦ ἐβόων, ἐλού-
 θέρωσον Αἰσωπον, ὑπὸ
 κερραμίων Σαμίοις, χύρι-
 σαι τὴν ἐλούθειαν αὐ-
 τῶν τῇ πόλει. ὁ δὲ ἑαυτοῦ

exteriorē testarū for-
 mā cōsideratis, ac nō
 potius interiorē vini-
 gustū? Hæc ab Aeso-
 po cū audissent oēs,
 dixerunt, Aesope, si
 quid potes, dic ciui-
 tati. Et ille audacter
 ait, Viri Samij, quæ
 fortuna quæ conten-
 tionis studiosa est,
 gloriæ certamē pro-
 fuit dño & seruo: &
 si seruus inferior vi-
 deatur dño, verbe-
 rib⁹ cefus abibit: sin-
 autē p̄stātior, nihilo-
 min⁹ & sic verberib⁹
 lacerabitur: si vos p̄ li-
 bertatē loquēdi mi-
 hi fiducia idulseritis,
 ego nūc vobis intre-
 pidè q̄sitū narrabo.
 Tūc popul⁹ vno ore
 clamabat ad Xāthū,
 libertate dona Aeso-
 pū, obtēpera Samiis,
 largire libertatē eius
 ciuitati. At Xāth⁹ nō

annuebat. & prætor ait, Xanthe, si tibi nō placet auscultare populo, ego hac hora Æsopū libertate donabo, & tūc tibi equalis fuerit. tunc igitur Xanthus necessario libertatem reddidit. Et præco clamavit, Xāthus philosophus liberum Samiis largitur Æsopum. Atq; interim finem sermo Æsopi accepit, dicens Xātho, Vel inuitus me libertate donabis. Æsopus itaq; libertatē consequutus, stās in medio ait, Viri Samij, aquila, vt scitis, regina auium est, quoniā autē imperatoriū anulū hæc raptū demisit in serui sinū, hoc significare vult, quendam ex iis qui nunc sunt regē velle vestrā libertatem

ἄνθρωπος ἐπέδωκε. Ἐὸ πρῶτον εἶπε, Ξάνθε, εἰ μή σοι δοκεῖ ὑπακούσαι τῷ δήμῳ, ἐγὼ τὸδε τὸ ἄρχον Ἄϊσωπον ἐλεύθερον ἀποστήσομαι, καὶ ἔσσι τε σοι ὁμότιμος ἔσται. τῶν καὶ οὗτοι θύνων ὁ Ξάνθος ἀνάγκη τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. Ἐὸ κήρυξ ἐβόα, Ξάνθος ὁ φιλόσοφος ἐλεύθερον ἔδωκε Σαμίοις τὸν Ἄϊσωπον. καὶ τὸ τῶν πέρας ὁ ἔδωκε λόγος εἰλήφει, φωνάζων πρὸς τὸν Ξάνθον, ὡς καὶ ἄλλων ἐλεύθερώσῃς με. Ἄϊσωπος ἔν τῳ ἐλεύθερίας τυγχάνων, τὰς εἰς τὸ μέσον, εἶπε, ἄνδρες Σάμιοι, ὁ μὲν ἀεὶ ὡς ἴστε, βασιλεύς τῶν ὀρνίθων ἐστίν, ὅτι ἡ τῶν σρατηγικῶν δακτύλιον ἔτος ἀρπάζσας ἀφῆκεν εἰς θάλασσαν ἄλλοπον, τὸ ἔστι σημαίωσθαι βέλεον, ὅτι τῶν βασιλέων τις βέλεον ὑμῶν τὴν ἐλεύθε

ἔλαθ' ἑρῖαν δ' ἄλῃσιν,
 καὶ τὰς κυρίας νόμους
 ἀκύρους δ' εἶξεν. ταῦτα
 οἱ μὲν Σάμιοι ἀκέραιους
 καὶ ἠφροῦν ἐπλήθησαν.
 μὲν δ' ἔτι πολὺν χρόνον
 καὶ γράμματα παρὰ
 Κροίσου τῷ Λυδῶν βα-
 σιλέως ἤκει Σαμίοις, κε-
 λεύοντά τ' ἀπὸ τῶνδε
 φόρους αὐτὰ παρέχειν,
 εἰ ἢ μὴ πείθοιντο, πρὸς
 μάχην ἐτοίμους εἶναι.
 ἐβυλεύσαντο μὲν ἔν ἅ-
 παντες. ἔδιδον γὰρ ὑ-
 πήκοοι γλυκῆς τῷ Κροί-
 σῳ. σιωοῖσιν μὲν τοι εἶ-
 ναι καὶ Αἴσωπον ἐρω-
 τήσιν. καὶ κείνος ἐρωτη-
 θείς εἶπε, τὸ δεχόντων
 ὑμῶν γνώμην δεδωκό-
 των εἰς φόρους ἀπαγω-
 γὴν ὑπακῆν τῷ βασι-
 λεῖ, συμβουλεύω μὲν ἔσθ' ἴ-
 ῶς, λόγον ἢ ἐρῶ ὑμῖν,
 ἵνα εἴσεσθε τὸ συμφέρον.
 ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἔδει-
 ξεν ἐν τῷ βίῳ, ἡ μὲν πατέρα
 μὲν ἐλαθ' ἑρῖαν, ἡ δὲ μὲν δὲ
 χη

tatē in seruitutē redi-
 gere, atq; sancitas le-
 ges irritas facere. his
 auditis Samij mœro-
 re repleti sunt. Sed
 nō multo post tpe &
 literę à Cræso Lydo-
 rū rege venerunt ad
 Samios, iubentes eis
 ab illo tpe vt tributa
 sibi pēderēt: sin min⁹
 obtēpauerūt, vt ad pu-
 gnā se parēt. Cōsulta-
 bāt igitur vniuersi: ti-
 muerūt. n. subditi fie-
 ri Cræso, cōducibile
 tñ esse & Æsopū cōsu-
 lere. Et ille cōsultus
 ait, cū p̄ncipes vestri
 sententiā dixerint de
 tributo dādo obtēpe-
 rādū esse regi, cōsiliū
 iā minimē, sed narra-
 tionē vobis afferā, &
 scietis quid cōducat.
 Fortuna duas vias o-
 stēdit ī vita, alterā li-
 bertatis, cuius princi-
 piū accessu difficile,
 f 3 sed

sed finis planus: alteram seruitutis, cuius principium facile & accessibile, finis autem laboriosus. His auditis, Samij exclamauerunt, Nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Cræsus decreuit bellum in Samios mouere. sed legatus retulit, Non poteris Samios debellare, quamdiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, ó rex, legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis pro eo & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc fortè poteris

eos

κὴ δύσβατος, τὸ δὲ τέλος ὀμαλόν. τατέραν δὲ δαλείας, ἢς ἢ μὲν ἀρχὴ δύπετής τε ἐβασίμους, τὸ δὲ τέλος ἐπάδωνον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σάμιοι, ἀνεβόησαν, ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἐκόντες ἔχνομεθα δούλοισι, καὶ τὸ πρεσβυτικὸν ἐσὼν εἰρήνῃ ἀπέπεμψαν. ἢ μὲν ἐν Κροίσῳ ταῦτα μαθὼν ἐβελάσασατο πόλεμον καὶ τῶν Σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ πρεσβυτικὸς αὐλῆς ἐκινῶν, ὡς εἶπεν αὐτῷ δυνωθεῖς Σαμῖος ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν Αἰσώπου παρ' αὐτοῦ ἐνός, καὶ γνώμας ὑποκινῆσθαι. δυνῶν δὲ μάλλον, εἶπεν, ὦ βασιλεῦ, πρεσβεῖς ἀπεσείλας, ἐξαγῆσθαι παρ' αὐτῶν Αἰσώπον, ὑποχόμμος αὐτοῖς αἰτ' αὐτῆς χάριτας ἄλλας τε δώσθαι, καὶ λύσιν τῶν ἐπιβατηρίων φόρων. καὶ ἔτετα ἄλλοι οἰ-

ὅς

ὅς τε ἔση τῶν πει-
 θνέων. καὶ ὁ μὲν Κροῖσος
 καὶ ταῦτα πρὸς δούτην
 ἀποστείλας ἐκδύθη ἦτις
 τῷ Αἰσώπῳ. Σάμιοι δὲ
 τῶν ἐκδύων γνώμης
 ἐγένοντο. Αἰσώπῳ δὲ
 τῶν μνησθῶν, ἐν μέσῳ τῶν
 ἀγορῶν ἔστη, καὶ φησὶ,
 ἄνδρες Σάμιοι, καὶ γὰρ
 μὲν πρὸ πολλοῦ ποιεῖ-
 μαί παρα τῆς πόδας
 ἀρκεῖας τῆ βασιλέως,
 ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἓνα μῦ-
 θον εἰπεῖν καθ' ὃν γέ-
 νον ὁμόφωνα ἐν τῷ
 ζῶντι, πόλεμον αἰ λύκοι
 τοῖς πρὸς ἀφ' ἑαυτῶν
 ψαῦ. τῶν δὲ κωῶν συμ-
 μαχόντων τοῖς θρέ-
 μασι, ἔτις λύκοι ἀπο-
 σβέντων, οἱ λύκοι πρὸς
 σβεντῶν ἀποστείλας
 ἔφασαν τοῖς πρὸς ἀφ' ἑαυ-
 τῶν, εἰ βέλονται βίβν ἐν εἰ-
 ρηνῇ, καὶ μηδένα πόλε-
 μον ὑποπτεύειν, ἵνα κῦ-
 νας αὐτοῖς ἐκδύναται. τῶν
 δὲ πρὸς ἀφ' ἑαυτῶν ὑπο-
 αἰ-

eos superare. Et
 Cræsus his persua-
 sus, legato missio, de-
 di sibi petebat Aeso-
 pū. Samij autē hunc
 tradere decreuerūt.
 Quo cognito, Aeso-
 pus in media con-
 cione stetit, ac in-
 quit, Viri Samij, &
 ego permulti facio
 ad regis pedes pro-
 ficisci, sed volo vo-
 bis fabulam vnam
 dicere: Quo tempo-
 re animalia inter se
 loquebātur, lupi bel-
 lum ouibus intule-
 runt. vna verò cum
 ouibus canibus pre-
 liantibus, ac lupos
 arcentibus, lupi le-
 gato missio dixerunt
 ouibus, si voluerint
 viuere in pace, & nul-
 lum suspicari bel-
 lum, vt canes sibi tra-
 derent. Oues verò
 quum ob stultitiam
 f 4 per

persuasæ essent, & canes tradidissent, lupi & canes dilacerarunt, & oves nullo negotio interemerunt. Samij igitur fabulæ sensu percepto, decreuerunt apud se detinere Aesopū. Ille verò non permisit, sed cum legato vnà soluit, & ad Cræsum se conferebat. Profectis itaque iis in Lydiã, rex ante se stantē Aesopum videns, indignatus est, dicens, Vide qualis homuncio obstitit mihi ad tantam insulam subiugãdam? tum Aesopus, Maxime rex, nõ vi neque necessitate coactus ad te veni, sed sponte adsum: paterere autem me parumper audire. Vir quidam cum locustas caperet occide-

retq;

ας προθέντων, καὶ τὰς κυῖας ἐκδέδωκέν, οἱ λύκοι τὰς τε κυῖας διεσπάρραξαν, ἔτα πρὸ βασιλέως διεφθόσαν. οἱ Σάμιοι θίνω τὸ ἔμύθη βέλημα συννοήσαντες, ἠρμήσαν μετὰ ἑαυτοῖς καταχεῖν τὸ Αἴσωπον. ὃ δὲ ὕδα ἠνέχετο, ἀλλὰ τῷ πρεσβυτῇ συναποπλάσας, πρὸς Κροῖσον ἀπήλ. ἀφικθῆντων δὲ αὐτῶν εἰς Λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπροθεν αὐτῶν εἶπεν τὸ Αἴσωπον θεοσάμνος, ἠγανάκτησε, λέγων, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδὼν μοι γέρονε νῆσον ὑποτάξαι ἑσάυτῳ; καὶ ὁ Αἴσωπος, μέγιστε βασιλεῦ, ἐβία, ἐδὲ ἀνάγκη πρὸς σε παρελθόμεν, ἀλλ' αὐθαίρετῶ πάρεμι· ἀνάγκη δέ με μικρὸν ἀκῆσαι. αὐτὴρ ἦς ἀκρίδας συλλέγων, καὶ ἀποκ

ποκ

ποκτείνους, εἶλε κ' τέτ-
 λια. ἐπεὶ ἣ κακῆϊνον
 ἠθέλει κτεῖναι, φησὶν
 ὁ τέτιξ· αὐθροπε, μή
 με μάττω ἀνέλης· ἐ-
 γὼ γὰρ ἔτε σάχυν βλά-
 πτω, ἔτ' ἄλλο ἢ τ' ἀ-
 παύτων σε ἀδικῶ. τῆ
 κινήσῃ ἣ τ' ἐν ἐμοὶ ὑ-
 μῶων ἠδὲ φθέρωμοι,
 τέρπων τὸς ὀδοιπόρους.
 φωνῆς ἐν παρ' ἐμοὶ
 πλέον ἔδεν δύρησος.
 κακῆϊνος τῶτα ἀκῆ-
 σος, ἀφῆκεν ἀπίεναί.
 καὶ γὰρ γῆν, ὦ βασιλεῦ,
 τ' σὺν ποδῶν ἀπτο-
 μοι, μή με εἰκῆ φονεύ-
 σης. ἔδὲ γὰρ οἶος τ' εἰ-
 μὶ ἀδικῆσαί τινα, ἐν εὐ-
 τελείᾳ ἣ σώματος γλυ-
 ναῖον φθέρωμοι λόγον.
 ὁ ἣ βασιλεὺς θαυμά-
 σαις ἄμα, κ' οἰκτείρας
 αὐτῶν, ἔφη· Αἴσωπε, ἔ-
 κεν ἐγὼ σοι δίδωμι τὸ
 ζῆν, ἀλλ' ἢ μοῖρα. ὁ
 γῆν θέλεις, αἰτῆ, ἔ λή-
 ψη, καὶ ὅς, δέομαί σε
 βασι

retq; cepit & cicadā:
 cū & illā vellet occi-
 dere, inq̄t cicada, Ho-
 mo ne me frustra oc-
 cidas: ego enim neq;
 spicā lædo, neq; in a-
 liare quapiā iniuria
 te afficio: motu verò
 q̄ in me sunt mēbra-
 nularū suauiter cāto,
 delectās viatores: pre-
 ter igitur vocē in me
 ampli⁹ nihil īuenies.
 Et ille cū hæc audis-
 set, permisit abire. Et
 ego itaq; ὁ rex, tuos
 pedes attingo, ne me
 sine causa occidas:
 nō eīm possū iniuria
 quēquā afficere, sed
 in vili corpore gene-
 rosum loquor sermo-
 nem. Rex autē mira-
 tus simul & miserat⁹
 ipsum, ait, Aesope nō
 ego tibi largior vitā,
 sed fatū. Ergo qđ vis,
 pete, & accipies. & il-
 le, Rogo te, ὁ rex, re-
 f s conc

conciliare Samiis. Cumq; rex dixisset, Reconciliatus sum, procidens ille in terra, gratiasq; ei agebat. Post hæc suas conscripsit fabulas quas in hunc vique diem extates apud regem reliquit. Acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quòd Aesopi gratia eis reconciliatus fuerit, atq; muneribus multis, nauigavit in Samum. Samij igitur hunc videtes, coronasq; ei intulerunt, & tripudia eius gratia constituerunt. Ille autem illis & regis literas legit, & ostedit quòd sibi donatam a populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc vero ab insula decedens, circumibat orbem ubique

βασιλεῦ, ἀπαλάγηθε Σαμίοις. ὃ ἡ βασιλεύς εἰπόντος, δὴ λαβῆμαι, πεσὼν ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ γῆν, χάριτας τε αὐτῷ ὁμολόγη. μὲν τὸ τῆς οἰκείας συγγραψάμενος μύθους, τῆς μέρους ἐν αὐτῷ φερομένης, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε, δεξάμενος ἡ παρ' αὐτῆς χάμματα πρὸς Σαμίους, ὡς ἐνεκεν Αἰσώπου τῆτοις δὲ ἡλλακῆ, ἐδῶρα πολλὰ πλοῦσις ἐπανῆλθεν εἰς Σάμους. οἱ μὲν ἔν Σάμιοι τῆτον ἰδόντες, σέμεμαζέτε αὐτῷ προσήνεγκαν, ἐχορῆς ἐπ' αὐτῷ συνεστήσαντο. ὁ δὲ αὐτοῖς ζῆτε ὃ βασιλεύς αὐέγνω χάμματα, καὶ ἀπέδωξεν αἰς τῷ εἰς αὐτὸν χρομῆλυ παρὰ ὃ δῆμος ἐλευθερίαν, ἐλευθερία πάλιν ἡμείψατο. μὲν ἡ τῆτον τὸ νήσος ἀπάραις, περιέκθησεν οἰκ

οἰκιστὴν πῆς ἀπαν-
 ταχῆ τῶν φιλοσόφων δὲ
 αλεξανδρῶν. ἀφικόμενος ἦ
 εἰς βαβυλῶνα, καὶ
 ἐπὶ ἑαυτῷ σοφίαν ἐπι-
 δείξας, μέγας πικρῶς
 τῷ βασιλεῖ Λυκίῳ ἐ-
 γίνετο. κατ' ἐκείνης γὰρ
 τῆς χρόνης οἱ βασιλεῖς
 πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην
 ἔχοντες, εἰς πέρψεως χά-
 ριν πρὸς βλήματ' αἰσθη-
 τικῶν πρὸς ἀλλήλους
 γράφοντες ἐπεμπόν· ἅ-
 πας οἱ μὲν ἐπιλυόμενοι,
 φόρος ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς
 τὸν πεμπόντων ἐλάμβανον·
 εἰ δὲ μὴ τῆς ἰσῆς
 παρεῖχον. ὁ δὲ Λύκιος Αἰ-
 σωπὸς τὰ πεμπόμενα
 τῶν πρὸς βλήματων Λυ-
 κίῳ συγῶν ἐπέλυε, καὶ
 δόδοκιμῆν ἐποίησεν τῷ βα-
 σιλεῖ. εἰς αὐτῆς δὲ Λύκιος
 Λυκίῳ ἑτέρω τῶν βα-
 σιλεῶν αὐτὴν ἐπεμπεν.
 ὧν ἀλύτων μόνων,
 φόρος ὁ βασιλεὺς ὅτι
 πλείους εἰπέπρασεν.

Αἰσ

vbique; cū philosophis
 disputādo. Profectus
 autem & in Babylo-
 nē, & suā ipsius do-
 ctrinā demonstran-
 do, magnus apud re-
 gem Lycerū euasit.
 illis enim tēporibus
 reges inuicē pacem
 habētes, atq; delecta-
 tionis gratia questio-
 nes vicissim sophista-
 rū scribendo mitte-
 bant: quas qui solue-
 rent, tributa pacta à
 mittentibus accipie-
 bant: qui verò non,
 æqualia præbebant.
 Aesopus igitur quæ
 mittebātur p̄blema-
 ta Lycero intelligēs
 dissoluebat, & clarū
 reddebat regem: &
 ipse Lyceri noīe alte-
 ra itidē regibus re-
 mittebat. Quæ cū re-
 manerēt insoluta, tri-
 buta rex quàm pluri-
 ma exigebat. Aesop⁹
 autem

autem cum non genuisset filios, nobilem quendam, Ennum nomine adoptavit, atque ut legitimum filium regi allatum commendavit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptantis concubina rem habuit. hoc sciens Aesopus, expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolamque fictam ab Aesopo, scilicet ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quod ipsis paratus esset adherere magis quam Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret

Αἰσωπος ἢ μὴ ποιησάμενος, ἐν τῇ ἑνὶ τῶν ἀρχαίων Ἐννον τινὶ κλήσιν εἰσεποιήσασθαι τε καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ προσενέγκαι σωθήσεται. μὲν δ' ἔπειτα πολλὴν χρόνον ἔπειτα τῆς ἑμεῶν παλαιῆς συμφυρέντης, Αἰσωπος τὸν γένος ἀπελαύνην ἔμελλε τὴν οἰκίαν. ὁ ἢ τῆς κατ' ἐκείνην ὀργῆς ληφθεὶς, ἐπισολήν τι πλάσσειν παρ' Αἰσωπος εἶπεν πρὸς τοὺς αὐτοῦ φιλοσόφους Λυκίους, ὡς αὐτοῖς ἐπιμύσει εἶναι πρὸς εἶθεός μάλλον ἢ τῷ Λυκίῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνεχείρισε, τῷ ἑ Αἰσωπος τούτῳ σφραγισμένος δακτυλίῳ. ὁ ἢ βασιλεύς τῆς τε σφραγίδος πεθεῖς, καὶ ἀπαραιτήτως ὀργῆς χρησάμενος, παραχρῆμα τῷ Ἑρμίπῳ κελεύει μηδὲν ἐξετάσαντα, οἷα δὲ προσδοκῆται

τῷ Δαχλείου Αἰ-
 σωπον. ὃ ἦ Ἑρμιππῶ,
 φίλος τε ἑὶ τῷ Αἰσώ-
 πῳ, καὶ τότε δὴ τὸ φίλον
 ἐπέδειξεν. ἐν ἑνὶ γὰρ τῷ
 τάφῳ μηδενὸς εἰδότες
 κρύψας τὸ αὐτῶπον,
 ἐν ἀπορήτοις ἐτρέφεν.
 Ἐννοσ ἦ βασιλέως κε-
 λεύσαντος πάντων τῶν
 διοικήσιν Αἰσώπῳ πα-
 ρέλαβε. μετὰ δὲ ἑνὰ χρό-
 νον Νεκτεναβῶ βασι-
 λεύς Αἰγυπτίων πυθό-
 μῃος Αἰσωπον τεθνηκέ-
 ναι, πέμπει Λυκῆρω
 παραχρηῆμα ἐπιστολήν,
 οἰκδομας αὐτῷ ἀπο-
 σείλαι κελεύσαν, οἱ
 πύργον οἰκδομήσασι,
 μήτ' ἔρανθῃ, μήτε γῆς ἀ-
 πτόμῃον, ἢ τὸ ἀποκε-
 νῆμῃον αἰεὶ πρὸς πάνθ'
 ὅσα αὐτῷ ἐρωτῶσι. καὶ τῶ
 ἴσθ' ποιήσαντα, φόρος εἰς
 πρᾶτῃν εἴ ἢ μὴ, κατα-
 τίθεσθαι. ταῦτα τῷ Λυ-
 κῆρω ἀγνοοθέντα,
 ἀθυμίαν ἐπέβαλε, μη-
 δενὸς

deret Aesopum. At Her-
 mippus & amicus
 fuerat Aesopo, & tunc
 se amicū ostendit. In
 sepulcro enim quo-
 dam nemine sciente
 occultavit hominē,
 & secretò nutriuit.
 Ennus autē regis ius-
 su omnē Aesopi ad-
 ministrationē susce-
 pit. Sed quodā post
 tempore, Nectenabo
 rex Aegyptiorum au-
 diens Aesopum occi-
 disse, mittit Lycero
 statim epistolam, ar-
 chitectos sibi mitte-
 re iubētē, qui turrim
 ædificent, neq; cælū
 neq; terrā attingen-
 tē, & respōsurū sem-
 per aliquē ad omnia
 quæcūq; rogauerint.
 quod si fecisset, tri-
 buta exigeret: sin mi-
 nus, solueret. His le-
 ctis Lycerus mæro-
 re affectus est, cū nul-
 lus

lus ex amicis posset
 quæstionem de turri
 intelligere. Rex ta-
 mē & columnam sui
 regni dicebat inter-
 iisse Aesopū. Hermip-
 pus autem dolore re-
 gis ob Aesopū intel-
 lecto, adiit regē, & vi-
 vere illum renuncia-
 uit, addiditque ipsius
 causa Aesopum non
 interemisse, sciens q̄
 pœniteret aliquando
 regem sententiæ. Re-
 ge autem nō medio-
 criter super hisce ex-
 hilarato, Aesopus
 sordens, ac squalens
 totus adductus est.
 quumq̄; rex ut eum
 vidit, illacrymasset,
 atque ut lauaretur,
 aliaq̄; cura ut affice-
 retur iussisset; Aeso-
 pus post hoc & de
 quibus accusatus fue-
 rat, causas confuta-
 uit: ob quæ quum
 rex

δενός τ' φίλων δυνα-
 μύς τ' πρέβλημα τ'
 ἰστέϊ τ' πύργος σωεί-
 ναι. ὁ μὲν τὸ βασιλεύς,
 ἐκ κίονα τ' ἑαυτῶ βα-
 σιλείας ἔλεγε ἀπολα-
 λεκέναι τ' Αἴσωπον. Ερ-
 μειππος ἤ τινι τ' βα-
 σιλέως δι' Αἴσωπον λύ-
 πτω μολῶν, προσήλ-
 θε τε τῷ βασιλεῖ, καὶ
 ζῶν ἐκείνον δὴ ηγελί-
 σατο, προσθεὶς αὐτῷ δι-
 χάζειν αὐτὸν ὅτι αὐ-
 λείν, εἰδὼς ὡς μελίση
 ποτε τῷ βασιλεῖ τ' ἀ-
 ποφάσεως. τ' ἡ βασιλέ-
 ως ἀλαφρογύντως ἐπὶ
 τέτοις ἠοφέντες. Αἴσω-
 πος ῥυπῶν ἐ ἀνχμῶν
 ὄλος προσηνέχθη. καὶ τ'
 βασιλέως, ὡς εἶδεν αὐ-
 τὸν, δεικρύναντος, λίσσα-
 θαί τε καὶ τ' ἄλλης ἐπι-
 μελείας ἀξιοθῆναι κα-
 λούσαντος, Αἴσωπος με-
 τὰ τῶν ἐ ὑπὲρ ὧν κα-
 τηρηθήη τὰς αἰτίας ἀ-
 πισκοδύσαστο, ἐφ' οἷς ἐ
 τ'

ὁ βασιλεὺς τὸ ἔννοον
 ἀναγρῆν μέλλοντος, Αἰ-
 σωπες αὐτῷ συζητήσασθαι
 ἠτήσατο. ἐπομπῶς ἢ
 τέτρως ὁ βασιλεὺς τῷ
 ἔννοον Αἰγυπτίῳ ἐπιστολῶν
 τῷ Αἰσώπῳ ἐπέδωκεν
 ἀναγρῆναι. ὁ δὲ αὐτῷ
 καὶ τῷ λύσιν σωεῖς ἔν-
 νοον ἀποβλήσας, ἐγέλασέ
 τε καὶ ἀντιγράψαν ἐκέ-
 λυσε, ὡς ἐπιδόαν καὶ
 μὴ παρὶ λθῆ περιφθῆ-
 ναι τῆς τε τῷ οὐρῶν
 οἰκοδομήσαντας, καὶ τῷ
 ἀποκρομένον πρὸς
 τὰ ἐπισημῶν. ὁ βα-
 σιλεὺς οὐκ ἔτι μὲν Αἰ-
 γυπτίῳ πρὸς ἑαυτὸν ἀπέ-
 στειλεν, Αἰσώπῳ ἢ τῷ ἐξ
 ἀρχῆς διοίκησιν ἐνεχί-
 ρισεν ἅπασιν, ἐκδοῦν
 αὐτῷ παρὰ τῆς καὶ τῷ
 ἔννοον. ὁ ἢ Αἰσώπῳ
 παραλαβὼν τὸ ἔννοον,
 ἐδὲν ἀπὸ αὐτῶν ἔδρα-
 σεν, ἀλλ' ὡς ἡρ' ἄλλοι
 παρὰ τῶν, ἄλλοι τε καὶ
 τέτρως ὑπεπέθη τῆς λό-
 γος.

rex Ennum esset oc-
 cisurus, Aesopus ei
 veniam petiit. Post
 hæc autem rex Ae-
 gyptij epistolam Ae-
 sopo dedit legen-
 dam. At ille sta-
 tim solutione co-
 gnita quaestionis, ri-
 sit: ac rescribere ius-
 sit, ut quum hyems
 præterisset missum
 iri, & qui turrim
 essent ædificaturi, &
 responsurum aliquē
 adrogata: Rex igitur
 Aegyptios le-
 gatos remisit, Ae-
 sopo autem pristinam
 administrationem
 tradidit omnem,
 deditum ei tradens
 & Ennum. At Ae-
 sopus acceptum En-
 num nulla in re
 tristitia affecit, sed
 ut filio rursus rece-
 pto, aliisque atque
 his admonuit ver-
 bis.

bis : Fili, ante omnia cole Deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilem teipsum præbe, ne te contemnant. amicis facilem & cōmunicabilem, quò longè benevolentiores tibi sint. Item inimicōs malè habere præcare, & esse pauperes, ne te possint offendere : at amicos in omnibus bene valere velis. Sē per uxori tuæ bene adhære, ne alterius viri periculum facere velit: leue enim est mulierum genus, ac adulatū minus malū cogitat. Velocem ad sermonē ne posside auditum. lingue continēs esto. bene agentibus ne inuide, sed cōgratulare: inuidēs enim teipsum magis offendes. domesti-

corum

γῆς· τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον. τὴν βασιλέα ἢ τίμα. καὶ τοῖς μὴ ἐχθροῖς σε δεινὸν σαυτὸν παρασκειῦ αἴσει, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε τοῖς ἢ φίλοις πρᾶτον καὶ συμειτάδοτον, ὡς δυνετέρως σοι μάλλον γίνεαι. ἐπι τῆς μὴ ἐχθρῶς νοσεῖν εὐχῆ καὶ πένεαι, ὡς μὴ οἷός τε εἶναι λυπεῖν σε. τῆς ἢ φίλος καὶ πάντα εὖ πράττειν βέλαι. αἰεὶ τῇ γυναίκεϊ σε χρῆσις ὁμίλει, ὅπως ἕτερος ἀνδρὸς πείραν μὴ ζητήσῃ λαθεῖν· κέρπον γὰρ τὸ τῶν γυναικῶν ἐστὶ φύλον, ἔκαστος κλυδόμενον ἐλάττω φρονεῖ κακῶ. ὁξεῖαν μὴ πρὸς λόγον κτηῖσιν τὴν ἀκροῦ. τὴν ἢ γλώττης ἐκκρατῆς ἔσο. τοῖς εὖ πράττεισι μὴ φθόνος, ἀλλὰ σύγχαρει· φθονῶν γὰρ σαυτὸν μάλλον βλάπτεις. τὸ οἰκετῶν

πῶς σε ἐπιμελεῖς, ἵνα
 μὴ μόνον ὡς δεσπότην
 σε φοβῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς
 δευρέτιον αἰδῶνται.
 μὴ αἰχμῶς μανθάνῃ
 αἰετὰ κρείττω. τῇ γυ-
 ναικὶ μηδέποτε πισύ-
 σης ἀπόρρητα. αἰετὸ γὰρ
 ὁπλίζεται, πῶς σε κυ-
 ρεύσῃ. καὶ δ' ἡμέραν
 καὶ εἰς τὴν αὔριον ἀπο-
 λαμβύς. βέλιον γὰρ τε-
 λυτῶντα ἐχθροῖς κα-
 ταλεῖψαι, ἢ ζῶντα τῷ
 φίλων ἐπιδείξαι. δύ-
 αραστήθους ἔσο τοῖς
 συναντῶσιν, εἰδὼς ὡς
 καὶ τῷ κυναεῖα ἄρτον ἢ
 ἐρετὸν παραπορεύσῃ. ἀγα-
 θὸς χυόμενος μὴ μετα-
 νόη. ψίθυρον ἀνδρα ἔκ-
 βαλε σῆς οἰκίας. τὰ γὰρ
 ὑπὸ σε λεγόμενα καὶ
 πραττόμενα ἑτέροις φέ-
 ρων ἀναθήσῃ. πρῶτον
 μὴ τὰ λυπήσοντά σε.
 ἐπὶ δ' τοῖς συμβαίνουσι
 μὴ λυπῆ. μήτε πονηρὰ
 βυλάσῃ ποτὲ, μήτε

τῶν

corum tuorum satage,
 ut te non solum ut
 dominum timeant, sed
 etiam ut benefactorem
 venerentur. Ne pu-
 deat discere semper
 meliora. Mulieri non
 unquam credas secreta.
 nam semper armatur,
 quomodo tibi domi-
 netur. Quotidie in
 die crastinum recode.
 melius enim mortuum
 inimicis relinquere,
 quam viventem amico-
 rum indigere. Salutato
 facile qui tibi occur-
 runt, sciens & catulo
 caudam panem compara-
 re. Bonum esse ne pe-
 nitentat. Suffraganeum vi-
 rum eiice domo tua. nam
 quae a te dicuntur, ac-
 fiunt, aliis comunica-
 bit. Fac quae te non
 maestum facient. contin-
 gentibus ne tristare. ne-
 que prava consulas un-
 quam, neque mores ma-
 lorum

g

lorum

lorū imiteris. His ab Aesopo Ennus admonitus, tū sermone, tū sua consciētia, vt sagitta quadā percussus animum paucis post diebus ē vita discessit. Aesopus autem aucupes omnibus accersuit, atque aquilarum pullos quatuor vt caperent iubet. Sic itaque captos nutriuit, vt dicitur, ac instruxit, cui rei non magnam fidem adhibemus, vt pueros in sportis ipsis appensis, gestando in altum tollerēt: atque ita obediētes pueris essent, vt quocunque illi velent, volarent, siue in altum, siue in terram humi. Praeterito verò hyemali tempore, & vere aridente, cū ad iter

omnia

τρόπεσιακῶν μαρῆση. ἔτι τοῖς δ' Αἰσώπε τ' Ἐνον νεφετήσαντος, ἐκείνος τοῖς τε λόγοις καὶ τῆ οἰκείᾳ σωζόσῃ οἰᾷ. ἔνε βέλῃ πλῆγεις πλὴν ψυχῶν, μετ' ἔ ποικίλας ἡμέρας τ' βίον μελήλαξεν. Αἰσώπος δ' τὸς ἰξούσις πάντας προσκαλεσάμενος, αὐτῶν νεοτὸς τέτταρας συλλεφθῶσα κελύφ. συλλεφθέντας ἐν ἔτιος ἔτρεψεν, ὡς λέγει, ἔ ἐπαφδύσειν, ὅπως ἔ παύει με πηθόμενον ἔχει, ὡς παύσαις ἀφ' ἑυλάκων αὐτοῖς προσηρημύων βασάζοντες εἰς ὑψοῦ ἀφρεῶς, καὶ ἔτιος ἔπιηκῶς τοῖς πηστὶν εἶναι, ὡς ὅπερ ἂν ἐκείνοι βέλονται ἔπιταῶς, αὐτε εἰς ὑψοῦ, αὐτε εἰς γῆν χαμάζε. τ' ἡ χαμερινῆς ὥρας παραδραμέσης, καὶ ἡρος ἀφ' ἑυλάκων, ἔπαντα ἴσως

πρὸς τὴν ὁδὸν συσκευ
 ασάμενος Αἴσωπος, ἔ
 ἴες τε παῖδας λαβῶν,
 ἔ τις αἰεὶς, ἀπῆρεν εἰς
 Αἴγυπτον, πολλῇ φαντα
 σίᾳ ἔ δόξη πρὸς κατὰ
 πλεονάζειν ἢ ἐκεῖ κερῶν
 μύθη. Νεκτεναβῶ δὲ
 ἀκέσας παραγεγνέ
 ναι ἢ Αἴσωπον, ἐνήδρευ
 μαί, φησι τοῖς φίλοις,
 μεμνηθῆκώς Αἴσωπον
 τεθυκέναι. τῇ δ' ἐπιού
 σῃ κελύσει ο βασι
 λεύς πάντας τὸς ἐν τῇ
 λῆ λούκῃς περιβαλέ
 ας σολᾶς, αὐτὸς ἐρέαν
 ἐνεδύσατο, ἔ διάδημα,
 ἔ διάλεγον κίταρον. ἔ
 κροθεαίς ἐφ' ὑψηλῆ δὲ
 φρα, ἔ ἢ Αἴσωπον εἰσ
 αχθῶναι κελύσει· π
 νι με εἰκάζεις, εἰσελθόν
 τι φησὶν, Αἴσωπε, ἔ ἴες
 σὺ ἐμοῖς καὶ ὅσοι μὲ ἢ
 λῶ ἐαρινῶ, τὸς ἢ πρὸς
 σε τούτους, ἀράοις σά
 χουσι. καὶ ὁ βασιλεύς θαυ
 μάσας αὐτὸν, καὶ δώ

oia parasset Aesopus,
 & pueros accepisset,
 & aquilas, decessit in
 Aegyptū, multa ima
 ginatione & opinio
 ne ad stupefactionē
 illorū hominū vsus.
 Sed Nectenabo audi
 to adesse Aesopū, In
 fidiis circūuēt' sum,
 ait amicis, quia intel
 lexerā Aesopū mor
 tuum esse. Postridie
 autē iussit rex, vt oēs
 magistratus cādidas
 circūdarētur vestib',
 ipse laneā induit, &
 coronā ac gematā ci
 tarin. Cūq; sedens in
 alto folio, Aesopū in
 troduci iussisset, Cui
 me assimilas, ingre
 dienti, inquit, Aeso
 pe, & eos qui mecū
 sunt? & ille, Te qui
 dē soli verno: qui ve
 ro te circūstāt, matu
 ris aristis. & rex ad
 mirat' ipsum, donis

eum profecutus est. Postero autē die rur-
sus rex candidissimā
indutus, amicis pur-
pureas iussit accipe-
re, ingredientē Aeso-
pum iterum eadē ro-
gavit. Et Aesopus,
Te, inquit, comparo
soli: hos autem qui
stant circum radiis
solaribus. Et Necte-
nabo, Existimo ni-
hil esse Lycerū præ
meo regno. Et Aeso-
pus subridens, Ne fa-
cilē de illo sic lo-
quere, ô rex: nā genti
vestræ vestrum re-
gnum collatum in-
star solis lucet. at si
Lycero cōparetur, ni-
hil aberit quin splen-
dor hic, tenebræ ap-
pareant. Et Necte-
nabo apposita ver-
borum responsio-
ne stupefactus, At-
tulisti nobis, ait, qui
turrin

ργις ἐδεξιάσατο. τῇ δὲ
μετ' ἐκείνην ἡμέραν πάλιν ὁ μὲ βασιλεὺς λαο-
κράτην ἐνοκυβασάμε-
νος, τοῖς δὲ φίλοις φοινι-
κῆς κελύσεις λαβεῖν,
εἰσελθόντα τὸν Αἰσωπον,
τὴν πρῶτην αὐτοῖς
πεῦσιν ἐπέφετο. καὶ ὁ Αἰ-
σωπος· σέ μ', εἶπεν, εἰ-
κάζω ἡλίῳ, τὸς δὲ πάλιν
σὲ τῦτ' ἀκτῖσι. καὶ ὁ
Νεκτεναβὼ· οἴμαι μὴ
δὲν εἶναι Λυκῆρον πρὸς
τὴν ἐμὴν βασιλείαν.
καὶ ὁ Αἰσωπὸς μετὰ δό-
σας, μὴ δύχεσθαι ἔτι
πάλιν ἐκείνη λέγει, ὡ βα-
σιλεῦ. πρὸς μὲ γὰρ τὸ ὑ-
μέτερον ἔθνος ἢ ὑμῶν
ἐπιδοκνυμένη βασιλεί-
α δίκην ἡλίου σελαγῆ.
εἰ δὲ Λυκῆρον παραβλη-
θεῖη, ἔδεν αὐτὸ δέοι μὴ το-
φῶς τῦτο ζόφον ἀπο-
δοχθῆναι. καὶ ὁ Νεκτε-
ναβὼ τὴν τῶν λόγων δό-
σοχίαν ἐκπλαγεῖς, ἡ-
νεύσας ἡμῖν, ἔφη, τὸς
μέγα

μέλλοντες τὸ πύργον οἱ
 κροδομεῖν; καὶ ὅς, ἐβίμθι
 εἰσιν, εἰ μόνον ὑποδεί-
 ξις τὸ ἔργον. μετὰ τῶν
 ἐξελθῶν ἐξω τῆ πόλεως
 ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδί-
 ον, ὑποδείξει διαμετρή-
 σαι τὸ χωρὸν, ἀγαθὸν
 γίνωμι Αἴσωπος ἐπὶ τὰς
 ὑποδείχθεις ἑξ ἑπτα-
 γωνίας τετραγώνους τε
 τετραγώνους τῶν ἀετῶν, ἄμφω
 τοῖς πασι δὲ τῶν θυλά-
 κων ἀπηρτημένους, καὶ
 οἰκροδομῶν τοῖς πασι
 μετὰ χεῖρας δὲς ἐργα-
 λεία, ἐκέλευσεν αἰαπ-
 τῶσαι. οἱ δὲ πρὸς ὑψος
 γυρόμενοι, δότε ἡμῖν, ἐ-
 φώνοντες, λίθους, δότε κρο-
 νίαν, δότε ξύλα, καὶ πᾶν
 λατὸν πρὸς οἰκροδομῶν
 ἐπιτηδείων. ὁ δὲ Νεκτε-
 ναβὼ τὰς παῖδας θεα-
 σάμενος ὑπὸ τῶν ἀετῶν
 εἰς ὑψὸς ἀναφερομέ-
 νους, ἔφη· πόθεν ἐμοὶ
 πῶλοι ἀνθρώποι. Ἐὶ ὁ
 Αἴσωπος, ἀλλὰ Λυκῆ-

turrim ædificent? Et
 ille, Parati, sunt, si
 modò ostēdas locū.
 Postea egressus ex-
 tra urbem rex in pla-
 niciē, demonstrat di-
 mensum locū. Addu-
 ctis itaq; Aesopus ad
 demōstratos loci an-
 gulos quatuor, qua-
 tuor aquilis, vnā cū
 pueris per sacculos
 appensis, ac puerorū
 manibus fabrorū da-
 tis instrumentis, ius-
 sit euolare. Illi verò
 sublimes, Date no-
 bis, clamabant, lapi-
 des, date calcem, da-
 te ligna, & alia quæ
 ad ædificationem a-
 pta sunt. Sed Necte-
 nabo visis pueris ab
 aquilis in altum sub-
 latis, ait, Vnde mi-
 hi volucres homi-
 nes? & Aesopus, Sed
 Lycerus habet: tu au-
 tem homo cū sis, vis

cum æquo diis rege
contēdere? & Necte-
nabo, Aesope victus
sum, querā autē te, tu
respōde. Et ait, Sunt
mihi foeminæ hic e-
quæ, quæ cum audie-
rint eos, qui in Ba-
bylone sunt, equos
hinniētes, confestim
concupiunt. Si tibi ad
hoc est doctrina, ostē-
de. Et Aesopus, Re-
spondebo tibi cras ὄ-
ρεκ. Profectus verò
vbi hospitabatur, fe-
lem iubet pueris cō-
prehendi, & captum
publicè circumduci
verberando. Aegy-
ptii autem illud ani-
mal colentes, sic ma-
le tractari ipsum vi-
dentes, concurrerūt,
& felem è manu ver-
berantium eripue-
runt, ac rem renun-
ciant celeriter regi:
qui vocato Aesopo,
Ne

ρος ἔχῃ· σὺ ἢ θέλεις ἀν-
θρωπος ἂν ἰσχυρῶ ἐξέ-
ζῆν βασιλεῖ; ἔ ὁ Νεκτε-
ναβὼ, Αἴσωπε, ἡπίεμθα
ἐρήσθησθαι δέ σε, σὺ δέ
μοι ἀτόκριναι. καὶ φη-
σιν, εἰσὶ μοι θήλειαι ἄ-
δελφοὶ ἵπποι, αἵ ποτε ἐπέδον
ἀκέσσωσι τὸ ἐν βαβυλῶ-
νι ἵππων χρεμελιζόντων
δύθῃς συλλαμβάνεσθαι.
εἰ σοι πρὸς τῶν πάρε-
σι σοφία, ἐπίδηξαι. ἔ ὁ
Αἴσωπος, ἀτόκρινε μοι
σοι ἀνόμιον βασιλεῦ. ἐλ-
θὼν δ' ἔκρηθη γέλοσ, αἴλα-
ρον τοῖς πασι ἐκέλευ-
σε συλλαβεῖν, ἔ συλα-
φθῆναι, δημῶσι αὖτε
ἀγέσθαι μαστιγέμενον. οἱ
ἢ Αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σε-
βόμενοι, ἔτω κακῶς
πάσχον αὐτὸ θεασά-
μενοι, σπείραμεν,
ἔ τ' αἴλαρον τ' ἡρώς
τ' μαστιγῶντων ἐκασά-
σωτες, ἀναγέλασαν
ὡς ἔλας τῷ βασιλεῖ το-
πάρχῃ. ἔ ἢ καλίστα τ'
Αἴσω

Αἰσωπον, ὅτι ἕδεις, φη
 σὶν Αἰσωπε, ὡς θεὸς σε
 βόμῳ παρ' ἡμῶν ἐστὶν
 ἀλεξερσίνα πὶ γῆν τῆ
 εἰ πεποίηκας; Ἐὖς· Λυ
 κῆρον τὴ βασιλέα ἠδὲ
 κησεν, ὡ βασιλεῦ, τὴ πα
 ρελθούσης νυκτὸς ἔτῳ
 ὁ ἀλεξερσὶ ἀλεκτρύο
 να γὰρ αὐτῆ πεφόνου
 κε μέγιστον καὶ γενναῖ
 ον. πρὸς ἐπὶ γε μὴν καὶ
 τοῖς ὡραῖς αὐτῶ τὴ νυκ
 τὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βα
 σιλεὺς, ὅτι ἀχρῶν
 ψευδῶν Αἰσωπε;
 πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ
 ἀλεξερσὶ ἀπ' Αἰγύπτου
 ἦλθεν εἰς Βαβυλῶνα;
 κακῆνος μεθ' ἡσπυγῶν φη
 σὶν· Ἐπῶς, ὡ βασιλεῦ,
 ἐν Βαβυλῶνι τῶ ἵππων
 χρεμελιζόντων, αἱ ἐν
 θαλάσῃ ἵπποι συλ
 λαμβάνουσι; ὁ δὲ βασι
 λεύς ταῦτα ἀκέρως,
 τὴν φρόνησιν αὐτῆ ἐ
 μοιγείσει. καὶ τῶν
 μετὰ ταῦτα ψευδῶν ἀφ'
 ἡλίου

Nesciebas, inquit Ae
 sope, tāquam Deum
 à nobis coli sceler?
 quare igitur hoc fe
 cisti? Et ille, Lyce
 rum regem iniuria
 affecit, ὁ rex, præ
 terita nocte hic fe
 lis: gallum enim eius
 occidit pugnacē &
 generosum, præte
 rea & horas ei no
 ctis nunciantem. Et
 rex, Non pudet te
 mētiri Aesope? quo
 nam modo vna no
 cte felis ab Aegy
 pto iuit in Babylo
 nem? Tum ille sub
 ridendo inquit, Et
 quomodo, ὁ rex, Ba
 bylone equis hinniē
 tibus, hīc equæ fœ
 minæ concipiunt?
 Rex autem his audi
 tis, prudentiam Ae
 sopi felicem esse di
 xit. Post hæc autem
 quum acciuisset ex
 § 4 Helio

Heliopoli viros quæ-
 stionū sophisticarū
 peritos, atq; de Aeso-
 po cū eis disputasset,
 inuitavit vnā cū Aeso-
 po ad cōuiuū. Discū-
 bētibus igitur ipsis,
 quidam Heliopolita
 inquit Aesopo, Mis-
 lus iūm à deo meo
 quæstionē quādā ro-
 gare te, vt ipsam sol-
 ueres. Et Aesop⁹, Mē-
 tiris: deo enim ab ho-
 mine nihil opus est
 discere. Tu autē non
 solū te ipsum accusas,
 sed & deū tuū. Alius
 rursus ait, Est tēplum
 ingēs, & in eo colū-
 na duodecim vrbes
 cōtinens, quarū sin-
 gularē triginta trabi-
 bus fulciuntur, quas
 circūcurrūt duæ mu-
 lieres. Tū Aesop⁹ ait,
 Hanc quæstionē a-
 pud nos soluēt pueri.
 Templū enim est hic
 mund

ήλιος πίλεως αἰδρας
 ζητημάτων σοφιστικῶν
 ἐπιστήμονας, καὶ αὖτις ἔ-
 Αἰσώπῃ ἀμαλκθεῖς
 αὐτοῖς, ἐκάλεσεν ἄμφο-
 τὰ Αἰσώπῃ ἐπὶ δυνάμει
 αὐ. αἰακλινθέντων ἐν
 αὐτῶν ἡλίος πολιτῶν
 τίς φησὶ πρὸς τὸ Αἰσώ-
 πον· ἀπεστάλῃ παρὰ
 ἔθεός σου πύσιν ἵνα
 πυθέσθῃ σε, ὡς αὐτῶν
 ἐπιλύσης. καὶ ὁ Αἰ-
 σωπος, ψεύδῃ, θεός γάρ
 παρ' ἀνθρώπων ἔδεν δεῖ
 μαθεῖν. σὺ δ' ἔμνον
 σαῖς κατηγορεῖς, ἀλλὰ
 καὶ ἔθεός σου. ἕτερος πάλιν
 εἶπεν, ἐστὶ ναὸς μέ-
 γας, καὶ ἐν αὐτῷ σὺ-
 λα δώδεκα πόλεις ἔ-
 χων, ἂν ἐκείνη τριάκον-
 τὰ δοκτοῖς ἐστέγασται. τὰς
 τὰς ἡ αὐτοῖς δύο γυ-
 ναῖκες. καὶ ὁ Αἰσώπῃ
 ἔφη, τῶν τὸ πρῶτον
 ματῶν οἱ παρ' ἡμῶν ἐπι-
 λύσον) παῖδες. ναὸς
 μὴ γάρ ἐστιν ἕτερος ὁ κό-
 σμος.

ερεθίσθη δ' ὁ ἐν-
 ναυτὸς, αἱ δὲ πόλεις, οἱ
 μῦθες καὶ αἱ δοκτοὶ τῶν
 ἡμέρας ἡμέρας δὲ
 καὶ νύκτες, αἱ δύο γυναῖ-
 κες, αἱ παρακλιὰς ἀλ-
 λήλας δέχοντες. τῇ δὲ ἑφε-
 ξῆς ἡμέρας συγκαλέσας
 τὰς φίλους ἀπαντας ὁ
 Νεκτεναβὼ, φησὶ, Διὰ
 τὸ Αἰσωπον τῶν ὀφλή-
 σαμην φόρος τῷ βασι-
 λεῖ Λυκίῳ; εἰς δὲ τις
 αὐτῶν εἶπε, κελύσο-
 μην αὐτῷ πρὸς βλάβη-
 ται φράσαι ἡμῖν, περὶ ὧν
 ἔτ' οἶδαμην, ἔτ' ἠκίστα-
 μην. καὶ ὅς, αὐτοῖον ἐπὶ
 τῶν ὑμῖν ἀποκρινέ-
 σθαι. ἀπελθὼν ἔν τῃ συν-
 ταξάμηνος γραμματεῖ-
 ον, ἐν ᾧ περιείχετο, Νε-
 κτεναβὼ ὀμολογῶν χί-
 λια ἀλάσθαι τῷ Λυκί-
 ῳ ὀφείλῃν. παρῆρας ἐ-
 πανελθὼν τῷ βασιλεῖ
 τὸ γραμματεῖον ἐπέδω-
 κεν. οἱ δὲ βασιλέως
 φίλοι πρὶν ἀνοικθῆναι

mundus: colūna, an-
 nus: vrbes, menses:
 & trabes horū, dies:
 dies autem & nox,
 duæ mulieres, quæ
 vicissim sibi succe-
 dunt. Postridie con-
 uocatis amicis omni-
 bus Necstenabo, in-
 quit, Propter Aesopum hunc debebi-
 mus tributa regi Ly-
 cero? At ex his vnus
 ait, Iubebimus ei
 quæstiones dicere no-
 bis ex iis, quæ neque
 scimus, neq; audiui-
 mus. Et ille, Cras
 hac de re vobis re-
 spondebo. Decedens
 igitur, & composito
 scripto, in quo cōfi-
 nebatur, Necstenabo
 cōfitens mille talen-
 ta Lycero debere:
 manè reuersus re-
 gi scriptum reddidit.
 Regis autem amici
 prius quàm aperiretur
 scrip

scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audiuiimus, & verè scimus. Et Æsopus, Habeo vobis gratiã restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes vos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiuiimus. Et Æsopus, Et si hæc ita se habent, solutũ est quaesitum. Et Nectenabo ad hæc, Felix est Lycerus, talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Æsopo, atq; in pace remisit. At Æsopus in Babylonem profectus, & narrauit Lycero acta in Ægypto omnia, & tributa

red

τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλεγον καὶ εἶδομεν τὸν καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ Αἴσωπος, χάρην ὑμῶν οἶδα τὴν ἀποδόσεως ἕνεκεν. ὁ δὲ Νεκτεναβὼ πρὸ ὀμολογίας τὸ ὀφειλῆς ἀναγνῶντες, εἶπεν, ἐμὲ Λυκῆρον εἶδεν ὀφειλοντῶν, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; καὶ κείνοι μετὰ θαλάσσας, εἶπον· ἔτ' εἶδομεν, ἔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἔτι εἰθεῖς ἔτιως ἔρχεται, λέγει τὸ ζῆλον. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ πρὸς αὐτὰς, μακάριός ἐστι Λυκῆρος θειώτην σφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κεκτημένος. τὰς ἐν συμφωνηθέντας φόρους παραδόντας τῷ Αἰσώπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλεν. Αἴσωπος δὲ εἰς Βαβυλῶνα παραγλυόμενος, διεξῆλθέ τε Λυκῆρον τὰ ἐν Αἰγύπτῳ πεπραχθέντα πάντα

καὶ

καὶ τὰς φόρας ἀπέδω-
 κε. Λυκῆρος δ' ἐκέλευ
 σεν ἀνδρῶν ἅπαντα χρυσῶν
 τῶν Αἰσώπων ἀνατεθῆ-
 ναι. καὶ δ' ἐπολιὸν χρὸ-
 νον Αἰσώπος εἰς ἑλλά-
 δα ἐβύβουσατο πλεῖ-
 σται. καὶ δὴ τῶν βασιλεῶν
 συνὺξάμενος, ἀπεδή-
 μησεν, ἔριθον δ' εἰς αὐτῶν
 πρέτερον ἢ μὲν ἐπαν-
 ἤξει εἰς Βαβυλωνίαν, καὶ
 καὶ τὴν λοιπὴν ἀλαβιῶ-
 σεν. ὡρεῖαν ἢ τὰς ἑλλη-
 νίδας πόλεις, καὶ τὴν ἐ-
 αὐτῶν σοφίαν ἐπιδοκῶν
 μένος, ἦλθε καὶ εἰς Δελ-
 φούς. οἱ δὲ Δελφοὶ, δια-
 λεγόμενοι μὴ ἠκροῦντο
 ἠδέως, ἱμεῖς ἢ ἐμερῶν
 πείας εἰς αὐτὸν ἰδρα-
 σάν ἐδοκίμουν. ὁ δὲ πρὸς
 αὐτῶν ὑπολαβῶν, ἔφη
 ἀνδρες Δελφοὶ, ἐπίσι-
 μοι εὖλα ὑμῶν εἰκρί-
 ζειν τῶν ἐν θαλάττῃ φε-
 ρομένων. καὶ κείνο γὰρ ὁ-
 ρῶντες ἐκ πολλῶν διαση-
 μῶν ὑπὸ κυμάτων

φίε

reddidit. Lycerus au-
 tē iussit statuā aureā
 Æsopo erigi. Non
 multo autē post tēpo-
 re Æsopus in Græciā
 decreuit nauigare, at-
 que cū rege cōposi-
 tione facta discessit,
 iurat⁹ ei prius ꝑcul-
 dubio rediturū se in
 Babylonē, atq; illic
 reliquū vitæ victurū.
 Peragratis autē Græ-
 cis urbibus, & sua do-
 ctrina patefacta, ꝑ-
 fect⁹ est & Delphos.
 Verū Delphi disse-
 rentē quidem audie-
 runt libenter, sed ho-
 nore & obseruantia
 eum affecerūt nulla.
 Is autē ad eos suspi-
 ciēs ait, Viri Delphi,
 succurrit mihi ligno
 vos cōparare, qd⁹ in
 mari fertur. Illud et-
 enim vidētes ex mul-
 ta distātia dū flucti-
 bus agitatur, magni

preij

pretij esse existima-
mus: postquã aut̃ p-
ximè aduenerit, vilif-
simũ apparet. Et ego
itaq; quũ pcul essem
ab vrbe vestra, vt eos
qui existimatione di-
gni sunt vos admira-
bar. Nũc autẽ ad vos
profectus, oĩbus (vt
ita dixerim) inueni
inutiliores. sic dece-
pt⁹ sum. Cũ hęc audi-
uissēt Delphi, & time-
rēt ne aliquo modo
Aesop⁹ & ad alias vr-
bes accedēs malè de
se diceret, decreuerũt
dolo hominem occi-
dere. Atq; igitur au-
reã phialã ex eo, qđ
apud se erat, sacello
Apollinis accipiētes,
clã in Aesopi abscon-
derũt stragulis. Quũ
Aesop⁹ verò ignora-
ret quę ab ipsis dolo
facta fuerãt, egressus
ibat in Phocidẽ. At
Delphi

φερόμενον, πολλῶν ἴνους
ἄξιον εἶναι οἰόμεθα. ἔ-
πειδὴν δ' ἐγὺ ζῶτω παρ
σέλθῃ, οὐτελέσταιεν φαί-
νε). καὶ γὰρ γῆν πόρρω-
θεν τ' ὑμῶν πόλεως ἄν,
ὡς ἴνας τ' ἀξίων λό-
γῃ ὑμῶν ἐθαύμαζον.
νυνὶ δ' ἐλθὼν ὡς ὑμῶν
παύτων, ὡς εἰπεῖν, αὐ-
θρόπων εὖρον ἀχρησ-
τέρας. ἔτω πεπωλαίνῃ-
μαι. ζῶντι ἀκέραιες
οἱ Δελφοί, ἔ δείσαντες
μή πως Αἰσωπῶ καὶ
παρὸς τὰς ἄλλας πόλεις
βασιζων, κακῶς αὐτὸς
λέγει, βυλὴν ἐβυλῶσαν
τὸ δόλω τ' αὐθροπον
αὐελεῖν. καὶ δῆτα χρυ-
σῶν φιάλην ἐκ τ' παρ'
αὐτοῖς ἱερῶ τ' Ἀπόλλω-
νῶ ἀνελόμενοι, λάθρα
τοῖς Αἰσωπῶ κατέκρυ-
ψαν ἐρώμασι. τ' δ' Αἰ-
σώπῶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀ-
γνοῦντι τ' σκαμνηθέν-
τα, ἐξελθὼν ἐπορεύε-
το πρὸς Φωκίδα. οἱ δ'
Δελφ

Δελφοὶ ἐπιδραμόντες,
 καὶ καταχόντες αὐτὸν,
 ἀνέκρινον ὡς ἱεροσυλη-
 κῆτα. ὅ δ' ἄρ' ἀντιμέ-
 νων μηδὲν πεπραχέναι
 θεῶν, ἐκείνοι πρὸς βί-
 αιν τὰ σπώματα ἀνα-
 πτύξαντες τὴν χρυσῆν
 εὐροὴν φιάλῃ, ἣν ἐ-
 ναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ
 πόλει πᾶσιν ἀπεδείκνυ-
 σάν τε σὺν ὀλίγῳ θορύ-
 βῳ. ὁ μὲν οὖν Αἴσωπος
 τὴν ἐκείνων συννοήσας
 ἐπιβελών, εἰδέτο αὐ-
 τῶν ἀπολυθῆναι, οἱ δ'
 ἔμνον ἔκ ἀπέλυσαν,
 ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντες,
 καὶ εἰς τὸ δεσμοτήριον
 ἐπέβαλον, θάνατον αὐ-
 τῶν καταψηφισάμενοι.
 Αἴσωπος ὅμως μηδεμίαν
 μηχανὴν τὴν πονηρῆς τῆς
 δετύχης σωθῆναι δυ-
 νάμενος, ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ
 εἰρηκτῆς ἐθρῷ καθή-
 μενος. Ἐπισηθῶν δέ
 τις αὐτῷ, δαμῶς τένο-
 μα, πρὸς αὐτὸν εἰσελ-
 θῶν,

Delphi aggressi, &
 detinētes ipsum, per-
 contabantur ut sacri-
 legum. Illo autē ne-
 gante aliquid fecisse
 eiusmodi, illi vi stra-
 gulis euolutis, aureā
 inuenerūt phialam,
 quam etiam acce-
 ptam omnibus ciui-
 bus ostenderunt nō
 cum paruo tumultu.
 Igitur Aesop⁹ cogni-
 tis illorū infidiis, ro-
 gabat eos, ut solue-
 retur. Hi autē nō so-
 lū non soluerunt, sed
 ut sacrilegū in carce-
 re quoq; iniecerunt,
 morte eius suffragiis
 decreta. Aesopus au-
 tem quū nulla astu-
 tia à mala hac fortu-
 na liberari posset, se-
 ipsum in carcere lu-
 gebat sedēs. Ex fami-
 liaribus autē ipsius
 quidam, Damas no-
 mine, ad ipsum īgres-
 sus,

sus, & vidēs eum sic
 lamētari, causam rei
 rogavit. & ille ait,
 Mulier quēdā quum
 recēter suum virum
 sepeliuisset, quotidie
 profecta ad tumulū,
 plorabat. Arans autē
 quidā non procul à
 sepulcro, amore ca-
 ptus est mulieris, &
 derelictis bobus iuit
 & ipse ad tumulū, ac
 sedens vnà cū mulie-
 re plorabat. Quū illa
 rogaret, cūr nē & ipse
 sic lugeret? Quo-
 niā & ego, inquit, de-
 centem mulierem se-
 peliui, & posteaquā
 plorauero, mœstitia
 leuor. Illa autem, Et
 mihi id ipsum acci-
 dit. Et ille, Si igitur
 in eadem incidimus
 mala, cūr nam inuicē
 nō cōiungimur? ego
 etenim amabo te vt
 illam, & tu me rursus

θῶν, καὶ ἰδὼν ἕτως ὀλο-
 φυρόμενον, τὴν αἰτίαν
 ἔπειθες ἤρεθ. καὶ ὅς
 ἔφη, γυναῖκίς περὶ σφέ-
 τως τὸ ἐαυτῆς ἀνδρα-
 θῆψασσι, καθ' ἡμέραν
 ἀπιᾶσσι πρὸς τὸ μνη-
 μεῖον, ἐθρῆν. ἀροτριῶν
 δέ τις ἐπόρρω ἔμνά-
 μαθς, εἰς ἐπιθυμίαν ἢ
 κε τὸ γυναικῆς, καὶ κρη-
 ταλιπὼν τὰς βόας ἤλ-
 θε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ
 μνήμα, καὶ κρηδίτας, συ-
 νεθρῆν τῆ γυναικί. τὸ
 ἢ πυθομένης, ἢ δήποτε
 καὶ αὐτὸς ἕτως ὀδύρεθ;
 ὅτι καὶ γὰρ φησιν, δύπρε
 πῆ γυναικίαια κρητέρυ-
 ξα, καὶ ἐπὶ δὴν κλαύ-
 σω, τὸ λύπης κρηφίζο-
 μαθ. ἢ ἢ, καὶ κρητὸ τῆτ'
 αὐτὸ περὶ γίνεταθ. καὶ
 κρηνθ, εἰ τῆντω τοῖς
 αὐτοῖς περὶ πεπτιώμα-
 θηυ πάθει, ἢ δήποτε
 ἀλλήλοισ μεθ σῶφιδυθ
 ἐγὼ τε γδ' φιλήσω σε
 ὡς εἰσίντω, καὶ μεθ σὺ
 πάλιν

πάλιν ὡς τ' σωτῆς αὐ-
 δρα. Ἰαῦτα ἔπεισε πλὴν
 γυναικῶν, καὶ δὴ σωῆλ-
 θον. ἐν Ἰέτω ἢ κλέπτῃς
 ἐλθῶν, καὶ τὰς βόας λύ-
 σεις, ἀπήλασεν. ὁ δ' ἐ-
 πανελθὼν, καὶ τὰς βόας
 μὴ δύρηκῶς, καὶ πῖεθῆ-
 τε ἔοιμάς τιν' ἰχυρῶς
 ἐρεσῆσατο. ἐλθῶσα ἢ ἔ-
 ἡ γυνή, ἔολοφυρῶμε-
 νον δὴ γῆσά, φησι, πάλ-
 λιν κλαίεις; καὶ κείνῃ,
 νυῦ, εἶπει, ἐπ' ἀληθείας
 κλαίω. καὶ γὰρ γέν πολλ-
 λὸς Δελφῶν κινδύ-
 νος, νυῦ τῶν ἰερῶν,
 λύσιν ἔχει καὶ μηδαμό-
 θεν δὴ θύκων. μὲν Ἰαῦ-
 τα παρήσαν ἔοι Δελ-
 φοί, καὶ ἐκδοκόντες αὐ-
 τὸν τ' εἰρηκῆς, εἰληθῶν
 βιάσας ἐπὶ ἔκρημνῶ.
 ὁ ἢ πρὸς αὐτὰς ἔλεγεν·
 ὅτε λῶ ὁμόφωνα τὰ ζῶ-
 α, μῦς βατράχων φιλιω-
 θεῖς, εἰς δ' ἄπνον αὐτὸν
 ἐκάλεσε, καὶ ἀπαγαγὼν
 εἰς ταμίον πλοσίον, ἐν

ἴσως

vttuum virum. His
 persuasit mulieri, &
 cōuenerunt. Interim
 autē fur profectus, &
 boues soluēs abegit.
 Ille autē reuersus nō
 inuētis bobus, & plā-
 gere & lugere vehe-
 mēter instituit. profec-
 ta igitur & mulier,
 & lamentantē inue-
 niēs, inquit, iterū plo-
 ras? & ille, Nūc ait, ve-
 rē ploro. & ego itaq;
 multis euitatis peri-
 culis nūc verē fleo, so-
 lutionē mali necūde
 inueniēs. Post hęc af-
 fuerunt & Delphi, &
 extractū ipsum ἐ car-
 cere trahebāt violen-
 ter in præcipitiū. Ille
 autem eis dicebat:
 Quādo colloquebā-
 tur aīalia bruta, mus
 ranæ amicus factus,
 ad cœnā eā inuitauit,
 & abducta in pena-
 riū diuitis, vbi multa
 escul

esculenta erant: Comede, inquit, amica rana. Post epulationem & rana murem in suā inuitavit cœnationem: sed ne defatigare, inquit, natando, filo tenui tuū pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltavit in paludem. Ea autem vrinata in profundum mus suffocabatur, & moriens ait, Ego quidē per te morior, sed me vindicabit maior. Supernatāte igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autē appensam vnā etiam ranā, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui vi per vos morior, habeo vltorē. Babylon enim & Græcia omnis meā à vobis exig

ἴα πλεῖστα τῶ ἐδωδύμων βῦ, δῶχῃ, φησι, φίλε βάτραχε. μὲν ἢ τὴν ἐσίασιν κ' ὁ βάτραχος τῶ μῦ ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἐφαλεσε διαγταν. ἀλλὰ μὴ ἀποκρίμης, φησι, νη χόμλμθ, μηρίνθω λεπτή τ' σὸν πόδα τῶ ἐμαυτῆ προσαρλήσω. κ' τῆθ πρᾶξας ἤλαθ εἰς τὴν λίμνην. αὐτῆ ἢ κραταδύωντος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγεθ, ἔθνήσιων εἶπεν· ἐγὼ μὲ ὑπὸ σε θνήσκω, ἐκδικηθήσμαι ἢ ὑπὸ μείζονος. ἐπιπλέοντος ἔν τ' μυοῦ τῆ λίμνη νεκρῆ, κραταπτὰς αἰτὸς, τῆθον ἀφῆρπαισε, σὺ αὐτῶ ἢ προσηρήμνον ὀμῆ κ' τ' βάτραχον, κ' ἔτως ἀμφω κρατεροινήσαθ. καὶ γὰρ τίνων βίαι πρὸς ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἐξω τ' ἀμυνουῦτα. Βαβυλων γδ' καὶ Ἑλλάς πᾶσαι τ' ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτ

ἀπομήσσει θάνατον. οἱ
 μὲν ἔν Δελφοῖς ἔδ' ὡς
 ἐφείδοντο τῷ Αἰσώπῳ. ὁ
 δ' ἐπὶ τὸ τῷ Απόλλωνος
 κατέφυγεν ἱερόν, ὃν
 καὶ κείθεν ἀποσπάσαν-
 τες μετ' ὀργῆς, ἐπὶ τῷ
 κρημνὸν αὐτοῦ εἴληγον.
 ὁ δ' ἀπαγόμενος ἔλε-
 γον, ἀκίσσατέ με Δελ-
 φοῖ, λαγῶς ὑπ' αἰτῆ
 διωκόμενος, πρὸς κτί-
 τιν καυτάρῳ κατέφυ-
 γε, δέομαι ὑπ' αἰτῆ
 σωθῆναι. ὃν καυτάρῳ
 ἤξις τῷ αἰετῷ, μὴ αἰε-
 λεῖν τῷ ἰκέτῳ, ὀρκίζων
 αἰετῷ καὶ τῷ μεγίστῳ Δι-
 ὄς, ἢ κλυὲ μὴ καταφρο-
 νῆσαι τῷ μικρότητος αἰ-
 τῆ. ὃν μετ' ὀργῆς τῷ
 πτέρυγι ῥαπίσας τῷ
 καυτάρῳ, τῷ λαγῶν ἀρ-
 πάσας κατέφαγεν. ὃν
 καυτάρῳ τῷ τε αἰετῷ
 σωμαπέπτη, ὡς τῷ
 καλῶν τέττε καταμα-
 θεῖν, καὶ δὴ προσελθὼν,
 τὰ ὡς τέττε κατακυ-
 λίσας

exigent mortē. Del-
 phi tamē ne sic qui-
 dem pepercerūt Æ-
 sopo. Ille autem in
 Apollinis cōfugit sa-
 cellum, sed illi & il-
 linc extraxerunt ira-
 ti, & in præcipitium
 rursus traxerūt. Aeso-
 pus cū abduceretur,
 dicebat, Audite me
 Delphi: Lepus aqui-
 la infectante, in lu-
 strū scarabei cōfugit
 rogās vt ab eo serua-
 retur. Scarabeus aūt
 rogabat aquilam ne
 occideret supplicem,
 obtestādo ipsum per
 maximū Iouē, saltē
 ne despiceret parui-
 tatē suā. Illa verò ira-
 ta, ala percutiēs scara-
 beū, leporē raptū est
 depaīta. Scarabeus
 autem & cum aquila
 volauit, vt nidū eius
 disceret, ac iam profe-
 ctus, oua eius deuo-
 h luta

luta dirupit. Illa autē quū graue existi-
maret, si quis hoc au-
sus fuisset, & in altio-
re loco secūdō nidi-
ficasset: & illic rursus
scarabeus iisdē hanc
affecit. Sed aquila in-
ops consilij penitus,
ascēdit ad Iouem (in
eius enim tutela esse
dicitur) & in ipsius
genibus tertiā fœtu-
rā ouorū posuit, deo
ipsa cōmēdās, & sup-
plicās, vt custodiret:
sed scarabeus ē ster-
core pilūla facta, ascē-
dit, & in finū Iouis eā
demisit. Iupiter assur-
gēs vt finū exente-
ret, & oua abiecit ob-
litus, quæ & cōtriuuit
deiecta. Sed quū di-
dicisset à scarabeo, q̄
hæc fecisset vt aquī-
lam vicisceretur, nō
im scarabeū tantū il-
la affecit iniuria, sed
& in

λίσα διέφθρος. Ἐ ἵ δὲ
νὸν ποιηταὶ λέγουσιν, εἴπῃς
τὸτο ἑλκεῖσθε, καὶ πῆ-
μετεωροτέρη ἔπῃς ἢ
δύτερην νεοτιοποιή-
σαι λέγουσιν· καὶ κεῖ πάλιν
καὶ ἄλλοι τὰ ἴσα τῶ-
ν διέφθκεν. ὁ δ' αὖτε
ἀμνησάνησας θεῖς ὅλοις
ἀνάθεας ἐπὶ τῆ Δία (λέ-
τε γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγε-
ται) τοῖς αὐτῶ γενέσῃ
τῆν τρίτην γενέσῃ τῆ
αὐτῶν ἐφθκεται· καὶ ταῦ-
τα παραφράσει, καὶ
ἵκετ' ὄσας φυλάτῃν. ὁ
κάνθαρος ἢ κήρυξ σφῆ-
ραν ποιέσας, καὶ ἀνα-
θεας ἐπὶ τῆ κήρυξ ἢ Δι-
ὸς ταύτην καθήκεν. ὁ ἵ
Ζεὺς ἀνάθεας ἐφ' ἧ τὴν
ὄνθον ἀπὸ κνήμασθ, καὶ
τὰ αὐτὰ διέρρηψεν ἐκ τῶ
θόρυ, ἃ καὶ συνετελεῖται
πεσόντα. μεθ' ἧν ἢ πρὸς
τῆ κνήμασθ, ὅτι ταῦτ' ἐ-
δρασε τ' αὐτῶν ἀμνησ-
μασθ, ἢ γὰρ δὴ τ' καὶ
μερὴν ἐκείνος μόνον ἡ-
δύκ

Δίκησεν, ὡς δὲ καὶ εἰς τὸ
 Δία αὐτὸν ἠσέβησε,
 πρὸς τὸ αἴθερ ἐπέειπε λέ-
 γόντα, καὶ τὰ ἄλλα εἶναι
 τὸ λυπεῖντα, καὶ δὴ δι-
 κνάως λυπεῖν. μὴ βε-
 λούει ἔν τ' ἄλλοις τ' ἢ
 αἰετῶν σπαινοθῶμα, συ-
 νεθέλωε τῷ κακῷ τῷ
 ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ αἴ-
 θερ ἰεῖαι. Ἔν τ' ἢ μὴ πῶ-
 μύς, ἐκείνος εἰς κα-
 ρὸν ἔτερον τὸ αἰετῶν
 μετέθηκε ἴκερὸν, ἠνίκα
 αὐτὸν μὴ φαίνοιν καὶ τὰ
 ἄλλα. Ἐὐμεῖς ἔν, ὦ ἀν-
 δρες Δελφοί, μὴ ἀλ-
 μύσητε τῶτον δὴ τὸ θε-
 ῶν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ-
 κὴ μικρὰ τετύχα καὶ ἰε-
 ρὰ. Ἐδὲ γὰρ ἄσεβοις πε-
 ριόψε. οἱ δὲ Δελφοί
 τῶτων ὀλίγα φροντί-
 ζοντες, πλὴν ἐπὶ τὸ θά-
 νατον ὀμνάως ἤσαν. Αἴ-
 σωπος ἢ μηδὲν τὸ ἴδιον
 αὐτῶν λεγόμενων ὁρῶν
 καμπεθόμενος πάλιν
 φησὶν· ἀνδρες ἀνήμε-

& in Iouem ipsūm
 impia fuit, aquilæ re-
 uerse ait, scarabeum
 esse, qui affecit mœ-
 rore, & certè iure af-
 fecisse. Nolens igitur
 aquilarum genus
 deficere, cōsultuit sca-
 rabeo, ut aquilæ re-
 cōciliaretur. Quum
 hic non paruisset, il-
 le in aliud tēpus trās-
 posuit aquilarū par-
 tum, quum non ap-
 parēt scarabei. Et vos
 igitur, ὦ viri Delphi,
 ne despiciate hūc deū,
 ad quē profugi, etsi
 paruum fortitus est
 delubrum. neque e-
 nim impios negli-
 get. Delphi verò hęc
 parum curantes, re-
 ctā ad mortem iti-
 dē agebant. Aesopus
 nulla re à se dicta vi-
 dens eos flecti rur-
 sus ait: Viri crude-
 les & interfectores

audite: Agricola quidā in agro cōsenuit, & quum nunquā ingressus esset in vrbē, precabatur domesticos vt eam videret: at illi iūctis asellis, atq; in curru eo imposito solū iusserunt agere. Eunti autē procella & turbine aērē occupantibus & tenebris factis, aselli à via aberrātes in quoddam præcipitiū deduxerūt senem. at ille iā præcipitādus, ô Iupiter, ait, qua in re te iniuria affeci, quòd sic iniquè occidor, præsertimq; neq; ab equis generosis, neque à mulis bonis, sed ab asellis vilissimis? Et ego itaq; eodē modo nūc tristior, quòd nō ab honoratis viris aut elegantibus, verum ab inutilibus & pes

ρηι καὶ φονῶντες ἀκῆ-
σατε γεωργός τις ἐπ' ἀ-
γρῶ γεγηρακώς, ἐπεὶ
μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς
ἄστυ, περιεργαίῳ τῶς οἰ-
κείας τῶθ' ἡγάσασθ'. οἱ
ἦ ζεύξαντες ὄναρμα, καὶ
ἐπὶ τ' ἀπίνης αὐτὸν ἀνα-
βιβασάμενοι μόνον ἐ-
κέλευσαν ἐλαόνην. ὁ δ' εὖ
ὄντι ἦ χερμαῖνος ἐ θυέλ-
λης τ' ἀερα καὶ λαβόν-
των, ἐ ζίφθ' ἱνομήθ' α,
τὰ ὄναρμα τ' ὁδ' ἔωλα
νηθέντα εἰς ἱνα κρη-
μὸν ἐξετόπισαν τ' πρε-
σβύτην. ὁ ἦ μέλων ἤδη
κατακερμνίζεσθ', ὦ
ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδέ-
κησα, ὅτι ἔτω παρὰ λό-
γον ἀπόκλυμα, ἐ ζω-
τα ἔθ' ὑφ' ἵππων γλυ-
νάων, ἔθ' ἡμιόνων ἀγα-
θῶν, ἀλλ' ὄναρμα δὲ τε
λεσάτων; καὶ γὰρ ζίνυ
ἐπὶ τῆς ἴσους νυῦ δυσ-
χεραίνω, ὅτι μὴ ὑπ' ἐν-
τίμων ἀνδρῶν ἢ ἐπιλογέ-
μων, ἀλλ' ὑπ' ἀγροῖων
καὶ

κακίστων ἀπόλλυμαι.
 μελλων ἢ ἤδη καὶ ἔκρη
 μιν ἄφρατος, τοῖσ' ἔν
 ρηκε πάλιν μύθον· ἀ-
 νήρ τις τ' οἰκείας ἐρα-
 θεῖς θυγατρὸς, εἰς ἀ-
 γρὸν ἀπέστλε τὴν γυ-
 ναῖκα, μόνῳ ἢ τῇ θυ-
 γατέρῳ ἀπολαβῶν ἐβί-
 αζετο. ἢ ἢ, πατέρ, εἶπεν
 ἀνόσια πράξις· οὐχό-
 μιν μὲν τοῖς ὑπὸ πολ-
 λῶν ἀνδρῶν αἰχμηθῆ-
 ναι, ἢ ὑπὸ σὲ ἔκρηνη-
 σαμύς. τῶν θείων καὶ
 ἐφ' ὑμῶν, ὧ παράνομοι
 Δελφοί, λέγω, ὡς ἠροῦ-
 μιν Σκύλλη καὶ Χάρυ-
 βδι περσεῖν, ἢ ταῖς
 ἐν Αφρικῇ Σύρτεσι, ἢ
 παρ' ὑμῶν ἀδικῶς καὶ
 ἀναξίως ἀποθανεῖν κα-
 ταρῶμα γέν' ὑμῶν τῇ
 πατρίδι, ἢ θεοῖς μαρ-
 τύρῳ, ὡς ἔξω πάσης
 δίκης ἀπόλλυμαι, οἱ
 μοι ἠμωρήσασιν εἰσα-
 κρούσαντες. ἔρριψαν μὲν
 ἔν αὐτῶν οἱ Δελφοί καὶ

& pessimis interfi-
 cior. Iamque precipitan-
 dus eiusmodi dixit
 rursus fabulam: Vir
 quidam suam deamam
 filiam, rursus misit uxo-
 rem, solam autem fi-
 liam receptam viola-
 uit. Illa autem, Pater,
 ait, scelestam facis: mal-
 lem tamen a multis
 viris dedecore hoc
 affici, quam a te qui
 genuisti. Hoc nunc
 & in vos, o iniqui
 Delphi, dico, quod
 eligerem in Scyllam &
 Charybdim potius
 incidere, ac in Africam
 Syrteis, quam per
 vos iniuste atque indi-
 gne mori. Execror
 igitur vestram patriam,
 & deos testor, me
 praeter omnem iusti-
 tiam interire, qui me
 vlciscetur exauditum.
 Precipitarunt igitur
 ipsum Delphi de ru-
 h 3 re,

pe, & mortu⁹ est. Nō multo post autē pestilentia laborātes, oraculū acceperūt, expiandā esse Æsopi mortē. Cui, quod & conscij sibi essent, iniuste eū interfecisse, etiā cippū erexerūt. Sed primates Græciæ ac sapientissimi quiq;, cū & ipsi quæ in Æsopū facta fuissent, intellexisset, & in Delphos profecti sunt, & cū illis habita inquisitione, ultores & ipsi Æsopi mortis fuerunt.

Finis Æsopi vita à Maximo Planude conscripta.

Ἐκρημνῆς, ἔκ ἀπέθανεν ἔ πολλῶν δὲ ὕστερον λοιμῶν συχθέντες, χρησμὸν ἔλαβον, ἐξιλασκεῖν τὸ Αἰσώπῃ θάνατον. ὧ καὶ ὡς στυγέριαι ἐαυτοῖς ἀδικῶς φονεῖσθην, καὶ σὺλλῶ ἀνέστησαν. οἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι πρῶτον τούτους, ἔοσσι τῶ σοφωτέρων καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς Αἰσώπῃον πεπραγμένα μαθόντες, εἰς τὸ Δελφὸς παρεγγύοντο, καὶ σὺν ἄλλοις σκεψάμενοι, ἡμῶν καὶ αὐτοὶ τῷ Αἰσώπῃ θανάτῳ γεγένασιν.

Τέλος τῆς Αἰσώπῃ βίης ὑπὸ Μαξίμου τῆς Πλανούδῃ συγγραφεῖν.

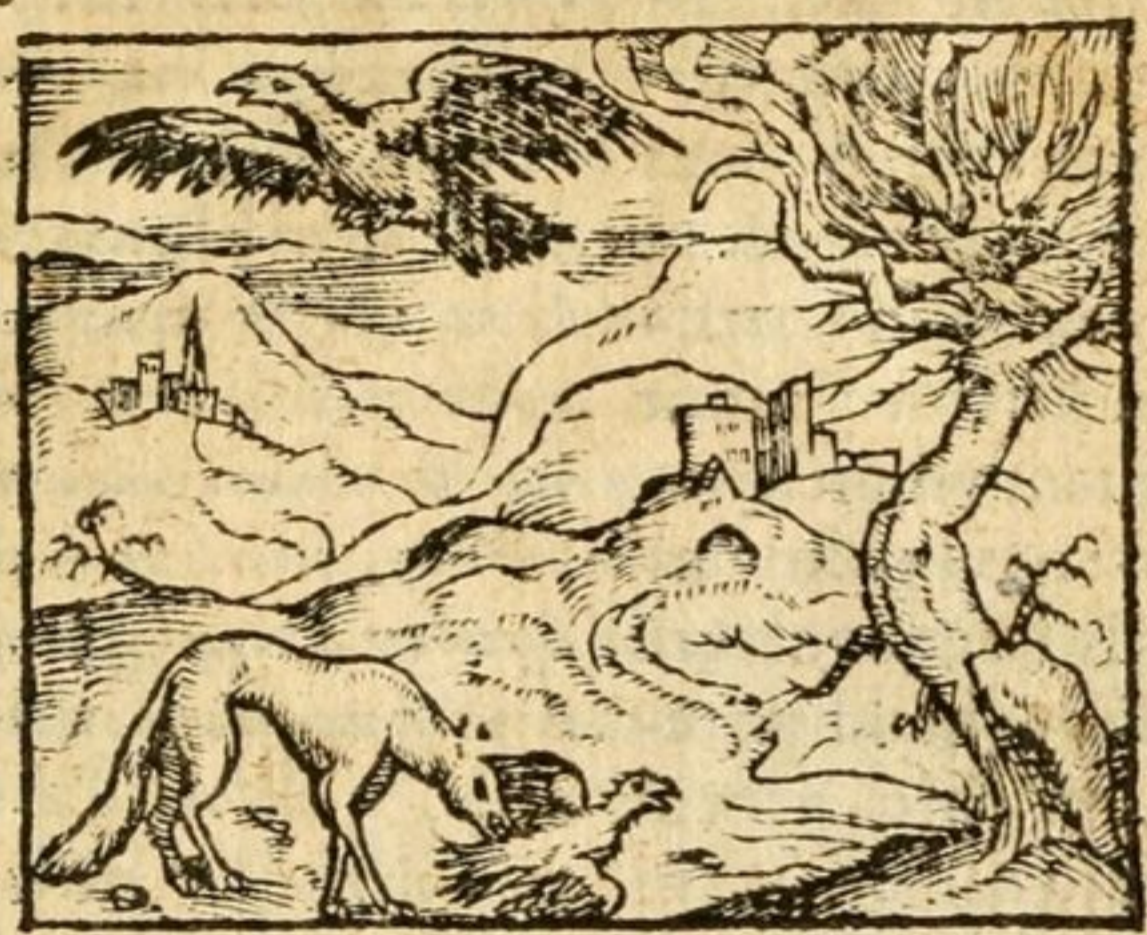
ΑΙΣΩΠΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ
 Μῦθοι. AESOPUS FABULAE.

*

*

Αετός καὶ Αλώ-
 πηξ.

AQUILA ET
 Vulpes. I

Αετός καὶ Α-
 λώπηξ φι-
 λευθέντες,
 πωλησίονα λ-
 ήλων οἰκεῖν ἐγνωσαν.
 βεβαίωσιν φιλίας ποι-
 ούμενοι τὴν σωήθειαν.
 ὁ μὲν ἐν ἑφ' ὑψηλῷ δέν-
 δρῳ

AQUILA
 & Vulpes
 inita ami-
 citia, propè
 habitare decreuerūt,
 amicitia familiarita-
 te confirmātes. Itaq;
 Aquila super alta ar-
 bore

bore nidum affixit:
 Vulpes verò in pro-
 ximis arbuftis filios
 peperit. Ad pabulum
 igitur aliquādo Vul-
 pe profecta, Aquila
 cibi inopia laborās,
 deuolāns in arbufta,
 & filios huius abre-
 ptos, vnā cū suis pul-
 lis deuorauit. Vulpes
 itaque reuerfa, & re-
 cognita, non tam fi-
 liorū tristata est mor-
 te, quàm vindictę in-
 opia: quia enim ter-
 reftis efflet, volucrē
 perfequi haud pote-
 rat. Quare procul
 ftans, quod etiam im-
 potentibus est facile,
 inimicæ maledice-
 bat. Non multò autē
 pòft, caprā quibusdā
 in agro facrificanti-
 bus, deuolans Aquila
 partē victimæ cū
 ignitis carbonibus
 rapuit, & in nidum
 tulit.

ὄρε πλώκαλιαν ἐπήξα
 θ. ἢ δ' Ἀλώπηξ ἐν τοῖς
 ἐγγύτοις θάμνοις ἐτεκνο-
 ποιήσατο. ἐπὶ νομίῳ
 οὐκ ποτε τ' Ἀλώπεκος
 παρελθούσης, ὁ Αετὸς
 τροφῆς ἀπορῶν, κατα-
 πλάσ ἐπὶ τ' ἑλμῶν, &
 τὰ τέκνα τούτης ἀναρ-
 πάσας, ἅμα τοῖς αὐ-
 τῶν νεοττοῖς ἐθρονήσατο.
 ἢ δ' Ἀλώπηξ ἐπαυελ-
 θῆσα καὶ τὸ πρᾶχθῆν
 μαθῆσα, ἔθρονον ἐπὶ
 τῶν τ' τέκνων λιγιάθη
 θανάτω, ὅσον ἐπὶ τ' ἑ-
 ἀμύνης ἀπὲρ ἡ χερσῶν
 αὐτῆς ἔστα, πτωχὸν δι-
 ώκην ἔχουσα τε λιγία. διὸ
 καὶ πόβρωθῆν εἶσα,
 τῶν δ' ὁ καὶ τοῖς ἀδωά-
 τοις εἶναι εὐπροχῶν, τῶν
 ἐχθρῶν κατηράτο. ἔπο-
 λω δ' ὕστερον ἀγρία λινῶν
 ἐπ' ἀγρῶν θυόντων, κα-
 τὰ πλάσ ὁ Αετὸς μέρεθ
 ἢ τ' θυμάτων σὺν ἐμ-
 πύροισι ἀν' ἡραξίν ἤε πα-
 σε, καὶ πᾶσι τῶν κερσῶν

ἤγαγεν. αὐτὸς δὲ σφο-
δρῶς πνέσαντες τῶν
καύτα, ἔφλογος ἀνα-
δοθείσης, οἱ ἀεὶ δ' εἰς ἀ-
πτῶνες ἔτι τυγχάνον-
τες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν
κατέπεσον. ἢ δὲ ἄλλο-
πηξ ἐπιδραμεῖσα ἐν ὄ-
ψι δὲ Αετῶν πάντας κα-
τέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φιλίαν παραπρον-
δύντες, καὶ τὴν ἐν τῷ
ἠδικημένων φύγῃσι ἡ-
μωρίαν δι' ἀσθένειαν,
ἀλλὰ τὴν γε θείαν δι-
κὴν ἔδεικνύουσιν.

Αετὸς καὶ Καύ-
τα.

Ἀγῶς ὑπὸ Αε-
τῶν διωκόμενος
πρὸς καύτῳ καυτά-
ρα κατέφυγε, δέομενος
ὑπὸ αὐτῷ σωθῆναι. ὃ
δὲ καύτα ἤξιος τῷ
Αετῷ μὴ ἀελοῦν τῷ ἰ-
κέτῳ, ὀρκίζων αὐτὸν

tulit. Vento autem
vehemēter tunc fan-
te, & flamma excita-
ta, Aquilæ pulli in-
uolucres adhuc cūm
essent, assati in ter-
ram deciderunt. Vul-
pes verò accurrēs in
conspectu Aquilæ o-
mnes deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui amicitiam vio-
larint, licet ab affectis
iniuria fugiant ultio-
nem ob impotentiam,
diuinum tamen suppli-
cium non depulsiuros.

AQUILA ET
Scarabeus. 2

Lepus Aquila in-
sectate in lustrū
Scarabei profugit, ro-
gans vt ab eo serua-
retur. Scarabeus au-
tē rogabat Aquilam
ne occideret suppli-
cem, obtestati ipsam

h s per

per maximū Iouem,
 ne scilicet cōtemne-
 ret paruitatem eius.
 Illa verò irata ala per-
 cussit Scarabeum, &
 Leporem arreptum
 deuorauit. At Scara-
 beus & cum Aquila
 volauit, vt nidū eius
 disceret: ac iam pro-
 fectus, oua eius de-
 uoluta dirupit. Illa
 autem quum graue
 existimaret, si quis
 hoc ausus fuisset, &
 in altiore loco secun-
 dō nidificasset, & il-
 lic rursus Scarabeus
 pariter hanc affecit.
 Sed Aquila inops cō-
 filij penitus, ascendit
 ad Iouem (in eius e-
 nim tutela esse dici-
 tur) & in ipsis geni-
 bus tertiā foeturam
 ouorum posuit, Deo
 ipsa cōmendās & sup-
 plicans vt custodiret.
 Scarabeus autē è ster-
 core

καὶ ὁ μέγιστος Διὸς, ἢ
 μὴ καὶ φρονησῆται
 τὸ μικρότητον αὐτῶ. ὁ
 ἦ μετ' ὀργῆς τῆ πατέρου
 περιπίσσει τὸ Κανθάριον,
 τὸ Λαγῶν ἀρπά-
 σαι κατέφαγεν. ὁ ἦ
 Κανθάριον τῷ τε Λε-
 πῶ συναπέσθη, ὡς ἴην
 καὶ τὰς καὶ μα-
 θεῖν. καὶ δὲ προσελθὼν,
 τὰ ὡς τῆ καὶ κυλί-
 σαι διεφθέρει. ὁ ἦ δὲ
 νῦν παιησαμῆς, εἰς
 τὸτο βολήσῃ, καὶ πῆ
 μεπεωρῆτες ἔπει τὸ
 δόπερον νεοτιοποι-
 σαμῆς καὶ κεί πάλιν ὁ
 Κανθάριον τὰ ἴσα τῶ-
 τον διεθῆκεν. ὁ δὲ Λε-
 πῶ ἀμνηστῆσαι τῶ ὁ
 λοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸ Δί-
 α (τῆς γὰρ ἱερῆς εἶναι
 λέγει) τῶ αὐτῶ γεν-
 σι τῶ τρίτῳ γενεῶ
 τὸ αὐτῶ ἔθηκε, τῶ θεῶ
 ταῦτα παραθέμετον
 καὶ ἐκείδύσαι φυλάτ-
 τῆν. ὁ Κανθάριον ἦ κῆ-
 πει

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nullum contemnendum, praesertim cum non sit quisquam, qui lacebitus se vlcisci non queat.

PHILOMELA
& Accipiter. 3

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem vidēs, ac cibi indigens, aduolans corripuit. Quæ cum occidēda esset, orabat Accipitrē ne deuoraretur: neq; enim satis esse ad Accipitris vētrē implēdū, sed oportere ipsum cibo egentē ad maiores aues cōuertī. Accipiter autē respōdēs ait, Sed ego certē amēs essem, si q in manibus parat' est, cibo dimisso, quæ non videntur

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, μηδένος κατὰ φρονεῖν, λογισμῶν, ὡς ἑδείς ἐσιν, ὅς περὶ λακιδεῖς τὸν αὐτὸν δυνήθειν ἑαυτῷ ἐπιμύθια.

Ἀηδῶν καὶ Ἰέραξ.

Αηδῶν ἐπὶ δένδρῳ καθεζομένη καὶ τὸ εἰωθὸς ἦδεν. Ἰέραξ ἢ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, σιωπῆ φωνὴν ἐπιπαύσας. ἠδ' αὐτῶν ρεῖσθαι μέλλουσα, εἰδὼτο ἔἰς Ἰέρακα μὴ βρωθῆναι. μηδὲ γὰρ ἰκενὺν εἶναι Ἰέρακα γαστέρα πληροῦν, δεῖν ἢ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπεῖσθαι. καὶ ὁ Ἰέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε ἀφρων αὐτῷ εἶλω, εἰ τῷ ἐν χερσὶν ἐτίμω τρεφῶν ἄφροῖς. τὰ μὲν φαινόμενα

νέπω διώκομι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἕως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἱ δὲ ἐλπίδα πλεόνων ἀδήλων ἰὰ εὐχερῶς παροίεμφοι.

dentur persequar.

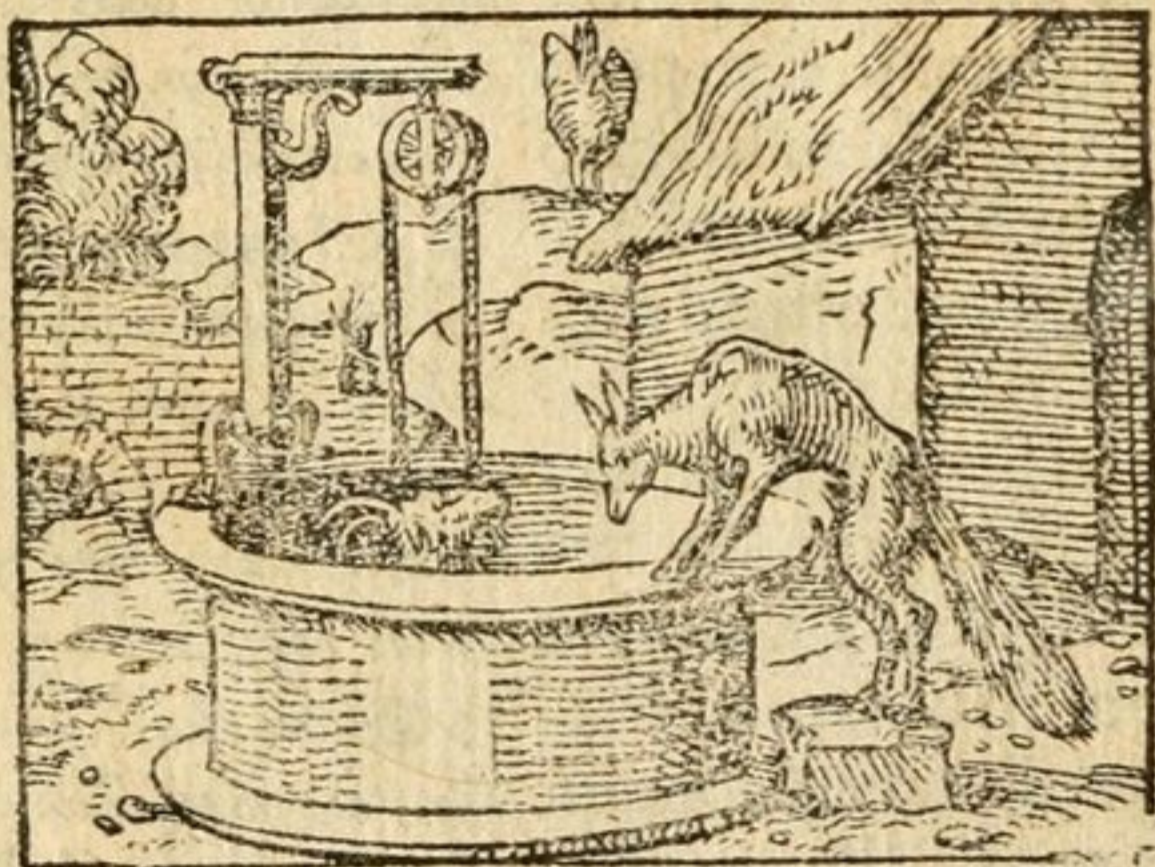
AFFABVLATIO.

Fabula significat, ple-rosque homines eodem modo esse incōsultos, qui spe maiorū quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur amittant.

Αλώπηξ καὶ Τράγος.

VVLPES ET Hircus.

4

Αλώπηξ καὶ Τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν. μὲν δὲ πείν, τῷ Τράγου σκεπετρεῖ τὴν ἀνοδόν, ἡ Αλώπηξ ἔφη, γάρσος,

Vulpes & Hircus sitientes in puteum descenderunt, sed postquam biberūt, Hirco indagante ascēsum, Vulpes ait, Confid

Confide, utile quid
 in utriusq; etiam sa-
 lutem excogitavi: si
 enim rectus steteris,
 & anteriores pedes
 parieti applicueris,
 & cornua pariter in
 anteriore partem in-
 clinaueris, cum percur-
 rerim ipsa per tuos
 humeros & cornua,
 & extra puteum illinc
 exiluerim, & te post-
 ea extraham hinc. ab
 Hirco autem ad hoc
 promptè officio pre-
 stito, illa cum ex pu-
 teo sic exilisset, ex-
 ultabat circum os læ-
 ta. Hircus autem ipsam
 accusabat, quòd trans-
 gressa fuerit conuen-
 tiones. Illa autem,
 Sed si tot, inquit, mē-
 tes possideres, quot
 in barba pilos, non
 antè descendisses,
 quàm ascensum con-
 siderasses.

Ἰάροσθ, ῥησιμόν τι καὶ
 εἰς τὴν ἀμφοτέρων σω-
 τηρίαν ἐπιβενόησα. εἰ
 γὰρ ὀρθοῦσθαι θέλεις, τὰς
 ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν
 τῷ τοίχῳ προσερείσῃς,
 καὶ τὰ κέρατα ὀρθίως
 εἰς τὸ ἐμπροσθεν κλι-
 νῆις, ἀναδραμῆσα δὲ
 τῶν ἄνω αὐτῶν κατὰ
 κέρατων, καὶ ἔξω τῶ
 φρέατος ἐκείθεν πη-
 δήσασα, καὶ σὲ μετὰ τῶ
 ἀναπάσσω ἐντεῦθεν.
 Ἦ δὲ Τράγος πρὸς τῶ
 εὐθίμως ἐπηρητήσας
 μήτις, ἐκείνη δὲ φρέα-
 τος ἕτως ἐκπηδήσα-
 σα, ἐσκίρτα δὲ τὸ σῶ-
 μοιον ἠδουμένη. ὃ δὲ Τρά-
 γος αὐτὴν ἐμείβε-
 το, ὡς παραθεσάνεσαν
 ταῖς συνθήκαις. ἢ δ' ἄλλ'
 εἰ θεοαύταις, εἶπε, φρέ-
 νας ἐκέκτησο, ὅπως αἰ
 ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, ἔ-
 πρὸτερον αὐτῆς κατέειν,
 πρὶν ἢ τὴν ἀνοδὸν σκέ-
 ψασθαι.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι καὶ τὸ φρόνησον
εὐδρα δεῖ πρῶτον
τὰ τέλη σκοπεῖν καὶ
στρατημάτων. εἰ δ' ἔτι
αὐτοῖς ἐγχεῖν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
sic prudentem virum
oportere prius fines al-
tius considerare re-
rum, deinde sic ipsas
aggredi.

Αλώπηξ καὶ
Λέων.

VVLPES ET
Leo. 5

Αλώπηξ μὴ πωθε
ασαμνίη Λέοντα,
ἐπεὶ καὶ ἕνα τέχνη
αὐτῷ σιωπήθησε, τὸ
ἂν πρῶτον ἔτι εἰς ἐφο-
βήθη ὡς μικρῶ καὶ ἀ-
ποθανεῖν ἐπίταρ δὲ δευ-
τέρων θεασαμνίη, ἐφο-
βήθη

VVlpes cum nun-
quam vidisset
Leonem; cum ei ca-
su quodam occur-
risset primum sic ti-
muit, ut ferme mo-
reretur. Deinde cum
secundo vidisset, ti-
muit

muít certè, non tamè
vt prius: tertio autè
cum ipsum vidisset,
sic contra eum ausa
est, vt & accederet &
colloqueretur.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
conuersatione terribilia
quoque accessu facilia
fieri.*

βήθη μὲ, ἔ μὲν εἰς τὸ
πρότερον· ἐκ τρίτης ἢ
τῆς θρασαμύης, ἕτως
αὐτῆς κατεδίρασεν, ὡς
καὶ προσελθούσα Διγ-
λεχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἡ σωήθεια καὶ τὰ φο-
βερὰ τῶν πραγμάτων
δι' ἀπόσεως ποιεῖ.

FELIS ET
Gallus.

6

Αἴλιος καὶ Αλε-
κτευών.

Felis comprehen-
so Gallo, cum
rationabili causa vo-
lebat deuorare. Cæ-
terum

Αἴλιος συλλα-
βὼν Αλεκτευό-
να, μετ' ἀλόγως τῆς
αἰτίας ἠδελήθη κατε-
φαγ

φαγεῖν. καὶ δὴ κατηγό-
 ρησάμενος αὐτῶν, λέγων, ὡς ὀ-
 χληρὸς εἶη τοῖς ἀνθρώ-
 ποις νύκτωρ κεκρωγῶς
 καὶ μὴ συγχωρῶν ὑπνε-
 τυγχάνειν. Ἐπὶ δὲ ἀπολο-
 γημύχ, ἐπὶ τῇ ἐκεί-
 νων ὠφελείᾳ τῶν ποι-
 εῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη
 ἔργων ἐγείρεται, πάλ-
 λιν ὁ Αἴλιος αἰτίαν
 ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβοῦς
 εἶη πρὸς τὴν φύσιν, μη-
 τρὶ ἔσθ' ἀδελφῶν συμ-
 μισθύνειν. Ἐπὶ δὲ τῶν
 πρὸς ὠφελείαν ἔργων
 ἀποτῶν πρᾶξιν φή-
 σαντι, πολλῶν αὐτοῖς
 ἐντεῦθεν ὧν ἰκθυμέ-
 νων, ὁ Αἴλιος εἰπὼν,
 ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν
 εὐπορεῖς δι' αἰσώπων
 ἀπολογιῶν, ἐγὼ γε μύ-
 χος ἀτρεοφῶς ἔμηνω,
 τῶν κατεροινήσατο.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἡ πονηρὰ φύσις πλεονε-
 κτεῖν ἀρετῆς, εἰ μὴ
 μετ'

terum accusabat ip-
 sum, dicēdo, molestū
 esse hominibus no-
 cte clamantē, neque
 permittētem somno
 frui. Eo verò respon-
 dēte ad illorū utilita-
 tem id se facere, vt
 ad cōsueta opera ex-
 citarentur, rursus Fe-
 lis causam afferebat,
 quòd impius esset er-
 ga naturam, cum ma-
 tre ac sororibus co-
 eundo. Eo autem &
 hoc ad utilitatē do-
 minorū facere dicen-
 te, cum multa ipsis
 hinc oua pariantur,
 Felis prefatus, Sed si
 tu multis abundas eui-
 dentibus responsio-
 nibus, ego tamen ie-
 iunus non perstabo,
 ipsum deuorauit.

APFABVLATIO.

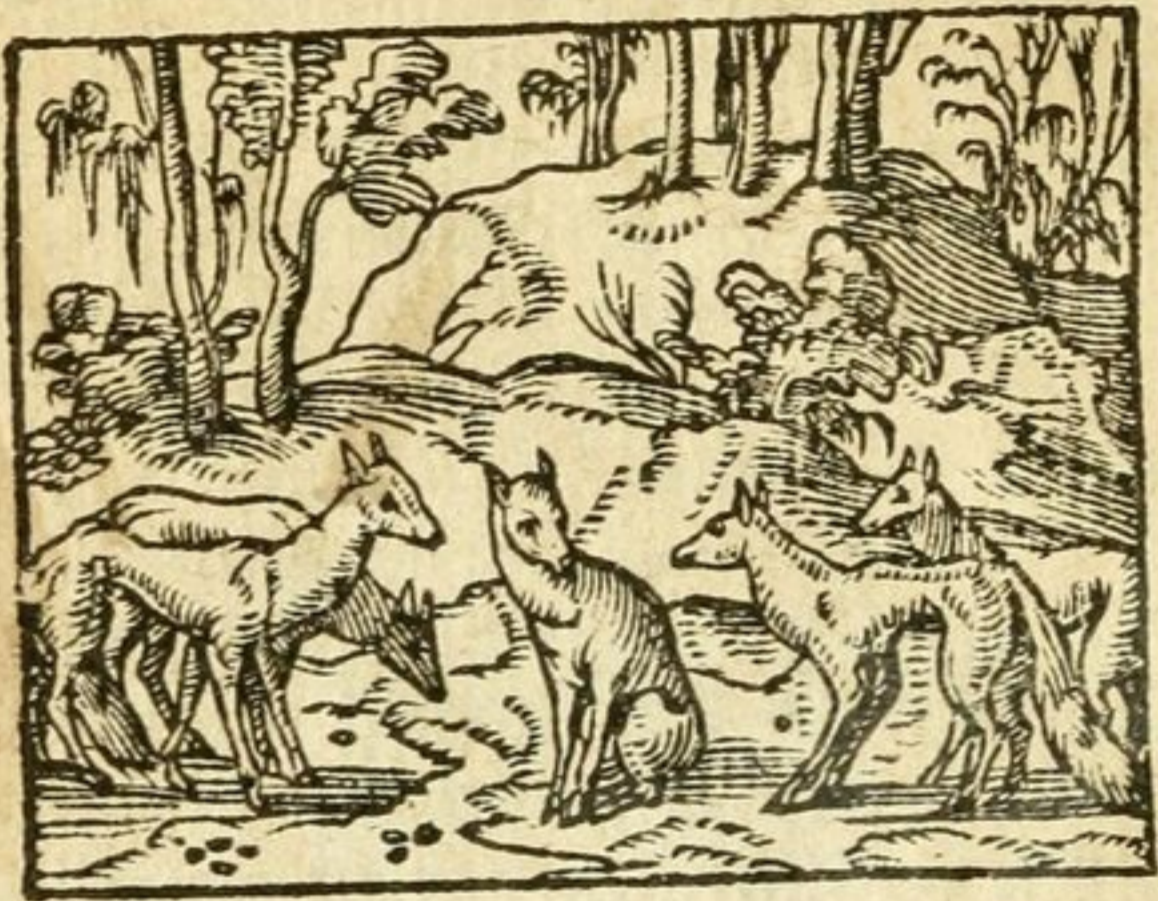
Fabula significat,
 prauam naturam pec-
 care volentem, si non
 i veris

verisimili cum præ-
textu facere id possit,
apertè tamen mali-
gnari.

μετ' εὐλόγῃς διωκθεῖη
αἰσχροῦματ' ὅ, ἀποκα-
λύπτως γε μὴν πονη-
ρθεῖται.

VULPES. 7

ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

Vulpes laqueo ca-
pta, cùm ab-
scissa cauda euasisset,
non viuendam præ-
pudore existimabat
vitam. Decreuit itaq;
& aliis Vulpibus hoc
idem persuadere, vt
cõmuni malo suum
celaret dedecus. Et
iam omnibus colle-
ctis

Αλώπηξ ἐν παγί-
δι ληφθεῖσα, καὶ
ἀποκαπέσις τ' ἔρῃς
διαδράσα, ἀβίωτον ὑπ'
αἰσχρῆς ἠγέετο τ' βί-
ον. ἔγνω οὖν καὶ τοῖς ἄλ-
λας Αλώπεκας τῶν
αὐτῶν νεφετῆσαι, ὡς αὐ-
τῶν κρινῶν πάσης τῆς ἰδι-
ον συγκαλύψεν αἰσχος.
καὶ δὴ πάντας ἀφροί-
στος

σασαι, παρ' ἡμῶν τὰς ἑ-
 ραῖς ἀποκόπτειν, ὡς ἔκ
 ἀπρεπὲς μόνον τῆς ῥῆ-
 μέλῳ ὄν, ἀλλὰ καὶ πε-
 ριττον βάρῳ παροσηρ-
 τηυρόν. ὑπολαβῆσαι
 δὲ τις αὐτῶν, εἶπεν, ὦ
 αἴτη, ἀλλ' εἰ ἔσσι τῆτο
 παροσέφρην, ἔσθαι αὐτῶ-
 μιν αὐτῶ συνεβέβλυσες.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι
 οἱ πονηροὶ τῶ ἀνθρώ-
 πων ἔστι εὐνοίαν τῶ
 παρὸς τὰς πέλας ποιῶν
 τὰ συμβουλίας, ἀλλ' ἢ
 τῶ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπηξ καὶ Βά-
 τῳ.

Αλώπηξ φραγμὸν
 ἀναδάνυσσα, ἐ-
 πηδῆ ὀλιγοθήσασα κα-
 τὰ πίπτειν ἔμελλεν, ἐπε-
 λάθει πρὸς βοήθειαν
 Βάτῳ. καὶ δὴ τὰς πό-
 δας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης
 κίντροις ἀμείξασα καὶ
 ἀλγήσασα πρὸς αὐ-
 τῶν

ctis, suadebat caudas
 abscindere, quòd nō
 indecens solūm hoc
 membrum sit, sed &
 superuacuū onus ap-
 pensum. Respondēs
 autē ex ipsis quædā
 ait: Heus tu, nisi tibi
 hoc conduceret, no-
 bis non consuleres.

AFFABVLATIO.

*Fabula significare vi-
 detur, prauos homines
 non beneuolētia in pro-
 pinquos consulere, sed
 propter suam ipsorum
 utilitatem.*

VVLPES ET
 Rubus. 8

VVlpes sepe con-
 scensa, cūm la-
 psa casura foret, ap-
 prehendit in adiu-
 torium Rubum.
 Quamobrem cūm
 pedibus suis illius
 aculeis laceratis do-
 leret, ad eam di-
 i 2 xix,

xit, Hei mihi, cōfugi enim ad te tanquam ad auxiliatorē, sed tu peius me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui ad eos auxiliij gratia accurrunt quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

VVLVES ET
Crocodilus. 9

VVlpes & Crocodilus contende-
bāt de nobilitate. Cū
multa autē Crocodi-
lus superba de proge-
nitorū narrasset splē-
dore, quòd exercita-
tionū principes fue-
rint, Vulpes respon-
dens, O amicissime,
ait,

τὴν εἶπεν, οἴμοι, καὶ ἀ-
φυγῆσαι με γὰρ ἐπὶ σέ
ὡς ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖ-
ρον δέδηκας. ἀλλ' ἐ-
σφάλης, ὦ αὐτή, ἡ
σὺν ἡ Βάτῳ, ἐμᾶ βε-
ληθεῖσα ἐπιλαβέασθαι, ἡ-
λις πάντων ἐπιλαμβά-
νεας εἶωθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι καὶ τῶν ἀνθρώπων
μῦθοι, ὅσοι βοηθοῖς
προσέχουσιν, οἷς τὸ
ἀδικεῖν μᾶλλον ἐμφυ-
τόν.

Αλώπηξ καὶ Κρο-
κόδειλος.

Αλώπηξ καὶ Κρο-
κόδειλος ἠμφι-
σβήτην περὶ δόξης
αἰσ. πολλὰ δὲ τῶν Κροκο-
δείλων ὑπερήφανα πε-
ρὶ τῶν ἀρετῶν διε-
ξιόντο λαμπρότητος,
ὡς γυμνασιαρχηθ-
των. ἡ Αλώπηξ ὑπο-
λαβῆσα, ὡταί, εἶπεν,
ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ μὴ λέγῃς,
ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός
σε φαίνη ὡς ἐκ πα-
λαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνα-
σμένος.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τῶν ψευδομάγων ἀνδρῶν
ἐλεγχῶται τὰ πρᾶγματα
(αὐτὸ γίνεσθαι).

ait, sed si ipse nihil
dicas, tamen ex cute
videris quàm anti-
quis temporibus sis
exercitatus.

A F F A B V L A T I O .

*Fabula significat,
mendaces viros res ipsas
arguere.*

Αλεκτρυόνες καὶ
Πέρδιξ.

G A L L I E T
P e r d i x . I O

Αλεκτρυόνας τις
ἔχων ἐπὶ τῆ οἰκί-
ας, πριάμμε καὶ Πέρ-
δικα σὺν ἐκείνοις ἀ-
φῆκε νέμεσθαι. τῶ δ' τυ-
χεῖ

GAllos quidā ha-
bens domi, em-
ptā quoq; Perdiciem
cū illis pasci dimisit:
qui quum ipsam ver-
ber

berarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans vt alienigenam hæc se pati à Gallis. Quum verò paulò post & illos videret pugnare, & seiplos cædere, mœrore soluta ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quòd prudentes facile ferant ab alienis iniuriis, quum ipsos videant neque à suis abstinerè.

VVLPES. II

VVlpes in domũ mimi profecta, & singula ipsius vasa pericrutata, inuenit & caput larvæ ingeniosè fabricatum, quo
& ac

πρόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνῳ ἠθύμῃ σφόδρα, νομίζων ὡς ἀκλόφυλῳ ταῦτα πάχην ὑπὸ τῷ Ἀλεκτριούων. ὡς ἢ μὲν μικρὸν καὶ κείνης ἐώρακε μαχομένης καὶ ἀκλήλας καὶ πόντου, τῷ λύπης ἀπολυθείς εἶπεν, ἀλλ' ἰγώ γε ἀπὸ τῷ νῦν ἔλυπῃ σωμα, ὅρῳν καὶ αὐτὰς μαχομένης ἀκλήλοις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τοῖς παρὰ τῷ ἀλλοτρίων ὕβρεσι, ὅταν αὐτοὶ εἴδωσι μηδὲ τῷ οἰκείων ἀπεχομένης.

Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθούσα ὑποκριτῆ, καὶ ἑκάστῳ τῷ αὐτῆς σκοδῶν διεξδύναμένη, εὖρε καὶ κεφαλῶν μερμελυκίᾳ δύφωσις κατεσκευασμένη, καὶ

καὶ ἀναλαβῆσα ταῖς χερ-
σὶν ἔφη, ὦ οἶα κεφαλὴ
καὶ ἔσκεφαλον σὺν ἔχει.

Επιμύδιαν.

Ὁ μύθος πρὸς αὐ-
δρας μεγαλοπρεπεῖς
μὲν τῷ σώματι, καὶ ἢ ψυ-
χῶν ἀλογίστους.

& accepto manibu
ait, O quale caput, &
cerebrum nō habet.

AFFABVLATIO.

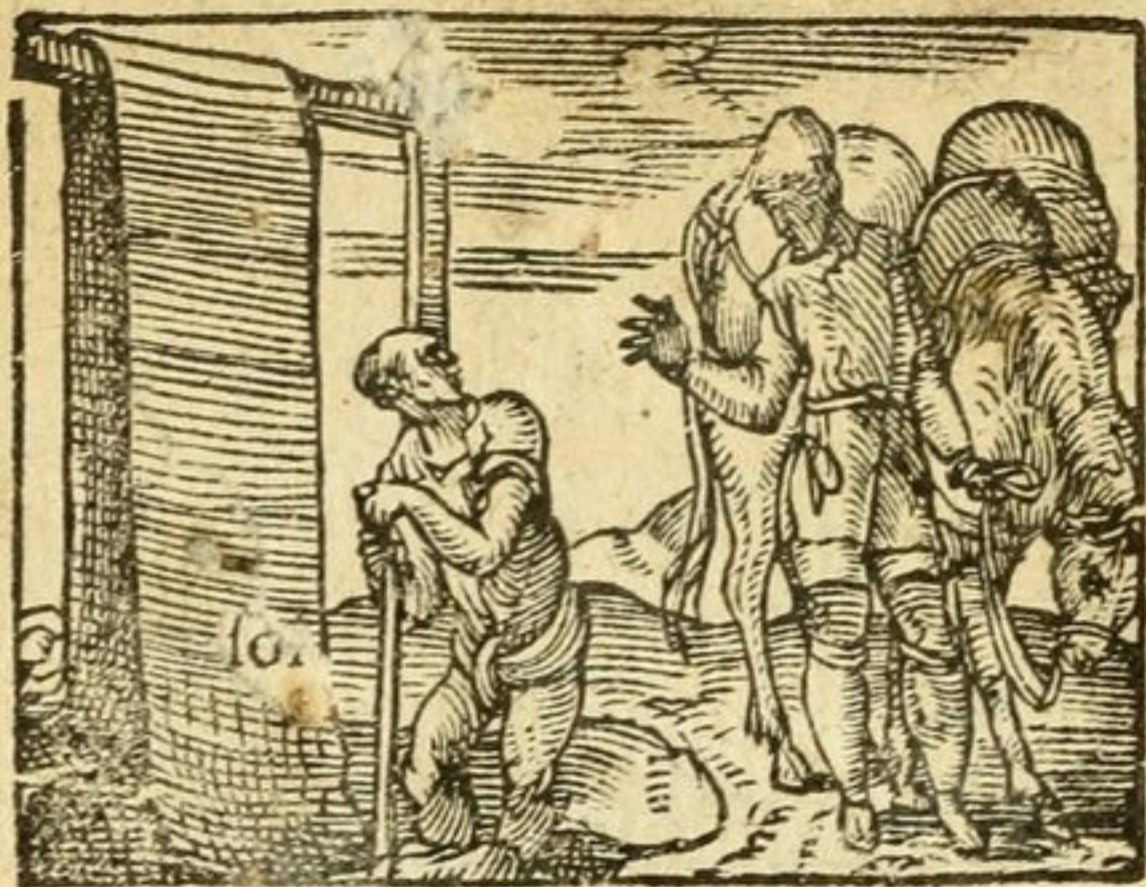
Fabula in viros ma-
gnificos quidem corpo-
re, sed animo incom-
sultos.

Ἀνθρακῶς καὶ
Γναφῶς.

ΑΝθρακῶς ἐπὶ Ἰ-
ανος οἰκῶν οἰκίᾳς,
ἀξίῃς καὶ Γναφῶα πα-
ρα γλυφῶν αὐτῶν
οἰκῆσιν. ὁ ἢ Γναφῶς
ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ'
οἶα

CARBONARIUS
& Fullo. 12

Carbonarius in
quadā habitans
domo, rogabat vt &
Fullo accederet: & se
cū cohabitaret. Fullo
aūt respōdēs ait, Sed

non hoc possem e-
go facere. timeo e-
nim ne quæ ego de-
albo, tu fugiline re-
pleas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
omne dissimile esse in-
sociabile.*

ὅταν αὖ τῆτο δυνά-
μιω ἔγωγε περᾶσαι. δέ-
δια γδ', μή πως αἰσῶς
ἐγὼ λυκαίνω, αὐτὸς
ἀσβόλης πληρῆς.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
παντὶ τὸ ἀνόμιον ἀκρι-
νώνητον.

PISCATORES. 13

Piscatores trahe-
bāt verriculū, qd'
cū graue foret, gau-
debāt & exultabant,
multū inesse prædæ
existimātes, sed cū in
lit

Ἀλιεῖς.

Aλιεῖς εἶλον σαγή-
νην, βαρείας ἢ
αὐτῆς ἔσης, ἔχαιρον κὶ
ἔσκιετων, πολλὰ δὲ εἰνεῖ
τὴν ἄρξαν νομίζοντες.
ὡς δ' ἐπὶ τῷ κίονος τρυ-
τῆς

iac̄tabat, atq; etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus eius loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex iis qui aderant respondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus. En Rhodus, en & saltus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem vanum esse & superuacuum.

Impossibilia promittens. 15

Vir pauper egrotans & malè affectus, quum à medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi

τιμ

χώρας ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ρόδῳ πεπηδηκένας πῆδημα, οἷον εἰς τὸ ἐπ' αὐτῆς δυνατὸς αὐτῆς πηδῆσαι. πρὸς τῆς ἢ καὶ μαρτυρίας τῆς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγε ἔχειν. τὸ ἢ παρόντων τις ὑπελαβὼν, εἶπε, ὦ ἄτθ, εἰ ἀληθὲς τῆς ἔστιν, εἰδέν δεῖ σοι μαρτύρων. ἰδὲ Ρόδθ, ἰδὲ καὶ τὸ πῆδημα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι εἰ μὴ πρὸς τὴν ἢ πρᾶγματθ ἀπίδειξις ἢ, πᾶς λόγθ περιττὸς ἐστίν.

Ἀδυνάτθ ἐπαγγελλόμθθ.

Aνὴρ πένης νοσῶν κακῶς ἀφαικείμθθ, ἐπεδὴ πρὸς τὸ ἰατρῶν ἀπιγνώσθθ, τὸ θεῶν εἰδοῖτο, ὡς εἰ τὸν ὑγίαιεν αὐτῆ παύ

τιμ

λιν ἐπαυελθεῖν ποιή-
σαν, ἐκατὸν βόας αὐ-
τοῖς προσοίστην ὑπαχρῆ-
μυθῶ εἰς θυσίαν. τὸ δὲ
γυναικὸς αὐτῆς πυθο-
μήνης, ἔπειθ' οὐ ζῶτα
ὡς ὑγαίνης; ἐκείνος ἔ-
φη, οἷός γ' ἀναστῆναι
με ἐντεῦθεν, ἐν οἷ θεοὶ
ζῶτά με ἀπατήσωσιν;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ ῥαδίως καλεπαλ-
γέλλον, ἅπῃς τελείωσι
ἔργα ἢ προσδοκῶσιν.

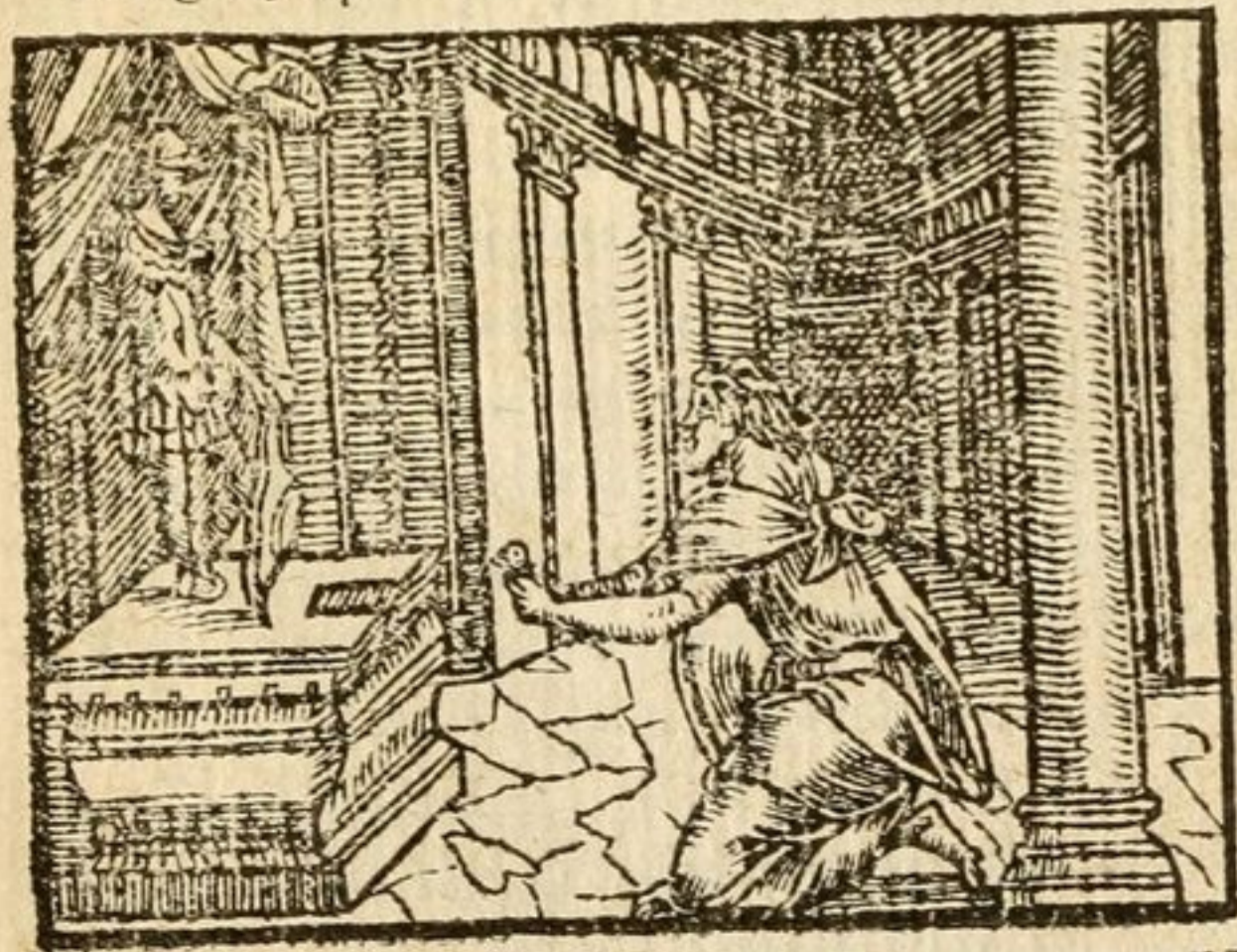
rursus restituisent,
centum boues ipsis
oblaturum esse in
sacrificium. Vxore
autem eius rogante,
Et vbi tibi hæc si cō-
ualueris? ille ait, Pu-
tas enim surgere me
hinc, vt dii hæc à me
repetant?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
multos facile polliceri,
quæ se comprobare non
sperent.

Κακοπράξιμων.

MALIGNVS. 16

Vic

Vir malignus ad
eum, qui in Del-
phis est, iuit Apolli-
nē tentaturus ipsum.
Atque ideo compre-
henso passerulo ma-
nu, & eo veste con-
tecto, stetitq; proxi-
mē tripodē, ac roga-
uit Deum, dicendo,
O Apollo, quod ma-
nibus fero, vtrum vi-
uum est an mortuū?
Nam si mortuū dice-
ret, viuum ostēsurus
erat passerulum: sin
viuum, statim suffo-
catū mortuū illū of-
ferret. Sed Deus ma-
ligna ipsius cognita
mēte ait, Vtrum vis,
he⁹ tu, facere, facito:
penes te enim est il-
lud facerē, siue viuū
quod contines, siue
mortuum ostēdere.

A F F A B V L A T I O.

*Fabula significat, deū
neq; decipi posse, neque
quic*

AΝῆρ κακοπράγ-
μων εἰς τὸ ἐν Δελ-
φοῖς ἦκεν Απόλλωνα,
παράσσει τῆτον βελό-
μῳ. καὶ δὴ λαβὼν
σπαρτίον ἐν τῇ χειρὶ καὶ
τῆρ τῇ ἐσθῆτι σκεπά-
σας, ἔση τε τῷ τρίπο-
δῳ ἔστησα, καὶ ἤρε-
το τὸ θεόν, λέγων, ἀπολλ-
λον ὁ μὲν χεῖρας φέρω,
πότε γν' ἐμπνοῦν ἐστίν,
ἢ ἀπνοῦν; βελέμῳ
αἰ; εἰ μὲν ἀπνοῦν εἶποι,
ζῶν ἀναδείξω τὸ σπα-
ρτίον· εἰ δὲ ἐμπνοῦν,
δύθης ἀποπνίξας νε-
κρὸν ἐκείνο προσενεγ-
κεῖν. ὁ δὲ γε θεὸς τῷ
κακότεχνον αὐτῆ γνῆς
ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὁ πότε-
ρον, ὧ ἔτῳ, βελεῖ
ποίησον. παρά σοι κεῖ-
ται γὰρ τῆτο πράξαι, ἢ
τι ζῶν ὁ κατέχης, ἢ νε-
κρὸν ἀποδείξαι.

Επιμύθιον.

*Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὸ θεῖον ἀπαρραλόγητον
καὶ*

καὶ ἀλάθητον.

Αλιεῖς.

Αλιεῖς ἐξεληθόντες
εἰς ἄγρην, ἐπεὶ δὴ
πολυὺν χρόνον θαλασ-
πωρήσαντες ἔδεν εἶλον,
σφόδρα τε ἠθύμου,
καὶ ἀναχωρήσαντες παρε-
σκυάζοντο· οὕτως ἢ
Θωὸν ἔπειτα τὸ μέγισ-
τον διωκόμενοι ἰχθύ-
ων, εἰς τὸ πλοῖον αὐ-
τῶν εἰσῆλθον· οἳ ἢ τῶν
λαβόντες, μετ' ἠδονῆς
ἀνεχώρησαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλάκις ἂν μὴ τέχνη
παρέχει, ταῦτα τύχη
ἔδωκεν.

Φέναξ.

Ανὴρ πένης νοσῶν,
ἠύξασθε τοῖς θεοῖς
εἰ Δία σωθεῖν βῆς ἕκα-
τόν εἰς θυσίαν προσεί-
σεν. οἳ ἢ θεοὶ πειράσαντες
τὸ βελόμημοι, ἔπειτα
θεοὶ

quicquam eum latere.

PISCATORES. 17

Piscatores egressi
ad venationem,
quum multo tempo-
re defatigati nihil ce-
pissent, & admodum
tristabantur, & disce-
dere apparabant. sed
statim Thunnus ma-
ximo quodam inse-
ctante pisce, in nau-
gium ipsorum insi-
luit: quo capto, læti
abiere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
sæpe quæ ars non præ-
buit, ea donasse fortu-
nam.

DECEPTOR. 18

Vir pauper ægro-
tās vouebat diis
si euaderet boues cē-
tum in sacrificium
oblaturum. sed dei
tentaturi, hoc à mor-
bo

bo liberarunt. At ille surgens, quoniā bobus carebat, ex pasta boues centum à se formatos in ara positos sacrificauit. sed dei ipsum ulturi, in somniis adfuerūt ei, dicentes, Abi ad litus ad eum locum. illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisq; comprehensus est. Captus ergo vt dimitteretur piratas orabat, mille auritalēta daturum ipsis promittēs. Sed cū nō crederetur, abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
men

θες ἀπήλαξαν. ὁ δὲ
ἀναστὰς, ἐπεὶ δὴ βοῶν
ἠπόρει, σταλίνης βῆς
ἐματὴν πλάσας ἐπὶ τῆ
βωμῆ θεῖς ὠλοκαύτω
σεν. οἱ ἢ θεοὶ βεβλόμε-
νοι αὐτὸν ἀμυνάσθη, ὅ-
ναρ ἐπισαύτες αὐτῷ,
εἶπον, ἀπέλθε εἰς τὸ αἰ-
γιαλὸν εἰς τὸνδε τὸ τῶ-
πον. ἐκεῖ ἢ Ἀττικὰς χε-
λίας δὴρήσεις. ἐκεῖνθ
ἢ διῦπνισθεῖς σὺν ἡδο-
νῇ καὶ ἀπεδῆσθε πρὸς τὸ
ὑπεδῆχθῆναι τῶπον ἀ-
φίκετο, τὸ χρυσίον διε-
ρδυνῶν. ἐκεῖ ἢ δὴ πει-
ραταῖς πειτυχῶν, ὑπὸ
αὐτῶν σικελήφθη. ἀ-
λῆς ἢ ἤδη ἀφραδίῳαι
τῶ πειρατῶν ἐδέειν, χέ-
λια χρυσία τῶλαυτα
δέισθη αὐτοῖς ὑπὸ χνῆ-
μαθ. ὡς δὲ σὸν ἐπι-
σδέεθ, ἀπαχθεῖς ὑπὸ
αὐτῶν, ἀπεπωλήθη
χελίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τοῖς

Θεῖς ψεύδουσι τὸ ἀνθρώπων ἐχθραίνετ' ὃ θεῖον.

mendacijs hominum inimicum esse Deum.

Βάτραχοι.

RANAÆ. 19

ΒΑτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο, φέροντες ἢ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνῳ χαλαρόντες ἐπεζήτησαν ἕτερον. καὶ δὴ βουθεῖ περὶ ἐπιτοχὸν φρέατι, ὃ ὡς ἰδὼν ἕτερον πατέρω φησὶ, σὴ κατέλθωμεν, ὡς ἔστι. εἰς τοῦδε τὸ φρέαρ. ὃ ἢ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀνὸς οὐ καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθή, πῶς

Ranae duae in palude pascebantur, aestate autē siccata palude, illa derelicta quærebāt aliam: cæterū profundum inuenerunt puteum. Quo viso altera alteri inquit, Descendamus, heus tu, in hūc puteū. Illa respondēs ait, Si igitur & hīc aqua aruerit, quomodo

batrow

modo ascendemus?

AFFABVLATIO.

Fabula declarat, non oportere inconsideratè res aggredi.

πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ ἀπειροκέπτως προσίεναι τοῖς πράγμασιν.

SE NEX ET

Mors.

20

Γέρον καὶ Θάνα-

τος.

Senex quondam Sincifis in monte lignis, ac in humeros eleuatis, vbi multam viam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem vt veniret inuocabat. At morte ilico adstan

Γερον ποτὲ ξύλα τεμῶν ἐξ ὄρεσ καὶ πρὸ τῶμων δρᾶμενος, ἐπεδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένως ἐβάδισεν, ἀπέρηκώς ἀπέθετε τὰ ξύλα, καὶ τὸ θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. Ἐὶ θανάτου δούσης

daturam. Aggressus
 est igitur Medicus
 curam : quotidie ve-
 rō accedens ad ve-
 tulam , & oculos
 ei ungens , quum
 illa nequaquam vi-
 dere posset ea ho-
 ra ob unctionem
 ipse vas aliquod ex
 domo auferens quo-
 tidie discedebat. A-
 nus igitur suam su-
 pellectilem videbat
 singulis diebus mi-
 nuī adeō , vt tan-
 dem omnino sana-
 tæ nihil relinque-
 retur. At Medicus
 quum iam pactam
 pecuniam ab ea ef-
 flagitaret , vt quæ
 purè iam videret , &
 testes adduceret, Ma-
 gis certè, ait illa, nūc
 nihil video. Nāquum
 oculis laborabam,
 multa mea in mea vi-
 debam domo : nunc
 autem

ὁ ἰατρός τῆ ἰατρικῆ
 καὶ ἡμέραν ἢ φοιτῶν
 ὡς τὴν περὶ οὐλῆν, καὶ
 τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτῆ
 χρίων, ἐκείνης μηδα-
 μῶς ἀναβλέπων. ἐχέ-
 σης τὴν ὄραν ἐκείνῃ
 ὑπὸ τῆ χρίσεως, αὐ-
 ρὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ
 σκευῶν. ὑφαρξάμενος
 ὁσημέραι ἀπῆει. ἢ μὲν ἐν
 Γραιῖς τὴν ἑαυτῆς πε-
 ρισσίαν ἑώρα καὶ ἐ-
 κείνῃ ἐλατῆρῳ ἐ-
 πὶ τῷ ὄσῳ, ὡς καὶ τε-
 λῶ παυσιπαισίαν αὐτῆ
 ἰατρικῆς μηδὲν ὑ-
 πολήθῃ. ἢ ἡ ἰα-
 τρὸς τὰς συμφωνηθέν-
 τας μισθὸς αὐτῆ ἀπῆ
 τῷ, ὡς καθαρῶς
 βλέψασα ἤδη, καὶ τὰς
 μάρτυρας παρακαλῶν
 τῶ, μάλιστα μὲν οὐκ, εἰ-
 πὲν ἐκείνη, τὴν ἑδ-
 οῦ βλέπω. ἢ ἡ μὲν
 γὰρ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐνό-
 σεν, πολλὰ τῶ ἐμῶν καὶ
 τὴν ἑαυτῆς ἐβλεπον
 οἰκ

οἰκίῳ· νῦν δὲ ὅτε με
σὺ βλέπῃς Φῆς, ἔσδο-
κουῦ ἐκείνων ὄρῳ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ
πονηροὶ καὶ ἀνθρώπων
ἐξ ὧν πρᾶξις, λαυθά-
νισσι καὶ ἑαυτῶν καὶ ἑ-
λεῖρον ἐπιπαύμενοι.

autem quū me tu vi-
dere inquis, nihil o-
mnino ex illis video.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prauos homines ex ijs
que agant, ignaros con-
tra seipsos argumen-
tum afferre.

Γεωργὸς καὶ Παῖδες
αὐτοῦ.

AGRICOLA ET
filij ipsius. 22

Γεωργὸς τις μέλλων
καταλύσει τὸ βίον,
καὶ βεβλόμενος τὰς ἑ-
αυτοῦ Παῖδας πείθει
λαθεῖν τὸ γεωργεῖν,

αἰ

AGricola quidam
vita excessu-
rus ac volens suos
filios periculum fa-
cere de agricultura,

k 2 vos

vocatis ipsis ait, Filij mei, ego iam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quaerieritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem vineæ terrā post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenerunt, sed vinea pulchrè fossa, multiplicem fructum reddidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

HERVS ET

Canes. 23

VIr quidā à tempestate in suo suburbio deprehensus primum oueis comedit, dehinc capras.

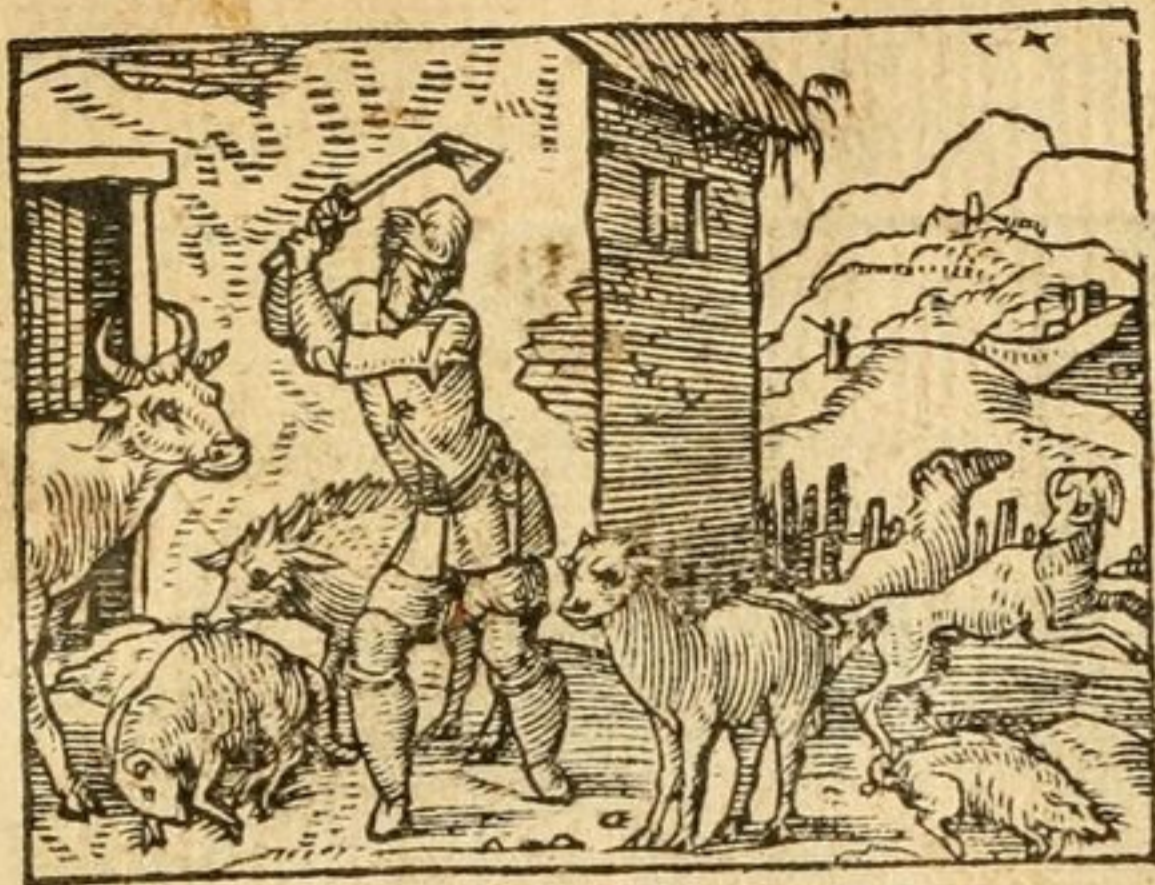
ποσοκαλεσάμεν αὐτὸς ἔφη, Παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸ βίον ὑπέξομαι, ὑμεῖς δ' ἄρα ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες, εὐρήσετε πάντα. οἱ μὲν ἔν οἱ κηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ πᾶς καθρωρεύχθη, πᾶσαν τὴν τὴν ἀμπέλας γλῶσσοι τὰν ἀποδείωσιν τὸ πατρὸς κατέσκαψαν, ἐθησαυρῶ μὲν οὐκ εὐρέτηρον, ἢ τὴν ἀμπελῶν καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸ καρπὸν αὐέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κήμας θησαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Δεσπότης καὶ
Κυνέες.

AΝήρ τις ὑπὸ χειμῶν ἐν τῷ αὐτῷ περασείῳ ἀπολιφθεῖς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα

εἶπε τὰς αἰγας. Ἐὖ ἤ ἄ
 μῶν ἔπι κροαίεν ἔνι,
 καὶ τὰς ἐργάτας βῆς
 σφάξαι ἐθουήσατο. οἱ
 ἃ Κύνες τῶν τε ἰδόν-
 τεσ, διελέχθησαν πρὸς
 ἀλλήλας, φύγωμεν
 ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν.
 εἰ γὰρ ἔργατῶν βοῶν ὁ
 δεσπότης ἡμῶν ἐκ ἐφεί-
 σατο, πῶς ἡμῶν φείτε;

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τέρας μάλιστα φύγον
 καὶ φυλάττεται γὰρ, οἱ
 ἴνες ἐδὲ τῶν οἰκείων ἀ-
 πέχον.

prae. Tempestate au-
 tem inualescente, &
 operarios boues iu-
 gulatos comedit. Ca-
 nes verò his visis, di-
 xerunt inter se, Sed
 fugiamus nos hinc.
 Si enim operariis bo-
 bus herus noster nō
 abstinet, quomodo
 nobis abstinabit?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 eos maximè fugere, &
 cauere oportere, qui
 ne suis quidem absti-
 nent.

MVLIER ET
Gallina. 24

Γυνὴ καὶ Ορνίς.
115.

MVlier quædam
vidua Gallinā
habebat, singulis die
bus ouū sibi parien-
tem: rata verò si plus
Gallinæ hordei pro-
iiceret, bis parituram
die, hoc fecit. Sed
Gallina pinguefacta,
ne semel quidem die
parere potuit.

ΑΠΟΦΑΒΥΛΑΤΙΟ.

Fabula significat,
eos qui ob auaritiam
plur

Γυνὴ χηρὰ τις ὄρνιθ
εἶχεν, καθ' ἑκάστην
ἡμέραν ὡς αὐτῇ τίκτε
σαι. νομίσασα ὅτι ὡς εἰ
πλείους τῆ ὄρνιθι κερ-
δαὶς παραβάλλοι, οὐκ
τέξε τ' ἡμέρας, τὸ γὰρ
πεπείηκεν. ἡ δὲ ὄρνις
πιμελὴς γλυκορροῦνη, εὐδὲ
ἔπειξ τ' ἡμέρας τε-
κεῖν ἠδυνάσθη.

Επιμύδιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ ἀφ' ὑπερβολῆς
πλεονεξία τ'
πλε

ωλήθωνων ἐπιθυμῶ-
τες, καὶ τὰ παρόντα
ἀποβάλλουσι.

plurimum sunt appeten-
tes, & quae adsunt a-
mittere.

Κυνόδηκτος.

Morsus à cane. 25

Δ Ηχθείς τις ὑπὸ
κυνός, τὸ ἰασό-
μυθον δευῖν ζητῶν. ἐν
τυχῶν δὲ τις αὐτῷ, καὶ
γινεσθὲν ζητεῖ, ὃ ἔστι
εἶπεν, εἰσὶν ἄλλοι βέλῃ,
λαβῶν ἄρτον, καὶ τῆ-
τα τὸ αἶμα τὸ πλεονῆς
ἐκμείζας, τὸ δακύν-
η κυνὸς φαγεῖν ἐπί-
δωκεν. καὶ κείντος γελῶ-
σας, ἔφη, ἀλλ' εἰ τῆ-
θ ποιήσω, δεῖ με ὑ-
πὸ πάντων τῶν ἐν
τῇ πόλει κυνῶν δε-
χθῆναι.

Morsus à cane
M quidā medica-
turū circuibat q̄rēs.
Cū autē occurrisset
qdā ei, & cognosce-
ret quod quærebat,
Heus tu, ait, si sanari
vis, accipe panē, atq;
eo sanguinē vulneris
sicca, & ei q̄ momor-
dit cani ad edēdū da.
& is ridendo, ait, Sed
si hoc fecero, oportet
bit me ab omnibus
qui in vrbe sunt ca-
nibus morderi.

Ἐπιμύθιος.

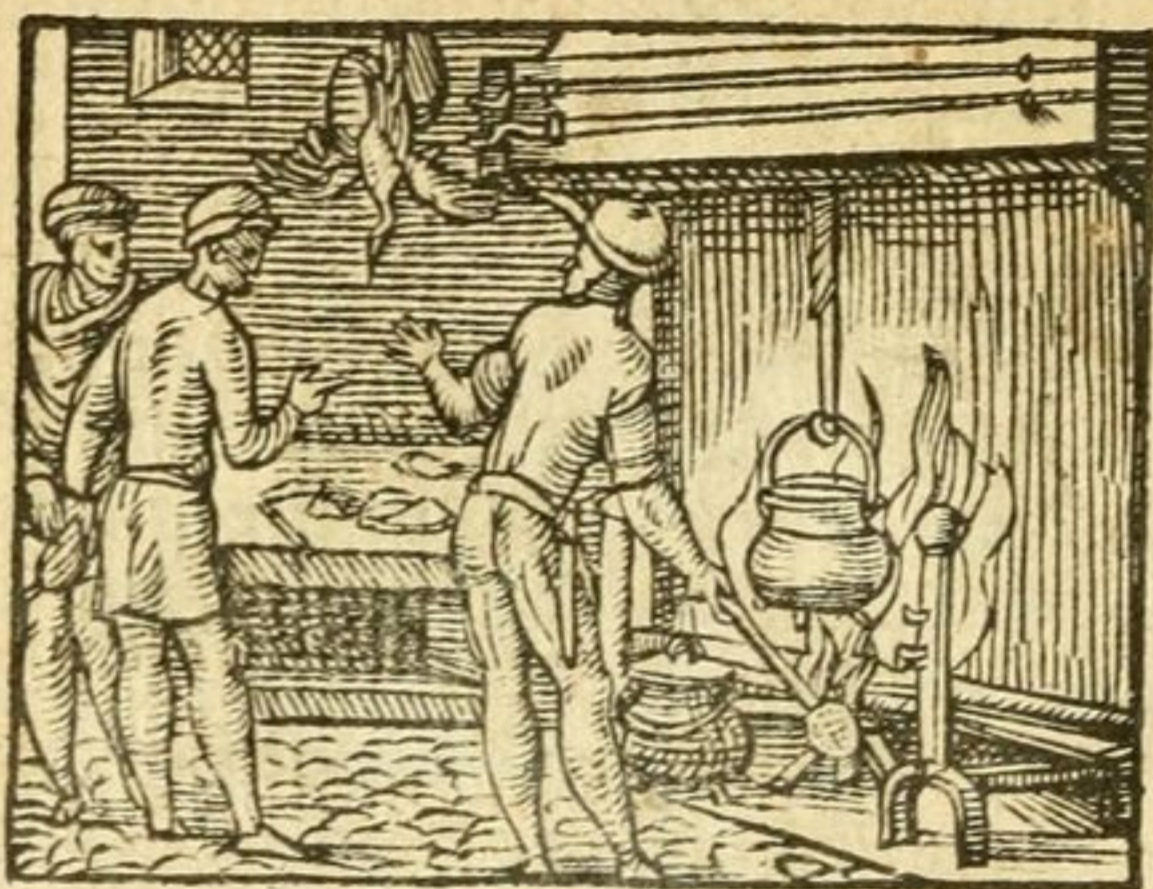
AFFABVLATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τὸ ἀνθρώπων οἱ πο-
νηροὶ διεργετῶμενοι,
μᾶλλον ἀδικεῖν παρο-
ξυνῶν.

Fabula significat
prauos etiam homines
beneficio affectos, ma-
gis ad inferendam in-
iuriam exacui.

Adolescentuli &
Cocus. 26

Νεανίσκοι κ' Μα-
γείρ.

DVo adolescentu
li iuxta Cocum
affidebāt, & Coco in
aliquo domestico o-
pere occupato, alter
horum partem quan-
dam carniū subre-
ptam in alterius de-
misit finum. Conuer-
so autē Coco, & car-
nē quærente, qui ab-
stulerat iurabat non
habere: qui autē ha-
bebat, nō abstulisse.

Cocus

Δ Το νεανίσκοι μετ
γείρω παρεκεί-
θλυτο, κ' δὴ τ' Μαγεί-
ρα πείν' τ' οικείων ἔρ-
γων ἀσχολαμύς, ἄτε-
ρ' τ' ἔστων μέρ' τ' π' τ'
κρεῶν ὑφελόμενον
εἰς τ' πατέρας καθήκε
κόλπον. ἐπιτραφέντ'
τ' Μαγείρα, καὶ τ'
κρέας ἐπιζητοῦντ', ὅ
μ' εἰληφὼς ὤμνυε μὴ
ἔχον· ὃ ἔχων, μὴ εἰλη-
φέναι. ὃ τ' Μαγείρας αἰ-
δέ

Θόμῳ τὴν κακῆ-
ρίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ
καὶ ἐμὲ λάθητε, ἔν γε
ἐπιορκέμενον Θεὸν ἔ-
κρω λήσεσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ ἀνθρώπους ἐπιορ-
κῶντες λάθωμεν, ἀλλὰ
ἔν γε Θεὸν ἔλῃσομεν.

Εχθροί.

Δύο ἄνδρες ἀλλήλους
ἐχθράνουντες ἐ-
πὶ τῆ αὐτῆς νεῶς ἔπλε-
ον. ὧν ἅτερος μὲ ἐπὶ τῆ
πρύμνης, ἅτερος δὲ ἐ-
πὶ τῆ πρύρας ἐκείθη-
το. χιμῶν δὲ ἐπιγνο-
μήσ, καὶ τῆ νεῶς μελ-
λῆσης ἤδη καταποντί-
ζεσθ, ὁ ἐπὶ τῆ πρύμνης
τῆ κυβερνήτῳ ἤρετο,
πότερον τῆ μερῶν τῆ
πλοῖος πρῶτερον μέλ-
λη καταπατίζεσθ. τῆ
δὲ τὴν πρύραν εἰπὺν-
τος, ἀλλ' ἐμοίγε οὐκ
ἔστι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θά-
ναος

Cocus verò cognita
malitia ipsorum, ait,
Sed etsi me latueri-
tis, peieratum Deum
non latebitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
quòd licet homines pe-
ierantes lateamus, Deū
tamen non latebimus.

INIMICI. 27

DVO quidam in-
ter se inimi-
ci, in eadem nauī
nauigabant: quo-
rum alter in puppi,
alter in prora sede-
bat: Tempestate au-
tem superueniente,
& naue iam submer-
genda, qui erat in
puppi gubernatorē
rogabat, vtra pars
nauigij prius ob-
ruenda esset. Cūm-
que ille proram di-
xisset, Sed mihi non
est graue, ait, mori,

κ ς

si vi

si visurus sum ante
me inimicum mo-
rientem.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
multos homines nihil
suum nocumentum cu-
rare, si modo inimicos
suos videant ante se
malo affectos.*

ναίῃ, εἴγε ὄραν μέλλω
πρὸ ἐμοῦ τ' ἐχθρὸν
σιωθνήσκουζα.

Ἐπιπέδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τ' αἰσχροῦτων ἔ-
δεν τ' ἐαυτῶν βλάβης
φροντίζουσιν, εἰ τὰς ἐ-
χθρὰς μόνον ἴδωσι πρὸ
αὐτῶν πακιδύμεσ.

FELIS ET
Mures. 28

Αἴλερος καὶ
μῦες.

IN domo quadam
cum multi essent
Mures, Felis eo co-
gnito iuit eò, ac eorū
sing

EN οικίᾳ τινὶ πολ-
λῶν Μυῶν ὄντων,
Αἴλερος τῶν γὰρ ἔ-
κει ἐνείαυθε, καὶ κατέ-
κει

κριστον αὐτῶν συλλαβε-
 βαίων κατήσθεν. οἱ ᾗ
 καθ' ἐπιθυμίαν ἑαυτοὺς ἀ-
 βαλισκομήδεις ὄρωντες,
 ἔφασαν πρὸς ἀλλή-
 λους, μηκέτι πρότερον κα-
 θέλωμεν, ἵνα μὴ παν-
 τήσασιν ἀπλώμεθα.
 Ἐπεὶ δὲ Αἰλὺς μὴ δύ-
 ναμήδεις δεῦρο ἐξικνεῖ-
 σθαι, ἡμεῖς σωθῆσομεθα.
 ὁ δὲ Αἰλὺς μηκέτι τῶν
 Μυῶν καλιόντων, ἐγνω-
 σθὶ ἐπινοίας αὐτοῦ σο-
 φιστόμενος ἐκκαλέσασθαι
 αὐτὸν, καὶ δὴ ἀπὸ πωτλά-
 λης ἴκνος ἑαυτὸν αἰα-
 εὺς ἀπήρσησε, καὶ
 προσεπιεῖτο νεκρὸν εἶ-
 να. τῶν δὲ Μυῶν τις πα-
 ρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐ-
 τὸν, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, καὶ
 θύλαξ γίνῃ, εἰ προσε-
 λάβουμαι σοί.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
 τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνι-
 μοι, ὅταν τῶν ἐνίων μθ-
 ρησίας περιπίπτωσιν, εἰ-
 κάζονται

singulos captos de-
 uorabat. At illi quo-
 tidie quū se absumi
 viderēt, dixerunt in-
 ter se, Ne posthac in-
 frā descendamus, ne
 penitus intereamus.
 Nam si Felis nō po-
 test huc venire, nos
 salui erimus. Sed Fe-
 lis cū non amplius
 Mures descenderēt,
 statuit apud se per a-
 stutiam eos decipiēs
 euocare. Ceterū cū
 pessulum quendam
 conscendisset, de eo
 se suspendit, & mor-
 tuum simulabat. Ex
 Muribus autem qui-
 dam acclinatus, vi-
 solq; eo ait, Heus tu,
 etsi saccus fieres, non
 te adibo.

ΑΡΦΑΒΥΛΑΤΙΟ.

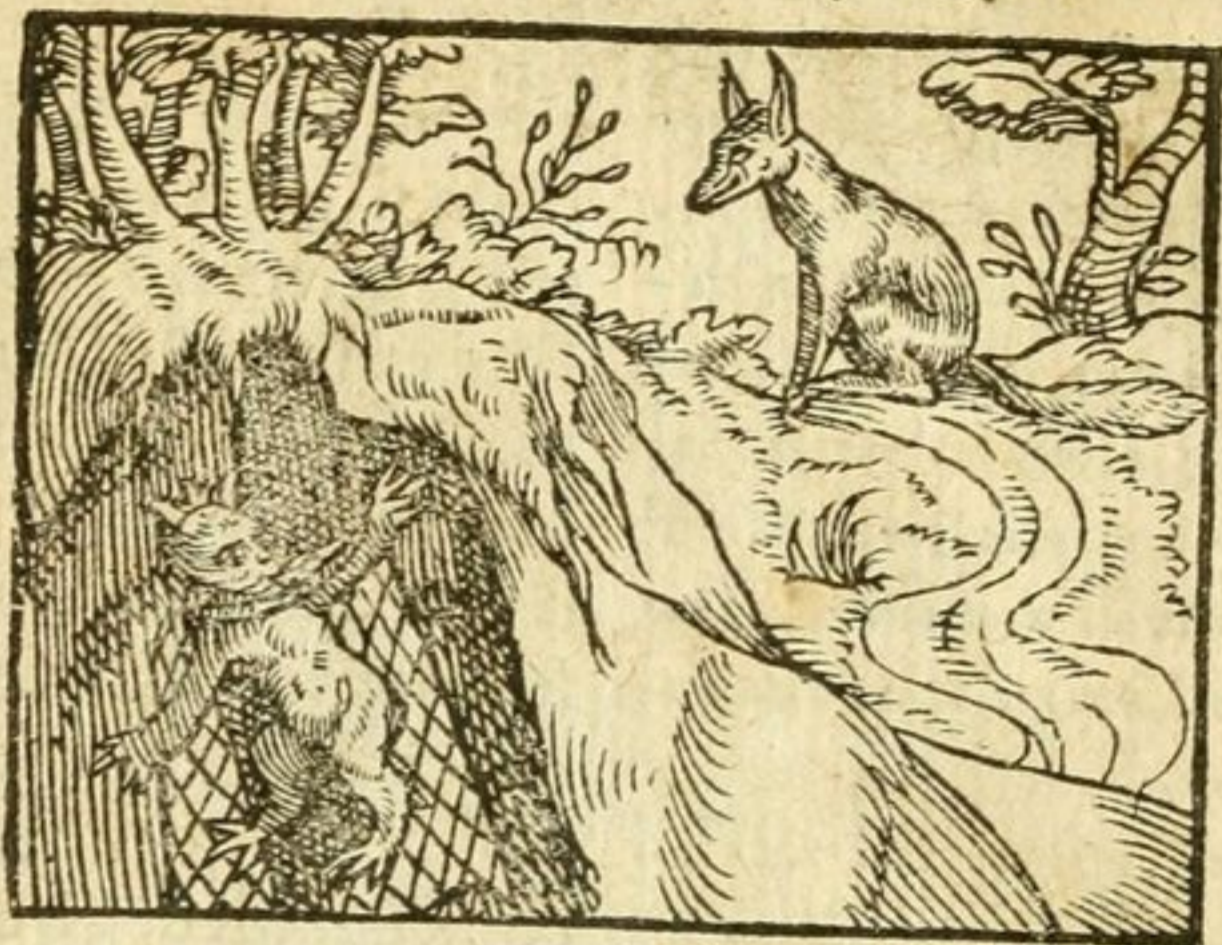
Fabula significat,
 prudentes homines, cū
 aliquorum prauitatem
 experti fuerint, nō am-
 plius

plius eorum falli simulationibus.

κέτι αὐτῶν ἐξαπειτῶται ταῖς ὑποκρίσεσιν

VULPES ET
Simius. 29

Αλώπηξ καὶ Πίθηκος.

IN concilio quon-
dam irrationabi-
lium animalium sal-
tauit Simius, & ap-
probatus, Rex ab
ipfis electus est. Vul-
pes autē ei inuidens,
vt in casse quodam
carnē vidit, Simium
secum illuc duxit,
quòd inuenisset ipsa
thesaurum illum, di-
cens,

ΕΝ σωόδῳ ποτὲ τῷ
ἄλόγων ζώων ἀρ-
χήσατο Πίθηκος, καὶ
δύδοκιμάσας, Βασι-
λεύς ἐπ' αὐτῶν ἐχρήσθη
Τηνίτη. Αλώπηξ δ' αὐ-
τῷ φθονήσασα, ὡς ἐν
λίπῃ παγίδι κρέας ἐθεά-
σατο, τὸ Πίθηκον λαβῶ-
σα ἐν αὐτῇ ἤγαγεν, ὡς
εὖροί μ' αὐτῇ, λέγου-
σα, θησαυρὸν τῆτος,
μή

μη μὲν τοι κὲ χρίσασθαι
αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ
τῆτον ὁ νόμος δίδωσι.
καὶ προὔτρεπε το αὐ-
τὸν ἄτε δὴ βασιλέα τῶ
θησαυροῦ ἀνέλεσθαι. ὁ
δὲ ἀπεισκέπτως προ-
σελθὼν, καὶ συλληφθεὶς
ὑπὸ τῷ παγίδῳ, ὡς
ἐξαπατήσασθαι ἐμέμ-
φετο τῷ Αλωπέκα. ἢ
ἢ πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθη-
κε, θιαύτῳ σὺ μωρί-
αν ἔχων, τῷ ἀλόγων βα-
σιλεύσῃ;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ πρᾶξις ἴσιν ἀπει-
σκέπτως ἐπιχρησῶ-
τες, δυστυχίῃσι προ-
πίπτουσι.

Θυώνῳ καὶ Δελ-
φίν.

Ὁ θυώνῳ διωκόμε-
νος ὑπὸ Δελφί-
νος, καὶ πολλὰ τῷ ῥοί-
ζῳ φερόμενος, ἐπὶ δὴ
καταλαμβάνεσθαι ἔμελ-
λεν,

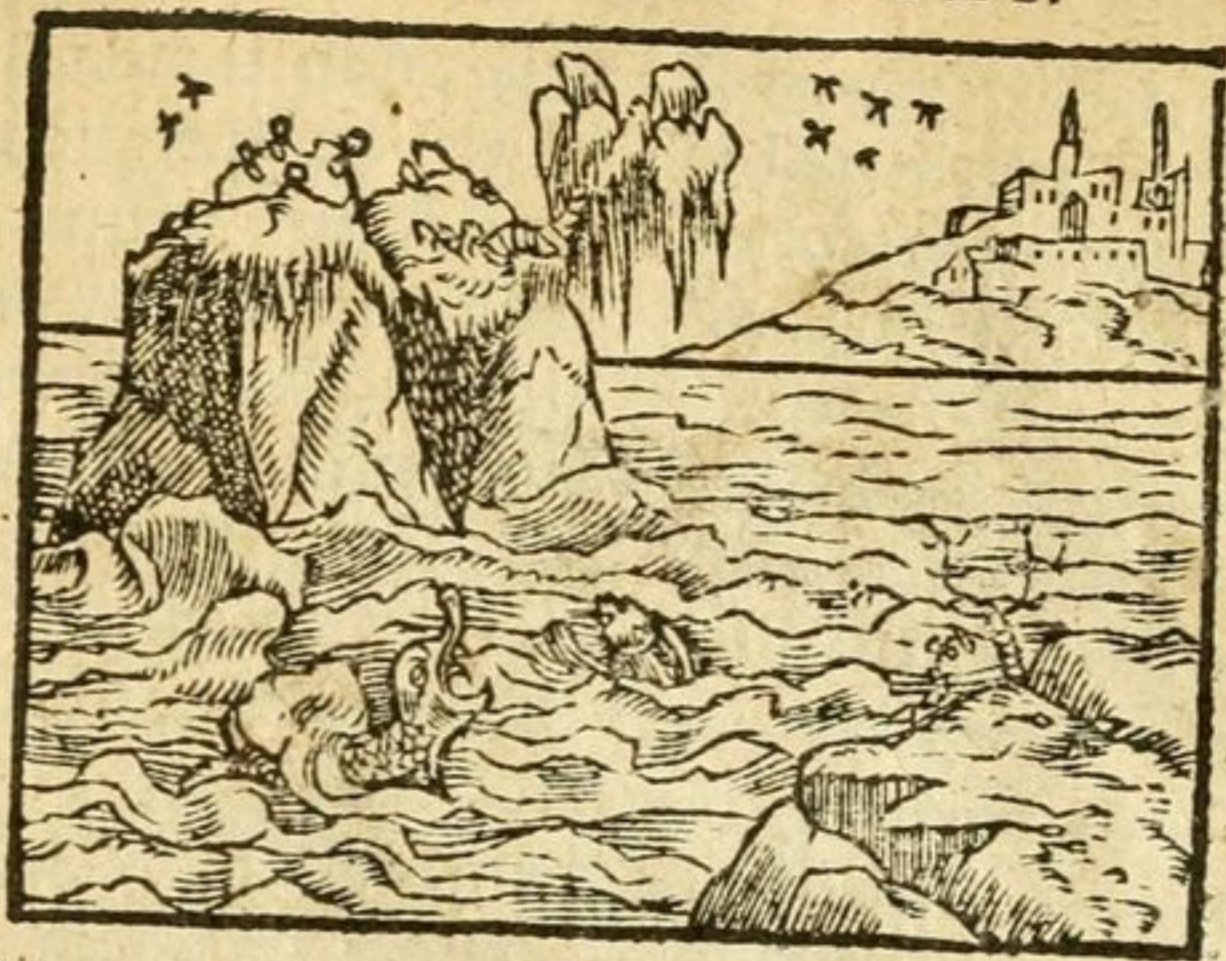
cens, non tamen &
viti eo: quippe quem
lex Regi tribue-
ret: atque hortata est
ipsum vt Regem the-
saurum accipere. At
ille incōsideratè pro-
fectus, & captus à
casse, vt quæ decepi-
set, accusabat Vul-
pem. Illa autem ei, O
Simie, cū talem tu
habeas dementiam,
imperium in bruta
tenebis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui actiones ali-
quas inconsultè aggre-
diuntur, in infortunia
incidere.

THVNNVS ET
Delphin. 30

Thunnus Del-
phino perse-
quente, magno im-
petu ferebatur. Cū
capiendus esset, in-
scius,

scius ob vehementē
impetū decidit in in-
sulā quandā. ab eodē
verò impetu & Del-
phin cum eo eiectus
est. Thunnus autē cō-
uersus, cum agētem
animā Delphinū vi-
disset, ait, Nō ampli⁹
mihī mors molesta
est, cū eū videā, qui
mihī causa fuit ipsi⁹,
vnā mecum perire.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
facile miseras ferre ho-
mines, si eos qui illarum*

ακτο

λεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφο-
δρᾶς ῥύμης. ἐκπεσὼν
εἰς ἑναὶ νῆστον. ὑπὸ ᾧ τῆ
ὀμυγίας ῥύμης καὶ ὁ Δελ-
φίν αὐτῷ σωεξώκε-
λεν. ὁ δὲ Θωὸς ἐπι-
σραφεῖς, καὶ λήποψυ-
χοῦτα τὸ Δελφίνα ἐω-
ρακὰς, εἶπεν, ὅσα ἔλα-
μοι ὁ θαύματ' ἐπι-
ρῆς, ὀφῶντι τ' αἶτιεν γε-
γενότα μοι τέττε, σὺ
ἐμεῖ ἀποθνήσκεις.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθ' ὁ δηλοῖ, ὅτι
ῥαδίως ταῖς συμφορῆς
οἱ αὐθραπτοὶ φέρουσιν

τὸς

τὰς τρίτων αἰτίαις δυσχερῶν ὀργῶντες.

autores fuerunt, infelicitè agerè videant.

Ἰατρός καὶ νοσῶν.

MEDICVS ET Aegrotans. 31

Ἰατρός νοσῶντα ἐφελ-
 λάπευε, ὃ ἢ νοσῶν-
 τος ἀποθνήσκου, ἐκεί-
 νου πρὸς τὰς ἐκκομι-
 ζοῦσας ἔλεγε, ὅτι ὁ
 αὐτῶν εἰ οἶνον ἀ-
 παύει, καὶ κλύστῆρον
 ἐχρήσατο, ὅσον αὐτὸν ἐτεθνή-
 κει. ὃ ἢ παρόντων ὑ-
 πολαβῶν τις, ἔφη, βέλ-
 λιστε, ὅσον ἔδει σε βῶτα
 νῦν λέγειν ὅτι μηδὲν
 ὄρε

Medicus aegrotū
 curabat, aegro-
 to autē mortuo, ille
 efferētibus dicebat,
 Homo hic si vino ab-
 stinuisset, & clysteri-
 bus vsus fuisset, non
 interiisset. Quidā au-
 tem ex iis qui aderāt
 respōdens ait, Opti-
 me, nō oportebat te
 hæc nūc dicere cū
 nulla

nulla utilitas est, sed
tunc admonere cum
his uti poterat.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
oportere amicos tempo-
re necessitatis praeberere
auxilia.*

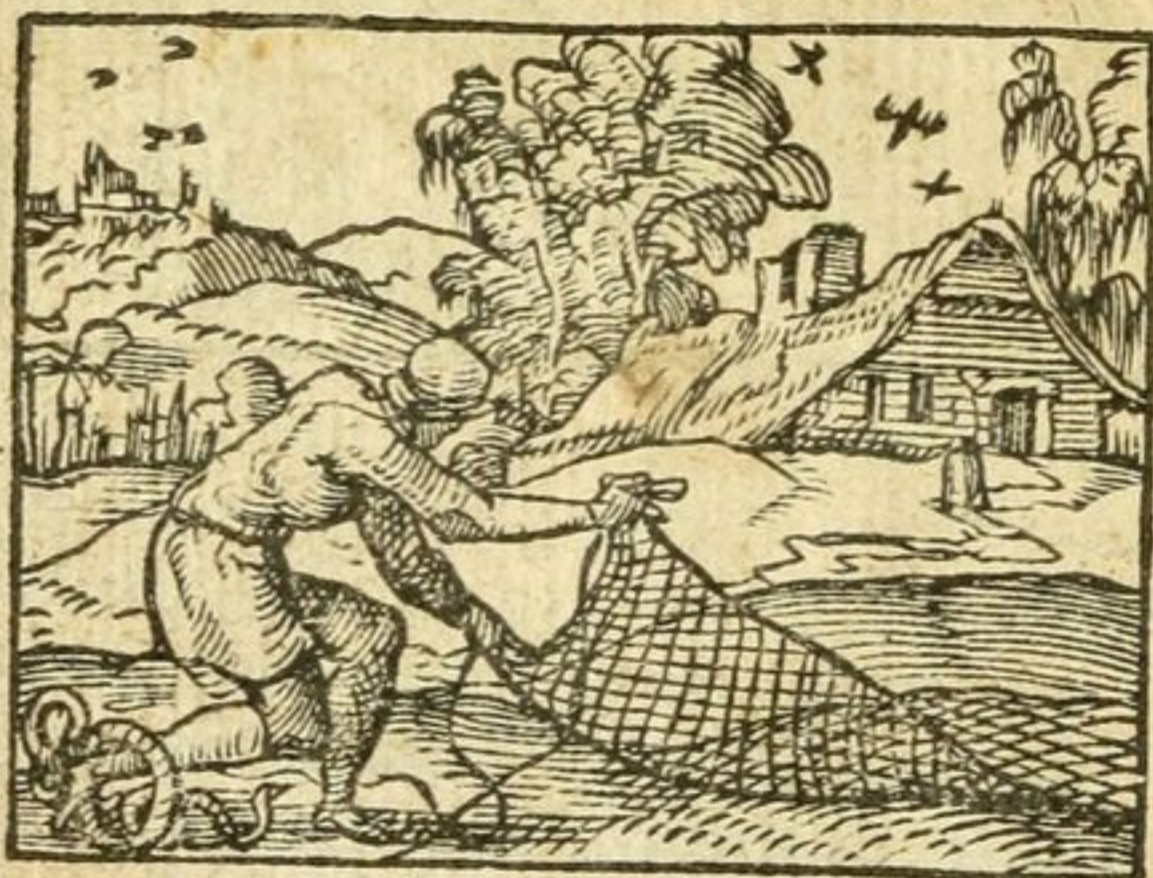
ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ ὅτε
παραινέειν ὅτε τέτοις
χρησῆς ἠδυνάσθαι.

Ἐπιμύθεον.

Ὁ μῦθος δηλαῖ, ὅτι
δεῖ τὰς φίλους ἐν και-
ρῷ ἀνάγκης τοῖς βοηθεί-
ας παρέχειν.

AVCEPS ET
Vipera. 32

Ἰξούτης καὶ
Ἐχίς.

AVceps visco ac-
cepto & arun-
dinibus aucupatum
exiit. Viso autem tur-
do super alta arbore
sedente, & arundini-
bus

Ἰξούτης ἰξὸν αἰαλα-
θῶν καὶ καλάμους,
πρὸς ἄρξαν ἐξῆλθεν.
ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑ-
ψηλῆ δένδρου καθεζο-
μένην, καὶ τὰς καλά-
μους

μεγας ἀλλήλοισ ἐπὶ μῆ-
 κῃ σιωάψας, αὐτὸς
 πρὸς αὐτὸν συλλα-
 βειν βυλόμυρον ἰφραώ-
 ρα. καὶ δὴ λατὸν ἔχον
 κρομμύδιον ὑπὸ πό-
 δας ἐπάτησε. τὸ δὲ ὄρ-
 γασθείσης καὶ δακτύλου
 αὐτοῦ, ἐκείνου ἤδη λυ-
 ποφυγῶν ἔλεγε, δύστη-
 νου ἔγωγε, ἕτερον γὰρ θη-
 ρεῦσιν βυλόμυρον, αὐ-
 τὸς ὑφ' ἑτέρου ἡγεθῆ-
 θῆναι εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι
 οἱ τοῖς πέλας ἐπιβυ-
 λούοντες, λαυθάνουσι
 πολλάκις ὑφ' ἑτέρων
 τῶν αὐτὸ πάχοντες.

Κάτωρ.

Ὁ Κάτωρ ζῷον ἐστὶ
 τετράπεν, ἐν λί-
 μναις καὶ πολλὰ δια-
 τώμενον, ἃ καὶ αἰδοῖα
 φασιν ἰατροῖς χρήσι-
 μα εἶναι. ἔστι δὲ ἐν ἐπι-
 δαυ ὑπὸ ἀνθρώπων δια-
 κόμε

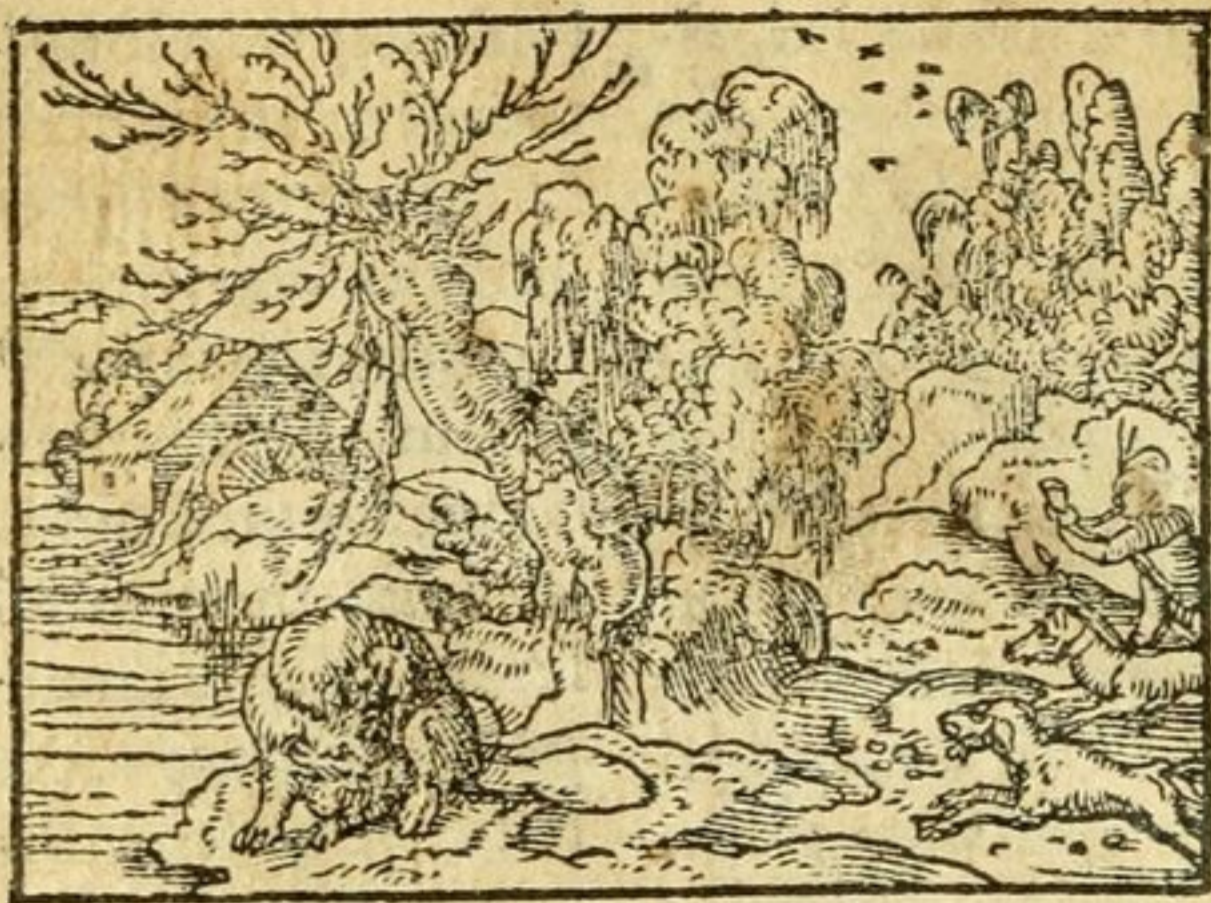
bus inter se in longi-
 tudinem coniunctis
 sursum eum cōpre-
 hēsurus suspiciebat.
 Ceterum ignarus Vi-
 peram dormientem
 conculcavit. Cum ve-
 rò irata momordis-
 set ipsum, ille iam a-
 gens animam dice-
 bat, Me miserū, aliū
 enim capturus, ipse
 ab alio captus sum
 ad mortem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 eos qui proximis in-
 sidiantur, ignaros se-
 pe ab alijs id ipsum
 pati.

FIBER. 33

Fiber animal est
 quadrupes, in sta-
 gnis plerunq; vitam
 degens, cuius puden-
 da dicunt vsui esse me-
 dicis. Hic igitur cum
 ab hominibus per-
 1 seq

sequētibus iā capien-
 dus sit cognito cuius
 gratia petatur, abscis-
 sa sua pudēda proii-
 cit persequētibus, &
 sic salutē cōsequitur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eo modo homines pru-
dentēs pro sua salute
nullum habere respe-
ctum pecuniarum.

κῶμῳ καὶ λαμβά-
 νῃ), γνώσκων ἔχαιον
 διώκει), ἄπειτε μὲν τὰ
 ἑαυτῆς ἀγροῦν ῥίπτει
 πρὸς τοὺς διώκοντας, ἔ-
 ἔτω σωτηρίας τυχεύει.

Επιμίθειον.

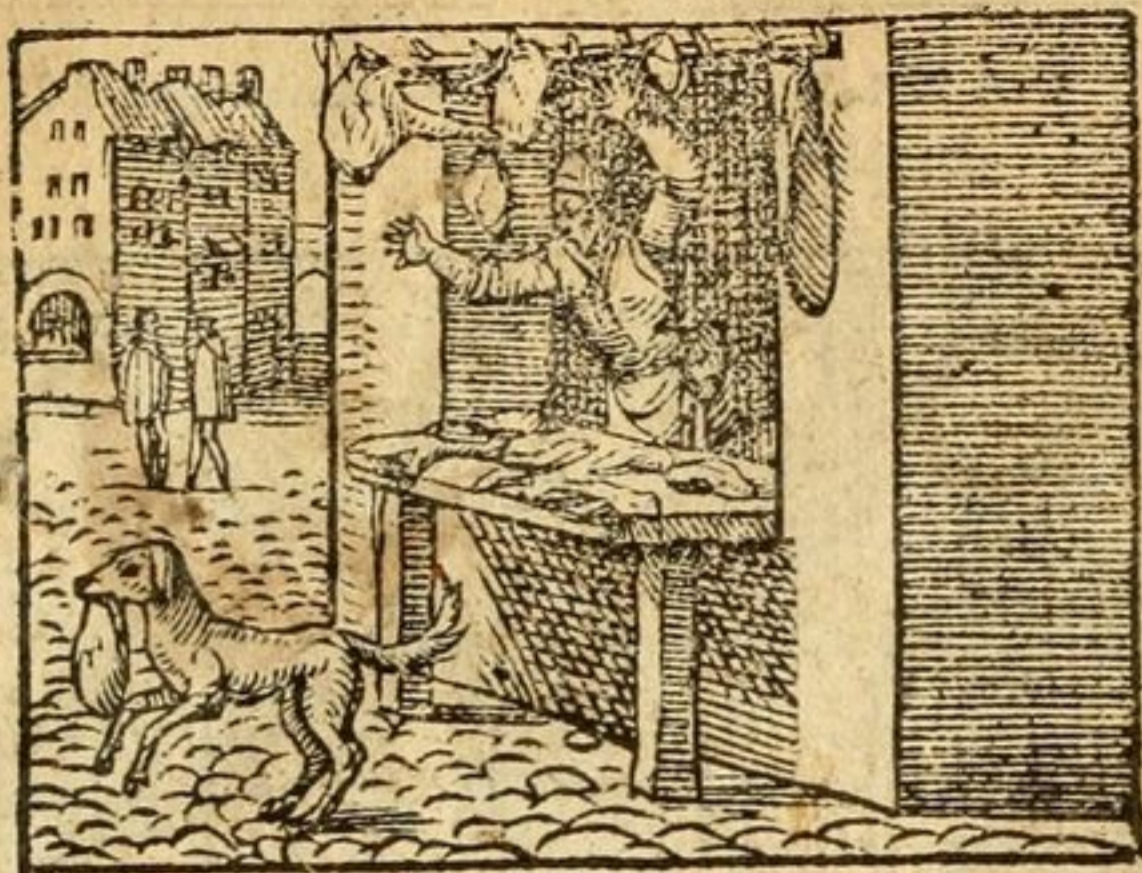
Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔ-
 τω τῶ ἀνθρώπων οἱ φρο-
 νιμοὶ ὑπὲρ τῆ ἑαυτῶν
 σωτηρίας ἐδένα λόγον
 τῶ χρημάτων ποιῶν).

CANIS ET
 Cocus. 34

CAnis irrumpens
 in culinam, &
 Coco

Κύων καὶ Μάγ-
 ρος.

Κύων εἰσπηδήσας
 εἰς μαγείον, καὶ
 τῶ

Ἐμαγεῖρα ἀχολεμέ-
 νη, καρδίαν ἄρπιάσας
 ἔφυγεν. ὃ δὲ Μάγιστρος
 ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν
 αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν
 ὦ ἄστρῳ, ἰδοὺ ὡς ὄπισ-
 τῶς αὐτῆς, φυλάξομαι
 σε· ἔγὼ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρ-
 δίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ
 καρδίαν ἔδωκας.

Coco occupato, cor-
 de arrepto fugit. At
 Cocus conuersus, vt
 vidit ipsum fugien-
 tem, inquit, Heus tu,
 scito vbiubi fueris
 me te obseruaturū:
 non enim mihi cor
 abstulisti, sed dedisti
 potius.

Ἐπιμύθιον.

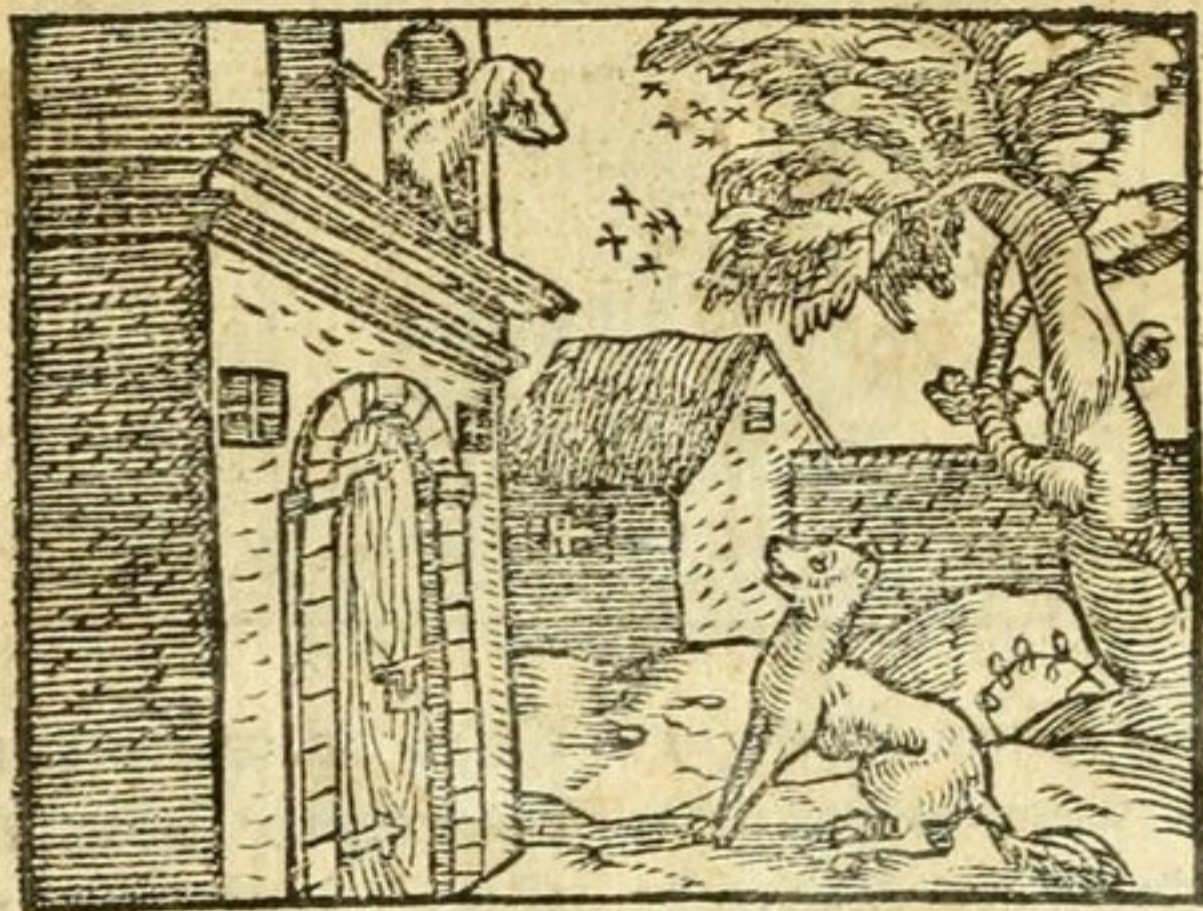
AFFABVLATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πολλάκις τὰ παθήμα-
 τὰ τοῖς ἀνθρώποις με-
 τήματα γίνονται.

Fabula significat,
 sæpe nocimenta ho-
 minibus documenta
 fieri.

CANIS ET
Lupus. 35

Κύων καὶ Λύ-
κος.

CAnis ante stabu-
lum quoddam
dormiebat: cūq; Lu-
pus irrupisset, & de-
voraturus eum esset,
rogabat ne tūc se ma-
ctaret. Nūc enim, in-
quit, tenuis sum, &
macilentus: si autem
parūper expectaue-
ris, mei domini fa-
cturi sunt nuptias, &
ego tūc multa depa-
stus pinguior ero, &
tibi

Κύων πρὸ ἐπιώ-
λεως ἔνθα ἐκά-
θουδε· λύκος δ' ἐπιδρα-
μὸν ἔειπε, καὶ βεῶμα μέλ-
λον· ὁ δὲ λύκος αὐτὸν,
εἰδὲν μὴ νυῖ αὐτὸν
καταθῆσθαι. νυῖ μὲ γάρ,
φησι, λεπτός εἰμι καὶ
ἰσχνός. αὐτὸς μὲν μικρὸν ἀ-
ναμείνης, μέλλουσιν οἱ
ἐμοί δεσπότῃ ποιήσθαι
γάμους, καὶ γὰρ τῶν κατὰ
τα πολλά φαγῶν, πικρὰ
λέσσεσθαι ἔσομαι, καὶ
σοὶ

σβι ἡδύτερον βρώμα
 γνήσιον. ὁ μὲν ἐν Λύ-
 κῳ πρῶτος ἀπῆλθε.
 μεθ' ἡμέρας δ' ἔπειτα
 ἴδων, εὗρεν αὖτις ἐπὶ τῷ
 δώματι τῷ κυῖα κα-
 θύδοντα, καὶ εἰς κεί-
 νωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐ-
 κέλη, ὑπομνήσκων
 αὖτις τῷ σκυλήκων. καὶ
 ὁ Κύων, ἀλλ' ὦ Λύκε,
 εἰ τὸ λῆπτῶδες πρὸ τῷ
 ἐπαύλειός με ἴδοις κα-
 θύδοντα, μηκέτι γά-
 μος ἀναμνήσῃς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ φρόνιμοι τῷ αὐτῶ-
 πων, ὅταν πρὸς τὴν κιν-
 δυνάσαντες σωθῶσι,
 ἀλλὰ βίβη τῶτο φυλάτ-
 τονται.

Κύων καὶ Αλε-
 κτρυών.

ΚΥων καὶ Αλεκτρυ-
 ῶν ἐταιρεία ποι-
 ησάμενοι, ὡς δὲ οὐκ ἐ-
 σπέρας ἢ καταλαβέ-
 σης,

tibi suavior cibus
 fīa. Lupus igitur per-
 suasus abiit. Post ali-
 quot dies reuersus,
 inuenit superius su-
 per domus tecto Ca-
 nem dormientem, &
 stans inferius ad se
 vocabat, admonens
 eum fœderis. Et ca-
 nis, At Lupe, si post-
 hac ante stabulum
 me videris dormien-
 tem, non amplius
 expectes nuptias.

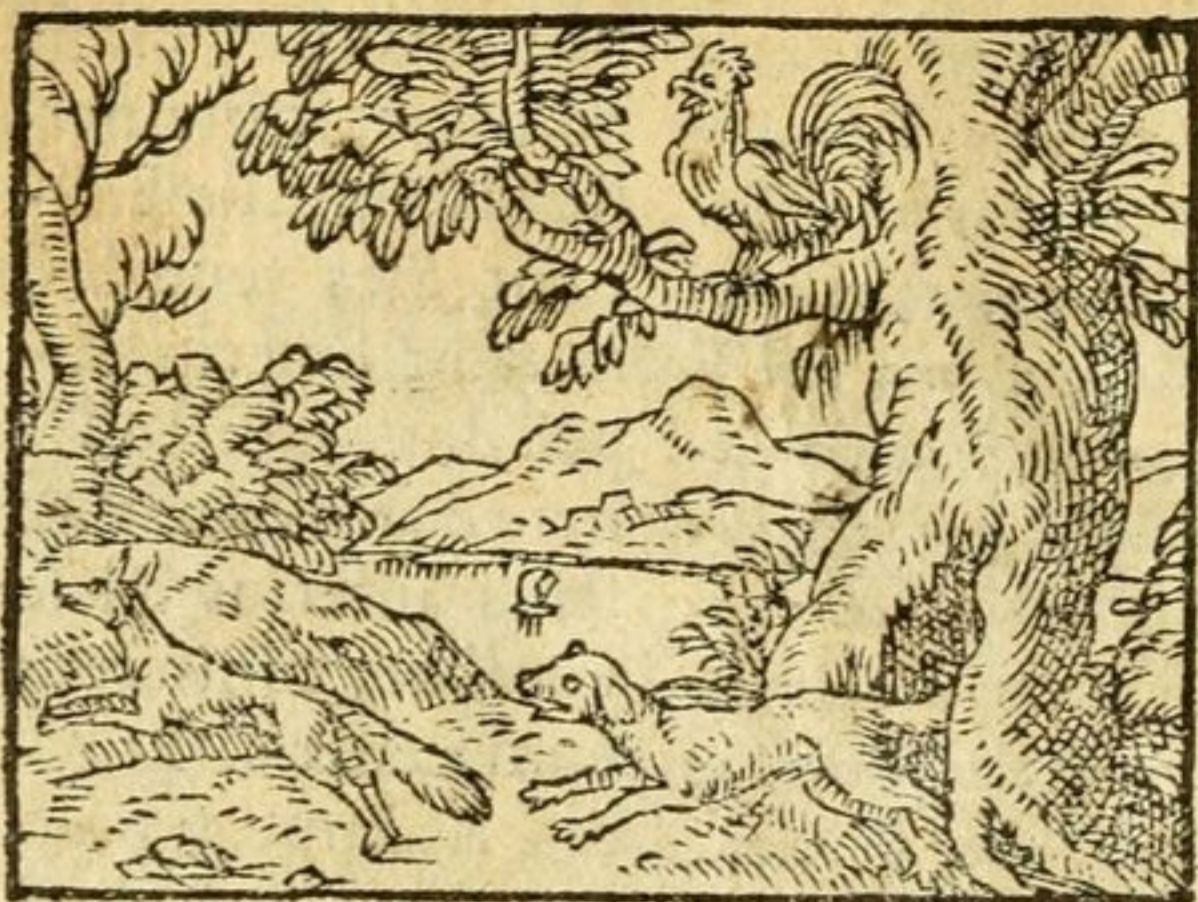
AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes homines cum
aliqua in re periclitati
salui facti fuerint, ca-
uere ab eo quam diu
vixerint.

CANIS ET

Gallus. 36

CANIS & Gallus
 cinita societate,
 iter faciebāt. Vespera
 autem superuenien-
 te,

te; Gallus conscen-
sa arbore dormie-
bat, at Canis ad ra-
dicem arboris ex-
cauatae. Cùm Gal-
lus, vt assolet, no-
ctu cantasset, Vul-
pes vt audiuit accur-
rit, & stans inferius,
vt ad se descenderet
rogabat, quòd cupe-
ret adeò egregio cā-
tu animal comple-
cti. Quum autem is
dixisset, vt ianitorem
prius excitaret ad ra-
dicem dormientem,

vt

σης, ὁ μὲν Ἀλεκτρυὼν ἐ-
πὶ δένδρῳ ἐκείνῳ δούδον
αἰετῶσιν, ὃ δὲ Κύνων πρὸς
τῆς ῥίζης τῆς δένδρου κεί-
λωνται ἔχοντο. Ἐξ ἧς Ἀ-
λεκτρυόντος καὶ τὸ εἰω-
θὸς νύκτωρ φωνήσαν-
τος, Ἀλώπηξ ἀπέσπευσεν
πρὸς αὐτὸν ἔειπαι, καὶ
εἶπαι κείτωθεν, πρὸς
ἐαυτῷ κατελθεῖν ἡ-
ξίαι, ἐπιθουμῆν γὰρ ἀγο-
θῆναι ἔτι φωνῆσαι ζῶον
ἔχον ἀσπῆσαι. Ἐξ ἧς
εἰπόντος τὸ θυρωρὸν
πρῶτερον διύπνισαι ὑ-
πὸ τῆς ῥίζης καθέ-
δαι

θαυ

δόνται, ὡς ἐκείναι αὐοί
ξάντ' κτελθεῖν, καὶ
κείνης ζητήσης αὐτὸν
φωνῆσαι, ὁ Κύνων ἀφ-
φνης πηδήσας αὐτὴν
διεσπάρριξε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' δηλοῦ, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τ' αὐτρώ-
πων τὰς ἐχθρὰς ἐπιλ-
θόντες, πρὸς ἰσχυροτέ-
ρας πέμπουσι παραλο-
γιστόμοι.

ut cum ille aperuis-
set, descenderet, & il-
la quærente ut ipsam
vocaret, Canis sta-
tim proficiens eam
dilaceravit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes homines, ini-
micos insultantes ad
fortiores astitu mit-
tere.

Λεων καὶ Βατράχος.

Leo & Rana. 37

Λεων ἀκίστος πο-
τὲ βατράχος μέ-
γας

Leo audita ali-
quâdo Rana val-
de

de clamante vertit se ad vocem, ratus magnū aliquod animal esse: parumper autē expectando, vt vidit ipsam stagno egres- sam, accedens pro- pius proculcauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nō o- portere antè quā videas auditu solo perturbari.

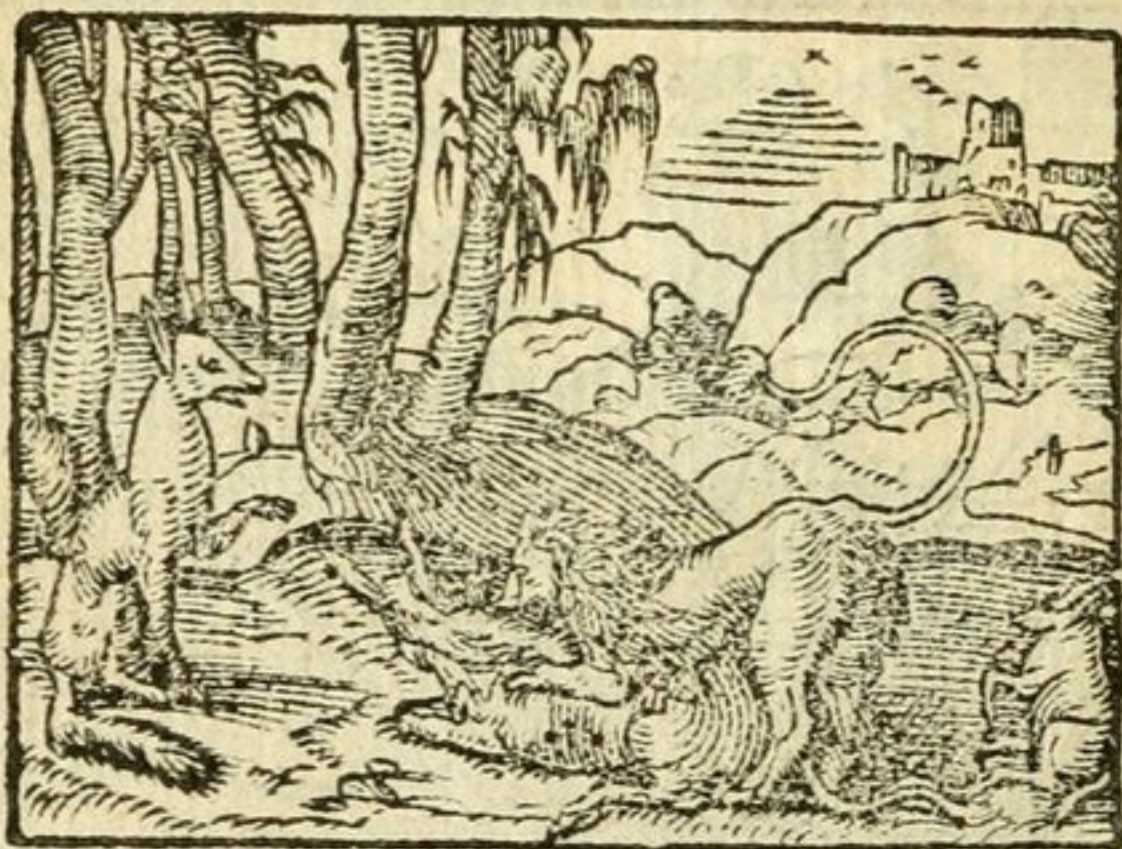
LEO ET ASINVS
& Vulpes. 38

ζα βοῶντι, ἐπεσπρά-
φη πρὸς τὴν φωνὴν,
οἰόμενος μέγα κ ζῷον
εἶναι· προσμείνας ὅμι-
κρον, ὡς εἶδεν αὐτὸν
προσελθόντα τὴν λίμνης
προσελθὼν αὐτὸν κα-
τεπαύτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν
πρὸ τῆ ὄψεως δι' ἀ-
κροῦς μόνως λαράττεσθαι.

Λέων καὶ ὄνος
Ἀλώπηξ.

L Leo & Asinus &
L Vulpes inita so-
ciet

Λέων καὶ ὄνος καὶ
Ἀλώπηξ κοινωνοῦν
νίκου

νίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλ-
θον πρὸς ἄρξαν. πολ-
λῆς ἔν θήρας συλλη-
φθείσης, προσέταξεν ὁ
Λέων τῷ Οἴῳ διελθεῖν
αὐτοῖς. ὃ ἧ τρεῖς με-
ρίδας ποιησάμενος
ἐκ τῶ ἴσων, ἐκλέξασθαι
τέρας πρὸς τρέπετο. καὶ
ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸ
νον κατέφαγγεν. εἶτα τῇ
Αλώπεκι μερίζειν ἐπέ-
λυσεν. ὃ δὲ εἰς μίαν
μερίδα πάντα σωρού-
σασα, ἐαυτῇ βραχὺ τι
κατέλιπεν. καὶ ὁ Λέων
πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ
βελτίστη, διαρθεῖν ἔτι
ἐδίδαξεν; ἢ δὲ εἶπε, ὦ
Οἴον συμφορῶ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
σωφροσμοὶ γίνονται
τοῖς ἀνθρώποις, πᾶσι
πέλας δυστυχίαι.

Λέων καὶ Ἀρκίον.

Λέων καὶ Ἀρκίον
ὁμῶς βενέβρωπε
εἶπ

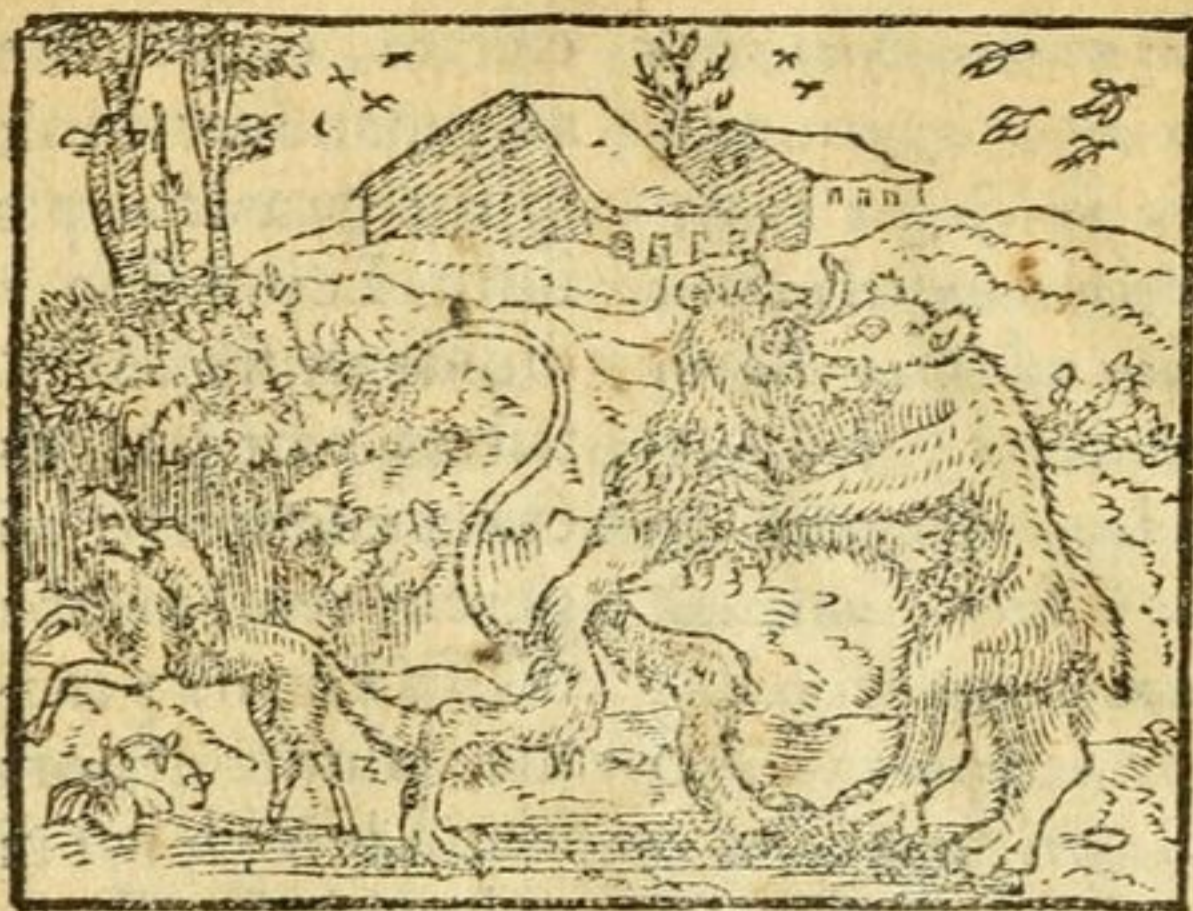
cietate, egressi sunt
ad venandum. Multa
igitur præda capta,
iussit Leo Asino ut
diuideret sibi. At ille
tribus partibus fa-
ctis æqualiter, ut eli-
gerent eos hortaba-
tur. Et Leo ira perci-
tus Asinum deuora-
uit. Inde Vulpi ut di-
uideret iussit. Illa ve-
rò in vnã partem o-
mnibus cōgestis, sibi
minimum quiddam
reliquit. Tum Leo
ipsi, Quis te, ὀpti-
ma, diuidere sic do-
cuit? Ea inquit, Asini
calamitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
castigamenta homini-
bus esse aliorum infor-
tunia.

Leo & Ursus. 39

Leo & Ursus fi-
mul magnū na-
l 5 eti

Cui hinnulū, de eo pu-
 gnabāt. Grauitur igi-
 tur à seipſis affecti, vt
 ex multa pugna etiā
 vertigine corripere-
 tur, defatigati iace-
 bāt. Vulpes autē cir-
 cumcirca eundo, vbi
 proſtratos eos vidit,
 & hinnulum in me-
 dio iacentē, hunc per
 medios vtroſq; per-
 currens rapuit, fu-
 giēsq; abiit. At illi vi-
 debant quidē ipſam,
 ſed quia non poterāt
 ſurgere, Nos miſe-
 ros,

επιτυρόντες, ὅτε τὰς
 ἐμάχωντο. ἀνῶς οὐκ
 ὑπ' ἀλλήλων ἀγρυπ-
 νόντες, ὡς ἐν τ' πολ-
 λῆς μάχης καὶ σκοθ-
 δινάσῃ, ἀπαιδήσαν-
 τες ἐκίοντο. Αλώπηξ ἢ
 κύκλω φειδύται, πε-
 πτωκῆσιν αὐτῆς ἰδῆ-
 σα, καὶ τὸ βένεθρον
 ἐν τῷ μέσῳ κείμενον,
 τῆτο ἀπὸ μέσον ἀμ-
 φοῖν ἀγρυπνῶσα καὶ
 ἀρπάζουσα, φεύγουσα
 ἄρχεται. οἱ ἢ βλέποντες
 μὲ αὐτῶν, μὴ δυνά-
 μενοι ἢ ἀνάσῃ, δει-
 λῶσι

λαφοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι
 Αλώπεκι ἐμοχθῆμεν.

Επιμόδιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
 ἄλλων κοπιόντων ἄλλοι
 κερδαίνουσιν.

ros, dicebant, quòd
 Vulpi laborauimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 alijs laborantibus alios
 lucrari.

Μαύπης.

VATES.

40

ΜΑύπης ἐπ' ἀγοραῖς
 καθήμενος, διε-
 λέγετο· ἐπιστάντων δὲ
 τινῶν ἀφ' οὗκῃς καὶ ἀπαλ-
 γείλαντες, ὡς αἱ τ' οὐ-
 κίας αὐτῆς θυρίδες αἰ-
 ἀπεσφραγίσθαι τε πᾶ-
 σαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ
 ἐντὸν ἀφρησθῆναι, ἐνε-
 πίδ

VAtes in foro se-
 dens, diserebat.
 Quum autē superue-
 nisset quidā de repē-
 te, & renunciaisset quòd
 domus ipsius fene-
 stræ apertæ omnes
 essent, & quæ intus
 erant ablata oīa, exi-
 liuit

liuit suspirans, & cur-
sim ibat. At quum
quidā vidisset ipsum
currentem, Heus tu,
inquit, qui alienas
res præscire profite-
ris, tuas ipsius non
præuaticinabare?

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui
suam vitam prauè gi-
bernantes, quæ nihil
ad se attinent præscire
conantur.*

FORMICA ET
Columba. 41

Formica fitiēs de-
scendit in fon-
tem, ac tracta à flu-
xu, suffocabatur. Co-
lumba verò hoc viso,
ramum arboris de-
cerptum in fontem
proiecit, super quo
sedēdo Formica eua-
sit. Auceps autē qui-
dam post hoc cala-
mis

πήδησέ τε σενάξας, καὶ
δρομαῖς ἤδ'. τρέχοντα
δέ τις αὐτὸν θεασάμε-
νος, ὦ ἔστ', εἶπεν, ὁ
καλλότεια πρᾶγματα
προβόδεναι ἐπιγρηλό-
μενος, τὰ σαυτῆς ἔ-
περιμαντεύεις;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς τὸς
τῷ μὲν ἑαυτῶν βίον φαύ-
λως διοικῶντας, τῷ δὲ μη-
δὲν αὐτοῖς προσηκόν-
των προνοεῖσθαι πέρω-
μύχας.

Μύρμηξ καὶ Πε-
ρσειρά.

Μύρμηξ διψήσας
κατελθὼν εἰς πη-
γλὴν, παρασυρεῖς ὑπὸ
τῷ ῥεύματι ἀπεπί-
γεθ'. Περσειρὰ δὲ τῷ
θεασαμένη, κλῶνα δέν-
δρου ὡς λάσσαν εἰς τὴν
πηγλὴν ἐρρίψεν, ἐφ' ἧς
καθίσας ὁ Μύρμηξ
διεσωθῆν. Ἰξούτης δὲ
τις μὲν εἶπεν τὸς καλὰ
μυξ

κες σωθείς ἐπὶ τῷ
 τῷ Περιστερῷ συλλα-
 βεῖν ἤσ. τῷ δ' ὁ Μύρ-
 μηξ ἑωρακὼς τῷ τῷ ἰ-
 ξούτῃ πόδα ἔδακεν. ὁ
 ἢ ἀλγήσας, τῷ τε κα-
 λάμῳ ἔρριψε, καὶ τῷ
 Περιστερῷ αὐτίκα φυ-
 γεῖν ἐποίησεν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 δεῖ τοῖς δωρεάνταις χά-
 ριν ἀποδιδόναι.

Νυκτεῖς καὶ Βάτ
 καὶ Αἶθια.

NΥκτεῖς καὶ Βά-
 τος καὶ Αἶθια ἔ-
 ταιρ

mis cōpositis ad Co-
 lumbam cōprehen-
 dēdam ibat. Hoc au-
 tem viso Formica au-
 cupis pedē momor-
 dit, qui dolens & ca-
 lamos projecit, & ut
 Columba statim fu-
 geret autor fuit.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
 oportere benefactoribus
 gratiam referre.*

Vespertilio & Rubus
 & Meigus. 42

VEspertilio & Ru-
 bus & Mergus
 inita

in ita societate, mercatoriam decreuerunt vitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuata, deposuit in medium, Rubus vestem secum accepit, Mergus tertius æs, & enaui gauerunt. Tempestate autem vehementi oborta, & nauis euersa, omnibus perditis, ipsi in terram euaserunt. Ex illo igitur Mergus littoribus semper affidet,

ταιρείαν ποιησάμενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἢ μὲν ἐν Νυκτεῖσι δὲ γέρον δανεισάμενος, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἢ ἡ Βάτθ' ἐδοῦντα μετ' ἐαυτῆς ἔλαβεν. ἢ ἡ Αἶθγα στίτη χαλιθὸν, καὶ ἀπέωλυσαν. χαμῶνθ' ἡ σφοδρῶς γυρομένη, καὶ τ' νεῶς πειραπέισης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὺς ἐπὶ τῷ γλῶθ' διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνης ζίνω ἢ μὲν Αἶθγα τοῖς ἀγχαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή

ρεή περὶ τὴν χαλκὸν ἐκ-
 βάλλη ἢ θάλατταν. ἢ ἢ
 Νυκτερίσ τας δεινει-
 σὰς φοβεμένη, τὴν μὲν
 ἡμέρας εὖ φαίνεται, νύ-
 κτωρ δ' ἐπὶ νομῶν ἔ-
 ξισιν. ἢ ἢ Βάτῳ τὸ
 περιόντων ἐσθῆθός ἐπι-
 λαμβάνει, εἰ περὶ τὴν οἰ-
 κείαν ἐπιγνοίη ζηῆσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πρὸς τὴν ἀσπιδόζοον, ἰσ-
 ρίς ἐς ὑπερῶν πειπί-
 πτομον.

Νοσῶν καὶ Ια-
 τρός.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ
 τῷ Ιατρῷ ἐρωτώ-
 μενος ὅπως διετέθη,
 πλεονεῖπε τὸ δέοντα
 ἰδρωκέναι. ὁ δὲ ἀγασθὸν
 ἔφη τῆς εἰναι. ἐκ δὲ
 τέρσῃ ἢ παρ' αὐτῶν πύ-
 λιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔ-
 γει, φρέκη συχεθεὶς,
 εἶπε, σφοδρῶς ἀγ. τε-
 λινάχεται. ὁ δὲ εἰ τῆς ἀ-
 γαθ.

det, num quopiam
 æs eiiciat mare. Ve-
 spertilio verò credi-
 tores timens, inter-
 diu non apparet, sed
 noctu ad pabulum
 exit. Rubus præter-
 euntium vesti inhæ-
 ret, quærens sicubi
 suam cognoscat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
in ea, quibus incumbi-
mus, in posterum nos
recidere.

AEGROTVS ET
 Medicus. 43

AEgrot⁹ quidā à
 Medico rogat⁹
 quomodo valuisset,
 Plus, ait, q̄ oporteret,
 sudasse. Ille aut̄ bonū
 ait hoc esse. Secundò
 verò ab ipso iterū ro-
 gatus quomodo ha-
 buisset, horrore cor-
 reptū, ait, valdecōcul-
 sum fuisse. Ille & hoc
 bo

bonum esse ait. Tertiò rursus rogatus quomodo valuisset, ait, in intercutē incidisse, Ille & hoc rursus bonū ait esse. Inde ex domesticis quodā ipsūm rogante, Vt habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

▲ F F A B V L A T I O.

Fabula significat, maximè ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

L I G N A T O R E T
Mercurius. 44

Lignator quidam iuxta fluvium suam amisit securam. Inops igitur consilij iuxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluvium auream sustulit

ζαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἔκ τῆς τρίτης αὐδῆς, ὅπως διεγλύετο, εἶπεν, ὑδραὶ ὡς πεπτωκέναι. ὁ δὲ ἔτι πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶ οἰκείων γινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντι, ὅπως ἔχῃς ἐργάειπεν, ὡς ἔστι, ὑπὸ τῶ ἀγαθῶν ἀπόλαυμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶ ἀνθρώπων δυσχεραίνουμι τις πρὸς χάριν αἰ βελομήεις λέγειν.

Ξυλοκόμος ἔ
Ερμῆς.

Ξυλοκόμος τις παρά τῶ ποταμῶ τῶ οἰκείον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμνημονῶν θίνου παρά τῶ ὄχθῳ κατῆσας ὡδύρετο. Ερμῆς δὲ μαθὼν τῶ αἰτίαν καὶ οἰκείρας τῶ ἀνθρώπου κατὰ δὺς εἰς τῶ ποταμὸν χρυσὸν ἀνέβη

νλώεγκε πέλεκω, καὶ
 εἰ ἔτος ἐστὶν ὃν ἀπώλε-
 σεν ἤρετο. Ἐὶ μὴ τῆτον
 εἶναυ φαμύς αὐδὸς καὶ
 τριτοῦς ἀργυρεὺν ἀνεκθ-
 ρισε. Ἐὶ μὴδὲ τῆτον
 εἶναυ τὸ οἰκείον ἐπόντος
 ἐκ τρίτου καὶ τριτοῦς ἐ-
 κείνον τὸ οἰκείον ἀνή-
 νεκε. Ἐὶ μὴ τῆτον ἀλη-
 θῶς εἶναυ τὸ ἀπολωλό-
 ται φαμύς, ἐρημῆς ἀπο-
 δεξάμενος αὐτῆ πλὴν
 διηγοουμένω, πάσας
 αὐτῶ ἐδωρήσατο. ὃ δὲ
 παραφύμενος πάν-
 τα τῆς ἐταίρου τὰ συμ-
 βάν

stulit securim, & an
 hæc esset quàm per-
 diderat rogavit. Il-
 lo non eam esse di-
 cente, iterum vri-
 natus argenteam su-
 stulit. Illo neque
 hanc esse suam di-
 cente, tertio vrina-
 tus, illam ipsam su-
 stulit: illo hanc ve-
 re esse deperditam
 dicente, Mercurius
 probata ipsius æqui-
 tate, omnes ei do-
 nauit. Ille profectus
 omnia sociis quæ ac-
 cider

ciderant narrauit. Quorum vnus eadē facere decreuit, & ad fluuium profectus, & suam securim consultò demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, vrinatus similiter auream securim extulit, & rogauit, an hanc amississet. Illo lætabundo, &, Verè hæc est, dicēte, perosus Deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quantum iustis Deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Βαίτα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς ἦς τὰ ἴσα Δραπράζααζ ἐβελύσατο, καὶ παρὰ τὸ ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείων ἀξίνῳ ἐξεπίτηδες ἀφείς εἰς τὸ ρεύμα, κλαίων ἐκάρητο. ἐπιφανείς ἔν ὁ Ἐρμῆς καὶ κείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν ἔθρησε, κατὰ βῆς ὀμοίως χρυσῶν ἀξίνῳ ἐξέλεγκεν, καὶ ἤρετο, εἰ βούτῳ ἀπέβαλε. τῷδε σὺν ἠδονῇ, καὶ, ἀληθῶς ἠδ' ἐπιφῆσαντο, μισήσας ὁ Θεὸς τὴν ἴσαύτῳ ἀνάδειαν, ἔμνον ἐκείνῳ κατέχευ, ἀλλ' ἔδ' ἐ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσων τῶς δικαίοις τὸ θεῖον συνάξει, τοσῶν τῶς ἀδίκῳις ἐναντιῆται.

Ον @ καὶ Κηπο-
εγς.

ASINVS ET
Hortulanus. 45

ΟΝ @ ὑπερετέ-
μην @ Κηποεγς,
ἐπεδὴ ὀλίγα μὲ ἦσθε,
πλείστα δὲ ἐμύχθη, ἠύ-
ξασθε τῷ δου ἄστε εἰ κη-
πωρεῖ ἀπαλαλαίς ἐτέ-
ρω ἀπεμπωληθῶμαι δε-
σπότῃ. εἰ δὲ Διὸς ἐπα-
κέσαντ @, καὶ κελύ-
σαντ @ αὐτὸν κεραμεῖ
πρασῦναι, πάλιν ἐδυ-
σπρόει πλείον ἢ πρῶτε-
ρον, ἀχθοφορῶν, καὶ
θῶν τε πηλόν, καὶ τῶν κε-
ραμῶν

A Sinus seruiens
olitori, quoniā
parum comedebat,
plurimum labora-
bat, precatus est Io-
uem, vt ab olitore li-
beratus, alteri vende-
retur domino. Quū
Iupiter exoratus, ius-
sisset ipsum figulo
vendi, iterum ini-
quiore animo perfe-
rebat quā prius, o-
nera, & cœnū, &c.
m 2 gulas

gulas ferens. Rur-
sus igitur vt mutaret
dominum rogauit,
& coriario venun-
datus est. Peiorem
itaque prioribus he-
rum nactus, & vi-
dens quæ ab eo fie-
rent, iuspirando ait,
Hei mihi misero, me-
lius erat mihi apud
prioris heros mane-
re. hic enim, vt vi-
deo, & pellem meam
conficiet.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
tunc maxime priores
dominos à famulis ex-
peti, quum de secundis
periculum fecerint.*

AVCEPS ET
Galerita. 46

AVcepsauib⁹stru-
xerat laqueos,
Galerita verò hunc
procul videns, roga-
uit, quidnam face-
ret.

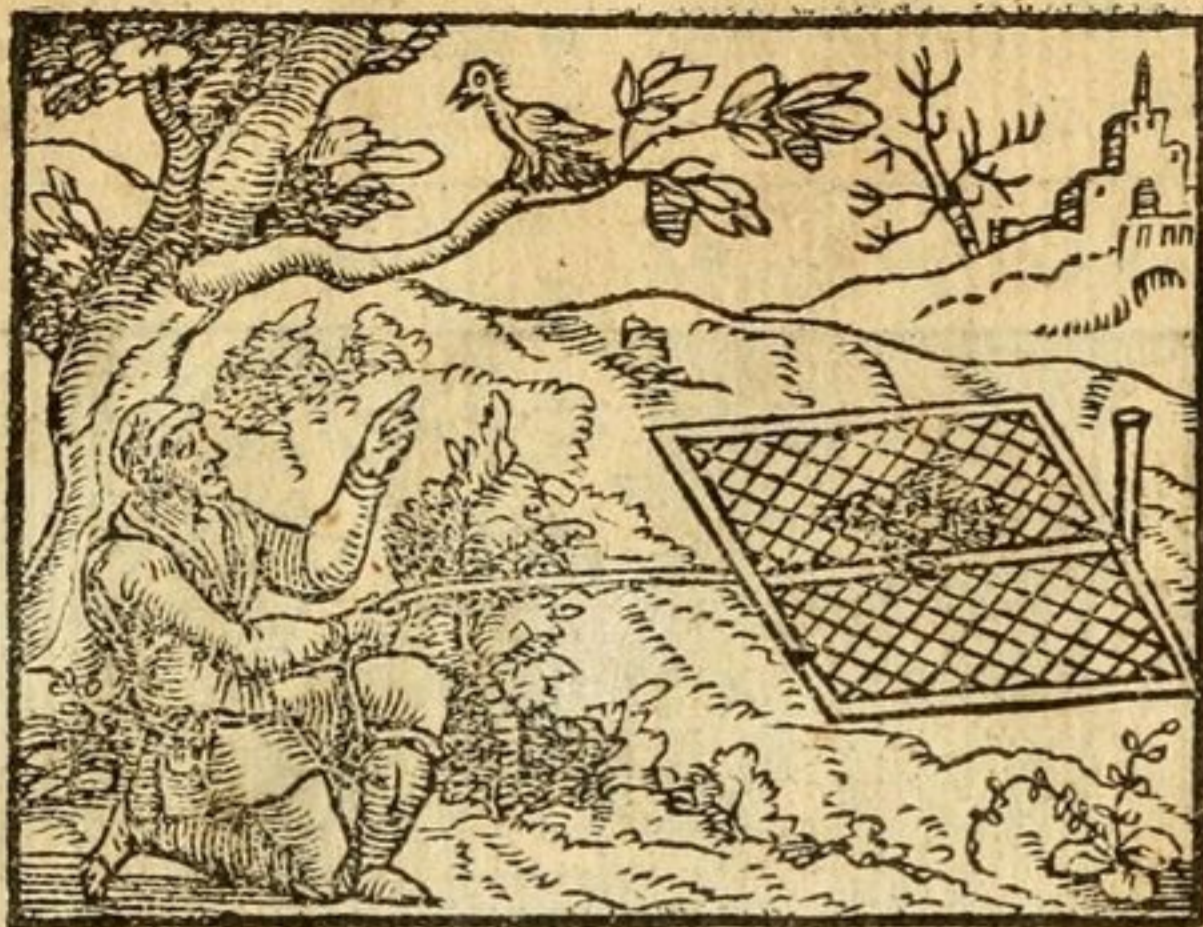
ράμης καμίζων. πάλ-
ιν ἐν ἀμείψαι τὸ δε-
σπότην ἐκέλευε, καὶ
βυρσοδέψῃ ἀπεμπω-
λείται. εἰς χείρῃα εἶ-
νω τὸ πρετέρων δεσπό-
την ἐμπεισῶν, καὶ ὄ-
ρων τὰ παρ' αὐτῆς πρῶτ'
ἔργα, καὶ σαναγμῶν
ἔφη, οἴμῃ τὰ τριλαι-
πῶρα, βελλίον ἢ μοι
παρὰ τοῖς πρετέροις
δεσπότηταις μέμειν. ἔρ-
γῶ, ὡς ὄρω, καὶ τὸ δέρ-
μα μὲ κατεργάσει).

Επιμύθεον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτε μέγιστα τὰς πρε-
τέρας δεσπότηταις οἰκέται
ποθέσιν, ὅταν τὸ δευ-
τέρων λάβωσι πείραν.

Ορνιθοθήρας καὶ Κο-
ρυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνι-
σιν ἴση παγίδα,
Κορυδαλός δὲ τῶτον
πύρρωθεν ἰδὼν, ἐπι-
θαύησεν, τί ποτ' ἐργάζοι-
το.

Ἦν δὲ ἡ πόλιν κτίζειν φασ-
 μύς, εἶτα ἡ πορρωτέ-
 ρω ἀποχωρήσαντες καὶ
 κρυθέντες, ὁ Κορυδα-
 λὸς τοῖς Ἰανθῶνος λό-
 γοις πισθύσας, αἰσθη-
 σάντων εἰς τὸ βρόχον ἐά-
 λω. Ἦν δὲ ὁρνιθοθήρα ἐ-
 πιδραμόνῃσιν, ἐκείνησιν
 εἶπεν, ὦ ἴσθῃ, εἰ ἴσθῃ
 τίω πόλιν κτίσεις, ἔ-
 πολλὰς οὐρήσας ἐνοι-
 κησῶσιν.

Ἐπιμύθηον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἴτε μάλιστα οἴκοι καὶ
 πόλεις ἐρημῶν, ὅταν
 οἱ

ret. eo urbem con-
 dere dicente, deinde
 procul regresso, &
 abscondito, Gale-
 rita viri verbis cre-
 dens accessit ad cas-
 sem & capta est. At
 aucupe accurrente,
 illa dixit, Heus tu, si
 talem urbem condis,
 non multos inue-
 nies incolentes.

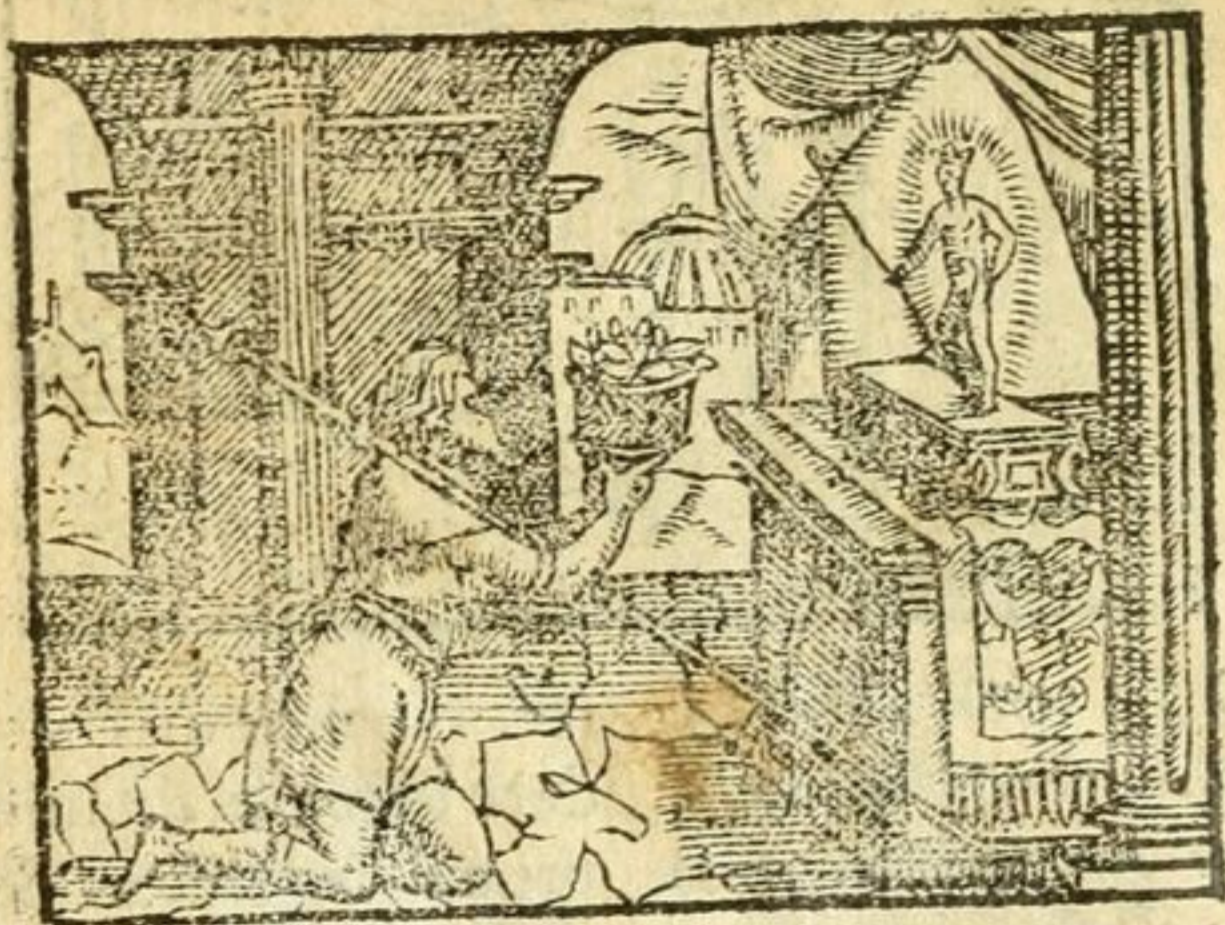
AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 tunc maxime domos &
 vrbes desolari, quoniam
 in 3 praefer

praefecti molesti fuerint. οἱ ἀθροῦτες χαλεπὰ ἴωσιν.

VIATOR. 47

Οδοιπόρος.

Viator multa confecta via, oravit, si quid inuenerit, dimidium Mercurio eius dedicaturū. Nactus igitur perā cariotarū & amygdalarum plenam, atque ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit,

Οδοιπόρος πολλὰ αἰύσας ἔδον, ἠύξατο, εἰ ἄρα δὲ ῥήσῃ, τὸ ἤμισυ τέτρα τῶ ἕρμει ἀναθήσῃ. περὶ τυχῶν ἢ πῆρα μεσηφοινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν αὐτῶν ἀλόμδου, ἐκείνης μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὅσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν κελύφῃ ἐπίτην ἀνέθηκε βαρῆς.

μῆ, φήσας, ἀπέχθεις, ὦ
 Ἑρμῆ, τὴν δούλιον. Ἐ-
 γὼ δὲ δὴρηνέντες τὰ ἐν-
 τὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σέ
 Διανενέμεμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐ-
 θρα φιλόργον, καὶ
 τὸς θεὸς Διὸς πλεονε-
 ξίαν καὶ σοφιστικόν.

Παῖς καὶ Μη-
 τηρ.

ΠΑῖς ἐν διδασκα-
 λείῳ τὴν ἑσπε-
 ρομαθητῶν δέλτον κλέ-
 ψας, ἕως ἔτι τῆ μη-
 τρῆ. Ἐπὶ μὲν ἐπιπληξά-
 σης, μάλλον μὲν ἐν δόπο-
 δεξαμένης, πρὸς τὴν
 χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ
 μείζω κλέπτειν. Ἐπει-
 τοφύρα δὲ ποτε λη-
 φθεῖς, ἀπήγετο τὴν
 πρὸς θανάτον. Ἐπὶ μὲν
 τρῶς ἐπιπληξῆς καὶ ὀλο-
 φουρομένης, ἐκείνου ἔ-
 δημίαν ἑδῆτο βραχέα
 ἵνα τῆ μητρὶ Διὰ λε-
 χθῆ

suit, inquiens, Habes
 ὁ Mercuri, votum.
 Nam rei inuentę ex-
 teriora & interiora
 tecum partior.

AFFABVLATIO.

*Fabula aduersus vi-
 rum auarum, qui
 Deos ob cupiditatem
 fallit.*

PVER ET

Mater. 48

PVer ex literario
 ludo cōdiscipuli
 librum furatus, tulit
 matri. Quū ea verò
 non corripuisset, sed
 poti⁹ amplexata fuisset,
 prouectus ætate
 cœpit & maiora fu-
 rari. In ipso autē fur-
 to aliquando depre-
 hensus, ducebatur
 rectà ad mortem. At
 sequente & lugente
 matre, ille carnifices
 orabat, vt pauca que-
 dā matri colloque-
 retur

retur in aurem. Quæ
quum ilicò ori filij
se admouisset, ille au-
rem dētribus demor-
sam abscidit. Matre
autem & aliis accu-
santibus, quia nō so-
lūm furatus sit, sed
iam & in matrē im-
pius esset, ille ait, hec
enim mihi perditio-
nis fuit causa. Si e-
nim quū librū furat-
us erā me corripuis-
set, non ad hæc vsq;
progressus nunc du-
cerer ad mortem.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
eorum qui non in prin-
cipio puniuntur, in ma-
ius auferi mala.*

PASTOR ET

Mare. 49

PAstor in mariti-
mo loco gregem
pascens, vilo tran-
quillo mari, desi-
dera

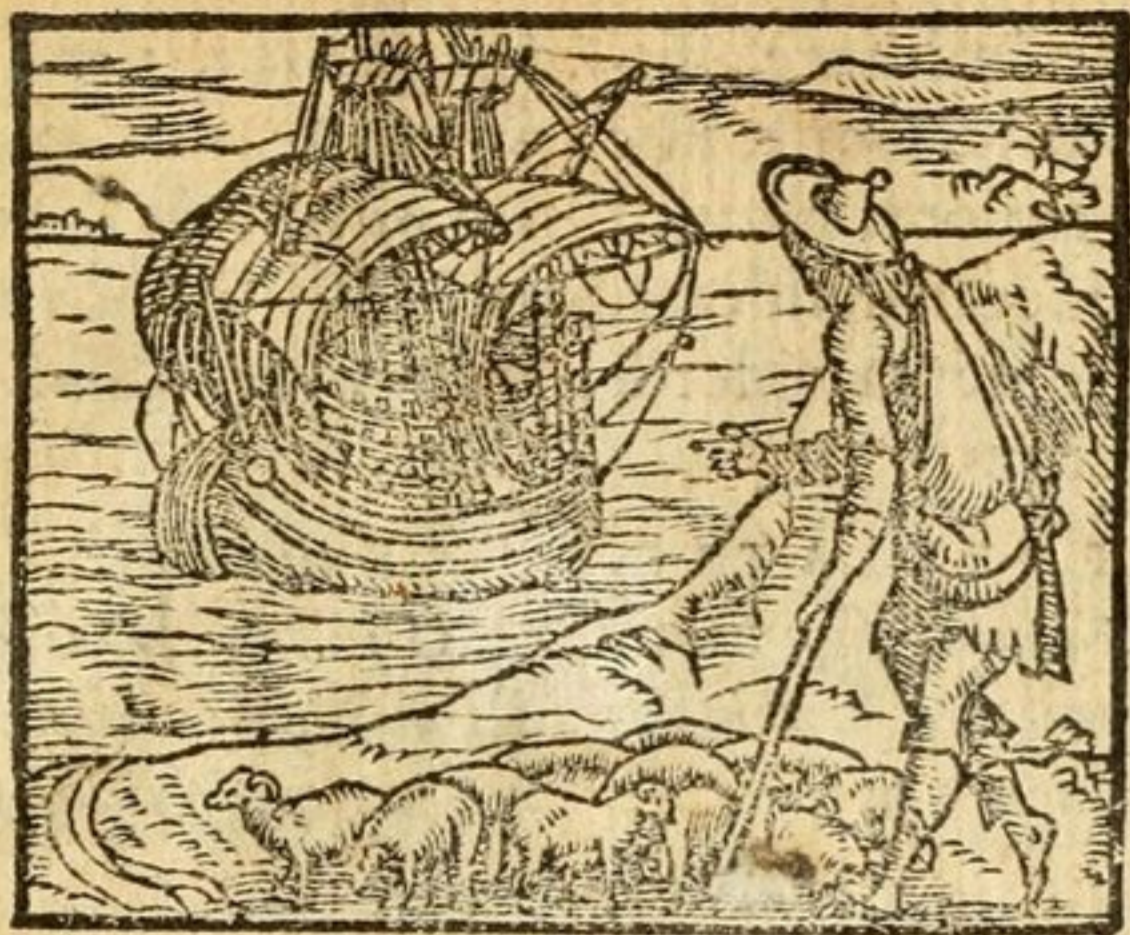
χολῶν πρὸς τὸ ἕσ. τῷ
ἢ ταχέως τῷ σώματι τῷ
παύδος πρὸς θείσης, ἐ-
κείνῳ τὸ ἕσ τῷ οὐδῷ-
σι δακῶν ἀφείλετο. τῷ
ἢ μητρὸς καὶ τῷ ἄλλων
κατηγορῶντων, ὡς ἔ-
μόνον κέκλοφεν, ἀλλ᾽ ἡ-
δη καὶ εἰς τὴν μητέρα
ἠσέθηκεν, ἐκείνῳ εἶ-
πεν, αὐτὴ γάρ μοι τῷ
ἀπωλείας γέρονεν ἀγ-
λιος. εἰ γὰρ ὅτε τὴν διλ-
τον ἐκεκλόφην ἐπέπλη-
ξέ μοι, ὅτι αὐτὴ μέγρε
τῶν χωρήσας νῦν ἡ-
γρόμω ἐπὶ τῷ θανάτῳ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τῷ μὴ κατ' ἀρχὰς κα-
λαζομένων ἐπὶ μείζον
αἰξάνει τὰ κακὰ.

Ποιμὴν καὶ θα-
λασσα.

Ποιμὴν ἐν παρθῷ
θαλασίῳ τόπῳ
ποίμνιον νέμων, ἐωρα-
κὰς γαλιωῶσαν τὴν
θαλ

θάλατταν, ἐπεθύμησε
 πλεῦσθαι πρὸς ἐμπο-
 ρεῖαν. ἀπεμπελώσας
 ἐν τὰ πρὸ θαλάσσης, ἐφοι-
 νίκων βαλαύνας περὶ ἀ-
 μμῶ, αἰήχθη. χιμῶ-
 νῶ ἢ σφοδρῆ γήνομέ-
 νῃ, καὶ τὴ νεῶς κινδύ-
 νούσης βαπίζεσθαι,
 πάντα τὸ φόρτον ἐκ-
 βαλὼν εἰς τὴν θάλατ-
 ταν, μόλις κενὴ τῇ νηϊ
 διεσώθη. μετὰ δὲ ἡμέρας
 ὅσων ὀλίγας παριόντος
 Ἰνὸς καὶ τῆ θαλάττης
 (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ θαλάττη
 ἡσυχία) πάλιν ἠρεμίαν
 εἶχε

deravit nauigare ad
 mercaturam. Ven-
 ditis igitur ouibus,
 & palmarum fructi-
 bus emptis, soluit.
 Tempestate verò ve-
 hementi facta, & na-
 uis in periculo cùm
 esset ne submerge-
 retur, omni onere
 eieccto in mare, vix
 vacua nauis euasit in-
 columis. Post verò
 dies nō paucos, transf-
 eunte quodā, & ma-
 ris (erat enim id forte
 tràquillum) quie-

tem admirante, suscepto sermone, Hic ait, cariotas iterum, ut videtur, desiderat, & propterea videtur quietum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, calamitates hominibus documenta fieri.

ἰαυμάζοντος, ὑπελαβὼν ἔτι, εἶπε, φοινέκων αὐδῆς, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμῆι, ἔτι δὲ τὸ φαίνε) ἡσυχάζῃσσι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

PVNICA ET
Malus. 10

PVnica & malus de pulchritudine contēdebant. Multis cōtētationibus interim factis, rufus ex proxima sepe audiēs, desinamus, ait, ὦ amicæ, aliquando pugnare.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in præstantiorum seditionibus vilissimos etiã conari esse aliquos.

Ροῖα καὶ Μη-
λέα.

Ροῖα ἔμηλέα ἀδελφὸν ἠγάπησεν ἡεῖζον. πολλῶν δὲ ἀμφισβητήσεων μετὰ τὸν γυναικῶν βῆσθαι ἐκ τῆς πλησίον ἀκρόσασα φρασεῖ, παυσάμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι ποτὲ μαζόμεθα.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμείνων στάσεσι καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πρῶτον εἶναι ἔχουσι.

Ασπάλαιξ.

Ο Ασπάλαιξ τυφλόν
 ζῶέν ἐστι. φησὶν
 ἔν ποτε τῇ μητρὶ, συ-
 χαρινέαν μήτερ ὀρῶ.
 εἶτα αὐδὲς φησι, λιθία
 νῦ ὀσμῆς πεπλήρω-
 μαί· κἀκτρέιτε πάλιν,
 χαλκῆς, φησι, ψηφί-
 δ' ὅ κτύπον ἀκῶ. ἢ ὅ
 μήτηρ ὑπολαβῶσα εἶ-
 πεν, ὦ τέκνον, ὡς ἤδη
 καταμανθάνω, ἔ μόνον
 ὄψεως ἐσέρησαι, ἀλλὰ
 καὶ ἀκοῆς, ἔ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἔνιοι τῶ ἀλαζόνων τὰ
 ἀδωάτα κατεπαγγέλ-
 λον, καὶ ἐν τοῖς ἐλα-
 χύτοις ἐλέγχον.

Σφῆκες καὶ Πέρ-
 δικες.

Σφῆκες καὶ Πέρδι-
 κες διΐψη σικυερό-
 μμοι πρὸς γεωργὸν ἦλ-
 θον, παρ' αὐτῶ αἰτῶν-
 τε

ΤΑΛΠΑ. 51

TAlpa cæcū ani-
 mal est. Dixit
 igitur aliquādo ma-
 tri, Morum mater vi-
 deo : deinde rursus
 ait Thuris odore ple-
 na sum: & tertio ite-
 rū, Aerei, inquit, lapil-
 li fragorē audio. Ma-
 ter verò respondens
 ait, O filia, vt iā per-
 cipio, non solum visu
 priuata es, sed & au-
 ditu, & olfactu.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullos iactabundos
impossibilia profiteri,
et in minimis redat-
zuri.

VESPÆ ET
 Perdices. 52

VEspx & Perdi-
 ces sitibūdx ad
 agricolā iuerunt, ab
 eoq; petierunt vt da-
 ret

ret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiā reddituras: Perdices quidē, fodere vineas: Vespere autem, circumcirca eundo aculeis arce-re fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boues, qui nihil promittunt, tamen omnia faciūt. Melius igitur est illis dare quā vobis.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem iuare, ledunt autem admodum.

PAVO ET MONEDULA. 53

AVibus creaturis regem, Pavo rogabat vt se ob pulchritudinē eligerēt. Eligentibus autē eū omnibus, monedula su-

τες πειν, ἐπαγχαλό-
μοι αὐτῆ ὕδατι
ζώτῳ τῷ χέρι ἀ-
ποδώσει, οἱ μὲ Πέρδι-
κες σιόπτῃν ζῆ ἀκπέ-
λας· οἱ ἢ Σφῆκες κύ-
κλω παύοντες τοῖς
κέντροις ἀποστέειν τῆς
κλέπτῃς. ὁ ἢ γεωργός
ἔφη, ἀλλ' ἐμοὶ γέ εἰσι
δύο βόες, οἱ μηδὲν ἐ-
παγχαλόμοι, πάντα
ποιῶσιν. ἀμφὸν ἔν ἐστιν
ἐκείνοις δῆναί ἢ ὡς ὑ-
μῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν ἔπειτα πρὸς αὐ-
δρας ἐξώλες, ὠφελεῖν
μὲ ἐπαγχαλομόους,
βλάπτουσι ἢ μεγάλα.

Ταῦς καὶ Κο-
λός.

Tὸν ὀρνίθων βα-
λομόων ποιῆσται
βασιλέα, Ταῦς ἐαυτῶν
ἡξίς ἀπὸ τῆς καὶ
χρηστέειν. αἰρεμύων
ἢ τῶν πάντων, κυλι-

ὅς ὑπολαβὼν, ἔφη,
ἀλλ' εἰ σὲ βασιλεύον-
τες Αἰεὶς ἡμεῖς κολο-
διώκην ἐπιχρήσῃ, πῶς
ἡμῖν ἐπιρχέσῃ;

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὸς ἄρχοντας ἔστι
κρίλα μόνον, ἀλλὰ καὶ
ῥώμην, καὶ φρόνησιν ἐκ
λέγεσθαι δεῖ.

Μονίος καὶ Α-
λώπηξ.

Μονίος ἄρξιν ἐ
πί τινος ἐστὸς
δένδρου, τὸς ὀδόντας ἔ-
σῃ

la suscepto sermone
ait, Sed si te regnāte
Aquila nos p̄sequi ag-
gressa fuerit, quomo-
do nobis op̄e feres?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prin-
cipes non modo propter
pulchritudinem, sed et
fortitudinem et prudē-
tiam eligere oportere.

SINGVLARIS
& Vulpes. 54

Singularis agrestis
Scuidam cūm ad-
staret arbori, dentes
acue

acuebat. Vulpe autē rogāte causam, quare nulla proposita necessitate dētes acueret, inquit, Non ab re hoc facio: Nam si me periculum inuaserit, minimē me tūc acuendis dētibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, aduersus periculiū preparatum esse oportere.

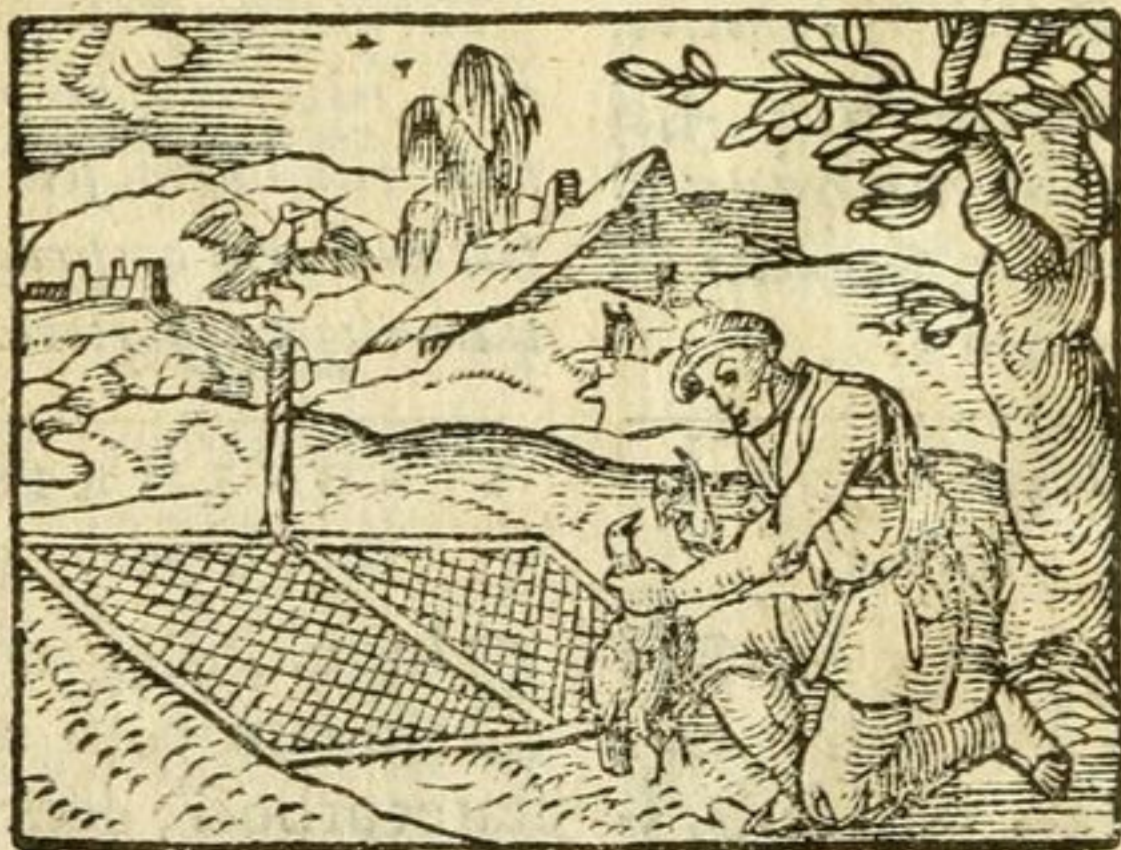
Ἰηθῆν. ἀλώπεκος δ' ἔρωμιός τις τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμίαν προσκομιός ἀνάγκης, ἢ τὰς ὀδόντας θήγῃ, ἔφη, ὅσα ἀλόγως τὸτο ποιοῶ. εἰ γάρ με κίνδυνος περιεσάη, ἔκην με τιμικαῦται πρὸς τὰς ὀδόντας ἀκονᾶν ἀχολείας δεήσῃ, ἀλλὰ μᾶλλον ἰλίμθις ἔσι χεῖρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸ κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

CASSITA. 55

Κορυθαλός.

Cassi

Kop

Κορυδαλὸς εἰς πα-
γλῶ ἀλῆς, θρη-
νῶν ἔλεγε, οἴμοι τῷ
θαλαπῶρῳ καὶ δυσήνω
πτιῶν. ἔχρυσὸν ἐνο-
σφισίμῳ ἰνῶς, ὅση
ἄργυρον, ὅση ἄλλό τι
ἰμίων. κήκησ ἢ σίτῃ
μικρῶς τὸ θῆναι μὲν
περὶ ξένησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος περὶ τῶν
ἀπὸ κέρδος δὲ τὰς
μέγαν ὑφισταμῶν κίν-
δυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε περὶ
τὸ ἑλαφον εἶπε,
πάτερ, σὺ καὶ μείζων
καὶ ταχύτερος κυνῶν
πέφυκας, καὶ κέρατα
περὶ τῶν ὑπερφυῶν
φέρεις περὶ ἄμυναν,
τί δή ποτ' οὐκ ἔγω τῶ-
ν φοβῆς; καὶ κείνους γε
λῶν εἶπεν, ἀληθῆ μὲν
ταῦτα φῆς, τέκνον· ἐν-
δὲ οἶδαι, ὡς ἐπέδαν
κκυ

Cassita à laqueo
capta, plorās di-
cebat, Hei mihi mise-
re & infelici volucris.
Nō aurū surripui cu-
iusquā, non argentū,
non aliud quicquam
pretiosum. Granū au-
tē tritici parū mor-
tis mihi causa fuit.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui ob
vile lucrum magnam
subeunt periculum.*

HINNVLVS. 56

HInnulus aliquā-
do Ceruo ait,
Pater, tu natus es &
maior & celerior ca-
nibus, & cornua pre-
terea ingentia gestas
ad vindictam, curnā
igitur sic eos times?
Et ille ridens ait.
Vera quidem hæc
inquis, fili: vnum ve-
rò scio, quod quum
canis

canis latratum audi-
uero, statim ad fu-
gam nescio quomo-
do efferor.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
vatura timidos nulla
admonitione confir-
mari.*

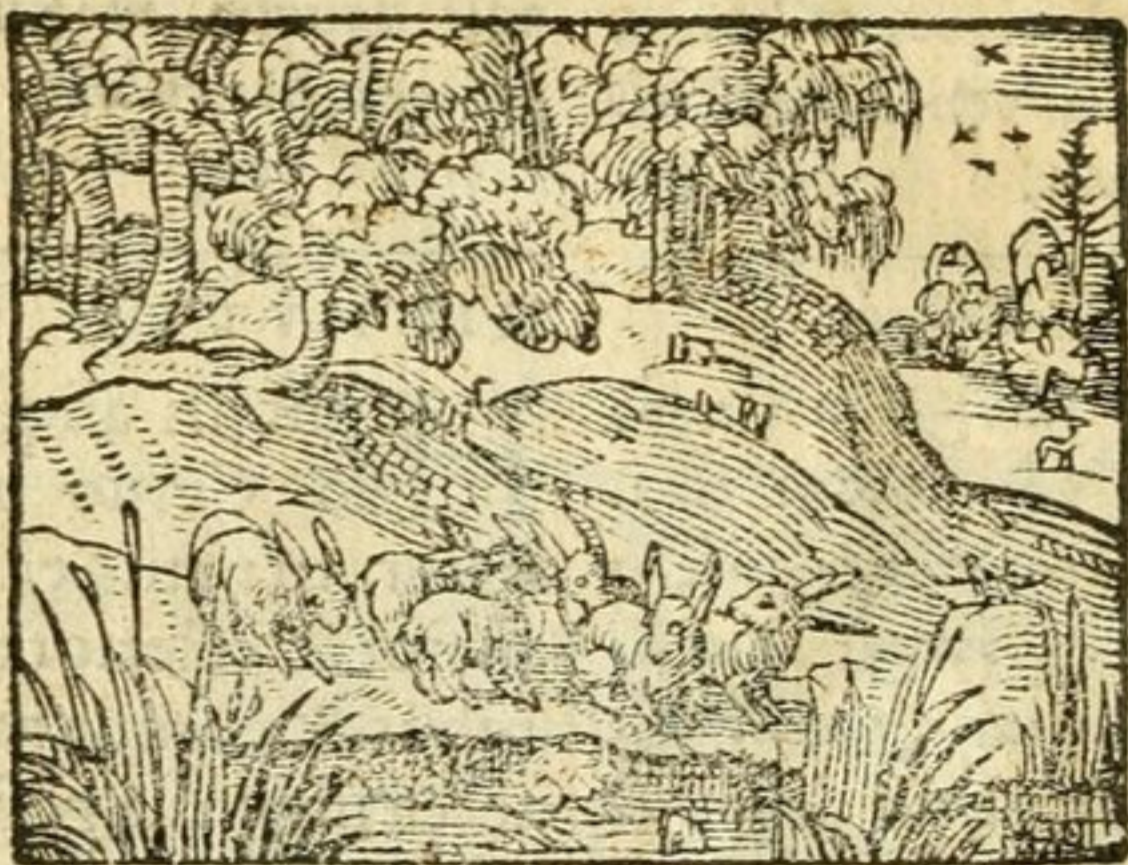
κυνὸς ὑλακνῶ ἀκῆσαι,
αὐτίκα πρὸς φυγὴν
ᾧ οἶδ' ὅπως ἐκφέ-
ρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὰς φύσας δὲ λῆξ ἔδε-
μία πικραίνεσις ῥώμνου
σιν.

LEPORES ET
Ranae. 57

Λαγωὶ καὶ Βά-
τραχοι.

Lepores aliquādo
in vnū profecti,
sui ipsorū deplorabāt
vitā, quòd foret peri-
culis obnoxia, & ti-
moris

Οι Λαγωὶ ποτε
συναλθῶντες, ἑ-
αυτῶν πρὸς ἀλλήλους
ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς
ἐπισημῆς εἶη, ἔδει-
λίας

λίας πλέως. Ἐ γὰρ καὶ
 ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ κυ-
 νῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλ-
 λων πολλῶν ἀναλίσκον-
 ται. βέλτιον ἔν εἶναι θά-
 νειν ἅπαξ, ἢ διὰ βίβ-
 τξέμεν. τῶν εἰναι κυ-
 ρώσαντες, ὠρμήσαν κα-
 τὰ τ' αὐτὸν εἰς τὴν λί-
 μνῶν, ὡς εἰς αὐτὴν
 ἐμπεσέμενοι καὶ ἀπο-
 πνιγησόμενοι. τὸ δὲ κα-
 θημέρων κύκλω τὸ λί-
 μνης βασιλεύων, ὡς τὸ
 τὸ δρόμος κτύπον ἢ ὄσον
 τὸ, οὐδὲν εἰς τὴν τὴν
 εἰσσηδησαύτων, τὸ λα-
 ζωῶν ἡς ἀληθέστερον
 εἶναι δοκῶν τὸ ἄλλων,
 ἔφη, σῆτε, ἐταῖροι, μη-
 δεν δεῖν ὑμᾶς αὐτῶν
 διὰ πρᾶξιθε, ἢ ὅτι ὡς
 ὀρεῖτε, καὶ ἡμῶν ἕτερον
 εἰς ζῶα δεξιότερον.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ δυστυχῶντες, ἐξ ἑτέ-
 ρων χείρωνα παχόν-
 των παραμυθουῦν.

Οἱ

moris plena. se enim
 ab omnibus & cani-
 bus & aquilis, & aliis
 multis consumi. Me-
 lius itaq; esse mori se-
 mel, quàm toto vitæ
 tempore timere. hoc
 igitur cōfirmato, im-
 petum fecerūt simul
 in paludem, quasi in
 eam delapsuri, & suf-
 focandi. Sed quū Ra-
 næ, quæ circum palu-
 dem sedebāt, cursus
 strepitu percepto ili-
 cò in hanc infiluis-
 sent, ex leporibus
 quidam sagacior esse
 visus aliis, ait, Sistite,
 ô socij, nihil graue
 in vos ipsos molimi-
 ni, iam vt videtis, &
 nobis alia sunt ani-
 malia timidiora.

AFFABVLATIO.

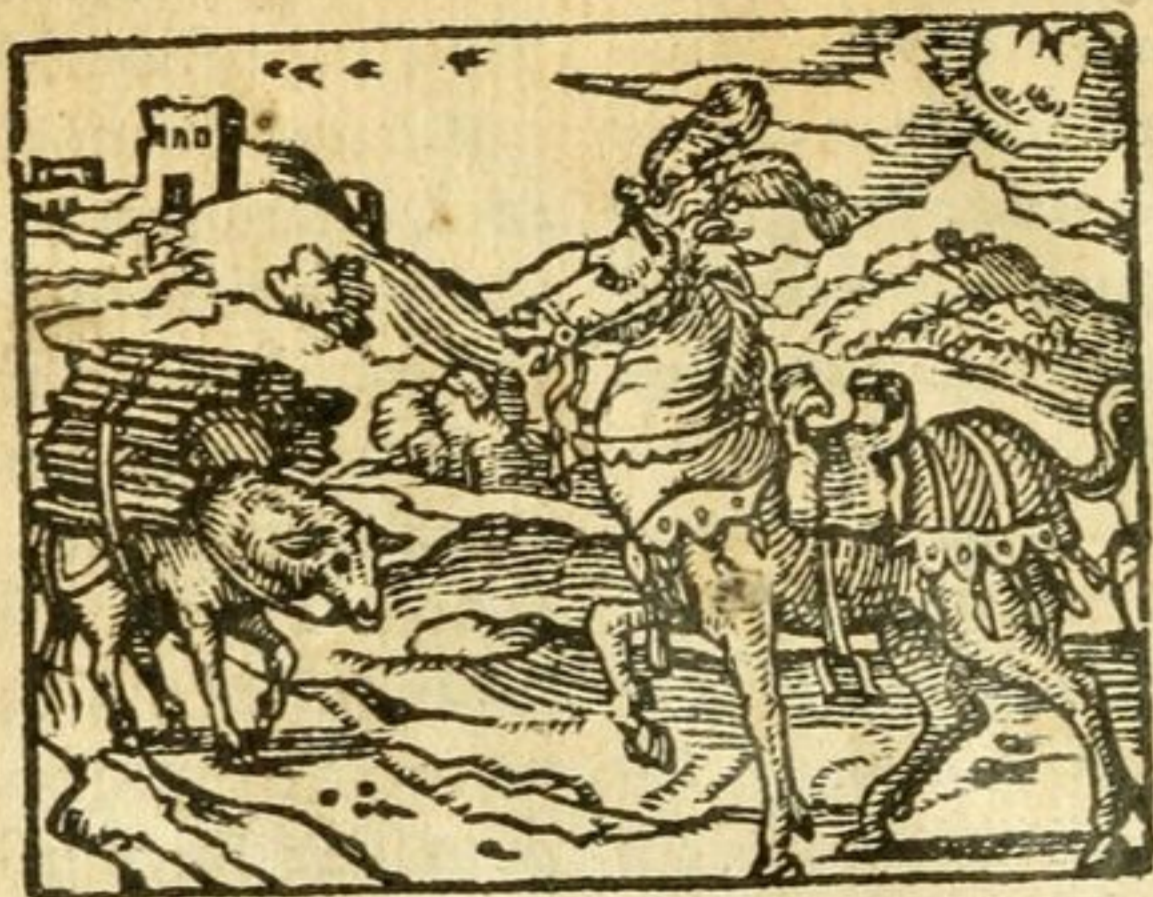
Fabula significat,
 miseros grauioribus a-
 liorum consolari cala-
 mitatibus.

n

ASIN

ASINVS ET
Equus. 58

Ονθη καὶ Ἴπ-
πθη.

A Sinus equū bea-
tum putabat, &
abundè nutritur &
accuratè, cū ipse neq;
palearum satis habe-
ret, idq; plurimū de-
fatigatus. Cū autē
tempus institit belli,
& miles armatū ascē-
dit Equum, huc illuc
ipsum impellēs. Cæ-
terū & in medios ho-
stes infiluit, & Equus
vulneratus iacebat.
His

Ονη Ἴππον ἔμα-
κάριον, ὡς ἀφ-
ρόνως τρεφόμενον καὶ
ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδ'
ἀχύρων ἄλλας ἔχων, καὶ
ταῦτα πλείστα ταλαι-
πωρῶν. ἐπεὶ ἡ κατὰ
ἐπέση πόλεμος, καὶ ὁ
στρατιώτης ἐνοπλον αὐ-
τῷ τὸ Ἴππον πανταχί-
σε τῶν ἐλαίων, καὶ
οὐ καὶ μέσον τῶν πολε-
μίων εἰσήλασε, ἔο Ἴπ-
πθη πληγεὶς ἔκειτο.
ταῦ

ταῦτα ἑωρακώς ὁ ὄνος
τὸ ἵππον μεταβαλλόμε-
νον ἐταλαύριζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἢ δὲ τὰς ἀρχοντας καὶ
πλοσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ
τὸ κατὰ σκείνων φθόνον,
καὶ τὸ κίνδυνον ἀνα-
γκομύξας πρὸς πε-
νίαν ἀγαπᾶν.

Φιλάργωγος.

Φιλάργωγός τις ἀ-
πιστῶν αὐτῶν πρὸς
ἐστίαν ἐξαργυροσάμε-
νον καὶ χρυσὸν βῶλον
ποιήσας, ἐν ἑνὶ ἔπῳ
κατώρυξε, συγκαθρύ-
ξας ἐκεῖ καὶ ψυχρῶς
ἑαυτῶν ἐτὸν, ἐκαθ' ἡμέραν ἐρχόμενον, αὐ-
τὸν ἐβλεπε. τὸ ἔργα-
τῶν τις αὐτὸν παρατη-
ρήσας, καὶ τὸ γεγονός
συνοήσας, ἀνορύξας
τὸ βῶλον ἀνείλετο. μετ' ἃ
ταῦτα κακῶς ἐλ-
θὼν, καὶ κενὸν τὸ ἔπῳ
ιδῶν,

His visis, Asin⁹ Equū
mutata sententia, mi-
serum existimabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere princi-
pes ex diuites emu-
lari, sed in illos in-
uidia ex periculo con-
sideratis, paupertatem
amare.

AVARVS. 59

Avarus quidam
cū omnia sua
bona vendidisset, &
aureā massam fecis-
set, in loco quodam
defodit, unā defosso
illic & animo suo &
mente, atq; quotidie
eundo, ipsam vide-
bat. Id autem cū
ex operariis quidam
observasset, cogno-
uit, & refossam mas-
sam abstulit. Post
hec & ille profectus,
& vacuū locum vi-
dens,

dens, lugere cœpit,
& capillos euellere.
Hunc cùm quidam
vidisset f. ploran-
tem, & causam audi-
uisset, N. sic, ait,
heus tu, tritare: neq;
enim habens aurum
habebas. Lapidẽ igi-
tur pro auro acce-
ptum, recõ. & puta
tibi aurum esse. eun-
dem enim tibi vsum
prestabit. Nam vt vi-
deo, neque cùm au-
rum erat, vtebare.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nihil esse possessionem,
nisi vsus adfuerit.*

ANSERES ET
Grues. 60

ANseres & Grues
in eodem prato
pascebantur. Vena-
toribus autem visis
Grues quòd essent
leues, statim euola-
uerunt:

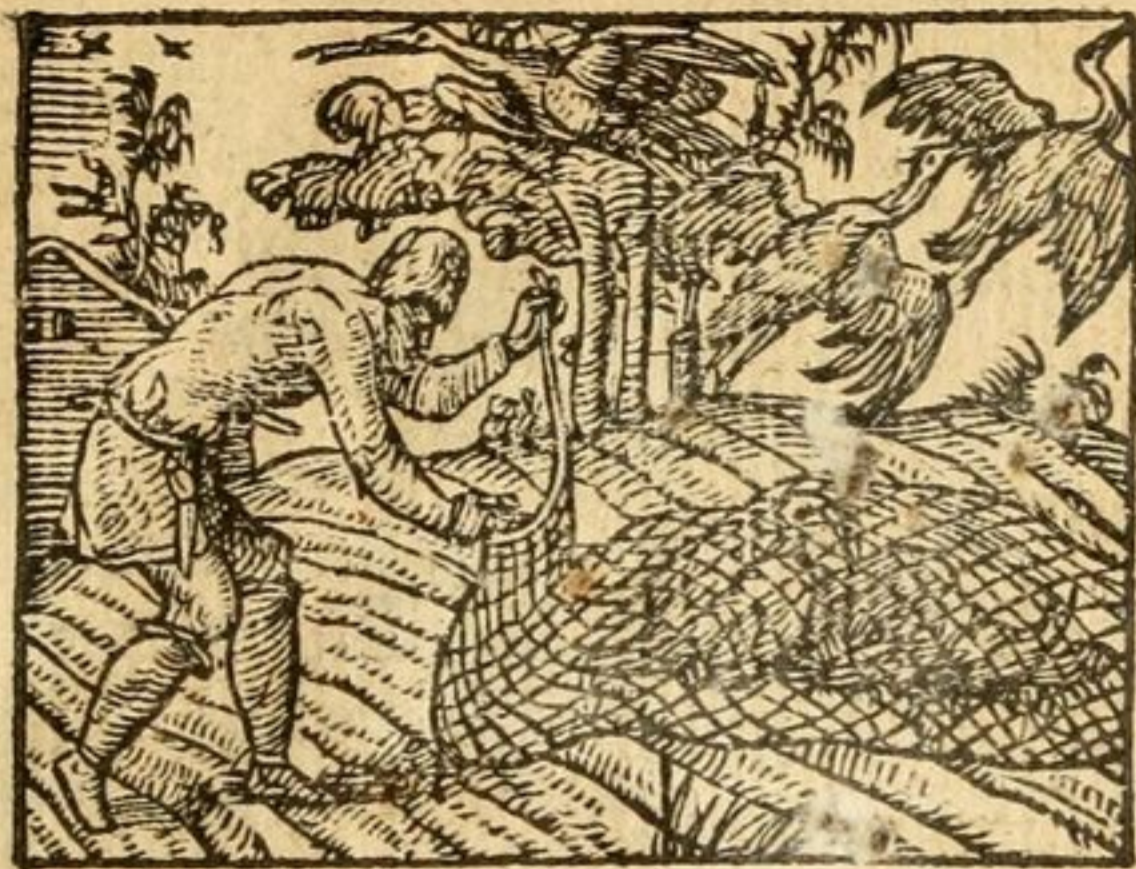
ιδῶν, θρῆναι ἤρξατο,
καὶ πικρὰν τὰς τρίχας.
τῶν δὲ τις ὀλοφυρῶ-
μιμον ἔτιωσ ἰδῶν, καὶ
τὴν αἰτίαν πυθόμενος,
μὴ ἔτιωσ, εἶπεν, ὦ ἔ-
τος, ἀθύμῃ. ἔδ' ἔτι ἔ-
χων τὸ χρυσὸν εἶχες.
λίθον ἔν' αὐτῇ χρυσῶ
λαβῶν θῆς, καὶ νόμιζε
σοι τὸ χρυσὸν εἶναι. τὴν
αὐτὴν γὰρ σοι πληρῶ-
σθ' ἡρέιασ. ὡς ὁρῶ γὰρ,
ἔδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν,
ἐν χρῆσθ' ἠῶσα ἔκτε-
ματ'.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔδ' ἐν ἡ κτησίς, εἰ μὴ
ἡ χρῆσις παροῖ.

Χλωες καὶ Γέρα-
νοι.

Χλωες καὶ Γέρα-
νοι ἐπὶ ταύτῃ λῆ-
μῶν ἐνέμενον. τῶν δὲ
θηροδωτῶν ἐπιφαιέν-
των, οἱ μὲν Γέρανοι κῆ-
φοι ὄντες, ταχέως ἐ-
πέπ.

πέπτησαν· οἱ ἤ Χίῳες
 Δὲ τὸ βάρους τῶ σω-
 μάτων μέιναντες, σω-
 ελήφθησαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως,
 οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχε-
 ρῶς φεύγουν, οἱ ἤ
 πλοῖοι δὲ λούουν ἀ-
 λισκόμοι.

uerunt: Anseres verò
 ob onus corporum
 cùm mansissent, ca-
 pti fuerunt.

A F F A B V L A T I O.

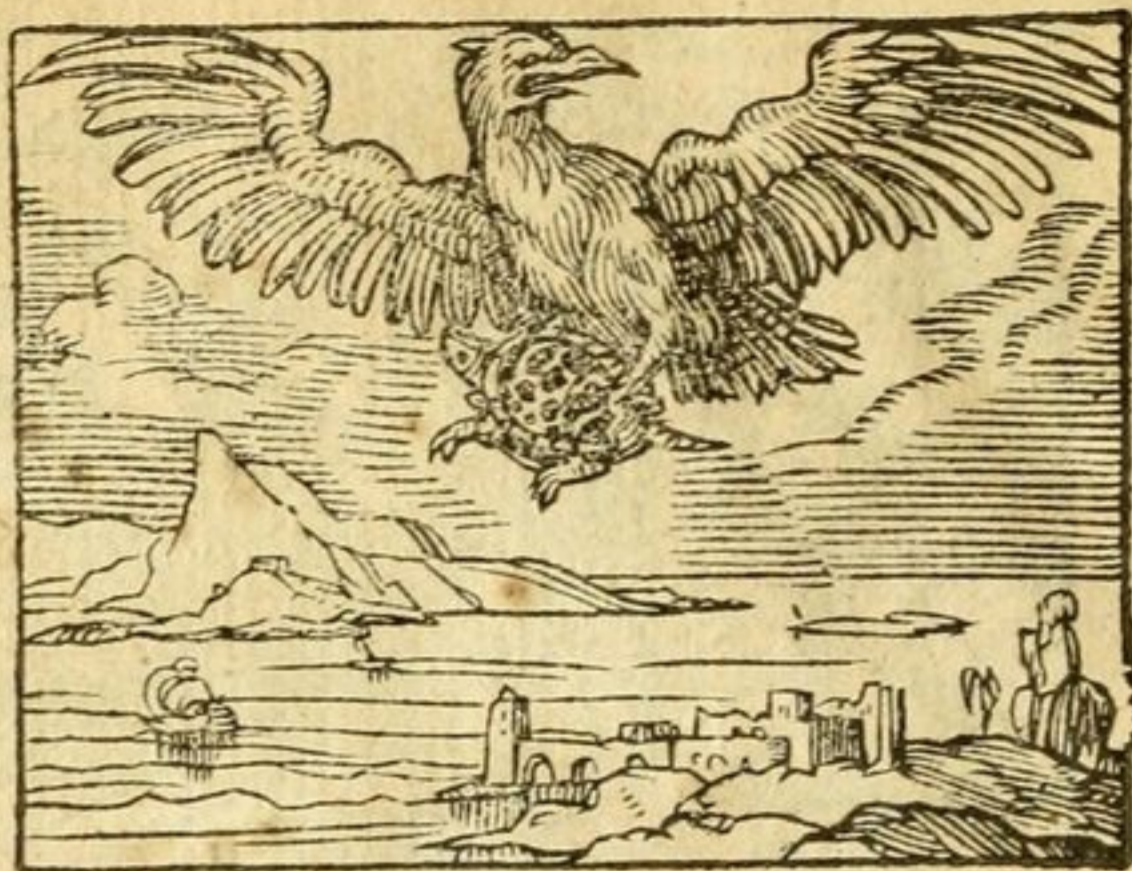
Fabula significat,
 et in expugnatione vr-
 bis, inopes facile fr-
 gere, diuites autem ser-
 uire captos.

Χελώνη καὶ Αε-
 τὴς.

Χελώνη αἰετῶν εἶδει
 τὸ ἰπτασθαι ταύ-
 ταν διδάξαι. Ἐπὶ τῇ πα-
 ραιν

T E S T V D O E T
 Aquila, 61

TEstudo orabat
 Aquilā, vt se vo-
 lare doceret. Ea autē
 n 3 admo

admonente, procul
hoc à natura ipsius
esse, illa magis preci-
bus instabat. Accepit
ergo ipsam vngu-
ibus, & in altū sustu-
lit, inde demisit. Hęc
autem in petras ce-
cidit, & contrita est.

ραϊνῶντος πόρρω τῆτο
τῆ φύσεως αὐτῆς εἶναι,
ἐκείνη μᾶλλον τῆ δει-
σῆ προσέκλειτο. λαβὼν
ἐν βούτῳ τοῖς ὄνυξι,
καὶ εἰς ὑψῆσιν ἀνενεγ-
κῶν, εἶτ' ἀρῆκεν. ἡ δὲ
κτῆ πετρῶν πεσῶσα, συ-
νετριβήθη.

AFFABVLATIO.

Ἐπιμύθειον.

Fabula significat,
multos, quia in conten-
tionibus prudentiores
non audierint, se ipsos
lesisse.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις
τῶν φρονηματέρων πα-
ρακῶσαντες, ἑαυτοὺς ἐ-
βλάψαν.

Ψύλλα.

PVLEX. 62

ΨΥλλα ποτὲ πηδῆ
 σασα, ἐπὶ πόδα
 ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὃ ᾧ
 τὸ Ἡρακλίῳ ἐπὶ συρ-
 μαχίῳ ἐκάθη. τὸ ᾧ ἐ-
 κείθεν αὐτὸς ἀφαλομέ-
 νης σενάξας, εἶπεν, ὦ Ἡ-
 ράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ
 εἰς σωμαμάχησας, πῶς
 ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνι-
 σαῖς σωμαργήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ
 δεῖν τὸ ἐλαχίστον τῶν θεῶν
 δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀν-
 αγκάων.

Ἐλαφος.

Ἐλαφος τὸ ἔτερον
 πεπηρωμένη τὸ ὀ-
 φθαλμῶν, ἐπὶ ἡρόνθῳ
 ἐνέμιθ, τὸ μὲν ὕγιον τὸ
 ὀφθαλμῶν πρὸς πλῆ-
 ξηραὺν ἀλλὰ τὰς κωπη-
 γαστῆρας ἔχασα, τὸ ᾧ
 λοιπὸν πρὸς θάλατταν
 ὄθει εὐδὲν ὑπόπτου.

παι

PVlex aliquando
 saltans, viri pedi-
 bus inhæsit: hic autē
 Herculē in auxiliū in-
 uocabat. at cū illinc
 rursus saltasset suspi-
 rās ait, O Hercules,
 si cōtra pulicē nō au-
 xiliat⁹ es, quomodo
 contra maiores ad-
 uersarios adiuuabis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere in mini-
mis Deum rogare, sed
in necessarijs.

CERVA. 63

CErva altero ob-
 cæcata oculo, in
 litore pascebatur, fa-
 num oculum ad ter-
 ram propter venato-
 res habens, alterum
 verò ad mare, unde
 nihil suspicabatur.
 præternavigātes au-

α 4

tem

tem quidam, & hoc coniectantes, ipsam sagittarunt. Hac autem seipsam lugebat, quòd vnde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditā.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sepe quae nobis noxia videntur, vtilia fieri: quae verò vtilia, noxia.

CERVA ET

Leo. 64

CErva venatores fugiēs, in spelūcā ingressa est: in Leone autē ibi incidens, ab eo cōprehēsa est: moriēs autē dicebat, Hei mihi quod homines fugiēs in ferarū immitissimū incidi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nihil

παρρηπλέοντες δὲ ἕνεες, ἡσὶ τῶτο σοχισάμενοι, αὐτῆς κρατέξουσιν. ἢ δὲ ἑαυτὴν ἄλοφύρεθ, ὡς ὑφ' ἡς μὲ ἐδεδοίκε, μηδ' ἐν παθεῖσα, ἢ δὲ ἔσθ' ἄεθ' ἡσυχὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ζωῆς προδεδομένη.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερά δοκῶντα, ἀφελίμα γίνεθ. τὰ δὲ ἀφελίμα, βλαβερά.

Ελαφθὺς καὶ

Λέων.

Ελαφθὺς κωμηγῶς φεύγασα, εἰς ἀτραπὸν εἰσέδου Λέοντι. δὲ ἐκεῖ περιτυχῆσα, ὑπὸ αὐτῆς σικελήφθη θνήσκασα δ' ἐλεγε, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπος φεύγασα τὴν τῆς θηρίων ἀρετὴν ἄεθ' ἐπέπεσον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ

πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων
μικρὰς κινδύνας φεύ-
γοντες, μεγάλας ἐπι-
πέσθησαν.

multos homines dum
parua fugiunt pericu-
la, in magna incur-
vere.

Ελαφὸς καὶ Ἀμ-
πέλος.

CERVA ET
Vitis. 65

Ελαφὸς κυνηγὸς
φεύγῃσα, ὑπὸ ἄμ-
πέλω ἐκρύβη. παρελ-
θόντων δ' ὀλίγων ἐκεί-
νων, ἡ Ελαφὸς τελέ-
ως ἤδη λαθεῖν δόξα-
σα, τῶν ἄμπελων φύλ-
λων ἐδίειν ἤρξατο. τῶ-
ν δὲ σφοδρῶν, οἱ κυ-
νηγῶν ἐπιτραφέντες, καὶ
ὅπως ἴσως ἀληθῆς, νομί-
σαντες τῶν ζώων ὑπὸ
φύλλοις τι κρύπτε-
σθαι, βέλεσιν ἀνείλον τὴν
Ελαφον. ἡ δὲ θνήσκου-
σα θριαυτὶ ἔλεγε· δί-
κμα πέπονθα. ἔγωγε ἔ-
δει τὴν σῴσασάν με
λυμάνεα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ ἀδικουῦντες τὰς δύ-
σπρα

Cerua venatores
fugiēs, sub vite
delituit. Cū præter-
iissent autem parū-
per illi, Cerua pror-
sus iam latere arbi-
trata, vitis folia depa-
sci incœpit. Illis verò
agitatis, venatores
cōuersi, & quod erat
verum arbitrati ani-
mal aliquod sub fo-
liis occultari, sagittis
confecerunt Ceruā.
Hæc autem moriens
taliam dicebat: iusta
passa sum. non enim
offendere oportebat
quæ me seruarat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
qui iniuria benefacto-
res

res afficiunt, à Deo
puniri.

εργέται ὑπὸ Θεῶν κτ
λάζον).

Afinus & Leo. 66

Ὀνῶ κὶ Λέων.

CUm Atino Gal-
lus aliquando
pascebatur. Leone
autem aggresso Asi-
num, Gallus excla-
mavit, & Leo (aiunt
enim hunc Galli vo-
cem timere) fugit. At
Afinus ratus propter
se fugisse, aggressus
est statim Leonem.
Ut verò procul hunc
persecutus est, quò
non

ΟΝῶ ποτὲ ἀλε-
κτρῶν συνεβό-
σκεθ. Λέοντες δὲ ἐπελ-
θόντες τῷ Ὀνῶ, ὁ ἀλε-
κτρῶν ἐφώνησε, καὶ ὁ
μὴ Λέων (φασὶ γὰρ τῶ-
ρον πλὴν ἀλεκτρῶν ὄνῶ
φωνῶν φόβεισθ) ἐφυ-
γῆν. ὁ δὲ Ὀνῶ νομί-
σας δὲ αὐτὸν πεφου-
γήσασθαι, ἐπέδραμῆν δι-
θῆς τῷ Λέοντι. αἰς τὴν πόρ-
ῳ τῶτον ἐδίωξεν, ἐν τῷ
μηκῷ

μηκέτι ἢ ἄλεκτρού-
 νου ἐφίκετο φωνή, τρο-
 φεῖς ὁ Λέων κατεθονή-
 σατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐ-
 βόα, ἄθλιος ἐγὼ καὶ
 αὐόητος. πολέμιστῶν γὰρ
 μὴ ἂν γυνέων, τίνας χά-
 ρεν εἰς πόλεμον ἐξωρ-
 μήθην;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων
 λαμπρὰ μύθους ἐπίτηδες
 τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθεν-
 ται, καὶ ἔτις ὑπὸ ἐκεί-
 νων ἀπόλλυται.

Κηπωρὸς καὶ
 Κύων.

Κηπωρὸς Κύων εἰς
 φρέαρ κατέπε-
 σον· ὁ δὲ Κηπωρὸς βε-
 λόμυθος αὐτὸν ἐκείθεν
 αὐενεγκεῖν, κατήλθε καὶ
 αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἴ-
 ηθεῖς δὲ ὁ Κύων αἰς κη-
 πωτέρῳ μᾶλλον αὐτὸν
 παραγέγωνε καὶ αὐ-
 ναί, τὸ Κηπωρὸν στρα-
 φεῖς

nō ampli⁹ Galli per-
 ueniebat vox, cōuer-
 sus Leo deuorauit.
 Hic verò moriēs cla-
 mabat, Me miserū &
 dementē. Ex pugna-
 cibus enim nō natus
 paretibus, cuius gra-
 tia in aciem irruī.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat,
plerosque homines ini-
quos, qui se de industria
humiliarunt, aggre-
di, atque ita ab illis
occidi.

O L I T O R E T
 Canis. 67

Olitoris Canis
 in puteum de-
 cidit: Olitor autem
 ipsum illinc extra-
 cturus, descendit &
 ipse in puteum. Ra-
 tus autem Canis ac-
 cessisse ut se infe-
 rius magis obrueret,
 Olitorem conuersus
 mo

momordit. Hic autem cum dolore reuersus, Iusta, inquit, patior, Nam cur vnquam sui interfectorem seruare studui?

AFFABVLATIO.

*Fabula in iniustos,
& ingratos.*

Sus & Canis. 68

Sus & Canis mutuò cōuiciabantur. Et Sus iurabat per Venerē, proculdubio dētibus discifurum Canē. Canis verò ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustātē, nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus, Propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam

occid

φείσ' ἔδωκεν. ὃ ἢ μετ' ὀδυῆς ἐπανιών, δίκαιά, φησι, πέπονθα. τί δὴ ποτε γδ' ἔ' αὐτόχρησ' σῶσαμ' ἐσπῆδασα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς καὶ Κύνων.

Σὺς καὶ Κύνων ἀλλήλοις διελοιδόρουῦτο. καὶ ἢ μὲν σὺς ἄμινε κτ' ἔ' ἀφροδίτης, ἢ μὲν τοῖς ὀδῶσιν ἀναρρήξειν τὴν κύναν. ἢ ἢ Κύνων πρὸς τῷτα εἰρωνικῶς εἶπε, καλῶς κτ' ἔ' ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖς γδ' ἔ' αὐτῆς ὅτι μέγιστε φιλείοθ', ἢ ἔ' ἔ' σῶν ἀχαρίστων σερκῶν γδ' ὀμνον, ἐστ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίε'. καὶ ἢ σὺς, ἀλλ' ἔ' τὸ μὲν ἐν μέγιστον δήλη εἰσὶν ἢ Θεὸς σέργασά με. ἔ' γδ' κλεί

1αυ

καυτα, ἢ ἄλλως λυμφο-
κόμηνον παύσαι πασιν ἀ-
ποσρέφεται· σὺ μὲν τοι
κακῶς ὄσεις, καὶ ζῶσας
καὶ τεθνηκυίας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων
πρὸς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνει-
δή, σύμεθόσως εἰς ἔπαυ-
σον μεταχρηματίζουσιν.

Υς καὶ Κύνων.

Υς καὶ Κύνων πε-
ρὶ εὐτοκίας ἤει-
πον· ἔφη δὲ ἡ Κύνων, εὐ-
τοκῶς εἶναί· μάλιστα
παντῶν τῶν πεζῶν. καὶ ἡ
ὕς ὑποτυχῆσα, πρὸς
ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν
τῶν λέγης, ἴσθι ὅτι εἰ
τυφλὸς τὸς σιωτῆς
σκύλακας τίκτεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὅσα ἐν τῷ τάχει καὶ
πρᾶξιμαίοντα, ἀλλ' ἐν τῇ
τελειότητι κείνεται.

Οφίς

occidentem, aut alio
quouis modo lædē-
tē omnino auerfatur:
tu tamen malè oles,
& viua, & mortua.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes oratores, quæ
ab inimicis obijciuntur
conuicia artificiosè in
laudem conuertere.

Sus & Canis. 69

Sus & Canis de
fœcunditate cer-
tabant: dixit autē Ca-
nis fœcundā se esse
maximè pedestrium
omniū: & Sus occur-
rens, ad hæc inquit,
Sed cū hoc dicis,
scito & cæcos tuos
te catulos parere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non celeritate res,
sed perfectiōne iudi-
cari.

SER

SERPENS ET
Cancer. 70

Serpens vnà cum Cancro viuebat, inita cū eo societate. Itaq; Cácer simplex moribus, vt & ille mutaret admonebat astutiam: hic autem minimè obediebat. Cū obseruasset igitur Cácer ipsum dormientem, & pro viribus compressisset, occidit. At Serpente post mortem extenso, ille ait, Sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. Neque enim hanc pœnam dedisses.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius.

P A S

Οφίς καὶ Καρκίνος.

Οφίς Καρκίνω συνδιητᾶτο, ἐταπεινῶν πρὸς αὐτὸν πειρησάμενος. ὁ μὲν ἐν Καρκίνῳ ἀπλῶς ὡν τὸ τροπὸν, μετὰ βαλέας κακῆνον παρήνει τὸ πανουργίας· ὁ δὲ ἐδουλιῶν ἑαυτὸν παρείχε πέλομενον. ἐπιτηρῆσας δὲ ὁ Καρκίνῳ αὐτὸν ὑπνῶντα, καὶ ὅσον οἶόν τε πίεσας, φονεύει. τῷ δὲ Οφίως μὲν θάνατον ἐκταθέντος, ἐκείνῳ εἶπεν, ἔτις, ἔδῃ εἰ πρὸθεν δύθω καὶ ἀπλῶν εἶναι. ἔδῃ γὰρ αὐτὸν τῷ τῷ δίκῳ ἔκασας.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φίλοι σου δόλω πρὸς σὺν, αὐτὸν μᾶλλον βλάπτει.

Ποιμε

Ποιμὴν καὶ Λύ-
κῳ.

PASTOR ET
Lupus. 71

Ποιμὴν νεογνὸν
Λύκος σκύμνον δὲ
ῥῶν, καὶ ἀνελόμῳ,
σιῶ τῆς κυσίν ἐτρε-
φεν. ἐπεὶ δ' ἠύξωθη,
εἴ ποτε Λύκῳ πρὸς βα-
λὸν ἤρπασε, καὶ τῶν κυ-
νῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε.
τῶν κυνῶν ἔδ' ὅτε μὴ
δυναμῶν καταλαβῆναι
τὸν Λύκον, καὶ ἀλλὰ τῶν τα-
ύτων σφόντων, ἐκεί-
νῳ ἠκολούθει, μέγιστος
αὐτῶν καταλαβῶν,
οἷα δὲ Λύκῳ συμμε-
τάχη τῆς θήρας, εἶτα
ὑπέσπεφον. εἰ ἢ μὴ
Λύκῳ ἐξώθηεν ἄρπα-
σθε πρὸς βαλὸν, αὐτὸς
λάθρα θύων, ἅμα τοῖς
κυσίν ἐθινεῖτο, ἕως ὅ
ποιμὴν σοχασάμῳ,
καὶ σιωεῖς τὸ δρώμε-
νον, εἰς δένδρον αὐτὸν
ἀναρτήσας ἀπέκτε-
νεν.

Pastor nuper natū
Lupi catulum re-
perit, ac sustulit, unā-
que cū canibus nu-
trivit. At quū adole-
uisset, si quando Lu-
pus ouē rapuisset, cū
canibus & ipse perse-
quebatur. Quum ca-
nes verò aliquando
non possent assequi
Lupū, atq; ideo reuer-
teretur, ille sequeba-
tur, ut quū ipsum as-
secutus esset, ut Lu-
pus particeps foret
venationis, deinde
redibat. Sin autē Lu-
pus extra nō rapuif-
set ouē, ipse clā occi-
dēs, unā cū canibus
comedebat, donec
pastor quū cōiectas-
set & intellexisset
rē, de arbore ipsum
suspendit & occidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χεῖρον ἢ θὺς ἔστρεφει.

L E O E T

Lupus. 72.

Λέων καὶ Λύκος.

Leo quum cōse-
nuisset, a grotta-
bat iacens in antro.
Accesserunt autē vi-
sitatura regem, præ-
ter Vulpem, cætera
animalia. Lupus igitur
capta occasione,
accusabat apud Leo-
nem Vulpem, quasi
nihil

Λεων ζητάσας, ἐ-
νόσθι κατακεκλι-
μένῳ ἐν αὐτῷ. πα-
ρήσων δ' ἐπισκεψόμε-
να τὴ βασιλέα πλὴν ἀ-
λώπεκῳ, τὰλλα τὴ ζώ-
ων. ὁ θίνω Λύκῳ λα-
βόμενῳ δὲ κερταίαι,
κατηγόρη παρὰ τῷ Λε-
όνι τὴ ἀλώπεκος, ἅτε
δὴ

δὴ παρ' ἑσέν Ἰθέρμε-
 νης τ' πάντων αὐτῶν
 κροταύωτα, ἔειπε ἰα-
 τρὸν εἰς ἐπίσκεψιν
 ἀφικέσθαι. ἐν ἑσέτω
 ἦ παρὼ καὶ ἡ Αλώπηξ
 ἔειπε τελευταίων ἡ κρο-
 τάωτα τ' Λύκα ρημά-
 των. ὁ μὲν ἔν Λέων κατ'
 αὐτῆς ἐβρυχάτο. ἡ δ'
 ἀπολογία κηροῦν αἰτή-
 σασα, ἔτις, ἔφη, τ' συ-
 νεληθόντων ἑσέτην ὠφέ-
 λησεν, ὅσον ἐγὼ, πάν-
 ταχόσε πεινοσήσασα,
 καὶ θεραπείαν ὑπέ-
 σε παρ' ἰατρῶν ζητή-
 σασα, καὶ μαθήσασα; τ'
 ἦ Λέοντος δὴ τὸ πλὴν
 θεραπείαν εἰπεῖν κε-
 λεύσαντες, ἐκείνη φη-
 σιν, εἰ Λύκην ζῶντα ἐκ-
 δείξας, πλὴν αὐτῆς ὀ-
 ραὶν Ἰθέρμω ἀμφίεση.
 καὶ τ' Λύκα κειμήριον,
 ἡ Αλώπηξ γελάσασα εἶ-
 πε, ἔτις ἔχει τ' δε-
 σπότην πρὸς δυσμέ-
 ναν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς
 εὖ

nihili facientē suum
 omniū dominum, &
 propterea neque ad
 visitationem profe-
 ctam. Interim affuit
 & Vulpes, & vltima
 audiuit Lupi verba.
 Leo igitur contra eā
 infremuit: sed defen-
 sionis tempore peti-
 to, Et quis, inquit,
 eorum qui cōuene-
 runt, tātum profuit,
 quantū ego, quæ in
 omnem partem cir-
 cuiui, & medicamen-
 tum pro te à medico
 quaesivi, & didici?
 Quum autē Leo sta-
 tim vt medicamentū
 diceret imperasset, il-
 la inquit, Si Lupo vi-
 uēte excoriato, ipsius
 calidā pellem indue-
 ris. Et Lupo iacente,
 Vulpes ridēs ait, Sic
 non oportet domi-
 num ad maleuolen-
 tiam mouere, sed ad
 bene

beneuolentiam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum vertere.

MVLIER. 73

MVlier quedā virū ebriū habebat: ipsum autem à morbo liberatura, tale quid cōminiscitur. Aggrauatum enim ipsum ab ebrietate quum obseruasset, & mortui instar insensatū, in humeros eleuatū, in sepulcretū allatū deposuit, & abiit. Quū verò ipsum iā sobriū esse coniectata est, profecta ianuā pulsauit sepulcreti: ille autē quū diceret, Quis est qui pulsat ianuam? vxor respondit, Mortuis cibaria ferens, ego adsum. & ille,

δύμψον.

Επιμύθιον.

Ομύθη δὲ δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἐκείνου μηχανώμενος, καθ' ἑαυτὸς τὴν πάλιν φερέσει.

Γυνή.

ΓΥνή τις αἰδρα μέθυσον εἶχε. Ἦ δὲ πάθος αὐτὸν ἀπαλλάξασθαι θέλωσα, τειρόνδ' ἑ σοφίζεταί. κεκρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, ἐνεκρῆ δίκην ἀναμειλίχια, ἐπ' ὤμων ἄραστα, ἐπὶ τὸ πολυκρόριον ἀπενεγκῆσα κατέφευγε, καὶ ἀπήλθεν. ἠνίκα δ' αὐτὸν ἤδη αἰανήφειν ἐσχερίσασθε, προσελθῆσα τὴν θύραν ἔκοπτε τὸ πολυανδρὶς. ἐκείνης δὲ φήσασθε, τίς ὁ τὴν θύραν κρούων; ἡ Γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σίτια κημίζων ἐγὼ πάρεμι. καὶ κεί-

ὦ, μή μοι φαγεῖν,
 ἀλλὰ πείν, ὦ βέλινε,
 μάλλον προσένεγκε. λυ-
 πείς γάρ με βρώσεως,
 ἀλλὰ μὴ πόσεως μνη-
 μονεύων. ἢ ἢ τὸ σῆτος
 πατάξασα, οἴμοι τῆ
 δυσήνω, φησὶν. εἰδ' ἔδ' ἔδ'
 εἰδ' εἰδ' σοφισαμμένη ἄνη-
 σα. σὺ γὰρ ἄνερ εἰ μόνον
 σὺ ἐπαυδούσης,
 ἀλλὰ καὶ χείρων σωτῆ
 γέγονας, εἰς ἕξιν σοι κα-
 τασάνθης εἰ πάθης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 εἰ δὲ ταῖς κακαῖς πρά-
 ξεσιν ἐνχρονίζειν. ἔστι
 γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντε
 τῷ αὐτῷ ὄντι τὸ εἶδος
 ἐπιλήθην.

Κύκνος.

AΝὴρ δὲ πορῶν καὶ
 ἀνά τε ἄμα καὶ Κύ-
 κνον ἐτρέφεν, σὺν ἐπι-
 τοῖς αὐτοῖς μύθοι. τὸ
 μὲν γὰρ ἄδης, τὸ δὲ τρα-
 πέσης ἐνεκεν. ἐπειδὴ

ille, Nō mihi comedere,
 sed bibere, ὁ ὀπτι-
 me, potius offer. mo-
 lestus enim mihi es,
 cū cibi, nō potus me
 ministrasti. Hęc autē pe-
 ctore percussio, Hei mi
 hi miseræ, inquit: nā
 neq; astu profui. tu
 enim vir nō solū non
 emēdatus es, sed pe-
 ior quoq; teipso eva-
 sisti, cū in habitū tibi
 deductus sit morbus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere malis acti-
bis immorari: nam est
volentem quandoq; ho-
minem consuetudo in-
uadit.

CYGNVS. 74

VIr diues anse-
 remq; simul &
 Cygnū nutriebat, nō
 ad eadē tamē, sed al-
 terū cātus, alterū mē-
 sæ gratia. Cū autē

ο α ορο

oporteret anserē ea
efficere quorū causa
nutriebatur, nox erat
ac discernere tēp⁹ nō
permisit utrūq;. Cy-
gnus autē pro anserē
abductus, cantat can-
tum quendā, mortis
exordiū: ac cātu qui-
dem exprimit natu-
rā, mortē verò effu-
git suauitate canēdi.

AFFABVLATIO.

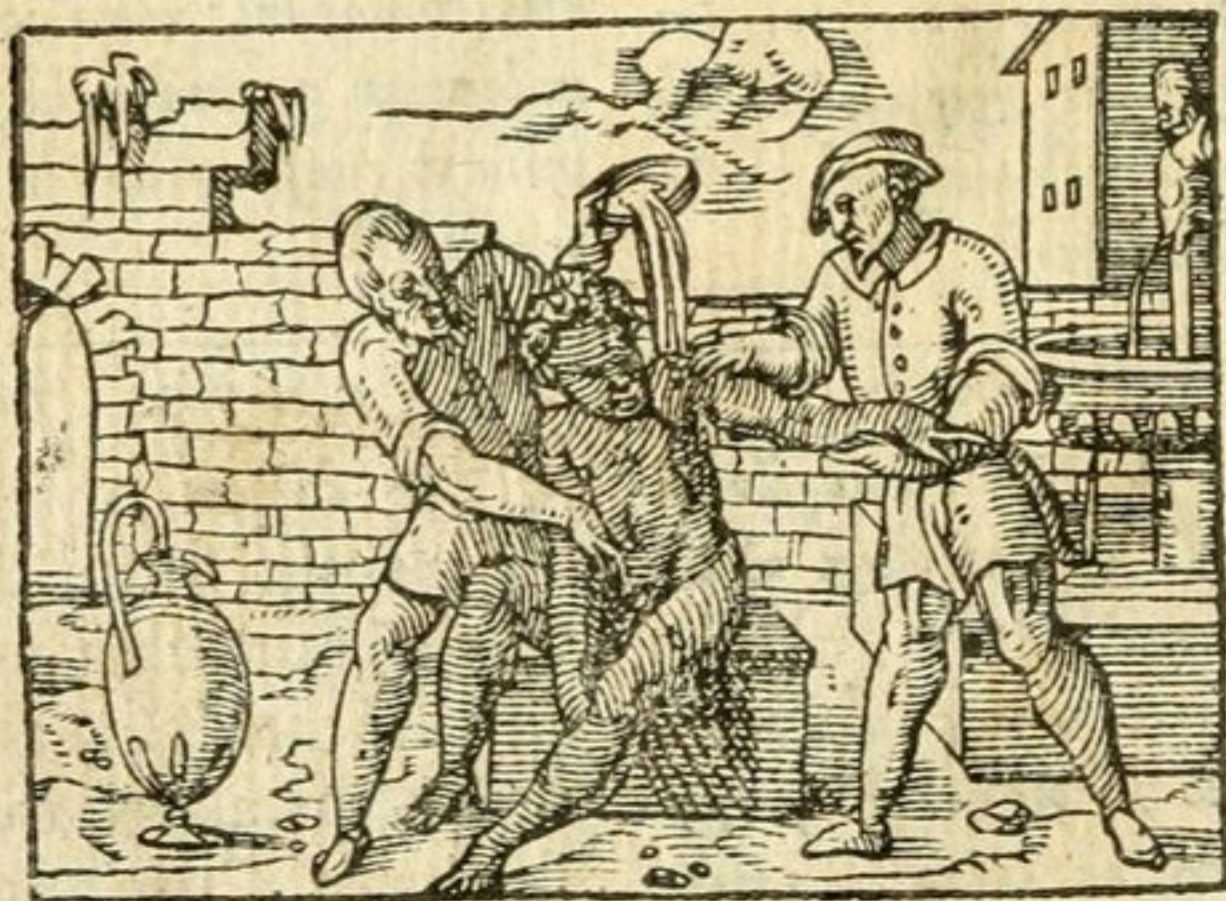
*Fabula significat,
sepe musicen differre
mortem.*

ἔδει τὸ χλωὰ παθεῖν
ἐφ' οἷς ἐπέφευγε, νύξ μὲν
ἦν, καὶ Δαφνώσκην ὁ
κρηρῶς ἔσσι ἀφῆκεν ἐ-
κώτερον. ὁ δὲ Κύκνη
αὐτὴ τὸ χλωὸς ἀπα-
χθεῖς, ἀδῆ τὴ μέλθη,
θανάτου προίμιον. Ἐ-
τῆ μὲν ἀδῆ μιλύει τὴν
φύσιν, τὴν δὲ τελού-
τῶν Δαφνώσκει τὴν μέ-
λει. *Επιμύδιον.*

*Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλάκις ἡ μουσικὴ τε-
λευτῆς ἀναβολῶν ἀ-
ποξάζει.*

AETHIOPS. 75

Αἰθίοψ.

Aeth

A:8

ΑΙθίοπα τις ἀνή-
σατο, θείσεν αὐ-
τῷ τὸ χρώμα εἶναι δο-
κῶν ἀμελεία ἔσπετε
ρον ἔχοντο. καὶ πα-
ραλαβὼν οἴκαδε, πάν-
τα μὲν αὐτῷ προσήγα-
τὰ ῥύματα, πάντι δὲ λυ-
τροῖς ἐπέροτο καθάρ-
ρειν· καὶ τὸ μὲν χρώμα
μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε,
νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν πα-
ρεσκόουατεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
μύθοισιν αἱ φύσεις, ὡς
προηήθηον τῷ ἄρχῳ.

Χελιδῶν καὶ Κο-
ρώνη.

Χελιδῶν ἔ Κορώνη
νη αὐτῷ κείλας
ἐφιλονείκεν. ὑποτυχῶ-
σαι δὲ ἡ Κορώνη πρὸς
αὐτῷ εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
μὲν σὸν κείλας τῷ ἔα
ἐνὶ ἄρα ἀνθεῖ, τὸ
δ' ἐμὸν σῶμα ἔ χειμῶ-
νι παρατείνει.

Επιμ

Α Ethiopem qui-
dam emit: talē
ei colorem inesse ra-
tus negligentia eius
qui prius habuit. Ac
assumpto in domū,
omnes ei adhibuit
absterfiones, omni-
bus lauacris tentavit
mundare: & colorē
quidem transmutare
non potuit, sed mor-
bū vexatio parauit.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
manere naturas, ut à
principio prouenerunt.*

HIRVUNDO ET
Cornix. 76

Hirundo & Cor-
nix de pulchri-
tudine cōtendebant.
Respondens autem
Cornix ei dixit, Sed
tua pulchritudo ver-
no tempore floret,
meum verò corpus
etiam hyeme durat.

Ο 3 Α Ε

AFFABVLATIO.

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἢ παρῳάσις ἔστω σώματι ἔστω δὲ υπερέκτας κρείττων ἐστίν.

BVTALIS. 77

BVtalis à fenestra quadam pende-
bat : vespertilio au-
tem profecta roga-
uit causam, quare
die silet, nocte canit.
Quum autem ea nõ
incassum hoc facere
dixisset, nam die ca-
nēdo olim capta fue-
rat, & propterea ex
illo prudens euasit:
vespertilio ait, Sed
non te cauere nunc
oportet quum nulla
utilitas, sed ante-
quam capereris.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse pœnitentiam.

Βύταλις.

Bούταλις ἀπὸ Ἰ-
νῦθου θυρίδος ἐκρέ-
ματο· νυκτερίς ἢ αἰεθ-
σελθέσα, ἐπιπυθώετο
τὴν αἴλιαν, δι' ἣν ἡμέ-
ρας μὴ ἡσυχάζει, νύ-
κτωρ ἢ ἄσθ. τὸ δ' ἐμὴ
μῆτιν τῆς ποιεῖν λε-
γούσης. ἡμέρας γὰρ πο-
τε ἄσθασα συνελήφθη,
καὶ ἀπὸ τῆς ἀπ' ἐκεί-
νης ἐσωφρονίσθη· ἡ νυ-
κτερίς εἶπεν, ἀλλ' ἔ-
νω σε φυλάττεας θεῶν,
ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλ-
ὰ πρὶν ἢ συληθῆναι-
να.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι αἰσθητὸς ἢ μετανοία.

Κοχλία.

COCHLEAE. 78

Γεωργῆ παῖς ὄπισθε
 Κοχλίας. ἀκέσσις
 ἢ αὐτῶν τρυζόντων, ἐ-
 φη, ὃ κήκισται ζῶα, τῶ
 οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπρω
 μύων, αὐτοὶ ἄδετε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πᾶν τὸ παρά κηρὸν
 δρώμενον ἐπονείδιστον.

R Vstici fili⁹ assa-
 bat cochleas. cū
 aūt audiret eas stridē
 tes, ait, O pessime ani
 mātes, domib⁹ vestris
 incensis vos canitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 omne intempestive fa-
 ctum vituperabile esse.

Γυνὴ καὶ θερά-
 πεινα.

MVLIER ET
 Ancilla. 79

Γυνὴ χήρα φιλερ-
 γῆς θεραπεινάς
 ἔχ

M Vlier vidua o-
 perosa ancillas
 0 4 hab

habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Euenit autem ipsis hoc facto vt in grauiora inciderent mala. Nam hera quum ignoraret Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

MVLIER VENE-
fifica. 80

MVlier venefica
diuinarum irarū
propulsiones pro-
mit

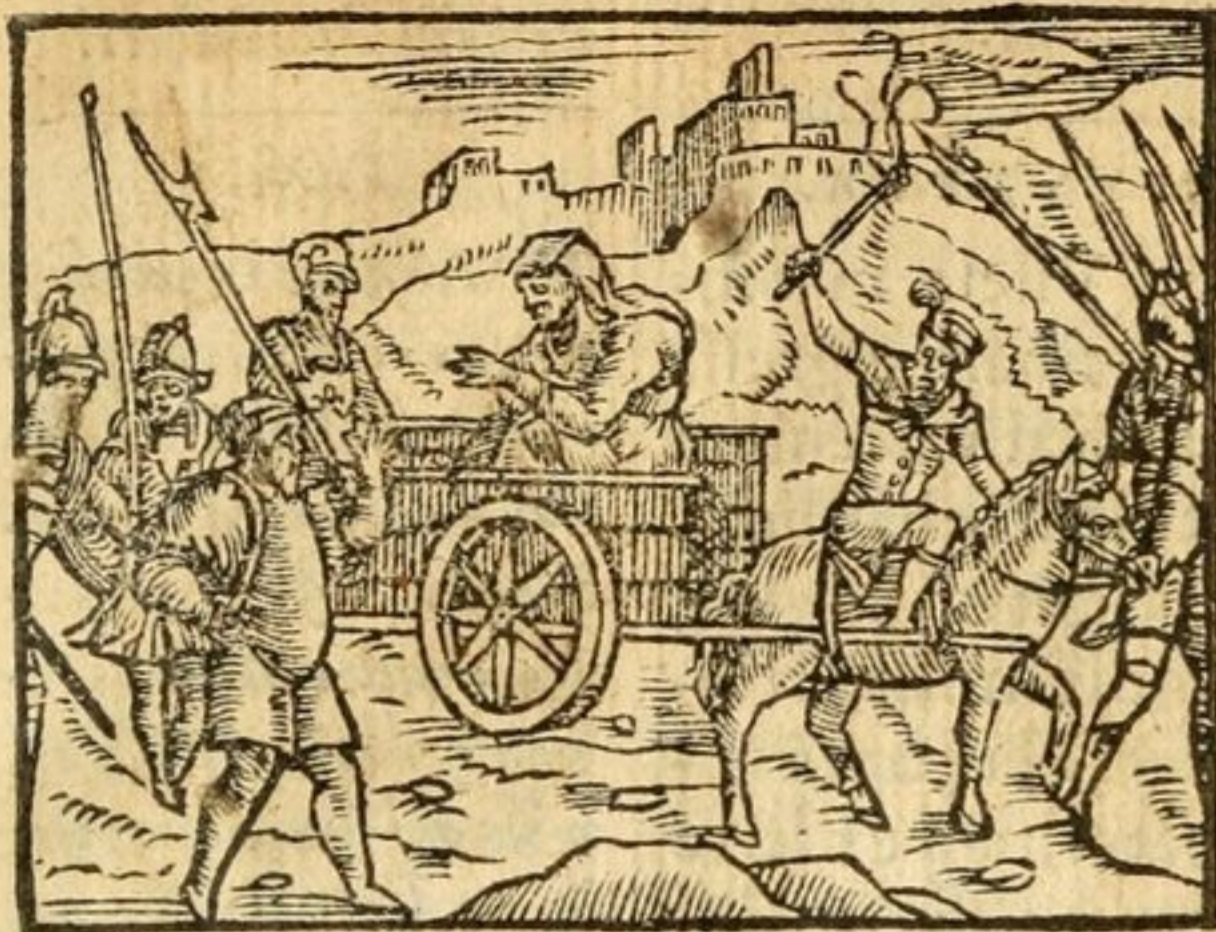
ἔχουσα, τούτοις εἰώθει
νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ
ἔργα, πρὸς τοὺς τῶν ἀλε-
κτευόνων ᾠδὰς. αἱ δὲ
συνεχῶς τῷ πόνῳ τρι-
λαμπρὸν ἔργον, ἐγνώ-
σαν δὲ ἐπὶ τῷ οἰκί-
ας ἀποκτείναν ἀλεκτευ-
όνας, ὡς ἐκείνη νύκτωρ
ἐξανιστάμενος τῷ δέ-
σποινῶν. συνέβη δ' αὐ-
ταῖς τῷτο ἀλαμπρῶτα-
μῆτις χαλεπωτέροις
ᾠδῶν πεσεῖν τοῖς δένοις.
ἢ γὰρ δεσποῖς ἀγνοῦ-
σα τῷ τῶν ἀλεκτευό-
νων ᾠδῶν, ἐν νυχώτερον
τούτοις ἐπίση.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ
βελούμωρα κακῶν ἀγ-
πια γίνεσθαι.

Γυνὴ Μά-
γος.

Γυνὴ μάγος θείων
μυθιστότων ἀπο-
τροπιασμοὺς ἀπαγγέλλομε

λομύη, πολλὰ διετέ-
 λη ποιῆσα, καὶ κέρδος
 εὐτεῦθεν ἔχουσα. γε-
 ψάμφοι δὲ ἄνεσ αὐ-
 τῷ ἀσεβείας, εἶλον. καὶ
 καταδικασθεῖσαν ἀπή-
 ρον εἰς θάνατον. ἰδὼν
 δὲ τις ἀπαρημόλυ αὐ-
 τῷ, ἔφη, ἦ τίς τῶ Θε-
 ῶν ὀργὰς ἀποτρέπῃ
 ἐπαγγελιομύη, πῶς εἰ-
 δὲ αὐτῶν βεβλή-
 μεθα πείσαι ἠδωθήης;
 Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πολλοὶ μεγάλα ἐπαγ-
 γέλλον, μηδὲ μικρὰ
 ποῖ

mittēs, multa facere
 perseuerabat, & lu-
 crū inde facere. qdā
 igitur accusauerunt
 eā impietatis, & cō-
 uicerunt, & damnatā
 ducebāt ad mortem.
 Videns autē quidam
 eā duci, ait, Tu quæ
 Deorū iras auertere
 promittebas, quomo-
 do neq; hominū cō-
 siliū mutare potuisti?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 multos magna promit-
 tentes, ne parua quidem
 o s facere

facere posse.

ποιήσαι δυνάμην.

MVSTELA. 81

MVstela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentem circūlambabat limā. Rasa autem lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autē lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totā linguam absunipfit.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos, qui in contentione uis seipsos offendunt.

AGRICOLA. 82

AGricola quidā fodiens aurū reperit. quotidie igitur terrā ut ab ea beneficio affectus coronabat. Huic autē Fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis,

Γαλή.

Γαλή εἰς ἐργασίην ὄν εἰσελθῆσα χαλκῆως, τὴν ἐκεῖ κειμένην πειρήσατο ῥίπῃ. ξυομήτης ὃ τὸ γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο. ἢ ὃ ἠδῆτο, νομίζουσα πῶς σιδήρεα ἀφαρῆν, ἀχρῖς ἔπειτελῶς πᾶσιν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπεντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων χρυσίῳ πειρήσατο. καθ' ἐκείνην ἔν τῷ γλῶσσι ὡς ἔω αὐτῆς δυνεργηθεὶς ἔσπεφε. τῷ ὃ ἡ Τύχη ἐπιστάσα, φησὶν, ὦ ἔτθ, ἢ τῇ γῆ τὰ ἐμοὶ δῶρα ἀποστανάλητης, ἀπὸς ἐγός

ζώ σοι δέδωκα πλῆσι-
σσαι σε βελομήνη; εἰ γὰρ
ὁ κρηρὸς μετὰ βάλοι, καὶ
πρὸς ἑτέρας χεῖρας ἴξ-
θισόν τ' ἄχρυστον ἔλθοι,
οἶδ' ὅτι τῶν καὶ αὐτὰ με-
τὴν τὸ χλω μέμψῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τ' ἀεργέτω ἐπι-
γνώσκῃν, καὶ τὰ τῶν χεί-
ρας ἀποδιδόναι.

Οδοιπόροι.

ΔΥΟ τινες καὶ τ'
αὐτῶν ὠδοιπό-
ροι, καὶ πατέρες πέλε-
κω δὴρῶντες, ἄτερος ὁ
μὴ δὴρῶν παρῶναι αὐ-
τῶν μὴ λέγειν, εὐρηκα,
ἀλλ' εὐρήκαμεν. μετὰ μὲν
κρῶν ἢ ἐπελθόντων αὐ-
τοῖς τ' ἢ τ' πέλεκω ἀπο-
βέβληκῶτων, ὁ ἔχων αὐ-
τῶν διωκόμενος, πρὸς
τ' μὴ δὴρῶντα σωο-
δοιπόρον ἔλεγε, ἀπο-
λάλαμεν. ὁ δ' εἶπεν,
ἀπόλωλος λέγε, ὅτι
ἀπο

buis, quæ ego tibi de-
di ditatura te? nam si
tēpus immutetur, &
in alias manus hoc
tuum aurum veniat,
scio te tunc me For-
tunam accusaturum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oportere benefactorem
cognoscere, atque huic
gratiam referre.

VIATORES. 83

DVO quidam vnà
iter faciebāt, &
cū alter securim re-
perisset, alter qui nō
inuenit, admonebat
ipsum, ne diceret, in-
ueni: sed, inuenimus.
Sed paulò post, quū
aggrederētur ipsos q̄
securim perdiderāt,
habens ipsam, perse-
quentibus illis, ad eū
qui vnà iter faciebat,
dicebat, Periiim⁹. Hic
autē ait, Perij dic, nō
perii

periimus. Etenim & tūc cūm securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

RANAE. 84

DVæ ranæ vicinæ sibi erāt. Pascebantur autē, altera in profundo, & procul à via stagno: altera in via parū aquæ habēs. Verū quum quæ in stagno alteram admoneret, vt ad se migraret, vt tutiore cibo frueretur, illa nõ paruit, dicēs, Firmissima teneri huiusce loci consuetudine, quousq; obtigit currum prætereuntem ipsam confringere.

Α Ε

ἀπολώλαμν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸ πέλεκυν εὔρες, εὕρηκα ἔλεγες, ἔχου δὴρήκαμν.

Επιμύτιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν δὴτυχημάτων, ἔσθ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

ΔΥο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐχθρῶν. ἐνέμενον δὲ, ὃ καὶ εἰς ἐν βαθείᾳ καὶ πόρῳ τὸ ὄδῳ, λίμνη· ὃ δὲ ἐν ὄδῳ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ θάτερον παρανοουῶντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς αὐτὸ ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκείνου δὲ ἐπέειπε, λέγων, δύσασπαστάως ἔχῃν τὸ τὸ ὄδῳ συνθείας, ἕως δὲ συνέβῃ ἀμάξῃ παραλθῆσαι αὐτὸν συνθλάσει.

Επιμ

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς
φάλοις ἐπιχρῆντες,
φθαύσονται ἀποκλύμφοι
πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον
τραπέασθαι.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
homines quoque prava
aggredientes, citius mo-
ri quam mutantur in
melius.*

Μελιτῆργός.

Εἰς μελιτῆργεῖόν
τις εἰσελθὼν, τῷ κε-
κτημένῳ ἀπόντῳ, τὸ
κρηθὸν ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐ-
πανελθὼν, ἐπεδὴ τὰς
κυψέλας εἶδεν ἐρήμους
εἰσήκεν τὸ κρηθὸν αὐτῶν
διερδυνώμενον. αἱ δὲ
μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς
ἐπικνήκασα, ὡς κρη-
τέλαθον αὐτὸν, τῆς
κέντηθις ἔπαμον, καὶ τὰ
χεῖρτα διετίθειον. ὁ δὲ
πρὸς αὐτῶν, κήκισα
ἰζῶνα, τῷ μὲν κλέψασθαι
ὑμῶν τὰ κρηθὸν ἀπὸν
ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τῷ ἐπι-
μελέμενον ὑμῶν πλῆτ-
τετε;

APIARIUS. 85

IN mellarium in-
gressus quidā do-
mino absente, fauū
abstulit. Hic autem
reuersus, vt alueolos
vidit inanes, stans
quod in his erat per-
scrutabatur. Apes au-
tem è pastu redeun-
tes, vt deprehende-
runt ipsum, aculeis
percutiebant, pess-
imèq; tractabāt. Hic
autem ad eas, ὁ pes-
simæ animantes, fu-
ratum vestros fauos
illesum dimifistis, me
verò fatagentem ve-
stri percutitis?

Επιμ

AF

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

ALCEDO. 86

ALcedo avis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes cauentem, in scopulis maritimis nidum ædificare. Ceterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à vehementi concitatum vento eleuari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reuersa, re cognita, ait, Me miseram, quæ

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι τῶν αἰθρώπων ἕνεσ δὲ ἀγνοοῦν τὰς ἐχθρὰς μὴ φυλαττόμενοι, τὰς φίλους ὡς ἐπιβόλους ἀποθουῶται.

Αλκυών.

Aλκυών ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, αἰεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. (Ζώτιον λέγουσι τὸν αἰθρώπων θήρας φυλαττόμενον, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοτιοποιεῖσθαι. Ἐδὴ ποτε τίκτην μέλιθσα, ἐνεοτιοποιήσασθαι. ἐξελεύσθαι δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νεμῶν, σενέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρα κυματωθεῖσαν. πνύμεθαι, ὑπεραρθῶναι τὴν θαλάσσαν, καὶ ζώτιον ἐπικλύσασθαι, τὰς νεοτῆρας διαφθεῖραι. ἢ δ' ἐπαυελεθεῖσαι καὶ γνῶσαι τὸ πρῶτον, εἶπε, δὲ λάβρα ἔρωγε.

ζε, ἢ ἕως τὴν γλῶσσαν ἐπι-
βελον φυλατῆρμή,
ἐπὶ ταύτῃ κατέφυ-
γεν, ἢ μοι πολλὰ γέ-
γεν ἀπιστότερα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τὰ ἀνθρώπων ἔνιοι
τὰς ἐχθρὰς φυλατῆρε-
νοι, λαυθαύεσι πολλῶν
χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν
φίλοις ἐμπέτοντες.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἐν ἑνὶ πο-
ταμῷ ἠλίσειεν. δε-
κτείνας δὲ τὰ δίκτυα,
καὶ τὸ ρεῦμα πειλα-
βῶν, ἐκατέρωθεν καλῶ-
δῶ περισδήσας λίθον,
τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως
οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀ-
παραφυλάκτως τοῖς
βράχοις ἐμπέσωσι. τὸ δὲ
πρὸς τὸ ἔργον οἰκόντων
τῶν θεασάμενος τῆτο
ποιῆντα, ἐμέμφετο ὡς
τὸ ποταμὸν θελῆντα, καὶ
διεδῆς ὕδωρ μὴ συλχω-
ρῆν

quæ terram vt infi-
diatricem cauens, ad
hoc confugi, quod
mihi longè est infi-
dius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
homines etiam quos-
dam ab inimicis cauens-
do, ignaros in multo
grauiores inimicis ami-
cis incidere.

PISCATOR. 87

Piscator in fluuio
quodam piscaba-
tur. extēsis autē reti-
bus, & fluxu compre-
henso, vtrinq̄ funi
alligato lapide, aquā
verberabat, vt pisces
fugientes incautè in
retia inciderent. Cū
quidam verò ex iis
qui circa locū habi-
tabāt, id facere vide-
ret, increpabat quod
fluuium turbaret, &
clarā aquā non sine-
ret

ret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maximè questum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

SIMIUS ET
Delphis. 88

MORIS quū esset nauigātib⁹ Melitēses catulos & Simios adducere in solamen nauigationis, nauigās quidā habebat secū & Simiū. Cū autē peruenissent ad Suniū Atticę promōtoriiū, tēpestatē vehementem fieri contingit. Naui autē eueria, & omnibus enantibus, natabat & Simius.

ῥέντα πίνην. καὶ ὅς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτις ὁ ποταμὸς ταράττει, ἐμὲ δεήσει λιμώτιοντα ἀποθανεῖν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰς πόλεων οἱ δημοκωροὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τοῖς πατρίδας εἰς στάσιν ἀεπάγωσιν.

Πίθηκος καὶ Δελφίς.

ΕΘΟΣ ὄντος τοῖς πλείεσι Μελιταῖα κυνίδα καὶ Πίθηκος ἐπάγαγε πρὸς παραμυθίαν τὸ πλεόν, πλείων τις εἶχε σωὴ ἑαυτῷ καὶ Πίθηκον. γηνομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σένιον τὸ τῆς Ἀπικῆς ἀκρατήριον, χιμῶνα σφοδρὸν σωέθη γῆρας. τὸ δὲ νεὸς θεωραπέσις, ἐπαίτων ἀκαθλυμβάντων, ἐνήχετο καὶ ὁ Πίθ

Πίθηκος. Δελφίς δ' ἔ-
 τις αὐτὸν θεασάμενος,
 καὶ αὐτῷ ἄνθρωπον εἶναι ὑπο-
 λαβῶν, ἀπελθὼν ἀνείχε-
 δ' ἀνομιζῶν ἐπὶ τῷ
 χερσὶν. ὡς ἡ κτ' τ' Περ-
 ραῖα ἐχθρὸς τ' Ἄθη-
 ναίων ἐπίνον, ἐπω-
 θανέτω τ' Πιδικῶν, εἰ τὸ
 γινώσκ' ἐστὶν Ἀθηναῖος.
 τ' ἡ εἰπόντος, καὶ λαμ-
 περῶν ἐνταῦθα τετυχέ-
 ναι γυνέων, ἐπαυήρετο,
 εἰ καὶ τ' Περραῖα ἐπίστα-
 ται. ὑπολαβῶν ἡ ὁ Πί-
 θηκος πρὸς αὐτῷ ἄνθρωπον
 αὐτὸν λέγει, ἔφη, ἔμα-
 λα φίλον εἶναι αὐτῷ
 ἔσωθήτη. ἔ. ὁ Δελφίς
 ἐπὶ τούτῳ ψεύδ' ἀ-
 γανακτήσας, βαπτίζων
 αὐτὸν ἀπέκτελεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐ-
 θρας, οἱ τῷ ἀλήθειαν
 οὐκ εἰδότες, ἀπατῶν
 νομίζουσιν.

Μῦθος.

Simius. Delphis autē
 aliquis ipsum cōspi-
 catus, & hominē esse
 ratus, digressus su-
 stinebat ad terrā per-
 ferens. Ut verō in
 Piræo fuit Athenien-
 sium nauali, roga-
 uit Simium, an gene-
 re esset Atheniensis.
 Quum autē hic di-
 ceret, & claris ibi es-
 se parentibus, roga-
 uit, an & Piræū nos-
 set. Ratus autem Si-
 mius de homine eū
 dicere, ait, & val-
 de amicum esse ei, &
 familiarem. Et Del-
 phis tanto mēdacio
 indignatus, submer-
 gens ipsum occidit.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros qui
 veritatem ignorantes,
 decipiendum esse existi-
 mant.

P

MVS

MUSCAE. 89

IN cella quadã mel-
le effuso, Muscæ ad-
uolâtes comedebãt.
Implicitis autẽ carũ
pedibus, euolare nõ
pöterant. Cũ verò
suffocarentur, dice-
bant, Miserae nos,
quia ob modicum ci-
bum perimus.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
multis gulam multorum
malorum esse causam.*

MERCVRIVS ET
Statuarius. 90

Mercurius scire
volens quanti
apud homines esset,
iuit in Statuarij do-
mũ, trãformatus in
hominẽ, & visa sta-
tua Iouis, rogabat,
quãti quis ipsam e-
mere posset. Hic au-
tẽ cũ dixisset: drach-
ma,

Μῦαι.

EN τινι ταμείῳ μέ-
λιτ' ἐκχυθέντες,
Μῦαι πρῶτα τῶσσι κα-
θήδιον. ἐμπαχύντων ἔ-
στ' ποδῶν αὐτῶν, αὐα-
πτῶσαι σὸν εἶχον. ἀπο-
πνιγόμεναι δ' ἔλεγον,
ἄθλια ἡμεῖς, ὅτι ἀφ' ἡ-
βραχῆαν βρῶσιν ἀποκ-
λύμεθα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοῖς ἢ λιχνεία πολ-
λῶν κακῶν αἰτία γίνετ'

Ερμῆς καὶ Ἀγαλμα-
τοποιός.

Eρμῆς γινῶναι βε-
λόμενος ἐν τινι τε-
μῆ παρ' ἀνθρώποις ἐ-
στίν, ἤκεν εἰς Ἀγαλμα-
τοποιεῖν, ἑαυτὸν εἰσάσας
ἀνθρώπων, καὶ θεασά-
μενος ἄγαλμα τῷ Δι-
ῶς, ἠρώτα, πόσος τις
αὐτὸ πρῆλαθ' ἰδύατ'.
τῷ ἔειπόντες, δραχμῆς,
γελ

μελάσας, πόσῃ τῇ Ἡ
 ρας ἔφη. εἰπόντῃ δὲ
 πλείοντῃ· ἰδὼν καὶ τὸ
 ἑαυτῆ ἀγαλμα, καὶ νο-
 μίσας ὡς ἐπεδὴ ἀγγελ-
 λός ἐστι Θεῶν καὶ κερ-
 δῶντῃ, πολὺ αὐτῆ
 παρὰ τοῖς ἀνθρώποις
 εἶναι τὸ λόγον, ἤρεθ πε-
 ρὲ αὐτῆ. ὁ δὲ Ἀγαλ-
 μαθεποιός ἔφη, ἑαὐτῆ
 τῆς ἀνήσει, καὶ τῆτον
 παροθήκην σοὶ δίδωμι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθῃ παρὰ αὐ-
 θρα κενόδοξον, ἔδεμιᾶ
 παρὰ ἄλλοις ὄντα ἱμεῖ.

Ερμῆς ἔ Τφρε-
 σίας.

Ερμῆς βελόμηντῃ
 πλὴν Τφρεσίῃ μαν-
 ἱκλὴν εἰ ἀληθής ἐστι γνῶ-
 ναι, κλέψας τῆς αὐτῆ
 βῆς ἐξ ἀγροικίας, ἤκεν
 ὡς αὐτὸν εἰς ἄστὺ ὀμοι-
 ωθεῖς ἀνθρώπων, καὶ
 παρὰ αὐτῆ κατήχθη. τῇ
 δὲ τῇ βοῶν ἀπολείας ἀλ-

μελ

ma, risit, & quanti Iu-
 nonis, ait. cū dixif-
 set, pluris: visa & sua
 ipsius statua, ac opi-
 natus cū nuncius
 sit Deorum & Iucro-
 sus, maximam de se
 apud homines habe-
 ri rationem, rogauit
 de se. Statuarius ve-
 rō ait, Si hasce eme-
 ris, & hanc tibi addi-
 tamentum do.

AFFABVLATIO.

*Fabula in virum glo-
 riosum, qui nullius apud
 alios est pretij.*

MERCVRIVS
 & Tiresias. 91

Mercurius volēs
 Tiresiæ vatici-
 nium an verum esset
 cognoscere, furatus
 ipsius boues ex rure,
 venit ad ipsum in vr-
 bē similis factus ho-
 mini, & ad ipsum di-
 uertit. Boū autē amiff-

p 2

sione

hone renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiuit, augurium aliquod de fure confideraturus, & huic iubet dicere sibi, quamnam auem viderit. Mercurius autem primùm vidisse Aquilam à sinistris ad dexteram volantem, dixit. Hic nõ ad se eam attinere quũ dixisset, secundò Cornicem super arbore quadam sedente n vidit, & modò superius aspiciẽtem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is, re cognita, inquit, Sed hæc Cornix iurat & cælum & terram, si tu velis, meas me recepturum boues.

AFFABVLATIO.

Νοο ἑρμῶνε ντι quis-
pam poteris aduersus
νινηπ

μελθείσης τῷ Τίρεσίᾳ,
ἐκεῖνθ παραλαβὼν
τὸ Ἑρμῶν ἐξήλθεν, οἰωνόν
ἵνα πρὸς τὴν κλέπτει
σκεψόμεθ, ἐ τῷ
παρῶν φράζειν αὐ-
τῷ, ὅν ἵνα αὐτὸ ὄρνι-
θων θεάση. ὁ ἰ Ἑρμῆς
τὸ μὲν πρῶτον θεασάμε-
νθ Ἀετὸν ἐξ ἀριστερῶν
ἐπὶ τὰ δεξιὰ διπλά-
μιμον, ἔφρασε. τὸ ἰ φη-
σαντθ μὴ πρὸς αὐ-
τὸς εἶνα ἵεσθ, ἐκ δὲ
τέρθ Κορώνῳ εἶδεν ἐ-
πὶ ἑνθ δένδρῳ καθη-
μίῳ, ἐ ποτὲ μὲν ἀνω
βλέπεσαν, ποτὲ ἰ πρὸς
τῷ γῆν κατακύπτει-
σαν, καὶ τῷ μαύτῃ φρά-
ζει. καὶ ὅς ἰσοτυχῶν εἶ-
πεν, ἀλλ' αὐτῆγε ἡ Κο-
ρώνη δόμενθ ἴον τε ἔ-
ρανον καὶ τῷ γῆν, ὡς
εἰαὶ σὺ θέλης, τοῖς ἐμοῖς
ἀπολήφομαι βῆς.

Επιμύθιον.

Τῷ τῷ λόγῳ καὶ
σαῖθ αὐτὸς πρὸς αὐ-
δρα

δρα κλέπτω.

virum furacem.

Κυνες.

ΕΧων τις δύο Κύν-
νας, τ̄ μ̄ ἕτερον θη-
ροῦν ἐδίδαξε, τ̄ ἵλοι-
πόν οἰκοφυλακεῖν. καὶ
δὴ εἰ ποτε ὁ θηροῦ-
κὸς ἤγροῦε, καὶ ὁ οἰ-
κῶς συμμετεῖχεν αὐ-
τῷ τ̄ θοίνης. ἀσωνακτεῖν
τῷ ἵθι θηροῦκῷ,
καὶ κείνον ὀνειδίζοντῷ,
εἰ γε αὐτὸς μ̄ καὶ ἑ-
κάστῳ μοχθεῖ, ἐκεί-
νος ἵ μὴδ' ἐν πονῶν τῷ
αὐτῷ τρέφει πόνους,
ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε,
μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τ̄ δεσπό-
τῳ μέμφε, ὅς ἔπο-
νεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλ-
λὰ πόνους ἀλλοτρίους
ἐδίδειν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθῷ δηλοῖ, ὅτι
ἔτ' νέων οἱ μὴδ' ἐπι-
στάμφοι, ἔμεμπτοί εἰ-
σιν, ὅταν αὐτὸς οἱ γο-
νεῖς ἔτις ἀγάγῃσιν.

Ἀνὴρ

CANES. 92

HAbens quidam
duos Canes, al-
terū venari docuit, al-
terū domum feruare.
Cæterū si quādo ve-
naticus caperet ali-
quid, & domus cu-
stos particeps vnā cū
eo dapis erat. & grege-
rēte autē venatico, &
illi obiiciente, quòd
ipse quotidie labo-
raret, ille nihil labo-
rans suis nutritur
laboribus, respondēs
ipse ait, Non me, sed
herum reprehende,
qui non laborare me
docuit, sed labores
alienos comesse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
adolescentes qui nihil
sciunt, haud esse repre-
hendendos, quū eos pa-
rentes sic educauerint.

P 3

MAR

HAbens quidam
uxorem, quæ
domesticis omnibus
inimica erat, voluit
scire an etiam erga
paternos domesti-
cos ita afficeretur:
quapropter cum ra-
tionabili pretextu ad
suum ipsam misit pa-
trē. Paucis verò post
diebus ea reuerſa, ro-
gavit quomodo er-
ga illos habuisset.
Hæc verò cum dixif-
ſet, bubulci & pasto-
res me suspectabant,
ad eā ait, Sed ô vxor,
ſi eos odisti, qui ma-
nè greges agunt, ſe-
rò autem reuertun-
tur, quid sperare o-
portet in iis, quibus
cum toto conuerſa-
ris die?

Eχων τις γυναῖκα,
πρὸς τὰς κατ' οἴ-
κον ἀπάντας ἀπεχθῶς
ἔχουσαν, ἠθέληθη γινῶ-
ναι εἰ καὶ πρὸς τὰς πα-
τρῆας οἰκέτας ἔτω δι-
άκη. διὸ δὴ καὶ μετ'
ἀλόγῃ προφάσεως
πρὸς τὴν αὐτῆς αὐτῶν
ἀποστέλλει πατέρα. με-
τ' ὀλίγας ἡμέρας ἐ-
πανελθούσης αὐτῆς, ἐ-
πιρωθαιέθῃ, πῶς πρὸς
τὰς ἐκεῖ διεγλύεθ. τῇ
φαιδρίας, ὡς οἱ βυβού-
λοι καὶ οἱ ποιμένες με-
τεβλέποντο, πρὸς αὐ-
τὴν ἔφη, ἀλλ' ὦ γυναῖκα,
εἰ τέτοις ἀπεχθαίνῃ, οἱ
ὄρετρα μὲν τὰς ποιμένας
ἐξελαύνουσιν, ὅψε δ' εἰ-
σίσαι, τί γὰρ πρὸς ἀ-
κῆν πρὸς τέτων, οἷς
πάντων συνδιέτερες
τῶν ἡμερῶν;

Επικύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι πολλάκις ἐκ τῶν μικ-
ρῶν τὰ μεγάλα, καὶ ἐκ
τῶν ἀεθδῆλων τὰ ἀδη-
λα γνωρίζε).

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
sic saepe ex paruis ma-
gna & ex manifestis
incerta cognosci.

Εἰφὸς καὶ Λύ-
κος.

Εἰφὸς ὑπερήσασα
τῷ ποιμένῃ, ὑπὸ
Λύκου κατεδιώκετο. ἐπι-
σραφεῖσα ἰὼν πρὸς αὐ-
τὸν, εἶπεν, ὦ Λύκε, ἐπεὶ
πέπρωμα ὅτι σὸν βρῶ-
μα γνήσιον, ἵνα μὴ
ἀηδῶς ἀποθάνω, αὐλή-
σον πρῶτον ὅπως ὀρ-
γήσωμαι. Ἐπὶ τῷ Λύκῳ αὐ-
λῶντος, καὶ τῷ Εἰφῷ
ὀρχημῆντος, οἱ κύνες
ἀκόντες τῷ Λύκῳ ἐ-
δίωκον. ὁ δὲ ἀποσρα-
φεὶς τῷ Εἰφῷ φησὶ,
δικαίως ταῦτά μοι γί-
νε). ἔδδ' γάρ με μάγνη-
ρον ὄντα, αὐλητῶν μὴ
μιμῆσαι.

HOEDVS ET

Lupus. 94

HOedus dereli-
ctus à grege
persequēte Lupo, cō-
uersus ad eum, dixit,
ô Lupo, quonia cre-
do me tuum cibum
futurum, ne iniucun-
dè moriar, cane tibia
primùm vt saltē. Lu-
po autē canente ti-
bia, atq; Hædo saltā-
te, canes cūm audi-
uissent, Lupū perse-
cuti sunt. hic conuer-
sus Hædo inquit, Me-
ritò hæc mihi fiunt.
oportebat enim me
cocus cūm sim, tibi-
cinem non agere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quae vero aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

CANCER ET

Vulpes. 95

Cancer è mari cum ascēdisset, in loco quodam pascebatur. Vulpes vero esuriēs, vt conspexit, accessit: ac eū rapuit. Ille deuorandus, ait, Sed ego iusta patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homines etiam, qui proprijs derelictis exercitijs, ea quae nihil conueniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Cith

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τ' ἢ μὲν πρὸς ἅ πεφύκασιν ἀμελεῖντες, τὰ ἕτερον ἐπιτηδύειν πέρωμοι, δυστυχίας περιπίπτουσιν.

Καρκίνος ἢ Αλώπηξ.

Καρκίνος ἀπὸ θαλάσσης αἰαβάς, ἐπὶ τινος εἰήμεθ ἕπεσ. Αλώπηξ λιμώτισσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθῆσα αἰέλαβεν αὐτόν. ὁ ἕ μέλων καλαβιδρώσεως, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δίνωμα πέπονθα, ὅς θαλάττιος ἂν, χερσῶν ἢ ἐβελήθην γμείω.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τ' αἰθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καλελιπόντες ἐπιτηδύειν, καὶ τῖς μηδὲν προσήκασιν ἐπιχεῖντες, εἰκότως δυσχεῖσιν.

Κιθ

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφύης
 ἐν οἴκῳ κεκονια-
 μύῳ σιωπῆτος ἄδων,
 καὶ ἀντηχέσης αὐτῷ
 τῷ φωνῆς, ᾧ ἦθη σφό-
 δρα εὐφώνῳ εἶναι.
 καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ
 τῷ τῷ, ἔγνω δεῖν καὶ
 θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπι-
 δοῦναι. ἀφικόμενος
 εἰς ἐπιδείξασθαι, ἔκα-
 κῶς ἄδων πάνυ λίθοις
 αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπή-
 λασαν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἔτι καὶ τῶν ῥητόρων ἐνίοι
 ἐν ταῖς σχολαῖς δοκῶν-
 τες εἶναι ἕνεκεν, ὅταν ἐ-
 πὶ ταῖς πολιτείαις ἀφί-
 κων, ἔδειξεν ἄξιοι εἶσι.

Κλέπτης.

Κλέπται εἰς ἕνα
 εἰσελθόντες οἰκί-
 ας, ἔδειξεν εὐρον, ὅτι μὴ
 ἄλεκτρούονα, καὶ τῶν
 λαβ

Citharædus. 96

Citharædus rudis
 in domo calce
 incrustata, ut solebat,
 canens, & cōtra à re-
 sonante ipsi voce, pu-
 tabat valde canorus
 esse. itaq; ob id ela-
 tus cogitavit et
 theatro sese cōmitte-
 re oportere. Profectus
 verò ad se ostēdēdū,
 quū malè admodū ca-
 neret, lapidibus ipsum
 explosum abegerūt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
sic ex rhetoribus quos-
dam qui in scholis vi-
dentur esse aliqui, cum
ad res publicas se conse-
runt, nullius pretij esse.

FVRES. 97

FVres in domum
 quandam ingres-
 si, nihil inuenerunt
 nisi gallum, atq; hoc
 capto

capto abierunt. Hic ab eis occidēdus rogabat, vt se dimitterent, dicens, vtilem esse hominibus, vt qui noctu eos ad opera excitet. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tantò magis occidimus. illos enim excitando, furari nos non finis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ea maximè prauis esse aduersa, quæ bonis sunt beneficia.

CORNIX ET
Coruus. 98

Cornix Coruo cinuidens, quòd is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idq; crederetur vti futura prædicēs, conspicata viatores quosdā prætereū-
τες,

λαβόντες ἀπήσαν. ὃ ἢ μέλιων ὑπ' αὐτῶν θύεσθ, ἔδειξ, ὡς αὐτῶν ἀπολύσει, λέγων, χρήσιμῳ εἶναι τοῖς αἰθρώποις, νυκτὸς αὐτὸς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ ἢ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τὸτό σε μᾶλλον θύομεν. ἐκείνης γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ὑμᾶς ὄσκησας.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλαῖς ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιῶν, ἀλλοῖς χρηστοῖς ἐστὶν δὲ ἐργατήματα.

Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα Κόρακι, τὸ ἐπὶ δὲ οἰωνῶν τοῖς αἰθρώποις μαντεύεσθ, καὶ διὰ τὸ μαρτυρεῖν ὡς περὶ λέγων τὸ μέλιον, θεασαμένη Ἰνᾶς ὁδοιπόρου πα-
ες

θιόνους, ἦκεν ἐπὶ τὸ δέν-
δρον, καὶ εὖσα, μεγά-
λως ἔκραξεν. τῶν δὲ
πρὸς τὴν φωνὴν ἐπι-
στροφέντων, καὶ κατα-
πλαγῆτων, ἑπιτυχῶν
πρὸς ἑαυτὴν, ἀπίωμεν ὡς ἔ-
στι, Κορώνη γάρ ἐστιν ἢ
τις κέκραγε, καὶ οἰωνο-
σμὸν σοὶ ἔχει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
τοῖς κρείττωσιν ἀμιχλώ-
μηροι, πρὸς τὴν ἴσων
μὴ ἐφηκέαδ, καὶ γέλω-
τα ὀφλισκαύουσι.

Κορώνη καὶ
Κύων.

Κορώνη Ἀθηνᾶ θυ-
γάτηρ, κυρία ἐπὶ ἐ-
στίασιν ἐνάλη. ὃ δὲ πρὸς
αὐτὴν ἔφη, τί μὲν τὴν
θεῶν θυσίας ἀναλίσκεις;
ἢ γὰρ Θεὸς ἔτι σε μι-
σεῖ, ὡς καὶ τὸ σκυρσό-
φον σοὶ οἰωνῶν τὴν πί-
στιν ἀειλεῖν. καὶ ἡ Κο-
ρώνη

tes, iuit super arborē
quandā, stansq; valde
crocitauit. Illis verò
ad vocē conuersis, &
stupefactis, re cogni-
ta quidā inquit, Ab-
eamus heus vos, Cor-
nix enim est que cro-
citauit, & augurium
non habet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eodē modo et homines
cum praestantioribus cer-
tates, praeterquam quod
nō ad aequa perueniunt,
risu quoq; dignos esse.

CORNIX ET
Canis. 99

Cornix Minerue
sacrificans, eanē
inuitauit ad epulas.
ille verò ad eā dixit,
Quid frustra sacri-
ficia absumis? Dea enī
adeò te odit, vt ex pe-
culiaribus quoq; tibi
auguriis fidē sustule-
rit.

rit. Cui Cornix, Ob
id magis ei sacrifico,
vt recōcilietur mihi.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
plerosq; ob lucrum non
vereri inimicos benefi-
cis prosequi.*

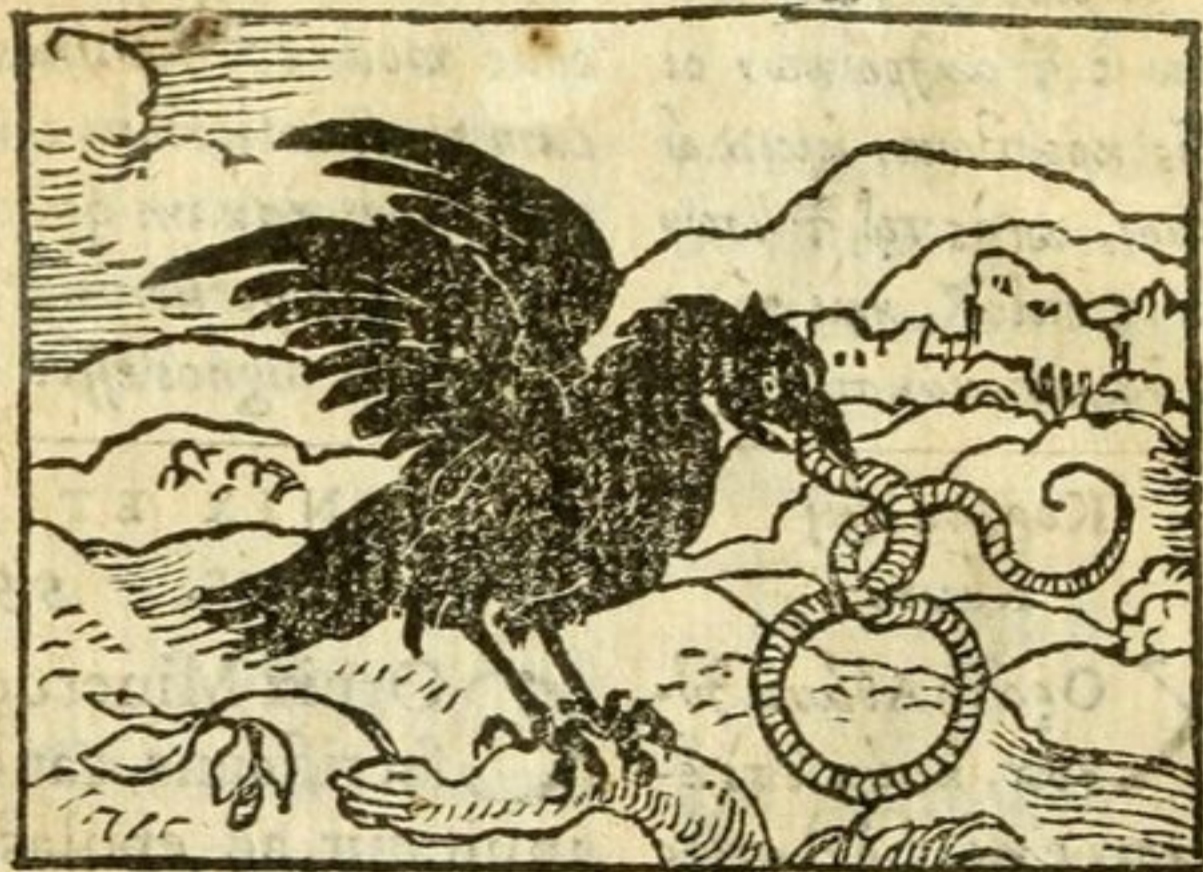
ρώνη πρὸς αὐτὸν, ἀφ'
τῆς μάκλον αὐτῆς θύω,
ἵνα ἀλλάξῃ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ ἀφ' κέρδους
τὰς ἐχθρὰς διεργατεῖν
δοκιοῦσιν.

CORVVS ET
Serpens. 100

Κόραξ καὶ
Ὄφεις.

COruus cibi indi-
gens vt Serpen-
tē in aprico quodā lo-
co dormientē vidit,
hūc deuolādo rapuit.
Hic cū ad se venisset,
atque

Κοραξ τροφῆς ἀ-
πορῶν, ὡς κρατεῖ-
δεν ἐν τινι δὴλίῳ τό-
πῳ ὄφιν κριμάμνον.
τὸν καταπλάσσει ἡρπι-
σε. ὅτε ἐπιστραφέντι,

καὶ δεικνύτω αὐτὸν,
ἀποθνήσκην μέλων εἴ-
ρηκε, δείλαιτο ἔγωγε,
ὅς τοιούτων εὖρον ἔρμα-
ον, ἐξ ἧς ἐ δ' ἀπάλλυμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς αὐ-
δορα ἀφ' ἡσιπυρῶν εὐ-
ρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κιν-
δυνύσαντα.

Κολοῖος καὶ ἡλώε-
σεραί.

ΚΟΛΟΙΟΣ ἔν τινι Πε-
ρισερῶνι Περισε-
ραῖς ἰδὼν καλῶς τρε-
φομένης, λευκάνας ἐ-
αυτὸν ἤλθεν, ὡς ἐ αὐ-
τὸς τ' αὐτῆς διαίτης
μετ' ἀληψόμενος. αἱ ἣ
μέχρι μὲ ἠσόχαζεν, οἷο
μῦθα Περισερῶν αὐ-
τὸν εἶναι, προσίεντο. ἐ-
πεὶ δὲ ποτε ἐκλαθό-
μυτο ἐφ' ἡγεῖσθε, τη-
νικαῦτοι τινὲς αὐτῆς γινῆ-
σαι φύσιν, ἐξήλαπεν
παύσασα, καὶ ὅς ἀποτυ-
χῶν τ' ἐνθάδε τροφῆς
ἐπ

atq; momordisset ip-
sum, Coruus moritu-
rus dixit, Me miserū,
qui tale reperi lucrū,
ex quo etiam pereo.

AFFABVLATIO.

*Fabula in vitam quā
ob thesaurorum inuen-
tionem de salute peri-
clitatus sit.*

MONEDVLA ET
Columba. IOI

MOnedula in Co-
lumbario quo-
dam Columbis visis
bene nutritis, deal-
bavit sese, iuitq; vt &
ipsa eodem cibo im-
pertiretur. Hæ verò,
donec tacebat: rata
eam esse Colum-
bam, admiserunt.
Sed cū aliquando
oblita vocem emi-
sisset, tunc eius co-
gnita natura, expu-
lerunt percutiendo,
eaque priuata eo ci-
bo

bo rediit ad Monedulas rursū. Et illæ ob colorem cū ipsam non nossent, à suo cibo abegerun, vt duorum appetens, neutro fortiretur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere et nos nostris contentos esse, considerantes habendi cupiditatē præterquā quòd nihil iuuat, auferre sepe et quæ adsunt bona.

Monedula. 102

MOnedulā quū quis cepisset, & pedē alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferendo victum inter homines, vbi parūper libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidū se contulit. Circumuoluto verò ramis vinculo, euol

ἐπαυῆκε πρὸς τὰς Κολοίους πάλιν. κακῆνοι δ' αὖ τὸ χρωμα αὐτῶν ὅσκι ἐπιγνόντες, τ' μεθ' αὐτῶν διαίτης ἀπέειξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκείᾳ, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τὸ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαρεῖ καὶ τὰ προσήκοντα πολλάκις.

Κολοίος.

ΚΟλοῖον τις συλλαβῶν, καὶ δήσας αὐτῆ τὸ πόδα λίνω, τῷ ἑαυτῆ παρέδωκε παῖδι. ὃ δ' ἢ μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' αὐτῶν διαίταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγῶν ἢ κιν εἰς τὴν ἑαυτῆ καλλιᾶ. πρὸς τὴν φωνὴν δ' ἢ τὸ δεσμῶ τοῖς κλάδοις ἀπο

ἀποπτήναι μὴ δυνά-
μῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθνή-
σκῃν ἐμίλλε, πρὸς ἑαυ-
τὸν ἔφη, δέιλαι ἐγω-
γε, ὅς τινι πρὸς ἀνθρώ-
ποις μὴ ὑπομείνας δὲ
λείαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν
τὴ ζωῆς σερήσας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων
κινδύων ἑαυτὰς βε-
λάωροι ῥύσασθαι, εἰς μεί-
ζους περιπίπτουσιν.

Ερμῆς.

Ζὸς Ἑρμῆν πρὸς
σέταξε πᾶσι τοῖς
τεχνίταις ψύδος φάρ-
μακον ἐγχεῖν. ὃ ἢ τρίτο
τρίψας, καὶ μέτρον
ποιεῖσας, ἴσον ἐκείνῳ
ἐνέχεεν. ἐπεὶ ἢ μόνον
ἔσχυτέως ὑπολάβρῃεν
τῷ, πολὺ κατελέλη-
πτο φάρμακον, ὅλλω
λαβὼν τινὲς ἡλείαν ἐνέ-
χεεν αὐτῷ. καὶ τῆς
συνέβη τῆς τεχνίταις ἅ-
παν

euolare haudvalens,
quum moritura es-
set, secum loqueba-
tur, Me miseram,
quæ apud homines
non ferens feru- u-
tem, incautè me vita
priuavi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnunquam quosdam,
dum se à mediocribus
student periculis libera-
re, in maiora incidere.

Mercurius. 103

Iupiter Mercurio
iussit, vt artificibus
omnib⁹ mēdacij me-
dicamentū misceret.
Hic eo trito, & ad mē-
surā factō, æquabili-
ter singulis miscuit.
Quū verò solo reli-
cto sutore, multū su-
peresset medicamē-
ti, totū acceptū mor-
tariū ei miscuit. Atq;
hinc cōtiguit artifices
om

omneis mentiri, ma-
ximè verò omnium
futores.

AFFABVLATIO.

*Fabula in mendaces
artifices.*

I V P I T E R. 104

IVpiter formatis ho-
minibus, omneis
illis affectus indidit,
solū indere pudorem
oblitus est. Qua-
propter non habens
vndenam ipsum in-
troduceret, per turbā
ingredi eum iussit.
Hic verò primū con-
tradicebat, quòd in-
digna ferret. Vehe-
mentius verò eo in-
stante, ait, Sed ego sa-
nè his ingredior pa-
ctis, si amor non in-
grediatur: si ingre-
diatur, ipse exibo
quamprimum. Ex
hoc profectò euenit
omnia scorta inue-
recua

παντας ψύδεται, μεί-
λισται ἢ πάντων τὰς
σκυτέας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ψυ-
δολόγους τεχνίτας.

Ζεύς.

Ζεύς πλάσας τὰς
ἀνθρώπους, τὰς μὲν
ἄλλας ἀφ' ἑσῆς αὐ-
τοῖς ἐπέθηκε, μόνῳ δ'
ἐπιθεῖναι τὴν ἀρχαίῳ
ἐπαλάθετο. διὸ καὶ μὴ
ἔχων πόθεν αὐτῷ
εἰσαγάγει, ἀφ' οὗ
χλα αὐτῷ εἰσελθεῖν
ἐκέλευσεν. ἢ ἢ τὸ μὲν
πρῶτον αὐτέλεστο ἀ-
ναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ ἢ
σφόδρα αὐτῇ ἐπέκειτο,
ἔφη, ἀλλ' ἐγωγε ἐπὶ
ταύταις εἰσερχομαι
ταῖς ὀρθολογίαις, ὡς
αὐτὸς μὴ εἰσέλθῃ· αὐ-
τὸς εἰσέλθῃ, αὐτῇ ἐξε-
λεύσομαι παραυτίκα.
ἀπὸ δὲ τῆς συνέβη
πάντας πόρνας ἀναί-
χου

αἰνῶντες εἶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὸς ὑπὸ ἔρωτος κρατε-
ροῦς, ἀναγκαστὸς
εἶναι συμβαίνει.

Ζεύς.

Ζεὺς γάρ τις τε-
λαῶν, πάντα τὰ
ζῶα εἰσία. μόνος ἦ τῆ
Χελώνης ὑπερησάσης,
ἀπορῶν τὴν αἴλιαν
τῆ ὑπερήσεως, ἐπιπυθά-
νετο αὐτῆς, ἵνα γάρ-
ειν αὐτὴ ἐπὶ τῷ θεῷ
πνοῦν ἔπαρεχέσθαι. τῆ ἦ
εἰπέσης, οἶκος φίλος,
οἶκος ἄριστος, ἀγα-
νακτῆσας κατ' αὐτῆς,
κρατεδίκησε τὸ οἶκον
βαστάξασαν περιφέ-
ρειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰ-
ρήνται μάλλον λιτῶς
παρ' ἑαυτοῖς ζῶν, ἢ
παρ' ἄλλοις πολυτελεῶς
Λύ

secunda esse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
captos amore inuere-
cundos esse.

I V P I T E R. I O S

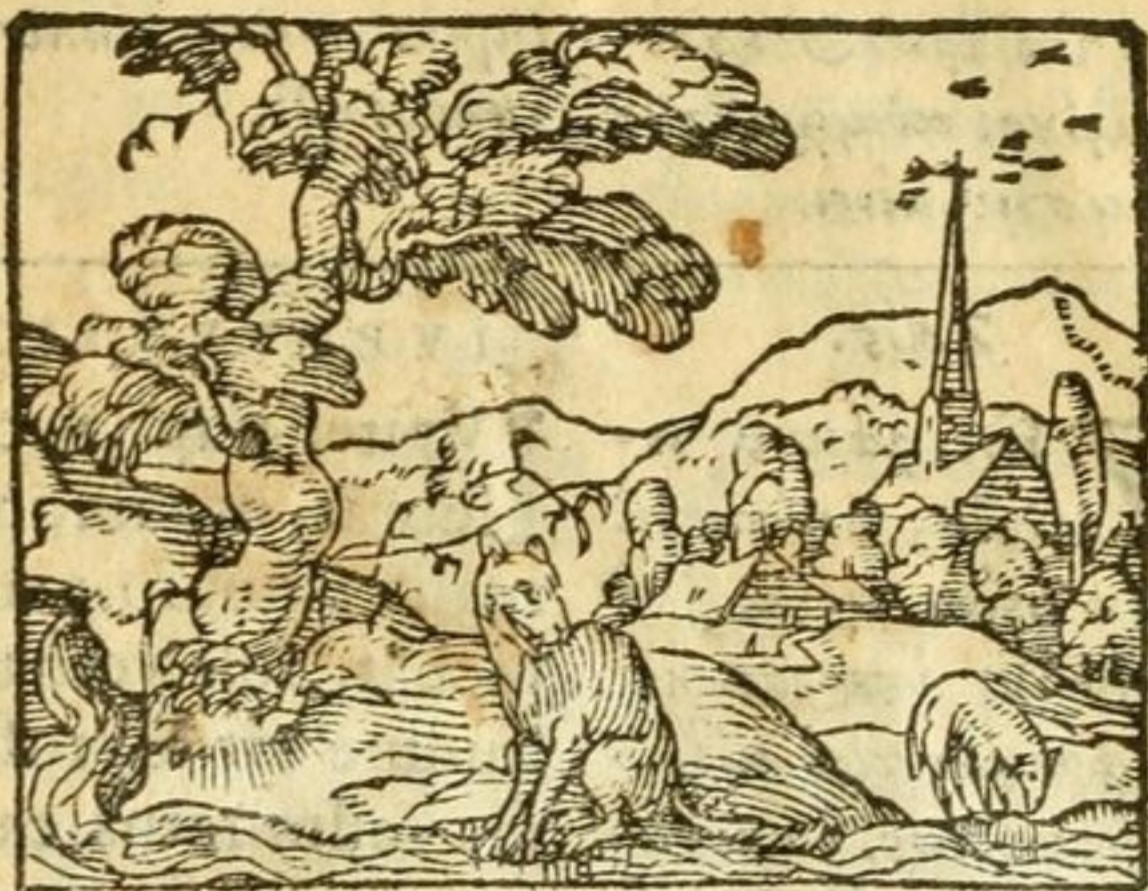
Iupiter nuptias ce-
lebrās, omnia ani-
malia cōuiuio exci-
piebāt. Sola verò te-
studine tardè profe-
cta, admiratus cau-
sam tarditatis, roga-
uit eā, quamobrem
ipsa ad conuiuium
nō accesserit. Quum
hæc dixisset, Domus
chara, domus opti-
ma, iratus ipsi, dam-
navit vt domum ba-
iulans circumferret.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
plerosque homines eli-
gere, parcè potius apud
se vivere, quàm apud
alios lautè.

LVPVS ET
Ouis. 106

Λύκος καὶ Πρό-
βατον.

LVpus à canibus
morsus, & male
affectus, abiectus ia-
cebat. Cibi verò in-
digens, visa Oue, ro-
gabat vt potum ex
præterfluente flumi-
ne sibi afferret. Si
enim tu mihi, inquit,
dederis potum, ego
cibū mihi ipsi inue-
niam. Illa, recogni-
ta, ait, Sed si ego po-
tū do tibi, tu & cibo
me

Λύκος ὑπὸ κυ-
νῶν δηχθεὶς, καὶ
κακῶς πάχων, ἐδέβλη-
το. τροφῆς ἢ ἀπορῶν,
ῥεασάμενος Πρόβα-
τον, ἐδέετο ποτὸν ἐκ τοῦ
παράρρεοντος αὐτῷ
ποταμοῦ κομίσει. εἰ γὰρ
σύ μοι, φησὶ, δώσης
ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐ-
μαυτῷ δώρησω. καὶ ἢ
ὑποτυχόν, ἔφη, ἀλλ'
ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδώ-
σω, σὺ καὶ τροφὴ μοι
ᾄ

χρήση.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρα κακῆρην, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρῶντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμῶντες Αετῆς παρεκάλουσι εἰς συμμαχίαν Αλώπεκας. αἱ δ' ἔφασαν, ἐβοηθήσεμεν αὐτοῖς, εἰ μὴ ἡδὲ μὲν τίνες ἐστέ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δημοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικῶντες, τ' ἐαυτῶν σωτηρίας καταφρονεῖσι.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τ' παλαιὸν αἰθρῶν ἦν. καὶ τῆ γεωργίᾳ ἀβουκῶς προσέχων, ἔτοῖς ἰσίοις ἤρχετο πόντοις, ἀλλὰ καὶ τὰς τ' γένων καὶ πρὸς ὑψηλῶν

me uteris.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

LEPORES. 107

LEpores olim beligerantes cū Aquilis, inuocarūt in auxiliū Vulpes. hæ autē dixerūt Vobis auxiliaremur nisi sciremus, qui vos estis, & cū quibus bellamini.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui cum prestantioribus certant, suam salutem contempnere.

FORMICA. 108

QVæ nūc Formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incubens, nō erat propriis laboribus cōtētus, sed & vicinorū fructus furripieb

piebat. Iupiter autē indignatus huius habēdi cupiditate, trāsmutavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verū quū mutasset formā, non & affectū mutavit. Nā hucusq; arua circumeundo, aliorū labores colligit, & sibi recondit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, natura prauos, etsi maximè speciem transmūtauerint, mores non mutare.

 VESPERTILIO
& Mustela. 109

Vespertilio in terrā cū cecidisset, à Mustela capta est, Et cū occidēda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicēte, non posse ipsam dimittere, quòd natura

εἶτο. ὁ ἦ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τέττι πλεονεξία, μετεμύρφωσεν αὐτὸν εἰς τὸν ζῶον, ὃ Μύρμηξ καλεῖται. ὁ ἦ πάλιν μωροφύλῳ ἀλλάξας, πάλιν ἀφείθεσιν ἔμετέβαλε, μέχρι γὰρ τῆς νυκτὸς ἀρῶσας πειρῶν, τὰς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, ἔἑωπὶ ἀποθησαυρίζει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσιν πονηροί, καὶ ταμάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τῶν τρόπων ἔμεταβάλλον.

 Νυκτερίς καὶ
Γαλή.

Νυκτερίς ἐπὶ γῆς πεσῶσα, ὑπὸ Γαλῆς στυγερῆ φθῆ, ἔμελλεσθαι ἀναγρεῖσθαι, καὶ σωτηρίας εἰδέετο. τῆ ἦ φαρμάκης, μὴ δυνάσθαι αὐτῷ ἀπολῦσαι, φύσιν γὰρ πᾶσι τοῖς ὄντιν

πτόωις πολεμείν, αὐτὴν ἔλεγον, ὅτι ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι. καὶ ἔτιως ἀφείθη. ὕστερον ἢ πάλιν πείσασα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συληθεῖσα Γαλιῆς, μὴ βρωθίῳμα ἐδίδετο. τὴν ἰεῖωσιν, ἀπασιν ἐχθραίνειν μύσιν, αὐτὴ μὴ Μῦς, ἀλλὰ Νυκτερίε ἐλεγον εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ἔτιω σωέθη δις αὐτὴν ἀλλαξάμεναι τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμεῖς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμύθην, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καίτοις συμμεταχρηματιζόμενοι πολλάκις τὴν κινδυνώουσαν ἐκφύλασιν.

Ὀδοιπόροι.

Ὀδοιπόροι κατὰ λῆνα ἀγχαλὸν ὀδύοντες, ἤλθον ἐπὶ λ-

106

volucris oibus inimica foret, ait, Non auē, sed murē esse: & sic dimissa est. Postremò autē cū iterū ceci disset, & ab alia capta Mustela, ne voraretur orabat. Hac autē dicēte, cūctis inimicā esse murib⁹, se nō Murē, sed Vespertilionem esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita euenit, bis mutato noīe, salutē consequutam fuisse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, neq; nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

VIA TORES. IIO

Viatores iuxta litus quoddā iter faciētes, venerunt in

q 3 spec

speculā quandā, & illic cōspicati farmēta
 pcul natātia, nauim
 esse magnā existima
 runt: quāobrē expe
 ctarūt tanquā appul
 sura ea esset. Cūm ve
 rò à vēto lata farmē
 ta propius forent, nō
 nauim amplius, sed
 scaphā videre vide
 bātur. Aduectis autē
 illis, quū farmēta esse
 vidissent, inter se di
 xerunt. Vt nos igitur
 frustra quod nihil
 est, expectabamus!

ΑΦΑΒΥΛΑΤΙΟ.

Fabula significat,
nonnullos homines, qui
ex improviso terribiles
esse videntur, cūm peri
culum feceris, nullius
esse pretij inueniri.

ΑΣΙΝΟΣ ΣΥΛ
 uestris. ΙΙΙ

A Sinus syluestris
 Afino viso do
 mest

να σκοπιά. κἀκεῖθεν
 θεασάμενοι φρύγανα
 πόρρωθεν ἐπιπλέοντα,
 ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠή
 θητων. διὸ δὴ προσέμε
 νον, ὡς μελέσσης αὐτῆς
 προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ ἃ
 ὑπὸ αὐέμου φερόμενα
 τὰ φρύγανα ἐχρύτερον
 ἐχρῆσθαι, σκέλη ναυῶ,
 ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν
 βλέπειν. ἐξενεχθέντα ἃ
 αὐτὰ, φρύγανα ὄντα
 ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους
 ἔφαταν, ὡς ἄρα μάλιστα
 ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν πρὸ
 σεδεχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τῶ ἀνθρώπων ἐνιοὶ ἐξ
 ἀπροόπτου δοκῶντες φο
 βερροὶ εἶναι, ὅταν εἰς
 πείραν ἔλθωσιν, ἔδει
 νθαι δὲ κρίσκον) ἄξιοι.

ΟΙΝΟΣ ἄγριος.

Ο ΝΟΣ ἄγριος Ο
 γον ἰδὼν ἡμερῶν
 ἕντι

Ἰνι δὴ λῆϊά τ' ὄσῳ, πρὸς
σελῶν αὐτὸν ἐμακεί-
ριζεν, ἐπὶ τε τῆ δὴ
ξία τοῦ σώματός, καὶ
τῆ τῆς τροφῆς ἀπο-
λαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν
αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα,
καὶ τὸν ὀνηλάτιον ὀ-
πισθεῖν ἐπίρμον, καὶ
ῥοπαίοις αὐτὸν παί-
οντα, ἔφη, ἀλλ' ἐγὼ γε
δοκέει σε δὴ δαιμονί-
ζω. ὁρῶ γὰρ ὡς σοὶ
αὐτοῦ κακῶν μεγά-
λων τὴν δὴ δαιμονίαν
ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι
σοὶ ἐστὶ ζηλοτάτα τὰ μὲν
κινδύων καὶ πειλαιπο-
ρωσιῶν κέρδη.

Ὄνει.

Ὅμοι ποτὲ ἐπὶ τῶν
σωεχῶς ἀχθο-
φορεῖν καὶ πειλαιπο-
ρεῖν, πρὸς τὸν ἔπεμ-
ψαν πρὸς τὸ Δία, λύ-
σιν τῶν πένων αἰτέμε-

mestico in loco quo-
dā aprico, profectus,
ad ipsum, beatū dice-
bat, & corporis bona
habitudine, & cibi
perceptione. Deinde,
verò cum vidisset eū
ferentē onera, & aga-
lonē retrò sequentē,
& baculis ipsum per-
cutiētem, ait, Ast ego
nō amplius beatum
te existimo. Video
enim non sine ma-
gnis malis habere te
foelicitatem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non esse emulanda lu-
cra, in quibus insunt
pericula, & miseria.

ASINI. 112

Asini olim pro-
pter ea quod assi-
duè onera ferrent &
fatigarentur, legatos
miserūt ad Iouem, so-
lutionē laborū petē-
tes.

res. Hic autem ostendere ipsis volens, id nō posse fieri, ait, tūc eos liberatū iri laboribus, quum mingēdo fluuium fecerint. At illi eum verum dicere existimantes, ex illo & nunc vsq;, vbi aliorum vrinam viderint Asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

AFFABVΛATIO.

Fabula significat, unicuique quod fatale est, incurabile esse.

ASINVS ET
Vulpes. 113

ASinus indutus pelle Leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterū visa Vulpe, tētauit & hanc perterrefacere. Hæc autē (casu enim ipsius vocem audiuerat) ad ipsum ait,

νοι. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπιδῆξαι βυλόμην, ὅτι τῷ το ἀδύατόν ἐστιν, ἔφη, ὅτε αὐτὸς ἀπαλαγήσει τὴν κακοπαθείας, ὅταν ἐργωῶντες ποιήσωσι ποταμόν. καὶ κείνοι αὐτὸν ἀληθεῖν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνης καὶ μέχρι τῆς νυκτὸς ἐνθα ἔργον ἑτέρων ἰδῶσιν ὄνων ἐνθαῦθα ἔαυτοὶ περὶ ἰσομήμοι ἐρέσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκάστω τὸ πεπερωμένον ἀθεράπευτον ἐστίν.

Ὀν καὶ Ἀλώπηξ.

ὈΝ καὶ Ἀλώπηξ, περὶ ἑαυτῶν, περὶ ἑαυτῶν, πᾶσα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμενος Ἀλώπεκα, ἐπερῶτο καὶ αὐτῷ δεδείπια. ἢ ἢ (ἐτύχασεν γὰρ αὐτῷ φθελξάμενος παρακηροῦσα) πρὸς αὐτὸν

τὸν ἔφη, ἀλλ' εὖ ἴδοι,
ὡς καὶ ἐγὼ αὖ σε ἐφοβή-
θην, εἰ μὴ ὀγκωμδύε
ἤκασα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔ-
νιοι τῶ ἀπαμδ' εὐλων, τοῖς
ἔξω δοκῶντες ἴνες εἴ-
ναι, ὑπὸ τῆ ἰδέας γλωσ-
σαλγίας ἐλέγχον).

ΟΝΘ καὶ Βά-
τραχοι.

ΟΝΘ ξύλα βα-
σάλων, διέβαινέ
ἴνα λίμνῳ. ὀλιθί-
σσις ἣ ὡς κατέπεσεν,
ἔξανασιῶσα μὴ διωά-
μυθ, ὡδύρετό τε καὶ
ἔσεκεν. οἱ ἣ ἐν τῇ λίμνῃ
Βάτραχοι τῶ σεναιμῶν
τῶν ἀκίσαντες, ὡ ἔ-
τῶ, ἔφασαν, καὶ τί αὖ
ἐποίησας, εἰ τοσῶτον
ἐνταῦθα χρόνον διέτρι-
βες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε
παρὸς ὀλίγην πεσὼν, ἔ-
πας ὀδύρης;

Επ

ait, Sed bene nosti,
quòd & ego te ti-
muisssem, nisi ruden-
tem audiuissem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullos indoctos, qui
externis aliqui esse vi-
dentur, ex sua loquaci-
tate redargui.

ASINVS ET

Ranæ. 114

ASINVS ligna fe-
rēs, pertrāfibat
paludem quandā. La-
psum autē, vt decidit,
nec surgere posset, la-
mētatur, ac suspi-
rabat. Ranæ autem
quæ erant in palude,
auditis eius suspiriis,
Heus tu, dixerunt, &
quid faceres, si tanto
hic tempore, quanto
nos, fuisses, quū quia
ad breue tēpus ceci-
disti, sic lamenteris?

q

s

Δ Ε

AFFABVLATIO.

Hoc sermone uti quisquam poterit in virum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, quum ipse maioribus facile resistat.

ASINVS ET

Coruus. ΙΙΣ

A Sinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Coruo autem infidente ei, & vlcus percutiente, Asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stante ac ridente, Lupus praeteriens ipsum vidit, & dixit, Miseri nos, quos si tantum viderint, persequuntur, huic autem & arrident.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, malefios homines, si tantum appareant, dignosci

Επιμύθιον.

Τέτω τῷ λόγῳ χεῖρα σαυτ' αὐτὸς ἕως πρὸς αὐδραράθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφορῶντα, αὐτὸς τὰς πλείους ραδίως ὑφιστάμεθα.

Οὐκ ἔστι Κόραξ.

Οὐκ ἔστι Κόραξ τῶν αὐτῶν, ἐν ἑνὶ λειμῶνι ἐνεμεθ. Κόραξ ἦ ἔπι κηδίσαντα αὐτῷ, καὶ τὸ ἔλκεθ' ἐξάνοντα, ὁ Οὐκ ὄκηθη καὶ ἤλαθ. Ἐπὶ ὀνηλάτῃ πέρρωθεν ἰσχυμένον καὶ γελῶντα, Λύκηθ' περὶ αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἑσθλίοι ἡμεῖς, οἱ καὶν μῦθον ὁ φθῶρδ' αὐτῷ διακώμεθ' ἡμεῖς, τέτω ἢ καὶ πρὸς σε γελῶσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῆρροι τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον φαινέντες

τες δήλοί εἰσιν.

gnosci.

Ονομα καὶ Αλώ-
πηξ.

ASINVS ET
Vulpes. 116

Ονομα καὶ Αλώπηξ
κρινωνίαν σω-
θέμενοι πρὸς ἀκλήλους
ἐξῆλθον εἰς ἄγρην. Λέ-
οντες δ' αὐτῆς περι-
τρήσαντες, ἡ Αλώπηξ δ'
ἐπιτηρηθῆσαν ὁρᾶσα κίν-
δυνον, προσελθῆσα τῷ
Λέοντι, παραδώσῃ αὐ-
τῷ τὸ Ονον ὑπέσχετο,
εἰ αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον
ἐπαγγέλλεται. Ἐξ ἧ
ἀπολύσῃ αὐτὴν φή-
σαντες, ἐκείνη παρα-
γαγῆσα τὸ Ονον, εἰς
τινα πύργῳ ἐμπεσεῖν
παρεσκεύασε. καὶ ὁ Λέ-
ων ὁρῶν ἐκείνον φύ-
ξην μὴ δυνάμενον,
πρότερον τῷ Αλώπε-
κα συνέχευεν, εἰδ' ἕτως
ἐπὶ τὸ Ονον ἐτάπη.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δὲ δήλοι, ὅτι
οἱ κρινωνοὶ ἐπιβου-
λεύουσι

A Sinus & Vul-
pes, inita inter
se societate, exiuerūt
ad venationem. Leo
verò quum occurrif-
set ipsis, Vulpes im-
minens periculū vi-
dēs, profecta ad Leo-
nem, tradituram ei
Asinum pollicita est,
si sibi impunitatem
promiserit. Qui quū
dimissuram eam di-
xisset, illa adducto
Asino in calles quos-
dam ut incideret, fe-
cit. Sed Leo videns
illū fugere minimè
posse, primam Vul-
pem comprehendit,
deinde sic ad Asinum
versus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui socijs insidiantur,

itur, sepe et seipsum ne-
scios perdere.

λούοντες, λαυθαύστε
πολλάκις καὶ αὐτοὺς
πρῶτον πολέοντες.

GALLINA ET
Hirundo. 117

Gallina Serpen-
tis ovis inuētis,
diligenter calefacta
excludit. Hirundo
autem quum eam vi-
disset, ait, O demens,
quid hæc nutris? que
quum excreuerint, à
te prima iniuriã au-
spicabuntur.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
implacabilem esse pra-
uitatem, licet afficiatur
maximis beneficijs.*

CAMELVS. 118

Quum primū vi-
sa est Camelus
homines perterriti,
& magnitudinē ad-
mirati fugiebāt. vbi
verò procedēte tēpo-
re

Ornis καὶ Χελιδών.

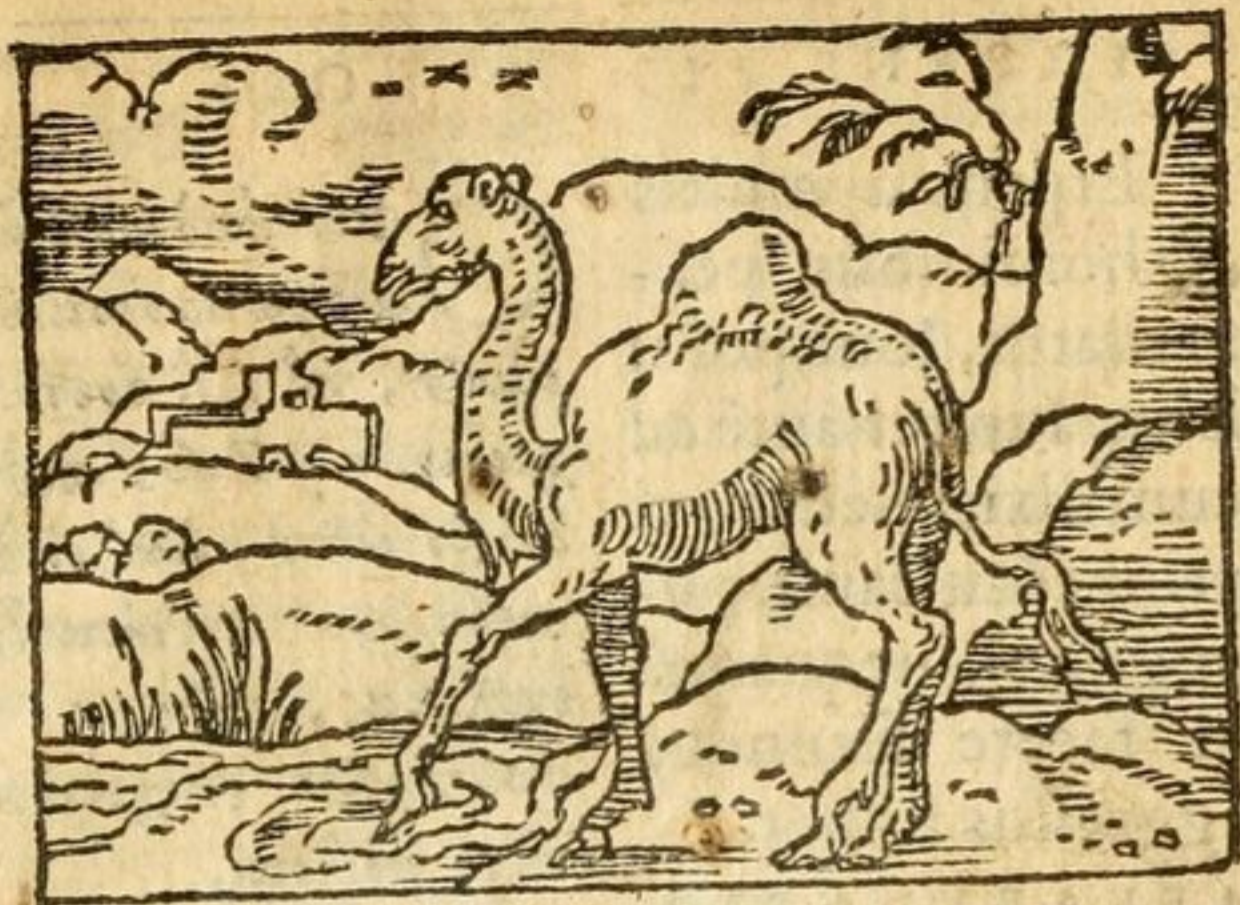
Ornis Οφθαλμοῦ ὡς
δύξαστε, ἐπιμε-
λῶς ἐκθερμόνασα ἐ-
ξεκράψατε. Χελιδών ἡ
θεασαμένη αὐτὴν, ἔ-
φη, ὦ ματαία, τί ζῶ-
τε τρέφεις; ἄσπερ αὐ-
ξήθηντε ἀπὸ τοῦ πρῶ-
της τοῦ ἀδικεῖν ἀρξέ-
ται.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἀπιδόσασθε ἐστὶ ἡ πο-
νηρία, καὶ τὰ μέγιστα
δύεργετήσασθε.

Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον Κά-
μηλος ὄφθη, οἱ
ἄνθρωποι φοβηθέντες,
ἐπὶ τὸ μέγεθος καὶ τὴν
γῆρας, ἐφύγον. ὡς ἡ
χρόνος πρῶτον συνῆ-
δον

δον αὐτῆς τὸ πρᾶον,
 ἐθάρρησαν μέγρι τοῦ
 περσελθεῖν. ἀγρόμε-
 νοι δὲ καὶ μικρὸν, τὸ
 ζῶον ὡς χαλιῶ σὸν ἔ-
 χθ, εἰς ὑστῆτον κατὰ
 φρογνήσεως ἤλθον, ὡς
 τε καὶ χαλιῶν αὐτῆ
 πειθόμενοι, πασιὲν ἔ-
 λαύνην δεδῶκασι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τὰ φοβερά τ' ἐπικρα-
 τῶν, ἢ συνήθη δὲ κα-
 ταφρογνῆτα ποιεῖ.

ΟΦ

re cognouerūt ipsius
 mansuetudinem con-
 fisi sunt eousq;, vt ad
 eam accederent. At
 intellecto paulò post
 beluæ non inesse bi-
 lem, eò contemptus
 ière, vt & frenâ ei im-
 ponerent, & pueris
 agendam traderent.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 terribiles res consue-
 tudine contemptibiles
 fieri.

SER

SERPENS. 119

Serpens à multis hominibus perfundatus, Iouē postulauit. Iupiter autē ad eum dixit: Sed si qui prior cōculcauit, pupugisses, nequaquā id facere secundus aggressus fuisset.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui prius inuadentibus resistunt, alijs formidolosos fieri.

COLVMBA. 120

Colūba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo elata impetu, imprudens in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis, in

ter

ΟΦΙΣ.

Οφίς ὑπὸ πολλῶν αὐθρόπων πειλίσθη, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. ὃ ἢ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸ πρότερον πατήσαί τι ἐπληξας, ἔσκα αὐτὸν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τῷτι ποιῆσαι.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβοῶντες ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβερῶς γίνονται.

Περὶ σερῆ.

Περὶ σερῆ δὲ φησὶ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἐν τῷ ἑπέω κρατῆρα ὑδατος γεγραμμένην, ἐνέμισεν ἀληθινόν εἶναι, διὰ καὶ πολλῶν τῷ ροίζῳ ἐνεχθεῖσαι, ἔλαθεν ἐαυτῷ τῷ πίνακι ἐμπεσθεῖσαι, ὡς καὶ τὸ πτερῶν αὐτῆς περικλαθέντων καὶ

πεσεῖν ἐπὶ γλῶ, καὶ
ὑπὸ ἕνθε τ' παρατυ-
χόντων ἀλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔνιοι τ' αὐθρόπων ἀγα-
θφοδράς περιθυμίας, ἀ-
περιοκίεπτως πρᾶξιμα-
σιν ἐλχρῆντες, ἐμβάλλου-
σιν ἑαυτὸς εἰς ὄλεθρον.

Περαισερά καὶ Κο-
ρώνη.

Περαισερά ἐν ἕνθε
πῶραισεράωνι τρε-
φομένη, ἐπὶ πολυτε-
κνία ἐφρῶατιεθ. Κορώ-
νη δ' αὐτῆς ἀκέραια,
ἔφη, ἀλλ' ὦ αὐτή, πέπαι-
σο ἐπὶ τῷ σερμυνο-
μένη. ὅσα γὰρ ἐν πλείο-
να ἕκτης, ἑσῶ καὶ
πλείους λύπας συνάγῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τ' οἰκετῶν δυσχε-
ρατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ
δουλείᾳ πολλὰ τέκνα
ποιῶσιν.

Πλῆ

terram decideret, at-
que à quodam occur-
rentium caperetur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullos homines ob
vehementes alacritates,
inconsultò res aggre-
dientes, injicere sese in
perniciem.

COLUMBA ET
CORNIX. 121

Columba in co-
lumbario quo-
dam nutrita, fœcun-
ditate superbiebat.
Cornix verò ea au-
dita, ait, Sed heus tu,
desine hac re gloria-
ri: nam quo plures
paris, eo plus mæro-
ris accumulās.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
ex famulis quoque eos
esse infelicissimos qui in
servitute multos liberos
procreant.

DI

DIVES. 122

Dives duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit. quum verò altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ verò nō necessariè sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæ ita lamentantur: nam numorum gratia id agunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines pecunie amore non vereri ex alienis calamitatibus questum facere.

PASTOR. 123

Pastor actis in quercetū quoddam ouibus, strata sub quercu veste, ascen-

Πλάσιϑ.

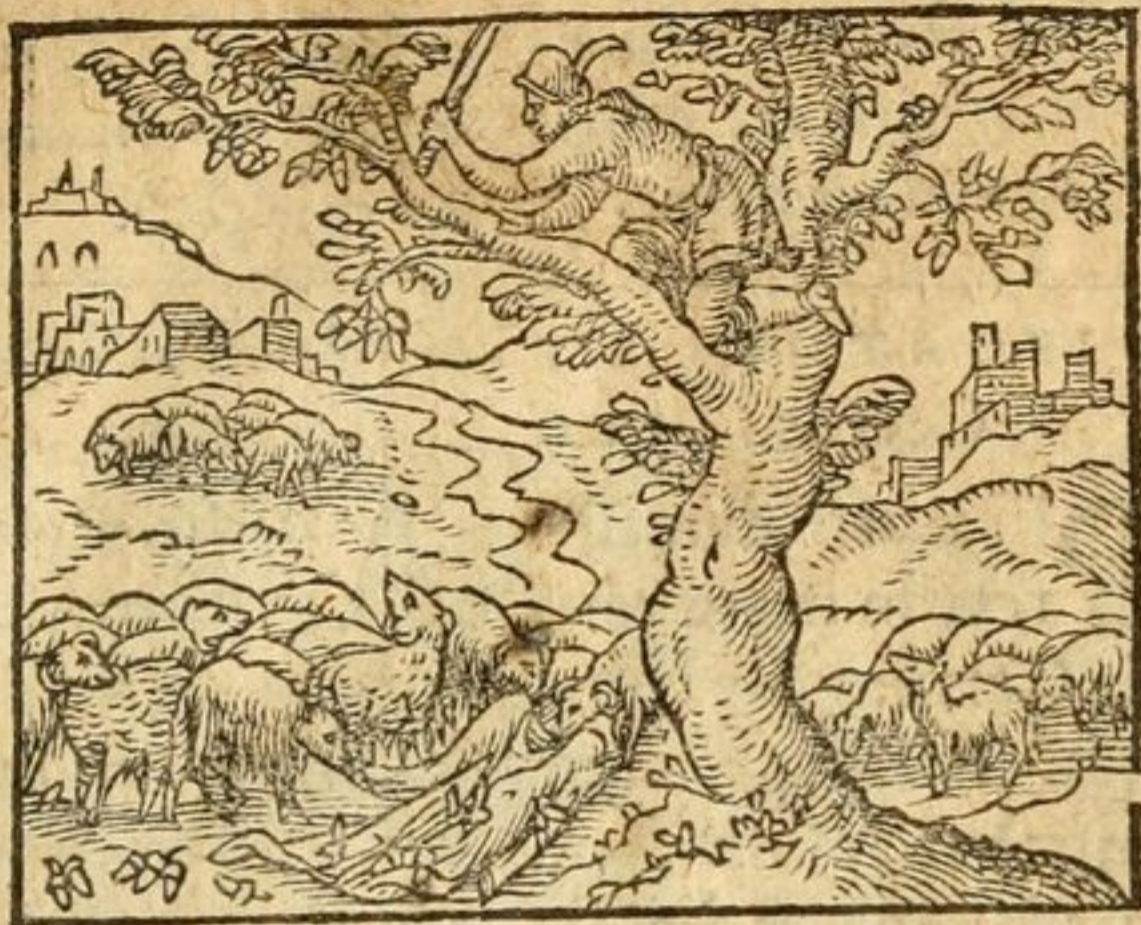
Πλάσιϑ δύο θυγατέρας ἔχων, τῆ μιᾶς ἀποθανόνσης, θρηνύσας ἐμιόθωσατο. τῆ ἑτέρας παιδὸς λέξεως, ὡς ἀθλιαὶ ἡμεῖς αἴ γε αὐτὰ ὧν ἐστὶ τὸ πένθϑ θρῆνῆεν ὅση ὀσμῆ, αἰ ἢ μὴ ὠροσηκροσῶν ἔτω σφοδρῶς κέπθοντα. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐτὰ ἔτω θρηνύσιν. ἐπὶ γὰρ δρυεῖα τῆτο ποιῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθϑ δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶ αὐθράπων ἀφῶ φυλαρρυεῖαν ὅση ὀκνῶσιν ἀλλοτριᾶς συμφορᾶς ἐργολαβεῖν.

Ποιμῆ.

Ποιμῆ ἐλάσας πείσθηνα δρυμῶνα πὲ πρέθατα, ὑποσρώσας ὑπὸ δρυῖ τὸ ἰμάγιον,

λιον, κὲ ἀναβάς, τὸ παρ-
 πόν κρατέσσει. τὰ δὲ Πρύ-
 βατα ἐσθίουσα τὰς βα-
 λαύνας, ἔλαθον καὶ τὰ
 ἱμάτια συγκαταφαγόν-
 τα. ὁ δὲ ποιμὴν κρα-
 βάς, ὡς εἶδε τὸ γέγ-
 νός, ὃ κήκισται, ἔφη, ζῶ-
 α, ὑμεῖς τῆς λοιποῖς
 ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέ-
 χετε, ἐμῶ δὲ τρέφοντο
 ὑμᾶς κὲ τὸ ἱμάτιον ἀ-
 φείλεσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 κὲ πολλοὶ τῶ ἀνθρώπων
 δι' ἀνοίαν, τὰς μηδέν

ωρ

ascendit & fructum
 decutiebat. Oves ve-
 rò inter edendū glau-
 des, nesciæ & vestes
 vnà deuorarunt. At
 quū pastor descēdis-
 set, vt quod erat factū
 vidit, O pessima,
 ait, animalia: vos cæ-
 teris vellera ad vestes
 præbetis, à me verò
 qui vos nutrio, etiam
 vestem surripuistis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 plerosque homines ob
 demerentiam, eos qui ni-

r

hil

hil ad se attinent beneficio afficientes, domesticos malè tractare.

προσήκοντες δουρξείοντες, κτλ. τῶν οἰκείων φραυλά εργαζοίν).

PISCATOR ET
Cerrus. 124

Piscator demissè reti in mare, retulit Cerrū: qui parvus quū esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tūc se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at quū crevero, & magnus, inquit, euasero, me capere poteris, quoniā & maiori tibi ero vtilitati. Tum piscator ait. Sed ego demens fuerim, si quod in manibus est misso lucro, licet sit paruum, expectādo etiam magnum sperem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe maioris rei, quæ in

Αλιεύς ἔ Σμαεῖς.

Αλιεύς τὸ δίχτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνιόντα Σμαεῖδα· μικρὰ ἦ ἔσται, ἰκέτδεν αὐτὸν νυνὶ μὴ μὴ λαβεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἔασον Διὸς τὸ μικρὰν τυχεαίνην. ἀλλ' ὅταν αὐξυνθῶ καὶ μεγάλῃ, φησὶ, γλύομαι, συλαβεῖν με δύωήση, ἐπεὶ ἔ εἰς μείζονά σοι ὠφέλιον ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν, ἀλλ' ἐγώ γε αὐτὸς αὐτὸ εἶλω, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδος, καὶν μικροθνή, τὸ προσδοκώρμον καὶν μέγα ὑπάρχη ἐλπίζην.

Επιμύθηον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος αὐτὸ εἶη, ὁ δὲ ἐλπίδα μείζωνος, τὰς

ἐν χερσὶν ἀφείς μικρὰ
ὄντα.

manibus sunt amittat,
quòd parua sint.

Ἴππος καὶ
ὄντα.

EQUVS ET
Asinus. 125

Aνθρώπος τις εἶ-
χεν Ἴππον ἔο-
νον. ὃ δ' αὖτόντων ἦ, ἐν τῇ
ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄντα τῷ
Ἴππῳ, ἄρσθι ἐκ τῆς ἐμῆς
βάρους, εἰ θέλεις εἶναι
μεσῶν. ὃ ἦ ὄντα ἐπέειπε.
ὃ ἦ ὄντα πεσὼν ἐκ τῆς
κρίσεως ἐτελεύτησεν. ἦ
ἦ δευρότης πάντα ἐπι-
γένετο αὐτῷ, καὶ αὐ-
τὸν τὸν ὄντα δοξαῖν,
ἦρτο

Homo quā habe-
bat equū & asi-
nū. Cū autē iter face-
rēt, in via ait Asinus
Equo, Tolle à me o-
neris partē, si vis me
esse saluum. Illo non
persuaso, Asinus ceci-
dit, atq; è labore mor-
tuus est. Ab hero au-
tē omnibus imposi-
tis ei, & ipsa Asini pel-
le,

Ie, conquerēs Equus
clamabat, Hei mihi
miserrimo, quid mi-
hi obtigit afflicto? quia
enim parū oneris no-
lui accipere, ecce o-
mnia gesto, & pellē.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
si magni cum paruis
iungantur, utrosq; ser-
uari in vita.*

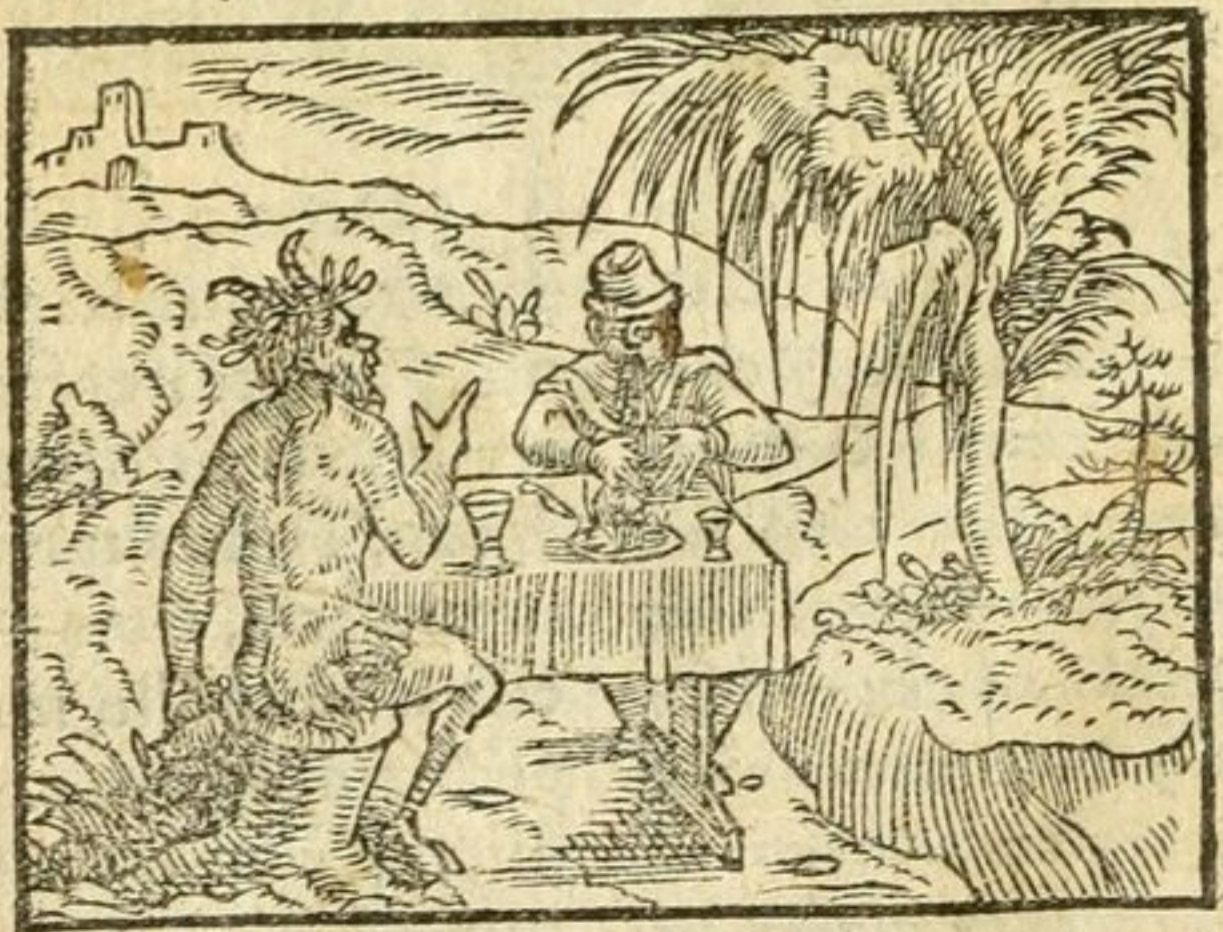
Ἰππῶν ὁ Ἴππος ἔβόα·
οἱ μοι τῷ παναθλίῳ, ἔ-
μοι σωέθη τῷ Τυλαι-
πώρῳ; μὴ θελήσεις γὰρ
μικρὸν βάρῳ λαβεῖν,
ἰδὲ ἅπαντα βασιάζω,
καὶ τὸ δέριμα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συνηθινῶν ἔντες, ἀμφο-
τεροῖσι σωθήσονται ἐν βίῳ.

HOMO ET
Satyrus. 126

Ἀνθρωπὸς καὶ Σά-
τυρος.

HOMO quidam
Hecū Satyro inita
societ

AΝΘΡΩΠΟΣ τις πρὸς
Σάτυρον φίλιαν

ποιησάμενος, συνε-
 δίων ἡ αὐτῷ. χιμῶ-
 νος ἢ ἐ ψύχας ἡνο-
 μίας, ὁ αὐτῶς τῶς
 χείρας αὐτῆς προσφέ-
 ρων τῷ στόματι ἀπέπνευ-
 σεν ἢ Σατύρος ἐπερωτή-
 σαι τὸν, δι' ἡ αὐτίαν
 τῆς πρῶτης, ἔφη, τῶς
 χείρας μου θερμαίνω
 ἐκ τῆς κρύας. μὲν μικρὸν
 ἢ ἐδέσμευτος θερμῶς
 προσενεχθέντος, ὁ αὐ-
 τῶς προσφέρων
 τῷ στόματι ἐφύσα αὐτῷ.
 πικροθυμίας ἢ πάλιν
 δι' ἡ αὐτίαν τῆς πρῶτης
 τῆς, ἔφη, τὸ ἐδέσμευμα κα-
 τὰ ψύχην. ὑπολαβὼν ἢ
 ὁ Σάτυρος, ἀλλ' ἐρωτῶ,
 ἔφη, ἀπὸ τῆς νῦν ἀπο-
 λείσομαι σε τὴν φιλίας
 ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς στόμα-
 τος τὸ θερμὸν καὶ τὸ
 ψυχρὸν ἐξέρχεται.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 δεῖ φύγειν ἡμῶς τῶς
 φιλίας, ὡν ἀμφίβολός
 ἐστίν

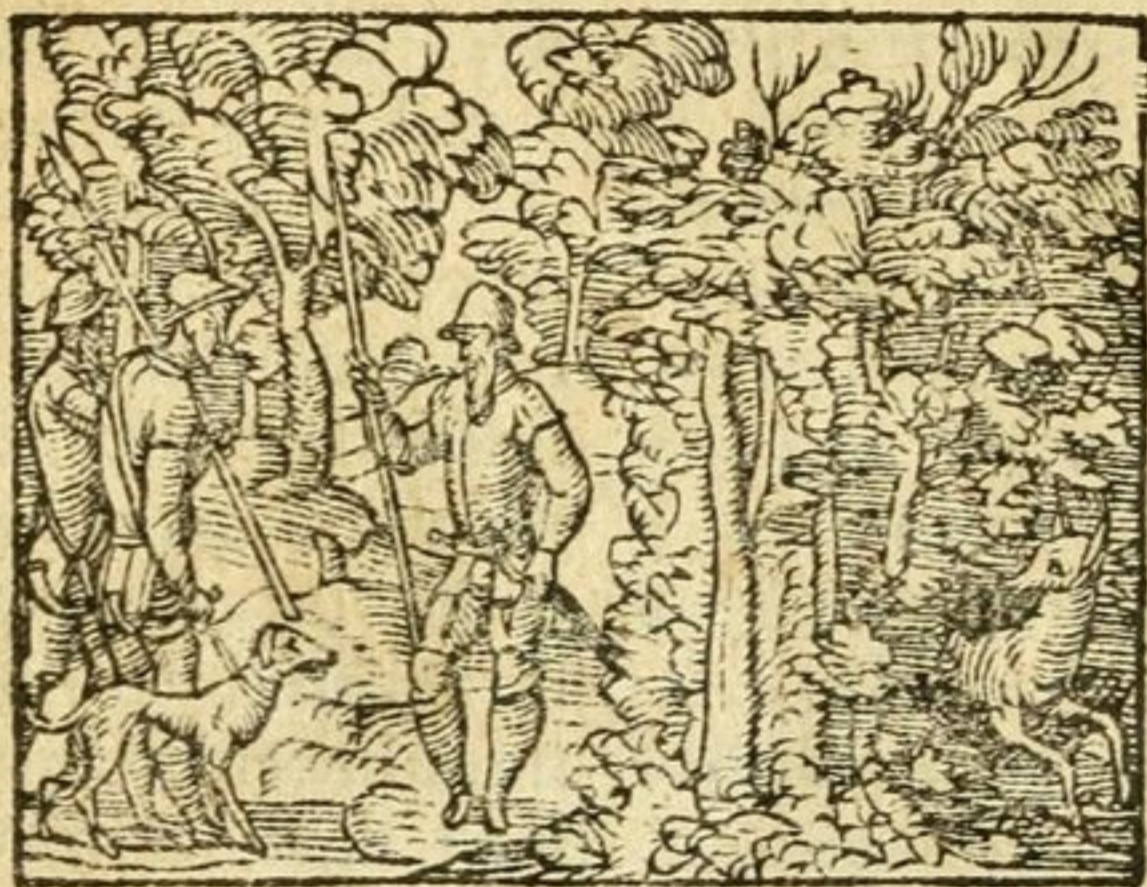
societate, unà cū eo
 comedebat. Hyems
 verò & frigus cū
 accessisset, homo ma-
 nus suas admotas
 ori afflabat. Rogan-
 te autem Satyro,
 quam ob causam
 hoc faceret, ait, Ma-
 nus meas calefacio
 propter frigus. Sed
 paulò post edulio ca-
 lido allato, homo ad-
 motum ori insuffla-
 bat ipsum. Rogante
 rursus, quare id face-
 ret, ait, Ferculum
 frigefacio. Suscepto
 sermone Satyrus,
 Sed ego, ait, post-
 hac renuncio tuam
 amicitiam: quia ex
 eodem ore & cali-
 dum emittis, & fri-
 gidum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, fu-
 gere nos amicitias oportere, quarum anceps

est affectio.

ἔστιν ἡ ἀλάφεισι.

VVLVES ET
Lignator. 127Αλώπηξ καὶ Δρυο-
τόμος.

VVlpes venato-
res fugiēs, & in
deserto multa decur-
sa via, virū Lignato-
rē in eo inuenit, cui
supplicabat vt se ab-
sconderet. A quo ei
ostenso suo tugurio,
ingressa delituit in
angulis. At venatori-
bus profectis, & vi-
rum rogantibus, hic
voce quidē negabat
scire

Αλώπηξ κωηγῆς
φύλασσα, καὶ ἐν
ἐρημίᾳ πολλὰ δρόμον
αἰύουσα, ἀνδρα δρυοτό-
μον δὲ βροχῆ ἐν ταύτῃ,
ὃν καθεκέτο δὲ τῷ κρύ-
ψαι αὐτῷ. τῷ ἰσο-
δείξαντος αὐτῇ τὴν ἐ-
αυτῆ καλύψαν, εἰσελ-
θεῖται ἐκρύπτετο εἰς τὰς
γωνίας. τῷ ἰ κωηγετῶν
ἐλθόντων, ἔρωτωνται
τῷ ἀνδρα, ἔτι τῷ μὴ
φω

Φονῆ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰ-
 δέναι, τῆ δὲ χειρὶ αὐτῆς
 τὸ ὄπλον ὑπεδείκνυ. οἱ
 δὲ μὴ παροχόντες, ἀπῆλ-
 θον παραχρῆμα. ὡς ἔν
 εἶδεν αὐτῆς ἡ Αλώπηξ
 παρελθόντας, ἐξῆλθεν ἔ-
 παροφωνῶσα, μεμφο-
 μύς δὲ αὐτῶν ἐκείνης,
 ὡς σωθεῖσθαι μὴ δι' αὐ-
 τῆς, χεῖρας δὲ αὐτῆς ἐκ
 ὁμολογῶσαν. ἡ Αλώ-
 πηξ ἐπιστραφείσα, ἔφη
 ὦ ἔτθ, ἀλλ' ἐγὼ γε ἠ-
 δειν αὐ σοι χεῖρας. εἰ
 τοῖς λόγοις ὁμοία καὶ
 τὰ ἔργα τῆ χειρὸς, καὶ
 τὰς τρεῖς εἶχες.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τὰς
 χεῖρας μὴ ἐπαγγελιομέ-
 νους τοῖς λόγοις, ἐναντία
 δὲ ποιῶντας τοῖς ἔργοις.

Ἀνθρώπου κατε-
 στραύσας ἀγαλ-
 μα.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις ξύ-
 λινον ἔχων Θεόν,
 κατ

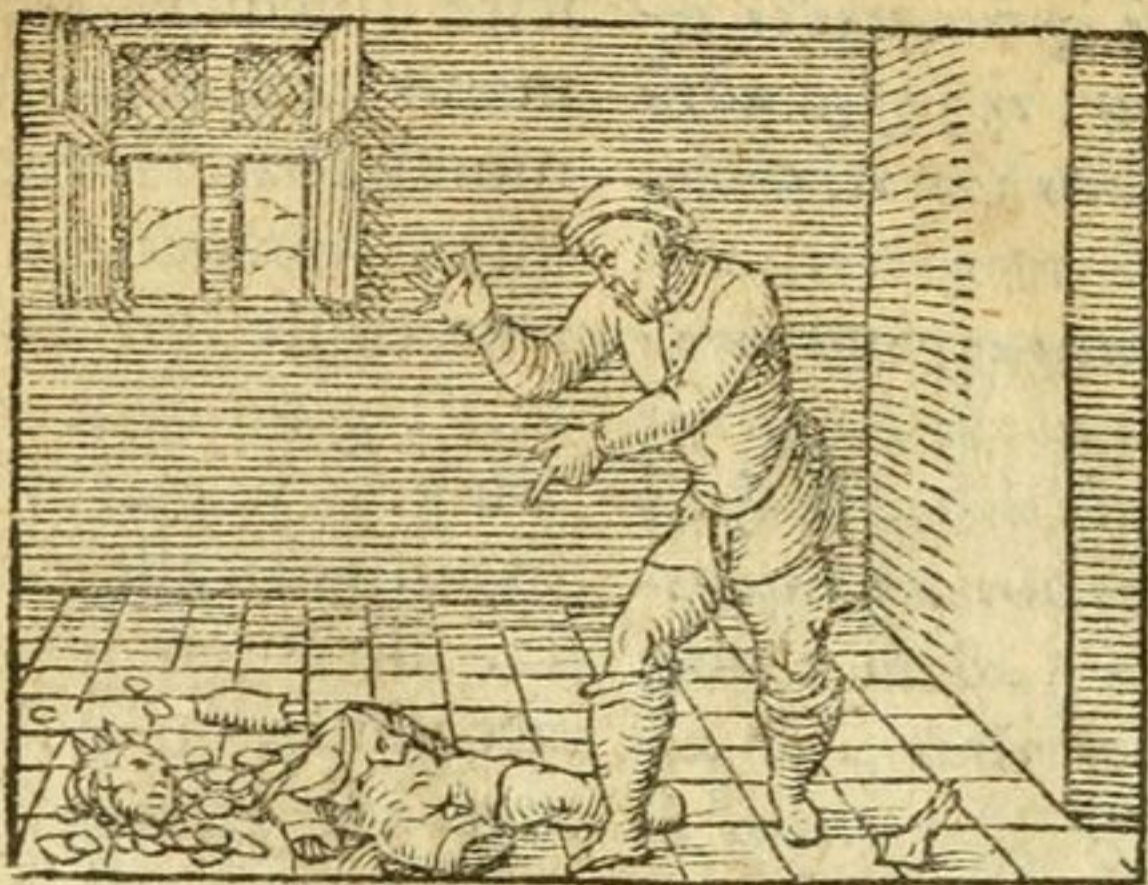
scire quicquam, sed
 manu locū eius de-
 monstrabat. Hi verò
 quum non aduertif-
 sent, confestim abie-
 re. Vt igitur vidit eos
 Vulpes præteriisse,
 exiuit nihil alloquu-
 ta. Illo autem ipsam
 accusante, quòd ser-
 uata à se gratias sibi
 non ageret, Vulpes
 cōuersa, inquit, Heus
 tu, ego verò egissem
 tibi gratias, si verbis
 similes & manuum
 gestus, & mores ha-
 buisses.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui
 verbis quidem utilia
 promittunt, sed contra
 rebus faciunt.*

HOMO PER-
 fractor sta-
 tuæ. 128

HOMO quidā li-
 gneum habens
 14 deum,

deū, supplicabat vt si-
 bi benefaceret. Cū
 igitur hæc faceret, &
 nihilominus in pau-
 pertate degeret, ira-
 tus eleuatum ipsum
 cruribus, proiecit in
 pauimentum. Illiso
 igitur capite, ac sta-
 tim diffracto, auri
 quàm plurimū efflu-
 xit. quod ille iā cū
 colligeret, exclamat,
 Peruersus es, vt pu-
 to, & ingratus. colen-
 ti enim mihi nequa-
 quam profuisti, ver-
 beran

καδικέτδνε τ' αγαθοῖ
 ποιήσῃ αὐτὸν. ὡς ουυ
 ταῦτα ἐπρατίεν, καὶ ε-
 δέν ἤτιον ἐν πενία δι-
 ἤγε, θυρωθεῖς, ἄρας
 αὐτὸν τ' σκελῶν, ἐρ-
 ρίψεν εἰς τ' ἔδαφος.
 παρορθυσάσης ἐν τ'
 κεφαλῆς, καὶ αὐτὴ κα-
 κλασθείσης, χευσὸς ἐρ-
 ρύσεν ὅτι πλεῖσθ.
 ὄντως δὴ συνάγων ὁ
 αὐθραπθ' ἐδοῖα, σρε-
 βλὸς ὑπάρχεις ὡς γε
 οἶμα, καὶ ἀγνάμων.
 ἱμαῖντά σε γδ' ἤμισα
 με ὠφελήσεις, τυπτή-

σαντα δέ σε πολλοῖς κα-
λοῖς ἀμείβη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐστὶ ὠφελήσῃ ἡμῶν
πονηρὸν ἀνθρώπον, τύ-
πτων ἢ αὐτὸν μῦθον
ὠφελήσῃ.

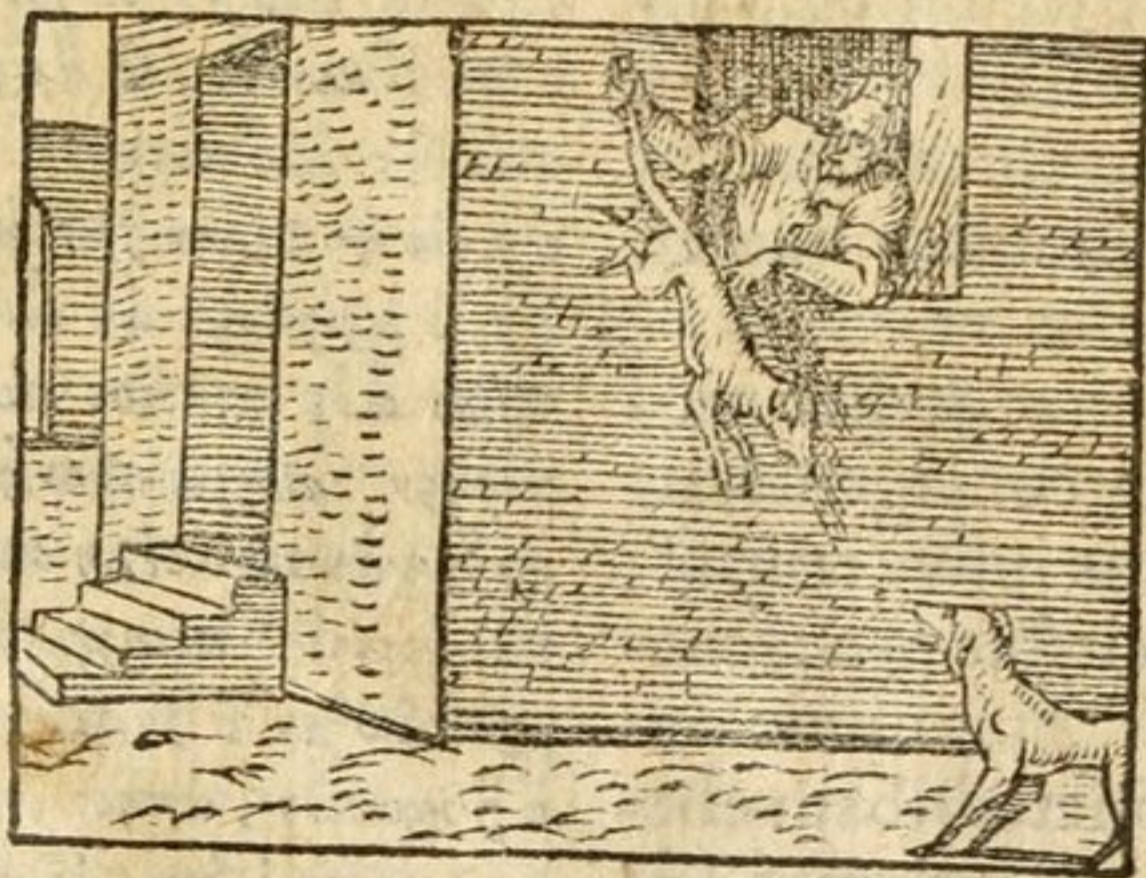
beranti autē te mul-
ta donasti bona.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non
profuturū te tibi, hono-
rando pravū hominem,
sed verberando ipsum
profuturum magis.

Ἀνθρώπου καὶ
Κύων.

HOMO ET
Canis. 129

AΝθρῶπος τις ἠθεί-
μαζε δεῖπνον, ἐ-
στάσιν ἕνα τῶ φίλων
αὐτοῦ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ
Κύων αὐτῷ ἄλλον κύ-
να ἐκάλει, λέγων, ὦ
φί-

HOMO quā para-
bat cœnā, acce-
pturus amicū quēdā
suū & familiarē. Ca-
nis itē ipsi' aliū inui-
tās Canē dicebat, O
amic

amiceveni, cœnavnà
 mecū. Is cū accessis-
 set, lætus astabat, ma-
 gnā spectans cœnā,
 secū loquens, Παῖ,
 quanta mihi lætitia
 nuper derepēte ob-
 lata est! nam & nu-
 triar, & ad satietatē
 cœnabo, ita vt nullo
 modo cras esuriam.
 Hæc secum cūm di-
 ceret Canis, simulq;
 moueret caudam, vt
 qui iā amico fideret,
 coquus vt vidit ip-
 sum huc & illuc cau-
 dā circumagentē, ar-
 reptis ipsius crurib⁹,
 eiecit statim de fene-
 stris. At is quum de-
 cidisset, abibat vehe-
 mēter exclamās. Sed
 Canum quidā quum
 illi in via occurrisset,
 percōtabatur, vt bel-
 lè cœnatus es ami-
 ce? Qui respondens
 ei dixit, Multo potu
 ineb

φίλε, δεῦρο σιωδεί-
 πησόν μοι. ὁ ᾗ προσ-
 ελθὼν, χαίρον ἴσατο,
 βλέπων τὸ μέγαν δεῖ-
 πνον, βοῶν ἐν τῇ καρ-
 δια, βαβαί, πόση μοι
 χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως
 ἐφαίνη. τραφήσομαι τε
 γὰρ, ἔτις κέρων δὲ πνή-
 σω, ὥστε με αὐριον μη-
 δαμήγε πένῃσαι. Τεῦ-
 ται καθ' ἑαυτὸν λέγον-
 τος ἔκλυος, ἔτις ἀμφο-
 σείοντες τὴν κέρηρον, ὡς
 δὴ εἰς τὸ φίλον θυρήων
 τος, ὁ μάλιστα ὡς εἶδεν
 τῶν ὡδὲ κἀκείσε τὴν
 κέρηρον πείσροντα,
 κατὰ γὰρ τὰ σκέλη αὐ-
 τῶν, ἔρριψε παραχρῆ-
 μα ἐξωθεν τὸ θυρίδων.
 ὁ ᾗ καρπῶν, ἀπῆει με-
 γάλως κράζων. ἔτις
 ᾗ κλυῶν τὸ καθ' ὅδον
 αὐτῶν σιωπῶντων,
 ἐπηρώτα, πῶς εἰδέπνη-
 σαις φίλτος; ὁ ᾗ πρὸς
 αὐτὸν ὑπελαβὼν, ἔ-
 φη, ἐν τῷ πολλῆς πό-
 σεως

σεως μεθυοθεις ὑπερ
 κρόθον, οὐδ' ἐπὶ τὴν ὁδὸν
 αὐτὴν ὄθην ἐξῆλθον,
 οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἐὰν οἱ θεοὶ χάριεῖν τοῖς ἐξ
 ἀλλοτριῶν εὖ ποιῶν ἐ-
 παγγελιομύθοις.

Ἀλιεύς.

Αλιεύς ἀλιεύη-
 κῆς ἀπέροθος, λα-
 βὼν αὐλῆς καὶ δίκτυα,
 παρελθὼν εἰς τὴν θά-
 λασσαν, καὶ σταῖς ἐπὶ λί-
 νῳ πέτρῳ, τὸ μὲν ἀποθῶ-
 ρον ἠύλη, νομίζων πρὸς
 τὴν ἠδουφωνίαν τὰς ἰ-
 χθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ'
 ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνόη-
 σεν ἰὺν ἐσθῆν, ἀποθέ-
 μενος τὰς αὐλῆς, αὐα-
 λαμβάνει τὸ ἀμφοτέρω-
 ρον, καὶ βαλὼν καὶ τὸ ὑ-
 δατοῦ, πολλὰς ἰχθύας
 ἤρπυσεν. ἐκβαλὼν δ'
 αὐτὰς ἀπὸ τοῦ δικτύου,
 ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη,

inebriatus supra sa-
 tietatem, ne ipsam
 quidem viam qua e-
 gressus sum noui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere confidere
ijs qui ex alienis bene-
facere pollicentur.

PISCATOR. 130

Piscator piscan-
 di rudis, acce-
 ptis tibiis ac reti-
 bus, perrexit ad ma-
 re, & stans super pe-
 tra quadam, primum
 quidem sonabat ti-
 biis, existimans ad
 vocis suauitatem pi-
 sces affilire. Vt verò
 multum cōtendens,
 nihil proficeret, de-
 positis tibiis, as-
 sumit rete, ac iaceto
 in aquam, multum
 piscium cepit. Qui-
 bus euacuato reti,
 ut salientes vidit, ait,
 O pes

O pessimę animātes,
quum sonabā tibia,
nō saltabatis:quū ve-
rò cessauī, id agitis.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos, qui præ-
ter rationē, & inopportu-
nē aliquid agunt.*

BVBVLCVS. 131

BVbulcus armētū
taurorū pascens,
amisit vitulū, & stran-
diq; omnē solitudi-
nē, indagādo moram
traxit. vbi autē inue-
nire nihil potuit, pre-
catus est Iouē, si furē
qui vitulū cepit ostē-
derit, hœdum in sa-
crificiū oblaturum.
Cæterū proficiscēs
in quercetum quod-
dam, inuenit à Leo-
ne deuorari vitulum.
Trepidus igitur, &
perterrefactus, eleua-
tis manibus suis in
cœlū, ait, ô domine
Iup

ὦ κρόκισα ζῶα, ὅτε ἤ-
λουω, σὸν ἀρχεῖοθε. ὅ-
τε ἢ πέπυργα, τῦτο
ποιεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος αὐτὸς τὸς
παρὰ λόγον, καὶ παρὰ
καιρὸν καὶ πράττοντας.

Βυβόλη.

Βουβόλη ἀγέλιω
ζώρων βόσκων, ἀ-
πώλεσε μόχον. πειρελ-
θὼν ἢ πᾶσαν τὴν ἔρη-
μον, διέτριβεν ἐρδύ-
νων. ὡς ἢ εἶδεν δὲ εἶν
ἠδυνήθη, κῦξασθ τῷ
διδί, αὐτὸν λαβόντα μό-
χον κλέπτειν ὑποδεί-
ξει, ἔριφον εἰς θυσίαν
προσάξειν. καὶ δὴ ἐρ-
χόμενος εἰς ἕνα δρυ-
μῶνα, δὲ εἶσεν Λέοντα
κατεδίοντα τὸν μόχον.
ἐμφοβηθεὶς ἐν γλυόμε-
νῳ, καὶ μέγα δειλιά-
σας, ἐπάρας τὰς χεῖ-
ρας αὐτοῦ εἰς τὸ ἔρα-
νον, εἶπεν, ὦ δέσποτα
Ζεῦ,

Ζεῦ, ἐπιχρῆλάμην σοι
 Εριφον δώσθην, εἰὰ τ'
 κλέπτῃ εὐρω· νῦν
 ταῦτόν σοι θύσθην ὑπι-
 χνήσμαι, εἰὰ τέττα τῆς
 χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐ-
 δρας δυσυχεῖς, οἱ ἕνεκ
 ἀπορῆντες μὲν, εὐχονται
 δύρεῖν, δύρεῖντες δὲ ζη-
 τῆσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη
 τῇ μητρὶ, μήτερ
 εὐχαστὴ Θεῶν, καὶ μὴ
 θρῆνῆ. ἡ δὲ ὑπολαβῆσ-
 σα ἔφη, τίς σε, ὦ τέ-
 κνον, τῶ Θεῶν ἐλεήσθης;
 τίνα γὰρ κρέας ὑπὸ
 σῆ γε σὺν ἐκλάπῃ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ πολλοὶ ἐχθρῶν ἐν
 βίῳ ἔχοντες, ἔσθ' ἕνα φί-
 λον ἀνάγκῃ δύρησ-
 σιν.

Iupiter, promiseram
 tibi hœdum me da-
 turum esse, si furem
 inuenirem: nunc tau-
 rum tibi polliceor sa-
 crificaturum, si hu-
 ius manus effugero.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines
 infortunatos, qui dum
 carent, vt inueniant,
 precantur: cum inuene-
 rint, querunt effugere.

CORVVS. 132

CORUUS ÆGROTÂS,
 CAIT MATRI, MATER
 PRECARE DEÛ, NEC LA-
 MENTARE. EA VERÒ RE-
 SPONDENS, AIT, QUIS
 DEUS Ô FILI MISEREBI-
 TUR TUI? CUIUS ENIM TU
 CARNES NŌ ES FURATUS?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 qui in vita multos ini-
 micos habent, eos ami-
 cum in necessitate in-
 uenturos neminem.

AQUILA. 133

SVper petrā Aquila sedebat, Leporē captura. hanc autem quidam percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam cum vidisset. Et hæc, inquit, mihi altera mæstitia, quòd propriis pennis inteream.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, durum esse, quoniam quis à suis periculum patitur.

CICADA ET
Formicæ. 134

HYemistempore quū triticū maderet, Formicæ vētilabāt. Cicada autem esuriēspetebat ab eis cibū. Formicæ verò dixerūt ei, Cur æstate non

Αετός.

ΥΠεραΐωθεν πέτρας Αετός ἕκαθ' ἑξέρ, Λαγῶν ἰσχυροσύμ ζητῶν. τῶν δ' ἑὶς ἔβαλε θύξ' ὄσους, καὶ τὸ μὴ βέλθ' εὐρὸς αὐτῶ εἰσῆλθεν. ἢ ἢ γλυφῆσιν τῶν πτεροῖς πρὸ τῶ ὀφθαλμῶν εἰσήκει. ὃ ἢ ἰδῶν ἔφη, καὶ τῶτο μὲν ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶ ἰδίων κινδυνώσῃ.

Τέπιξ ἔ Μύρμηκες.

Χειμῶν ὄρα τῶ σίτων βραχύντων, οἱ Μύρμηκες ἔψυχον. Τέπιξ ἢ λιμώτων ἢ τῶ αὐτῶ τροφῶ. οἱ ἢ Μύρμηκες εἶπον αὐτῶ, Διὰ τὸ τῶ

θέρῃ ἔσωήγες τρο-
φίῳ; ὃ ἢ εἶπεν, ὅτι ἔ-
χόλαζον, ἀλλ' ἤδον με-
σικῶς. οἱ ἢ γελάσων-
τες εἶπον, ἀλλ' εἰ θέ-
ρας ὥραις ἡύλεις, χι-
μῶν ὄρεχῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔδει τινὰ ἀμελεῖν ἐν
παντὶ πράγματι, ἵνα
μὴ λυπηθῆ ἢ κινδύ-
νῶσι.

Σκώληξ καὶ Αλώ-
πηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ κρυ-
πτόμενος Σκώ-
ληξ

te nō colligebas ali-
mentū? hæc ait, Non
eram ociosa, sed ca-
nebam musicè. tum
hæ ridentes dixerūt,
Si æstate modulaba-
ris, hyeme salta.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nō oportere quenquam
aliqua in re esse negli-
gentem, ne mœreat ac
periclitetur.

VERMIS ET
Vulpes. 135

Qui sub cæno
celabatur Ver-
mis,

mis, super terrā egres-
sus, dicebat omnib⁹
animalib⁹, Medicus
sum medicaminū do-
ctus, qualis est Paxo-
deorum medicus. Et
quomodo, ait vulpes,
alios curās, te ipsum
claudum non curas?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nisi praesto experientia
fuerit, omne verbum
inane esse.*

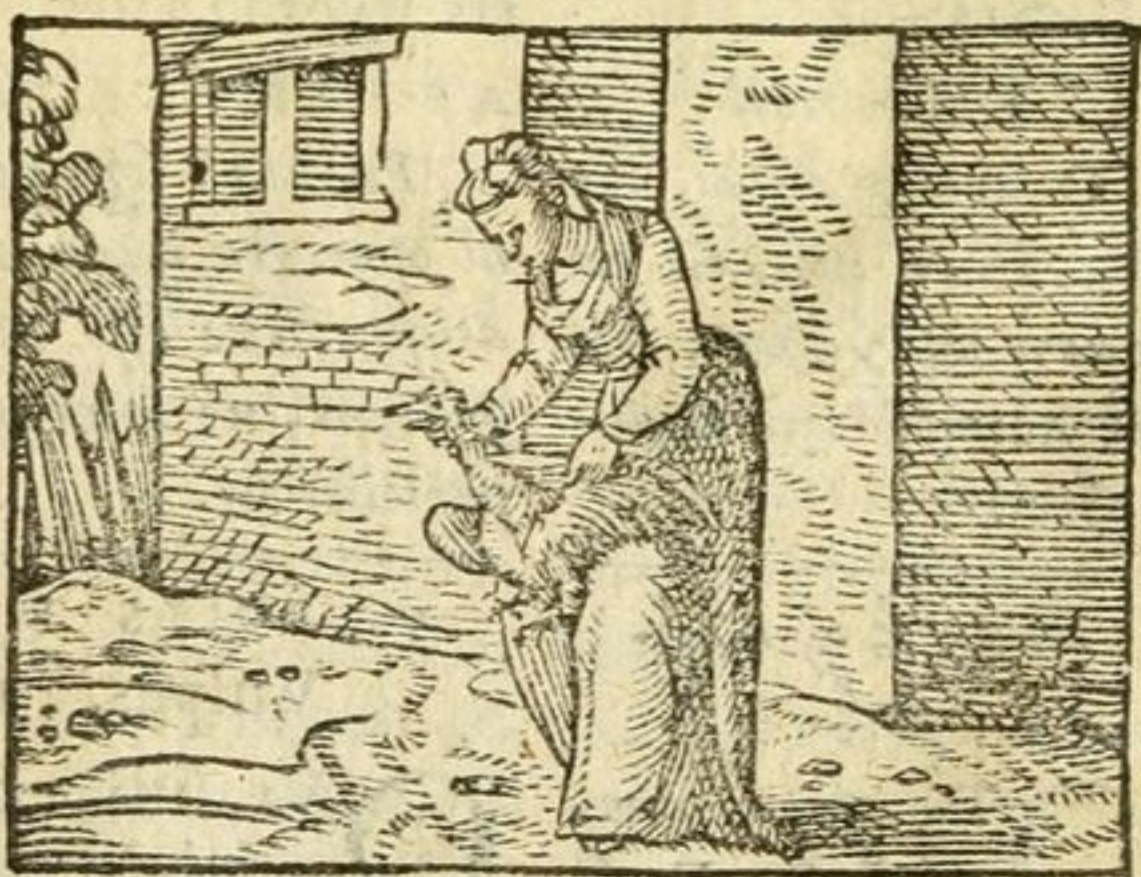
ληξ, εἰς γλῶττῶν ἐξεληθῶν,
ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις,
ἰατρός εἰμι φαρμάκων
ἐπισημῶν, οἷός ἐστιν ὁ
τῶ Θεῶν ἰατρός Πά-
ων. καὶ πῶς, εἶπεν Α-
λώπηξ, ἄλλως ἰώμε-
νος, σαυτὸν χάλον ὄντα
σοὶ ἰάσω;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
εἰ μὴ πείρα ἢ πεί-
ρα, πᾶς λόγος ἀνε-
παύτως.

GALLINA
auripara. 136

Ορνις χρυσοθή-
νης.

Gal

Oρν

Ορνίθια τις εἶχεν
 ὡὰ χρυσᾶ τίκτη
 σαν, καὶ νομίσας ἐν-
 δον αὐτῆς ὄγκον χρυ-
 σίς εἶναι, κτείνας εὐ-
 ρηκεν ὁμοίαν τῷ λοι-
 πῶν ὀρνίθων. ὃ δ' ἀφρό-
 ον πλῆθυν ἐλπίσας δὲ
 ρήσθη, καὶ τῷ μικρῷ ἐσέ-
 ρη) ἐκείνης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 δεῖ τις παρεῖσιν ἀρκεῖ
 αἰ, καὶ πρὸ ἀπολησίαν
 φεύγειν.

Λέων καὶ Αλώ-
 πηξ.

Λέων γηροσάσας, καὶ
 μὴ δυνάμενος
 διαρκέσαι αὐτῷ εἰς ἴσθ
 φῶν, ἔγνω δι' ἐπινοίας
 τὴν περὶ αἰξῶν. καὶ δὴ πα-
 ραγλυόμενος ἐν αση-
 λάῳ Ἰνι, ἐκκατακλει-
 σθεῖς, προσποιεῖτο νο-
 σεῖν. παραγλυόμενα ἔν
 τὰ ζῶα ἐπισκέψεως
 χάριν, συλλαμβάνων
 κατ

GAllinā quis ha-
 bens, oua aurea
 parientē, ratus intra
 ipsam auri massam
 inesse, occisam aliis
 Gallinis similem re-
 perit. Hic multū spe-
 rās se inuenturū diui-
 tiarū, etiam exiguis
 illis priuatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oportere contentum esse
presentibus & fugere
insatiabilitatem.

L E C E T

Vulpes. 137

LEo senio confe-
 ctus, quū suppe-
 ditare sibi cibum nō
 posset, decreuit astu-
 id facere. Itaq; profe-
 ctus in antrū quod-
 dam, & deuolutus si-
 mulabat ægrotum.
 Aduenientes igitur
 animātes visitationis
 gratia, comprehēsas
 s deuo

deuorabat. Multis igitur absumptis animarib⁹, Vulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra spelūcā rogabat quō se haberet. Quū autem is dixisset, malè, causamq̄ue rogaret, quāobrē nō ingrederetur, vulpes ait, quia me vestigia terrēt, oīa introrsum spectantia, nulla retrorsum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines coniecturis praemissa pericula euitare.

LVPVS ET

Vctula. 138

LVpus esuriēs circumibat querēs cibū. Profectus autē ad locum quendā audiuit lugentē puerulū, eiq̄ dicētem anum, Desine

κατήσθιεν αὐτά. πολλῶν ἔν ζώων ἀναλωθέντων, Αλώπηξ τὸ τέχνασμα τῆτο γνῆσαι, παρεχόμενον πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰσαεῖ ἐξώθειν τὴν σπηλαίαν ἐπιωθαίνετον πῶς ἔχει. Ἐπὶ εἰπόντων, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πωθοανομήν, δι' ἧν εἶσα εἰσέρχεται, ἡ Αλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων ἢ ἐξιόντων.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τὸ ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων πρὸς ὁρώμενοι τὰς κινδύνας ἐκφύγασιν.

Λύκος καὶ

Γραῦς.

Λύκος λιμώτιων ἀεικέει ζητῶν τροφῆν. γυνόμενος ἢ κατά τινα λόπον, ἤκασε παροῦσας κλαίοντες, καὶ Γραῖος λεγέσης αὐτῷ, πῶ

παῦσα ἔκλαίειν· εἰ ἤ
μὴ, τῇ ὥρᾳ τούτῃ ἐπι
δώσω σε τῷ Λύκῳ. οἴο
μαι ὅτι δὴ ὁ Λύκος ὅτι
ἀληθὺς εἴη ἡ Γραῦς ἴσα
το παλαιῷ ἐκδεχόμενος
ἴσταν. ὡς δ' ἐσπέρα καὶ
πέλαθεν, ἀκέραι πάλιν
τῷ Γραῖος καλακασί-
σης τὸ παιδίον, ἐλε-
γέσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ
ὁ Λύκος δεῦρο, φονεύ-
σομαι, ὡς τέκνον, αὐτὸν.
ταῦτα ἀκέραι ὁ Λύ-
κος ἐπορεύετο, λέγων,
ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει,
ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα
ἢ πράττουσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς αὐ-
θρώπους, οἵτινες τὰ ἔρ-
γα τοῖς λόγοις ὅσα ἔ-
χουσιν ὁμοῖα.

Εριφὸν καὶ Λύ-
κος.

Εριφὸν ἐπὶ τινὸς
ἐδάματος ἐσῶς, ἐπεὶ
δὴ Λύκον παρεόντα εἶ-
δεν,

Define plorare: sin-
minus hac hora tra-
dam te Lupo. Ra-
tus igitur Lupus fe-
riò loqui aniculam,
expectabat ad mul-
tam horā. Sed quum
aduenisset vespera,
audit rursus anum
blandientem pueru-
lo, ac dicentem, Si
venerit Lupus huc,
interficiemus eum,
fili. His auditis Lu-
pus abiens dicebat,
In hoc tugurio a-
liud dicunt, aliud
faciunt.

AFFABVLATIO.

*Fabula in homines,
quorum facta verbis
non respondent.*

HOEDVS ET

Lupus. 139

HOed' sup domo
quadā quū sta-
ret, viso Lupo præ-
tereun-

tereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum. sed Lupus ait, Heus tu, nō tu mihi, sed locus cōuiciatur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerumque et locum et tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

MVLVS. I40

MVlus ordeo pinguefactus, lasciuiebat clamans ac dicēs, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis. atque aliquādo cū necesse foret ei currere, vt à cursu cessauit, patris Asini statim recordatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoueat aliquem, non sua tamen ipsius fortu-

no

den, ἐλοιδόρη ἐ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ ἧ Λύκῳ ἔφη, ὦ ἔτῳ, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος καὶ τὸ ἀμεινόνων.

Ημίονος.

Ημίονος ἐκ κελῆς παχυθεῖς, αἰεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῷ ὄλος ἀφαιμιώθην. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελεύσεως τρέχων, ἐπέδῃ τὴν δρόμον ἐπαύσατο, τὴν πατρὸς ὄντα δὴ τὸς ὑπεμνήσθη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρη ἡνὰ, τὸ ἑαυτῶ γε μὴ τύχης μὴ ἐπιλασ-

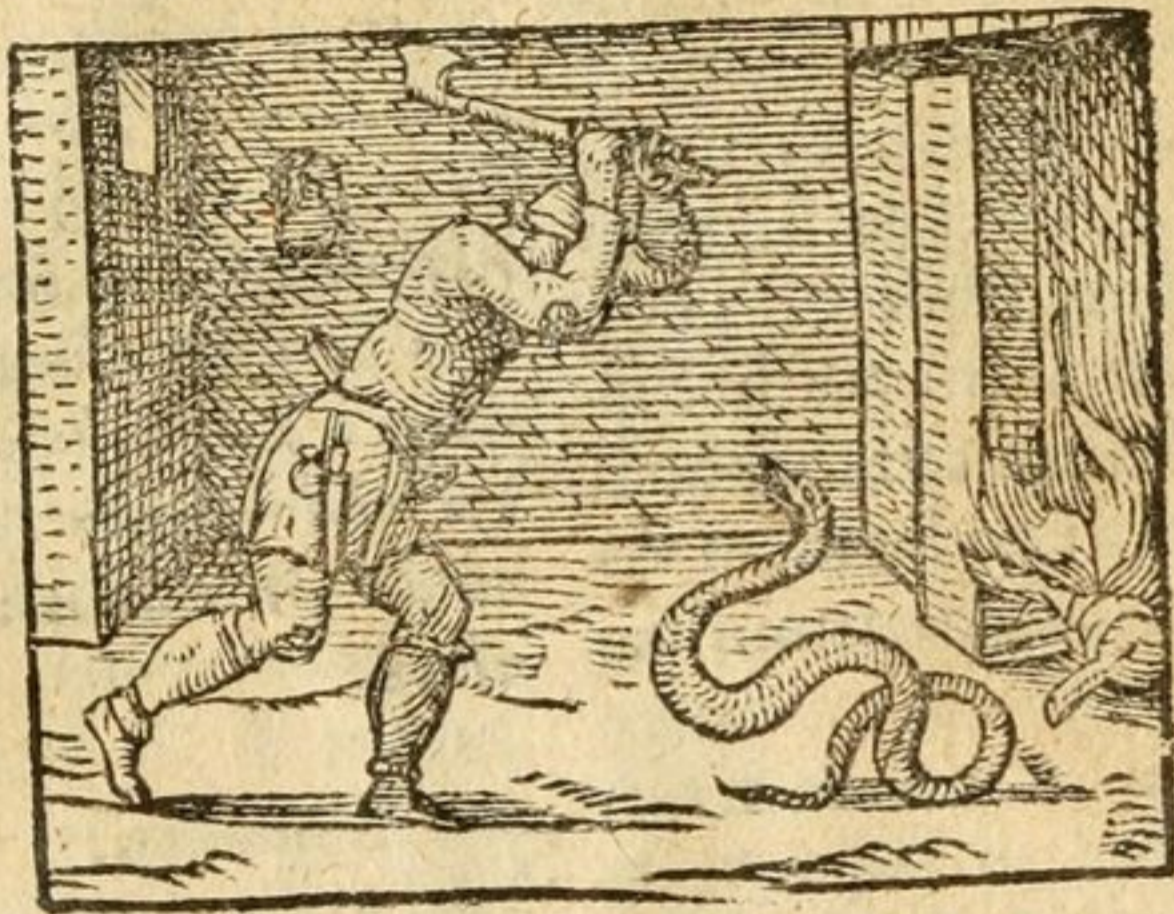
σο

Ζυνέδω. ἀβέβαιος γάρ
ἔστιν ὁ βίος ἕως.

ne obliviscatur. instabi-
lis enim est vita hæc.

Οφίς καὶ Γεωρ-
γός.

SERPENS ET
Agricola. 141

Οφίς ἐν Γεωργού
προθήρησι φω-
λάδων, ἀνείλεν αὐτῶ
τὸ νήπιον παιδίον. πέν-
θος ἢ τοῖς γυνεῦσιν ἐγέ-
νεθ' μέγα. ὁ ἢ πατήρ
ὑπὸ τῆ λύπης πέλε-
κυν λαβῶν, ἔμελλεν
τὸ ὄφιν ἐξεληθόντα φο-
νύσσειν. ὡς ἢ ἔκρυψε
μικρὸν, σπύσσει ὁ γε-
ωργός τὸ παιδίον αὐ-
τὸν,

Serpēs in agrico-
læ vestibulis de-
litescens, sustulit eius
infantē puerulū. Lu-
ctus autē parēibus
fuit magnus. at pater
præ mœrore accepta
securi, egressum Ser-
pentē occisurus erat.
Ut verò prospexit pa-
rūper, festinans agri-
cola ut ipsum percu-
teret,

teret, erravit, tantum percusso foraminis orificio. Digresso autē Serpente, agricola ratus Serpētē nō amplius iniuriæ meminisse, accepit panē & salē, apposuitq; in foramine. Sed Serpens tenui sibilo ait, non erit nobis posthac fides amicitiaue, quādiu ego lapidem video, tu filij tumultū.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nullum odij, aut vindictæ obliuisci quamdiu videt monumentum, quo tristatus est.

TVBICEN, 142

Tvbicen exercitum cōgregās, ac superatus ab hostibus, clamabat, Ne me temerē & frustra viri,

ῥόν, ἠσόχησε, μόνον κρέσσας τῷ τ' τρώγλης ὀπλίῳ. ἀπελθόντῳ δὲ τοῦ ὄφρατος, ὁ Γεωργὸς νομίσας τ' μηκέτι μνησικακεῖν λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔφηκεν ἐπὶ τῇ τρώγλῃ. ὁ δ' ὄφρατος λεπτὸν συρρίξας, εἶπεν, ὅτι ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως αὐτὸ ἐγὼ τῷ πέτρῳ ὄρω, σὺ δ' ἔρῃ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι εἰς μίσους, ἢ ἀμυνῆς ἐπιλαυθάνει, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσμων, δι' ἧς ἐλυπήθη.

Σαλπικτής.

Σαλπικτής στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τ' πολεμίων, ἐβόα, μὴ κτείνιτέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῆ

κῆ καὶ μάτις. ἔδ' ἔνα
 γὼ ὑμῶν ἀπέκτενα.
 πάλω γὼ ἔχαλκός
 τούτου οὐδ' ἐν κτῶμασι.
 οἱ ἢ πρὸς αὐτὸν ἔφα-
 σαν, ἀλλ' ἄτ' ἔστο γὼ μάλ-
 λον τεθνήσκει, ὅτι σὺ μὴ
 δυνάμην ἔχεις πολεμεῖν,
 τὰς πάντας πρὸς μά-
 χην ἐγείρης.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πλέον πλάττουν, οἱ τὰς
 κακὰς καὶ βαρεῖς δυνά-
 μεις ἐπεγείροντες εἰς τὸ
 κακῶς ποιεῖν.

viri, occidite: Non
 enim vestrum quen-
 quam occidi: nā prae-
 ter aes hoc possideo
 aliud nihil. & hi ad
 ipsum dixere, Ob id
 magis morieris, qui
 quum nequeas ipse
 pugnare, omnibus ad
 pugnam excitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 plus peccare, qui ma-
 los ac graues principes
 concitant ad malè agen-
 dum.

ARVNDO ET
Oliua. 143

Κάλαμος καὶ
Ελαία.

DE tolerantia, & viribus, & quiete, Arundo & Oliua contendebāt. Quum autem arūdini oliua conuicium faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parūper præstolata, vbi acer affluit ventus, arundo succussā, & declinata ventis,

Δὶα καρτερίαν καὶ ἰσχυρὴν ἐῆσυχίαν Κάλαμος καὶ Ελαία ἠείζον. ὃ ἡ κάλαμος ὀνειδισμοῦς ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνατία καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένης πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν ὅτε ἐφθέγγετο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπεὶ δὴ ἄνεμος ἐπνέυσεν ἰσχυροῦς ὁ μὲν κάλαμος ὑποσφιδεῖς καὶ ὑποκλινθεῖς τοῖς

Θῆς αἰέμοις, ῥαδίως δὲ
εσώθη. ἢ δ' ἐλαίᾳ ἐπέδη
αὐτέτηνε Θῆς αἰέμοις,
κατεκλάσθη τῆ βία.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς
κρείττοσιν αὐτῶν μὴ αὐ-
δισάμφοι, κρείττους εἰ-
σὶ τὸ πρὸς μείζονας φι-
λονεικέντων.

ventis, facile evasit,
oliva autē cū ven-
tis restitisset, vi dif-
fracta est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui tempore ac prae-
stantioribus non resi-
stunt, meliores esse ijs
qui cum potentioribus
contendunt.

Λύκος καὶ Γέ-
ρανος.

LVPVS ET
Grus. 144

Λύκος λαμβάνει ὄστρον ἐπεπήγασθαι. ὃ δὲ Γεράνω μισθὸν παρέ-
ξεν

L Vpus gutturi of-
se infixo, mer-
cedē Grui se praebi-
s s turum

turum dixit, si capite iniecto, os ex guttore sibi extraxerit. hæc autem eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedē efflagitabat. Qui subridendo, dētésq; exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore Lupi & dentibus saluum caput & illæsum exemeris.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros, qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

GALLI. 145

DVob⁹ Gallis pugnātib⁹ de Gallicis fœminis, alter alterum in fugā vertit, ac victus in locū obscurum profectus delituit. Sed qui vit,

ξεν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβάλλῃσαι, τὸ ὄσεν ἐκ τῆς λαγμῆς αὐτῆς ἐκβάλοι. ἢ τῆς τῆς ἐκβάλλῃσαι, δολιχόχειρος ἔσαι, τὸ μιδόν ἐπεζήτη. ὅς τις γελῶσαι, καὶ τῆς ὀδόντας θήξαι, δρκεῖ σοι μιδός, ἔφη, τῆς καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκας σόματες καὶ ὀδόντων ἐξήρες κέρων σῶαν μηδὲν παθῆσαν.

Επιμύδιον.

Ο μύθος πρὸς ἀνδρας οἱ τινες ἀπὸ κινδύου διασωθέντες, τοῖς σωτέρας γέτας τοιαύτας ἀπονέμωσι χάριτας.

Αλέκτορες.

Aλέκτων δύο μεγάλων ἀνδρῶν πρὸς τῆς λαϊῶν ὀρνίθων, ὁ εἰς τῆς ἑτέρον κατετροπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἠπληθεῖς, εἰς τῆς πον κατὰ σκιον ἀπὸν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικῆ

κήσας, εἰς ὑψὺ δὴ-
 θείσ, καὶ ἐφ' ὑψηλῶ ἰ-
 χυσαίς, μεγαλοφώνως
 ἐβόησε. καὶ παρ' οὐθῦς
 Αετὸς κατὰ πτεῖς, ἤρπα-
 σεν αὐτὸν. ὃ δὲ ἐν σκο-
 τῷ κεκρυμμένῳ, ἀ-
 δεῶς ἐκθῆτε ταῦς θη-
 λείαις ἐπέβαινε.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 κύριος ὑπερηφάνοις
 ἀντιτάσσει, λαπένοῖς δὲ
 δίδωσι χάριν.

Γέρων καὶ Θά-
 νατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα
 κήψας, ταῦτα φέ-
 ρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβά-
 διζε, καὶ διὰ τὸ πολὺν
 κόπον ἀποθέμενος ἐν
 τόπῳ ἑνὶ τῷ φόρῳ, τὸ
 Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Ἐ-
 δὲ Θανάτος παρελόντος,
 καὶ πυνθανομένης τῆς
 αἰτίας δι' ἣν αὐτὸν ἐ-
 καλεῖ, ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ γέ-
 ρων,

cit, in altū eleuatus,
 stansq; super alto pa-
 riete, magna voce cla-
 mauit, & statim ad-
 uolans Aquila, eum
 rapuit. At qui in te-
 nebris delitescebat,
 ex illo intrepidè gal-
 linas conscendit.

A F F A B V L A T I O °

*Fabula significat,
 Dominum superbis re-
 sistere, dare autem hu-
 milibus gratiam.*

S E N E X E T

Mors. 146

S Enex olim incisa
 à se ligna quū fer-
 ret, multam ibat viā,
 ac ob multum labo-
 rem deposito in loco
 quodam onere, mor-
 tem inuocabat. Sed
 mors quum adesset,
 causamque peteret,
 propter quā se voca-
 ret, perterrefactus se-
 nex,

nex, ait, Vt meum
onus attollas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
omnem hominem esse
vitæ studiosum, licet in-
fortunatus sit, & men-
dicus.*

RANAÆ. 147

DVæ Ranæ fic-
cata palude, vbi
habitabant, circum-
ibant, quærendo vbi
manerēt. ac profectę
in profundū puteū,
& acclinatæ deor-
sum, visa aqua, altera
consulebat, vt salta-
rent continuo deor-
sum: altera verò ait,
Si & hic aruerit, quo-
modo poterimus a-
scendere?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nequid inconsultò fiat.*

ρων, ἔφη, ἵνα με τὸν
φόρον ἄρης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πᾶς ἀνθρώπος φιλό-
ζωος, εἰ καὶ δυστυχῆς,
καὶ πτωχὸς ἐστὶ.

Βάτραχοι.

BΑτραχοὶ δύο ξη-
ραυνθείσης τῆς λί-
μνης ἐν ἣ κατώκειον,
πειθήσαν ζητούντες πᾶ
καταμεῖναι. καὶ ἐλθόν-
τες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ
κύψαντες καίτω, καὶ
ιδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν
εἰς σωεθέσθαι, ἵνα
πηδήσωσι παρδύτης
καίτω. ὁ δ' ἕτερος εἶ-
πεν, εἰ ἢ καὶ τῶν ξη-
ραυνθῆ, πῶς δυνασόμε-
θα αἰαθῶμεθα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἀνὸς συμβεβηθῆς μὴ
ποιεῖν ἔ.

Αρνός καὶ Λύ-
κος.

Αρνός ἐφ' ὑψηλῆς
πέτρας ἰσάμενος,
Λύκον κἀτάθεν περι-
όντα τὴν ὁδὸν ἔσκω-
πτε, καὶ θηρίων κα-
κὴν ἀπεκάλει καὶ ἄμθ-
βόρον. ὁ δὲ Λύκος στρα-
φείς, εἶπε πρὸς αὐτόν,
καὶ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ'
ὁ πύργος ἐν ᾧ ἴσταται.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς
ὑπομνημονεύει ὑβριν ἀπὸ
ἀναξίων ἀνθρώπων διὰ
φόβον ὑψηλοτέρων.

Κωνωψὶ καὶ
Λέωνι.

Κωνωψὶ πρὸς Λέ-
οντα ἐλθὼν εἶπε,
καὶ δὲ φοβῶμαι σε, καὶ δὲ
δυνατώτερός μου εἶ.
εἰ δὲ μὴ, τί στί ἐστιν ἡ
δύναμις; ὅτι ζύεις
τοῖς ὀνυξί, καὶ δάκνεις
τοῖς

AGNVS ET
Lupus. 148

AGnus in alto
quū staret loco,
Lupū inferius præ-
tereuntē viā, maledi-
ctis insectabatur, &
ferā malam & crudi-
uorā appellabat. Sed
Lupus conuersus, ait
ad ipsum, Nō tu con-
tumeiariis mihi, sed
vbi stas turris.

AFFABVLATIO.

*Fabula ad eos qui
ferunt iniurias ab indi-
gnis hominibus metu
sublimiorum.*

CVLEX ET
Leo. 149

CVlex ad Leonē
Caccedēs, ait, Ne-
que timeo te, neque
fortior me es. Sin mi-
nus quod tibi est ro-
bur? quòd laceras vn-
guibus, & mordes
dent

dentibus? hoc & fœmina cum viro pugnas facit. Ego verò longe sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugna. Et cum tuba cecinisset Culex, inhefit mordens circa nares ipsius leueis genas: Leo autē propriis vnguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem victo Leone quū sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, auolauit. Araneæ verò vinculo implicitus, quū deuoraretur, lamentabatur, quod cū maximis pugnans, à vili animali Aranea occideretur.

AFFABVΛATIO.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, et à paruis prosternuntur.

FAB

τοῖς ὀδῶσι; τῶν καὶ
γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχο-
μένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίσσῃ
ὑπερῶ σου ἰσχυρότε-
ροῦ. εἰ δὲ θέλεις, ἐλθω-
μεν καὶ εἰς πόλεμον.
καὶ σαλπίσσας ὁ Κώνωψ,
ἐνεπήγετο δάκ-
κων τὰ πρὸ τῶν ῥί-
νας αὐτῶ ἀτραχὰ πρὸ
σωπα. ὁ δὲ Λέων τῆς
ιδίοις ὄνυξι κατέλυεν
ἑαυτὸν, ἕως ἃ ἠγανά-
κτησεν. ὁ Κώνωψ δὲ νι-
κήσας τὸν Λέοντα, καὶ
σαλπίσσας, καὶ ἐπινί-
κιον ἄσας, ἐπῆλατο. Ἀ-
ράχνης δὲ δεσμῶ ἐμ-
πλακεῖς, ἐδιόμηντο
ἀπὸ δύρετο, ὅτι μεγί-
στοις πολεμῶν, ὑπὸ δὲ
τελευτῆς ζῶει τὸ Ἀράχνης
ἀπώλετο.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τῆς
καταδάκνοντες μέγας,
καὶ ὑπὸ μικρῶν κατα-
δακνομένης.

ΜΥΘ

ΜΥΘΟΣ Ο ΤΩΝ

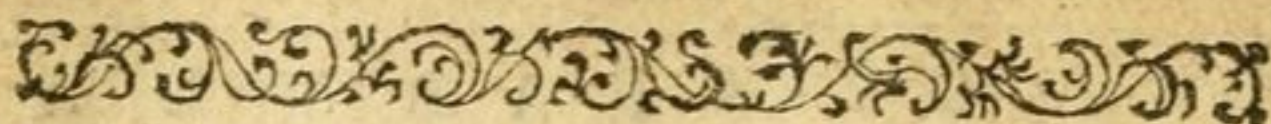
Μυρμηκων και τῶν
Τετρίγων, περὶ τῶν
πῶν τὰς νέας εἰς πό-
νους.

Ο Εργουσι δὲ ἀκριά,
ἔοι μὲν Τετρίγες
μυρμηκῶν ἀνεβάλλοντο
σώζοντο τοῖς Μύρμη-
ξι ἢ πονεῖν ἐπιήσασθαι, καὶ
συλλέγειν καρπὸν, ἐξ ὧν
ἐμελλον τῶν χειμῶν τῶν
τραφήσεσθαι. χειμῶν τῶν
ἢ ἐπιγεγνηότῶν, Μύρ-
μηκες μὲν οἷς ἐπόνουσι
ἐτρέφοντο τοῖς ἢ ἡ τέρ-
ψις ἐτελεύτα πρὸς ἐν-
δειαν. ἔτι νεότης πο-
νεῖν ὅσον ἐθέλῃσασθαι, πα-
ρὰ τὸ γῆρας κακοπρα-
γεί.

F A B V L A

que Formicarum et
Cicadarum exemplo
hortatur iuvenes ad
laborem.

Cicadæ cū æstas vi-
geret, assiduis cā-
tib⁹ indulgebāt: For-
micæ verò laboribus
fructibusq; colligen-
dis, quibus hyeme vi-
cturæ essent, operam
dabāt. Verùm quum
hyems aduenisset,
Formicæ iis quæ col-
legerant, pascebantur:
Cicadas autē de-
lectatio ad extremā
perduxit indigentiam.
Sic iuventus labo-
rum fugitans malè
habet in senectute.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ

τετράστιχα.

Περὶ Ανθρώπου καὶ Λιθίνου
Λέοντος.

ΑΝδρὸς ποσὶν πατεῖτο πέτρῳ Λέων.
Καί τις Λέοντί φησι, πῶς ἰχθὺν βλέπεις;
Αλλ' εἰ Λέοντες, εἶπεν, ἤδησαν γλύφειν,
Πολλὰς αὖ εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.
Επιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῆς εἰς δεῖ σερμύ-
νεας.

Περὶ Λέοντος καὶ κριμαρῆος
καὶ Μυῖος.

Λέοντος ὑπνώττωντος, ἀχέντος μέσον
Διέδραμνον Μυῖος, ὅς τις ἀνέστη σιωπῆως.
Γελαῖ τις Ἀλώπηξ, καὶ Λέων ἀπεκρίθη,
Οὐ μὲν σιωπῆσαι, πῶς ὁδὸν ἢ ἀνατρέπω.
Επιμύθιον, ὅτι εἰς δεῖ καὶ μικρὰν ἀει-
φρόνησιν ἀποσρέφει.

Περὶ Λέοντος, καὶ Κάπρου,
καὶ Γυπῶν.

Λέων μόχθῳ ἔσκησε πρὸς ποτὲ Κάπρω,
Γύπες τις ἀνώγειν ἐσκόπεύον πῶς ἔσθιν,
Βρῶσιν τ' ἠπληθέντα ποιῆσαι τάχα.
Φίλος τις ὄρεωντες ἠσόχουσι τ' ἐλπίδων.

G. A. B. R. I. Æ. G. R. Æ. C. I.

Tetraſtica.

DE HOMINE ET

Leone lapideo. I

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.
 Et quidā Leoni, Robur, inquit, intueris?
 At ſi Leones, ait ille, ſciuiſſent ſcalpere,
 Multos vidiffes eſſe homines lapides.

AFFABVLATIO, *Quod non oporteat
 inflari virtute.*

DE LEONE DORMIENTE

& Mure. 2

Leone dormiente per mediam ceruicem
 Percurrit Mus. Is autem ſurrexit ilico.
 Ridet Vulpes, ac Leo reſpondit,
 Non timeo, ſed interrumpo iter.

AFFABVLATIO, *Quòd non oporteat, ne
 paruum quidem contemptum negligere.*

DE LEONE ET APRO

& Vulturibus. 3

Leo pugnã aliquñ parauit aduerſus Aprum,
 Vultures verò deſuper ſpeculabantur litem,
 Vt deuorarent ſtatim, qui vinceretur.
 Sed amicis iisdem viſis, fruſtrati ſunt ſpe.

I

AFFA

Επιμύθιον, ὅτι ἔδει ἀλλοτρίοις κρηγῖς
ἐπιχαίρειν.

Περὶ Δορκίδος καὶ Λέοντος
θυμαγέντος.

Λέοντα Δορκίδος ὡς ἴδεν μεμεληνότερα,
Ὡ μθῖρα θηρῶν, εἶπεν ἀθλιαζάτη,
Εἰ σωφρογῶν γε. δυσκάρτερος εἶ Λέων,
Πῶς νυῦ μαυεῖς ἔμετὰ διακρύων δράσσης;
Επιμύθιον, ὅτι ἐξυσίαυ ἔχοντα ἔδει
θυμῆαζ.

Περὶ Λέοντος, Ουγ, Αλώπεκος.

Λέων, Ουγ, Κερδῶ τε, πρὸς θήραν ἴον.
Ουγ ἢ ζωτικῶ εἰς τρίτην δεδαισμηγῶ,
Λέων κατεσπάραξε. Κερδῶ ἢ πλέον
Ενφῶν αὐτῶ, σωφρογῖαθεῖς ἔξ Ουγ.
Επιμύθιον, ὅτι δεῖ ἐξ ἄν πάχυσιν ἔτε-
ργι, ποιθδύεαζ.

Περὶ Ουγ βασάζοντος εἰδω-
λον.

Ὡμοις Ουγ παρήγη ἀργυροῦ βρέτα,
Ὡς σωαντῶν πῶς ἴς αὐ ἔπεροκυῖς.
Τύφῳ δὲ ἐπαρθεῖς, μὴ θέλων μένην Ουγ,
Ηκασεν, ἔ θεὸς σὺ, ἔ θεὸν δὲ ἀγῆς.
Επιμύθιον, ὅτι τῶς ἐν ἀξιώμασι θυμα-
μῶς δεῖ γνώσκην ὅτι αὐ-
θρωποί εἰσιν.

Περὶ

AFFABVLATIO, *Quòd non oporteat
alienis malis letari.*

DE CAPREA, ET
Leone furente. 4

Leonem Caprea vt vidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quò nũc furens nõ plena facies lacrymarũ?

AFFAB. *Quòd non oporteat eum qui po-
testatem habet excandescere.*

DE LEONE, ASINO, V. VULPE. 5

Leo, Asinus, Vulpesque, ad prædam iere.
In treis parteis eam cum Asinus diuisisset,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.

AFFABVLATIO, *Quòd ex ijs que aliq
patiuntur, doceri oporteat.*

DE ASINO GESTANTE
simulacrum. 6

Humeris Asin⁹ gestabat simulacrũ argẽteũ,
Quod vnusquisque occurrens adorabat.
Superbia verò elatus, nolẽs manere Asinus,
Audiuit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

AFF. *Quòd oporteat eos, qui in dignita-
tibus constituti sunt, cognoscere
se esse homines.*

Περὶ παρθὸς ἐαθίοντο
σπλάγχνα.

Βοὸς φραγὼν παῖς εἰς ἑορτῶν ἔγκαιρα,
Οἷμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα μήτερ, ἐκχέω.
Ἡ δ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβῆ τέκνον, ἔφη.
Τῶν σῶν γὰρ ἔδεν. ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτριῶν.
Επιμύδιον, ὅτι δεῖ τὰ κρότεια ἀπὸ σπρέ-
φειν, καὶ μὴ γογγύζειν.

Περὶ Αλώπεκος καὶ Βάτου.

Φραγμὸς Αλώπηξ ὑπερβαίνειν θέλει,
Ολιθαυῖσα, καὶ βάτου δεδραγμένη,
Ἐξεσο πέλμα, λοιδορεῖ ἢ τῶν βάτων.
Μέμφοσ σεαυτῶν, μὴ μέωξ, κείνο φάτο.
Επιμύδιον, πρὸς τὰς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιω-
πῶντας, τὰ ἢ τ' ἑτέρων κατηγορεῖντας.

Περὶ Κώνωπος καὶ Ταύρου.

Κώνωψ κατῆθο πρὸς κέρασ Ταύρου πάλαι,
Οιῶξ κέλδον, εἰῶξ ἐπτιῶαυ θέλη.
Ἡκασε δ', ὡσπερ ὄση ἔγνω κατῆμνον,
Οὐτ' ἢ μὴ πτήσαντο ἀθήσιν λάβη.
Επιμύδιον, πρὸς τὰς λογιζομένους ἑαυτὰς εἶναι
ἢ σφῆρας, ἢ δυνάμεις, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

Περὶ Ελέφου καὶ Ἀμπέλου.

Ελαφον ἐξήλαυνον οἱ κυνηγέται.
Ἡ δὲ δασείας ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,

DE PVERO COME-
dente intestina.

7

Bouis puer festo die cū comedisset viscera,
Hei mihi clamabat, q̄ intestina effūdo mater,
Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:
Nō enim ex tuis quicq̄, sed vomis ex alienis.

AFFABVLATIO, *Quòd oporteat aliena
restituere, & non murmurare.*

DE VVLPE ET RUBO.

8

Sepem Vulpes transilire voluit,
Lapsa, ac rubo innixa,
Percussa planta, conuicia dicebat rubo,
Increpare ipsam, non me, ille ait.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui sua
tacent vitia, & aliena reprehendunt.*

DE CVLICE ET TAVRO.

9

Culex olim in cornu Tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se volare velit.
Audiuit verò quē admodū nō nouerat sedētē,
Itaq̄; neque euolantem sentiret.

AFFAB. *Aduersus eos qui volunt esse sapien-
tes, potentē sive, aut prudentes, nec sunt.*

DE CERVA ET VITE.

10

Ceruam persequabantur venatores.
Quæ densis in vitibus delituit.

t 3

Sed

Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων,
Κωηγετῶσιν ἐνόδικως ἐθηράθη.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς κακοποιῦντας τὰς
αὐτῶν δυνάμεις.

Περὶ Οφείας καὶ Γεωργίου.

Οφίον γέλων τις αὐτὸν ὀλέθρα παύσει
Πλήθειν, πέτραν τὴν ἔχισσε, καὶ φιλεῖν θέλει.
Οφίς δὲ φησι, πῶς γήνοιθε συμβάσας,
Ἔως σὺ τύμβον ἴσθῃ, ἐγὼ πέτραν βλέπω;
Επιμύδιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀ-
διάλλακτοί εἰσιν.

Περὶ Παιδῶς καὶ Σκορπίου.

Ὡς ἀκρίδας θήρσει, παῖς ἵς Σκορπίου
Πρῶτον χεῖρας. ὅς ᾗ, μὴ ψεύσῃς, ἔφη·
Ὡς εἶγε με ψεύσας, ἐκ κόλπων γένων,
Καὶ τοῖς ἀληθεῖς ἐκκενάσας ἀκρίδας.
Επιμύδιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ
συμμίγνυσθαι.

Περὶ Συῶς καὶ Μυῶς.

Συῶς εἶλκε ἵς Μυῶν ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
Οὓς χαλκίους βλέποντες, ἔσησαν γέλων.
Ὁ Μυῶς δ' ἐπὶ ζῶν, εἶπε μετὸς δαικρῶν,
Ὡς εἶδ' ἐσὺ δυνάσθε καὶν τρέφειν ἕνα;
Επιμύδιον, πρὸς τὰς τῶν ἐαυτῶν παραπτώμα-
τα παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελοῦντας.

Περὶ

Sed folia vitium cūm comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
malè faciunt benefactoribus suis.*

DE SERPENTE ET

Agricola.

11

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus, petrāq; scidit, & amare volebat.
Sed ait Serpēs, quomodo fient cōuentiones,
Quādiu tu tumbā hanc, ego lapidem video?

AFFABVLATIO, *Magnas inimicitias
esse irreconciliabiles.*

DE PVERO ET SCORPIO. 12

Cū locustas cepisset puer quidā, Scorpioni
Porrigebat manus. is autē, Ne attigeris, ait:
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoque locustas abiicies.

AFFAB. *Cum malis hominibus conuersari
non oportere.*

DE SVE ET MVRE.

13

Sus quidā Murē trahebat ad sedādā esuriē.
Quos videntes fabri ferrarij riserunt.
Mus verò adhuc viuēs ait lacrymarū plen⁹,
Ne vnum quidem potestis pascere Suem?

AFFAB. *Aduersus eos, qui suos casus negli-
gunt, alienos verò derident.*

Περὶ Ουρ καὶ Λεον-
τῆς.

Φέρων Λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις Ουρ,
 Ἡὺχά Λέων εἰνάγῃς, ἀπόλλυς βλέπων.
 Ἐπεὶ ᾗ γυμνὸς τῷ Λεοντῆς δῦρέθη,
 Τῷτον μύλων ἐμνυσε τῷ ἀξίας.

Ἐπιμύδιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρὰ
 ἄξιαν ἕρμαι ἄχιστοι
 λυοῦν).

Περὶ Τράγου καὶ Ἀμπέλου.

Τράγου πρὸς εἶπεν Ἀμπέλου, βλάπτεις σύ με
 Κείρων τὰ φύλλα. μὴ γὰρ σὺν ἔστι χλόη·
 Ὅσον γὰρ αὐτὸ βλάψῃς, δῦρήσω τάχα
 Πρὸς φύσιν σὺν εἰς Θεὸς οἶνον βλύσῃ.

Ἐπιμύδιον, ὅτι πολλὰ κίς φέλων ἕς
 ἀδικεῖν ἕνα, ὠφελεῖ
 αὐτόν.

Περὶ Ἀνδρὸς καὶ Γαλιῆς γυ-
 ναικῆς.

Ἀνὴρ γαλιῶ γυναικα πρὸς δόμους ἄγε.
 Παρῶν ᾗ Κύπρις εἰς ἑορτῶν ἔγχετο.
 Νύμφη ᾗ Μιῶ βλέψασα, συνθένω τάχα
 Διακε τῷτον, μὴ τραπέισι τῶν φύσιν.

Ἐπιμύδιον, ὅτι τὸ ἐκ φύ-
 σεως ὄν, ἔμεγα-
 τρέπε).

DE ASINO ET PEL-
le Leonis.

14

Leonis pellem humeris ferens Asinus,
Iactabat se esse Leonem quempiam, videns
caprarios.

Sed vbi sine Leonis inuentus est pelle,
Pistrinū eum memorē turbationis reddidit.

AFFABVLATIO, *Fabula significat, im-
meritos honores quàm primum solui.*

DE HIRCO ET VITE. 15

Hircum vitis allocuta est. Offendis tu me
Tondens folia. num nam non est herba?
Quamuis etiam nocueris, inueniam statim
Ad maſtationem tui erga Deos, vinum vt
ſcaturiat.

AFFABVL. *Quòd plerunque volens quis
aliquem iniuria afficere, iuuat eum.*

DE VIRO ET

Fele vxore.

16

Vir felem vxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum ſolennitate,
Sponſa verò viſo Mure, contenta celeritate
Eum perſecuta eſt, non mutata natura.

AFFABVLATIO, *Quòd id quod à
natura eſt, non transf-
mutetur.*

Περὶ Δορκίδος τὴν τ' ποδῶν λεπτότητα
μεμφομένης.

Πηγαῖς ὄρωσα Δορκίδας αὐτῆς τοῖς θεῶσιν,
Λεπτὰς πόδας μαμείτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
Λέων δ' ἐπεὶ δῖωκε, τέττες ἠγάπα,
Κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγλιω.

Επιμύδιον, ὅτι πολλάκις τὶς ὠφέ-
λειται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλά-
πτεαζ.

Περὶ Αλώπεκος καὶ Στρα-
φυλῆς.

Κερδῶ βότρυον βλέπουσα μακρῶς ἀμπέλων,
Πρὸς ὑψὸς ἦρθ', καὶ καμῖουσα πολλάκις
Ελεῖν, ἀπέειπε. πρὸς δ' ἐαυτὴν τοῦτ' ἔφη,
Μὴ κάρμενε, ράγες ὀμφακίζουσιν μάλα.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ποιῆντας τὴν
ἀνάγκην φιλομύδιον.

Περὶ Κόρακος καὶ Αλώ-
πεκος.

Τυρὸν Κόραξ ἔδακνε, Κερδῶ δ' ἠπάτα,
Εἰ γλώσσαν εἶχε, ζῆλος ἦς ὄρεσις μέγας.
Εὐθύς δ' ὁ τῆρον ρίψεν. ἢ δ' αὐτὸν φάγη.
Ἐχὼς Κόρακος ἀπαντα, νομῶ κτήσασθαι μόνον.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐπὶ κη-
λακείας χύρον-
τας.

DE CAPREA REPREHENDENTE
pedum tenuitatem. 17

In fontibus suã imaginem videns Caprea
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cor-
nibus.

Cũ verò Leo p̄secutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, vt prædæ laqueum.

AFFABVLATIO, *Quòd plerunq; quis
inuatur ex quibus videtur ledi.*

DE VVLPE ET VVA. 18

Vulpes racemum proceræ videns vitis,
In altum eleuabatur: cumq; sæpe laborasset
Vt caperet, defatigata est: sed secum hæc lo-
cuta est,

Ne labora, acini vux exacerbescunt admodũ.

AFFABVLATIO, *In eos qui de necessi-
tate voluntatem faciunt.*

DE CORVO ET VVLPE. 19

Caseum Coruus mordebat, sed Vulpes
decipiebat,

Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
Cõtinuò verò is eũ abiecit. ea ipsũ comedit.
Habes Corue omnia, mētem solam cõpara.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos
qui adulationibus dele-
stantur.*

Περὶ Βατράχων καὶ ἡλίας.

Γάργις ἔχαιρον Βάτραχι τῆ ἡλίας.
 Καί τις πρὸς αὐτὰς εἶπεν, ὦ δῆλον γότ.
 Εἰ γὰρ μόναις τρέμειμι αὐγὰς ἡλίας,
 Τίς εἴ γε τεκνώσῃ, τῆτον βασιόσῃ;
 Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ
 ἀγνωσίας χαίροντας.

Περὶ ὄρνιθ^{ος} ὠὸν χρυσοῦ ἱκτέσης,
 καὶ φιλαργύρα.

Επικτε χρυσοῦ ὠὸν ὄρνις εἰσάπαξ.
 Καί τις πλανηθεὶς χρυσεραγῆς πλὴν φρένα,
 Εκτῆνε τῷ τῶ, χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
 Ἐλπίς ἢ μείζον δῶρον ὠλέκῃ τύχης.
 Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζη-
 μίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Περὶ ἀσερσοκόπα καὶ ὀδοι-
 πόρου.

Ἀσροῖς ἀσερσοκοπῶν τις ἀσερσοκόπ^{ος},
 Πίπτῃ λεληθῶς πρὸς φρέαρ. τυχῶν δέ τις
 Ὀδοιπόρος, σενόν^{τι} τῷ τ' ἔφη λέγων,
 Νοῦ δαίς ἄνω, βέλιξε, πλὴν γλῶσσο βλέπῃς.
 Επιμύδιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ
 γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα
 καυχῶν γινώ-
 σκῶν.

Περὶ

DE RANIS ET SOLE.

20

Ob nuptias Solis lætabantur Ranae.

Quædamq; ad eas ait, O miserum genus:

Nam si solos radios Solis timemus,

Si genuerit filios, quis eum feret?

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui suo
damno præ ignorantia gaudent.*

DE GALLINA AUREVM

ouum pariente, & auaro.

21

Ouum aureum Gallina semel peperit,

Quidamq; auarus deceptus animo,

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

AFFABVLATIO, *In eos qui spe lucri in
damnum ex pusillanimitate incidunt.*

DE STELLARVM SPECV-

latores, & Viatores.

22

Stellis intētus quidam stellarū speculator

Cadit imprudēs in puteū: sed quā supueniēs

Viator, suspiranti hæc inquit, dicens:

Animum qui applicuisti sursum ô optime,
terram non vides?

AFFABVLATIO, *Quòd plerique
quum presentia nesciant, fu-
tura cognoscere glo-
rientur.*

Περὶ Ἰππυ καὶ Κά-
πρου.

Ἡεῖξεν Ἰππυ ἀγριωτάτῳ Κάπρῳ,
Ὀρμῶν ἢ θηρῶν Ἰππυ ἔθένων ὅλως,
Ἐαυτὸν ἐκδεδωκεν, δύων σύμμαχον
Εὐπέρην ἀνδρα πρὸς σφραγῶν ἔθρηξ.
Επιμύδιον, ὅτι δι' ἔχθρας ἴνες
ἢ εἰς δαλείαν ἑαυτὸς ἐμ-
βάλλασιν.

Περὶ ἀνδρὸς μιζότερος, καὶ
δυοῖν ἐταίρων.

Ἐρωμύκας δ' ἔειχεν ἀνὴρ μιζότερος,
Χρόνῳ δ' ἐνύποχῆμα παύτη καὶ τρέπω,
Ἡ μὲ μελαίνας, ἢ ἢ λδύκας ἔκφερον,
Ἐξ ὧν ψιλῶθεις, πᾶσιν ὠρέθη γέλωσ.
Επιμύδιον, πρὸς τὰς εἰς δύο ἐναντίας
πράγματ' ἑαυτὸς ἐμβάλ-
λοντας.

Περὶ Αετῶ τε καὶ Κο-
λοιῶ.

Ἀρνὸν καὶ ἀπὸ Αετῶ καὶ καρπύσας,
Ἰδὼν Κολοῖος, ἐν κρητῶν πρᾶτῃ τᾶδε,
Ὀν εἶλε ποιμῶν. πρὸς δ' ἐφώνη τῶν ἑ,
Ἐμοὶ Κολοῖος, Αετῶ δ' αὐτῶ πέλη.
Επιμύδιον, ὅτι ἔδει μμεῖωσ τὰς
κρείττους.

DE EQVO ET APRO.

23

Pugnabat equus cum ferocissimo Apro.
 Impetum verò feræ Equus quum penitus
 non sustineret,
 Sese dedidit, inuento socio
 Viro iugulandæ feræ perito.

AFFABVLATIO, *Quòd nonnulli ob
 inimicitias in seruitutem sese dedant.*

DE VIRO MISTICAPILLO,
 & duabus amicis.

24

Amicas duas habebat vir misticapillus,
 Aetate autè & moribus omnino dissimileis.
 Altera nigros capillos, albos altera, euelle-
 bant.

Quapropter depilatus, omnib⁹ ridiculo fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos qui in
 duas res contrarias sese iniiciunt.*

DE AQUILA ET
 Cornicula.

25

Agnum deuolans Aquila quum rapuisset,
 Idq; vidisset Monedula, in ariete facit eadè,
 Quam pastor cepit. puer autem clamabat
 tale quid,
 Mihi Monedula, Aquila autem sibi est.

AFFABVLATIO, *Quòd non oportet
 imitari præstantiores.*

DE

Περὶ Κολοῖδ τε καὶ ἄλλων
ὀρνέων.

Ἀλλοτρίοις πτεροῖσιν ἠμφιεσμένῳ,
Ἡὺχά Κολοῖδος ὀρνέων ὑπερφέρειν.

Πρῶτον δὲ δῶρον ἢ Χελιδῶν ἤρπαικει,
Μεθ' ὧν ἅπαντες, εἶτα γυμνός δυρέθη.

Επιμύδιον, ὅτι τὸ ἐξ ἐραύης καίηλ
Δαλύει).

Περὶ Αετῶ τε καὶ οἰσῶ.

Βέλτ' ἢ σῆθῳ Αετὸς τρώθη πάλαι,
Ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἦτο πολλά δακρύων.

Βλέπων δὲ οἰσὸν εἶπεν ἐπτερωμένον.

Βασαί, πτερόν με τ' πτερωτὸν ὀκλύει.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς
πάχοντες.

Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης καὶ
Στραθῶ.

Πᾶσι πεφύκεθ θηροῖ καὶ πτινοῖς μάχη,
Ἡλω Λίβυσα Στραθῶς, ἢ τὰς δὲ ἐπλάνα,

Εἶναι μὲ ὄρνις, ἐκ μέρης δὲ θηρίον,

Πτινοῖς κέρων δὲ κνῦσα, τοῖς θηροῖ πόδας.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς δυτὶ κυρίοις

δελφύοντες, καὶ πλα-

νῶντας ἀμφο-

τέρως.

DE CORNICVLA ET
cæteris auibus.

26

Alienis pennis induta
Gloriabatur Cornicula præstare auibus,
Primum donum Hirundo rapuit,
Post eam omnes, hinc nuda inuenta est.

AFFABVLATIO, *Quòd ex collatione
pulchritudo dissoluatur.*

DE AQUILA ET SAGITTA. 27

Sagitta pectus Aquila vulnerata est olim,
Dolens autè postea sedebat admodùm plorans,
Videns autem sagittam pennatam, ait,
Papæ, penna me pennatam occidit,

AFFABVLATIO, *In eos qui à suis ma-
la patiuntur.*

DE PVGNA FERARVM AC
volucrum, & Struthione.

28

Oës inter se feræ & volucres cõcertabant,
Capta est Struthio Libyca, quæ hæc deci-
piebat,
Esse quidem auis, ex parte verò fera,
Volucris caput, feris pedes ostendens.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos,
qui duobus seruiendo dominis
vtrosque deci-
piunt.*

Περὶ Χελιδῶν καὶ Κρι-
τηρίας.

Πῆξε Χελιδῶν νεοσίαν Κριτηρίας
Υπερβεν, ἥσπερ τὴν γυνὴν βλάπτει Δράκων.
Ἡ δ' αὐτὴ ἔφησεν, ὦ πολυστύνε τύχης,
Ὅπως γὰρ ἐκδικήσεις, ἐβλάβην μόνη.

Επιμύθειον, πρὸς τὰς παθόντας κα-
κῶν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώ-
πων.

Περὶ τριῶν Βοῶν ὁμοφώνων, εἶτα
ἀσυμφώνων καὶ
Λέοντος.

Ὁμόφρονες νέμονται τρεῖς ὁμοῦ Βόες,
οὓς εἶδε θῆρ' ἐβλάπτε παλαιὰς Λέων.
Ἐχθρὰς δ' εἰ μίση, καὶ μάχης ἀσπίδας,
Ἐκαστὸν ἐκδέδρακε γυμνὸν αἶς ἕνα.

Επιμύθειον, πρὸς τὰς χιζομύχας ἐκ
τῶν ἰδίων, καὶ ἀπὸ τῶν κα-
κῶς πάσχοντες.

Περὶ Γεωργῆ καὶ Γεραίας.

Ἐβγει Γεραίας πῆξέ τις ἀπορδὺς πάλιν.
Μεθ' ὧν Πελαργὸν εἶλεν, ὃς θρῆνεί μείγα.
Ἐφη δ' ἀργεσδὺς, ὡς φίλῳ μὲ εἶ σύ μοι.
Ἀλλ' ἢ πάγη λαβῆσα, σὺ κακῶς ἔχθ.

Επιμύθειον, πρὸς φίλον ἱκνός, ἐνέμμενον
εἰς ἐχθροῖς δ' φίλε αὐτῶ.

DE HIRVNDINE ET
Prætorio.

29

Hirundo fixit nidulum super Prætorio,
Cuius prolem lædit Serpens.
Hæc autē dixit, O ingemiscendā fortunam.
Vbi enim vltio est, sola offensa sum.

AFFABVLATIO, *In eos, qui malum à
bonis patiuntur.*

DE TRIBVS BOBVS CONCOR-
dibus, inde discordibus,
& Leone.

30

Concordes pascebantur tres simul Boues.
Quos ne ferus quidem lædebat Leo.
Cum verò inimicitiarum odio & pugna dis-
sensissent,
Singulos deuorauit nudos vt vnum.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui à suis
dissent, & propterea mala patiuntur.*

DE AGRICOLA ET CICONIA. 31

Gruibus tetēdit Agricola quidā laqueum,
Cum quibus Ciconiam cepit, quæ vehemen-
ter lugebat.

Dixit autē agricola, Vt amica quæ tu mihi es!
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

AFFABVLATIO, *In amicum cuiusdam,
coniunctum cum inimicis amici ipsius.*

Περὶ Κυῶς καὶ εἰδώλα αὐτῆ ἐν
τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμῶν πλησίον Κύων κρέας,
Κύψας ἑαυτὴν, ἄλλον εἰς ὕδαρ βλέπει.
Χαυτὸν ἢ λοιπὸν ἔκαστω λαθεῖν κρέας,
Ἀπεφερέτω καὶ ἔστω ἐμοσίτη.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτηῶν μάλλον
ζημιᾶται.

Περὶ Οἴου καὶ ἄλος καὶ
ἐπόχων.

Περὶ ποταμῶν, φέρων ἢ γ' ἄλος Οἴου,
Ἐν ᾧ τε ἔπέπρωκε κεφιοθεῖς βάρου.
Ἐπόχων εἰ' ἐπέλα πλῆθου ἕτως ὡς φέρειν,
Περὶν ἐκοντὶ, δυσχεῶς ἀπεπνίγη.

Επιμύθιον, ὅτι πολλὰ κίς πρὸς ὁδοκία κέρ-
δος εἰς ζημίαν καταπτά.

Περὶ Καμήλας καὶ Διός.

Κυρτὴ Θεὸν Κάμηλον ἐξήτη κέραι,
Ἦν ἐξεμυκτήρισε τ' ἀδαλίας.
Ζημιᾶν δὲ αὐτῷ λοιπὸν ὄτα καὶ κάραι,
Ὡς αὐτὸς κινεῖται σὺν αἰσχίῃ πέλη.

Επιμύθιον, ὅτι δεῖ παρὰ τὸ θεῶν αἰτῶν
τὸ πρὸς ἑαυτῶν.

Περὶ Λύκου καὶ Ἀρνός.

Λύκος πρὸς Ἀρνα φησὶν, ἢ πρὸς τὴν σὺ μοι.

DE CANE ET IMAGINE

ipsius in aqua.

32

Canis propter flumen carnem ferens,
 Quum se acclinasset, aliam in aqua videt,
 Hiscēs autem vt inferiorē aliā carnē caperet,
 Priuatus & ea est cuius compos erat.

AFFABVLATIO, *Quod cupidus magis
 damno afficitur.*

DE ASINO, ET SALE,

& Spongiis.

33

Trāsiēs fluuiū, onus salis portabat Asinus,
 In quo etiā cecidit leuatus onere.
 Dehinc quum itidē multū spongiarū ferret,
 Cecidit sponte, & infelicitē suffocatus est.

AFFABVLATIO, *Quod plerunque ex-
 pectatio lucri in damnum incurrit.*

DE CAMELO ET IOVE.

34

Curua Camelus à Deo petebat cornua,
 Quam derisit ob malum consilium.
 Minuit enim ei de cætero aures & caput,
 Vt ab omni parte foret turpissima.

AFFABVLATIO, *Quod oporteat à Deo
 conuenientia petere.*

DE LVPO ET AGNO.

35

Lupus Agno inquit, Nonne dudū tu mihi

V 3

Aquam

Υδωρ τέρατις; ἄρτι γὰρ ἔξέφω,
 Καὶ πῶς ὑδωρ τέρατιον ἀγνοῶ πότε.
 Θείνη γλῆθι καὶν θέμις, καὶν μὴ θέμις.
 Επιμύθιον, πρὸς τὸς ἀδελῶς φανερῶς
 ἀδικοῦσας.

Περὶ Δελῶ Κυνηγῶ καὶ Ποι-
 μῆς.

Δελὸς Κυνηγὸς πρὸς τὸν εἶπε ποιμῆρα
 Εἶπε Λέωντος ἰχνη εἶδες, μοι φράσον.
 Σοὶ τῆτον, εἶπεν, ἐθέλεις δείξω, πέλας
 Ἰχνη. Κυνηγὸς, εἶπεν, ἐζητῶ πλέον.
 Επιμύθιον, πρὸς ἀνθρώπους φρα-
 σῆς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς
 ἔργα δελῶς.

Περὶ Ἰππότου καὶ Αἰβοῦ-
 κτου.

Ἦτο λαβεῖν Αἰβοῦκτον Λαγῶν Ἰππότου.
 Λαβῶν τὴν χερσὶ τῆτον, ἠρώτα, πόσος;
 Καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν. Αἰβοῦκτος δὲ ἔφη.
 Μὴ σπεῦδε, σοὶ δῶρημα τῆτο προσφέρω.
 Επιμύθιον, πρὸς τὸς ἐξ ἀνάγκης πε-
 ραγεμένους τὰ ἴδια.

Περὶ Λύκου καὶ Οὐκ.

Οὐκ ἔσιν ἦλον εἶλεν ἐξ Οὐκ Λύκος.
 Αἰτῶν τὴν μισθόν, πλήτερον λάξ τὴν γένω.
 Λύκος δὲ φησι, πῶς μὴ γὰρ ὦν πάλας

Aquã perturbasti? nuper ex vêtre natus sum,
Et quomodo aquã pturbarim nescio quãdo.
Cœna fies mihi, siue iure, siue iniuria.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui in-
trepidè palàm iniuriy sunt.*

DE VENATORE TIMIDO,
& Pastore.

36

Timidus Venator Pastori cuidam ait,
Sicubi Leonis vestigia nosti, dic mihi.
Tibi ipsum, ait, vis ostendam, prope
Vestigiũ. Venator ait, Non quæro amplius.

AFFABVLATIO, *Aduersus homines
audaces verbis, & factis timidos.*

DE EQVITE ET
Agricola.

37

Petebat Leporem ab Agricola vt accipe-
ret miles.

Accepto eo manibus rogabat, quanti?
Et equum admisit. Agricola autem ait,
Ne festina, tibi donum hoc offero.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui ne-
cessario recusant res suas.*

DE LVPO ET ASINO.

38

Ex Asino clauum dentibus extraxit Lupus.
Petès verò mercedē, percutitur calcib⁹ gena.
Lup⁹ aũt inquit, Quo cocus quũ essem olim,

Ιατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Επιμύθιον, πρὸς τὰς πλὴν ἰδίαν τέχνην καὶ
βαλιμπαθόντας, καὶ ἑτέραν μετεργασμένους
ἐπὶ βλάβῃ.

Περὶ Λύκας καὶ Γεραίας.

Εἰς λαιμὸν ὄστυϋ ἔμπεπήγη δὲ Λύκας,
Μιοθῶ δ' ἔλων Γέραυθ, ἥτε πλὴν χέριν·
Σῶον τράχηλον ἐκ Λύκας λαμῶ φέρων,
Μηδ' ἄλλο μηδ' ἐν μιοθὸν ἢ τὸ σκόπη.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἐπικίνδυνον πρῶξιν
ἐλχρήσαντας, καὶ μὴ τὸ σῶθημα ζητῶν-
τας μιοθόν.

Περὶ Ταύρας καὶ Τράγας.

Ἡλαυνε Ταύρον ἐξ ἑῆς κείτης Τράγθ.
Ὀν θῆρ Λέων δίωκεν. εἶπε δ' ἑνῶν,
Εἴπαξ με μὴ Λεονίθ' ἐπὶ φοβθ,
Εγὼς ὅσον Ταύρας τε καὶ Τράγας δένθ.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς καὶ ἀδεχομένης ὑβρίζουσας
ὑπὸ μικρῶν, ἀλλὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

Περὶ Μύρμηκα καὶ Τέτι-
λιθ.

Ἡτε τροφίω Μύρμηκα Τέτιλιξ ἐν κρύει.
Μύρμηξ δ' ἔφησε. ἢ θέρει ὄντος ἑώρας;
Ὡς ἐν θέρει, εἴρηκεν, ἡδὸν ὄξεως.
Κλειῶνθ' ἀρχῆ, φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμύ

Medicinæ opera indignè exercui?

AFFABVLATIO, *In eos qui propriam
artem derelinquunt, & aliam aggrediuntur
incommodè.*

DE LVPO ET GRVE.

39

In Lupi gutture os infixum erat,
Mercede autem cum extraxisset Grus, pete-
bat pretium.

Saluum collum ex Lupi gutture ferens,
Nullam aliã mercedẽ, quã hoc considera.

AFFABVLATIO, *In eos qui periculo-
sum negotium aggrediuntur, & post con-
ventionem, querunt mercedem.*

DE TAVRO ET HIRCO.

40

Expellebat Taurum ex suo cubili Hircus.
Quẽ fer⁹ Leo insectabatur. ait autẽ suspirãs,
Nisi me Leonis timor perterreret,
Scires quanta Tauri & Hirci vis sit.

AFFAB. *In eos qui affici iniuria ferunt à
paruis metu aliorum maiorum.*

DE FORMICA ET

Cicada.

41

Petebat à Formica Cicada cibum, hyeme,
Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
Quòd æstate acutè caneret, dixit.
Hieme salta, inquit, ne ama cibum.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς μὴ γέλοντας ἐν νεότητι
 τῆς κοπιᾶν. καὶ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ
 γῆρα πτωχεύουσιν.

Περὶ Οφειῶ καὶ Γεωργῶν.

Εθαλλπέ τις Γεωργὸς ἐν κόλποις Οφειῶ
 Ωρα κρύβει, ἐπεὶ ἡ γέρμης ἤσθετο,
 Εὐπληξὲς τὸ θαλάσσιον, κάκτενε τὰ χεῖρα.
 Οὕτω κακοὶ ποιεῖσι τὰς δυνεργείας.

Περὶ Χελιδῶν καὶ Αηδῶν.

Αγρῶ Χελιδῶν μακρὸν ἐξεποτήθη,
 Εὔρε δὲ ἐρήμοις ἐγκαθημένω ὕλαις
 Αηδῶν ὀξύφωνον. ἡ δὲ ἀπεθρῦναι
 Τὸν ἴτιον ἄωρον ἐκπεσόντα τὸ ὄρη.
 Χ' ἢ μὲ Χελιδῶν φησὶ φιλοτάτη ζώοις,
 Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θράκῳ.
 Αλλ' ἐλθ' ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
 Σύσκῳ ἡμῖν, καὶ φίλη καλοκήσας,
 Οπῶ γεωργῶν, καὶ χεῖρα θεοῖς ἄσας.
 Τὴν δὲ αὐτὴν Αηδῶν ὀξύφωνον ἡμείψθη,
 Εὰ με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήρις.
 Οἶκον δὲ μοι πᾶς, ἢ τε μίξις ἀνθρώπων
 Μνήμῳ παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.
 Επιμύδιον. ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρείττον ἐν
 ἐρήμοις ζῆν ἀλύπως, ἢ σωοικεῖν ἐν
 πόλεσι τῆς κακοῦ.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
in iuuentute nolunt laborare, & propterea
in senectute mendicant.*

DE SERPENTE ET

Agricola.

42

Agricola quidam in sinu fouit Serpentem
Frigoribus: vbi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit; atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

DE HIRVNDINE ET

Luscinia.

43

Procul ab agro Hirundo euolauit.
Reperit autem in desertis sedentem syluis
Acute canentem Lusciniam: ea verò lugebat
Itym immaturum excessisse è vita.
Et Hirundo inquit, Charissima salua sis,
Primum hodie te post Thraciam video,
Sed veni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & chara habitabis.
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis,
Nam domus omnis & consuetudo hominū
Memoriā antiquarū calamitatū reaccendet.

AFFABVLATIO. *Fabula significat, pre-
stare sine dolore viuere in desertis, quàm cum
malis habitare in ciuitatibus.*

HOM

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑ-

χομυομαχία.

Εὐχόμενος πρὸς τὴν Μισσῶν χώραν ἐξ Ἑλικῶν,

Ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπιδύχομαι εἴνεκεν ἀοιδῆς,

Ἦν γένον ἐν δέλτοις ἐμῶν ἐπὶ γένασι θῆκαι, Δῆμον ἀπὸ φρεσίνων πολεμῶ κλονον ἔργον Ἀρη.

Εὐχόμενος μερόπεσιν ἐς ἕατα πάντα βαλέα,

Πῶς Μῦες ἐν Βατράχοισιν ἄριστοι δύναντες ἔβησαν,

Γηχλυέων ἀνδρῶν μιμέμενοι ἔργα κτηνῶν.

Ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔλω, τοῖσι δ' ἔχεν ἄρτι χλω.

Μῦς ποτε διψαλέος χαλέος κίνδυνον ἀλύξας, Πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπαιλὸν προσέθηκε χλυέον,

Υδαὶ τερπόμενος μελιηδεῖ. Ἦν δὲ κατεῖδε

Λιμνόχορος πολύφημος, ἔπειτα τ' ἐφθέγγετο τοῖον

Ἐῖνε, τίς εἰς πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡόνω; τίς ἦ σ' ὁ φύσας;

Πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενον σε νοήσω.

Εἰ γάρ σε γνοίω φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,

Δῶρα δὲ τοῖ δώσω ξεινήια πολλά καὶ ἑσθλά.

Εἰμι δ' ἐγὼ βασιλῆος Φυσίγνατος, ὅς κενταί λιμένω

Τιμῶμαι Βατράχων ἠγέμενος ἡμεῖα πάντα.

Καί με πατήρ Πηλεύς ποτε λείπειτο Υδρομεδέσῃ Μιχθ

HOMERI RANARVM

et Murium pugna.

Incipiens primum Musarum cœ-
tum ex Helicone.
Venire in meum cor supplico, gra-
tia cantus.

Quē nup̄ in libellis meis super genua posui,
Litem inimēsam, tumultuosum opus Martis,
Supplicās hominib⁹ in aures oībus mittere,
Quō Mures in Ranas bene se gerētes iuerūt,
Terrigenūm viroꝝ imitati opera gigantū.
Sic sermo inter mortales erat, tale autem
habuit principium.

Mus aliqñ sitibūdus Felis periculū euitās,
Propinquū in lacū tenerā adposuit barbā,
Aqua delectatus dulci: hunc autem vidit
Limnocharis obstrepera, verbum autem lo-
cuta est tale:

O hospes quis es? vnde venisti ad littus?
quis autem te produxit?

Oīa autē verē dic, ne mēdacē te intellexero.
Si, n. te nouerim amicū dignū, ad domū ducā
Dona autem tibi dabo hospitalitia multa
& bona.

Sum autē ego rex Physignathus, q̄ per lacū
Color, Ranarum dux dies omnes.

Et me pater Pele⁹ olī genuit Hydromedusæ
Mixtus

Μιχθεῖς ἐν φιλότητι παρ' ὄχθας Ηοιδανοῖο,
Καί σε ὄρω καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλ-
λων

Σκηπτῆρον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχη-
τῶν

Εμμεναι. ἀλλ' ἄγε θῆσον ἐλὼ γλυκὺ ἀγρόδου.

Τόν δ' αὖ Ψυχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε
Τίπτε γνῶ τῶμόν ζητεῖς φίλε δῆλον ἄπατιν
Ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἔρανοῖσι πετελινοῖσι
Ψυχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι. εἰμὶ δ' ἐκέρως
Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος. ἡ δ' ἐνυμνή-
τηρ

Δειχομύλη θυγάτηρ Ἰτερνοτρώκιε βασιλῆα.

Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεσπρέψατο βρω-
τῆς,

Σύκῃσι ἔκαρύοις, καὶ ἔδ' ἐσμοισι πανθοδαποῖσι.

Πῶς ἢ φίλον ποιῆ με, τ' εἰς φύσιν ἔδ' ἐν ὄμοῖον

Σεῖ μ' ἐγὼ βίβω ἐστὶν ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἔμοιγε

Ὅσα παρ' ἀνθρώποις τρώγην ἔθω, ἔδ' ἐμε λήθη

Ἀρτῶ τρισκαπάνισσῶ ἀπ' εὐκύκλιε κανέοιο,

Οὐδ' ἐπλάκεις πανύπεπλῶ ἔχων πολλὴν σισα-
μίδα,

Οὐδ' ἐμῶ ἐκ πτέρνης, ἐγὼ ἠπατα λδύκοχίτωνα,

Οὐδ' ἐτυρῶς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος.

Οὐδ' ἔχων μελίτωμα, τ' ἐγὼ μάκαρες ποθέουσι,

Οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνῃ μερῶπων ἰδύχουσι μάκαροι,

Κοσμήντες χύτρας δ' ἄρτύμοισι πανθοδαποῖσιν.

Οὐδ' ἐποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον αὐτῶν,

Ἀλλ' ἀδύς μ' ἐμῶλον ἰών, σπρωμάχοισιν ἐμίχθην.

Οὐ

Mixtus in amore ad ripas Eridani,
Et te quidem video pulchrumq; & fortem
egregium aliorum

Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
Esse, sed age citi⁹ tuā generationē cōcionare.

Huic autem rursus Pſicharpax respondit,
dixitq;,

Quidnam genus meum perquiris ô amice,
manifestum omnibus

Hominibusq; diisq; & cœlestib⁹ volatilib⁹?

Pſicharpax quidē ego vocor, sum autē filius

Troxartæ patris magnanimi: at mater

Lichomye filia Pternotroctæ regis. (riis,

Genuit aut in lignario me & enutriuit ciba-

Ficubus & nucibus, & eduliis omnigenis.

Quomodo autem amicum facies me in na-
turam nihil similem?

Tibi qdē em vita est in aquis, sed mihi certē

Quæcunque apud homines, comedere con-
suetudo, neque me latet

Panis ter pistus à bene rotunda cista,

Neq; placēta extēsa habens multā sisamida.

Nō sectio ex pna, nō iecora albā vestē habē-

Neq; case⁹ nup pressus à suavi lacte. (tia,

Non bonū dulceariū, quod & diu desiderāt.

Neq; quæcūq; ad cōuiuia hominū faciūt coci,

Ornantes ollas condimentis variis.

Nunquā ex bello malum effugi clamorem,

Sed statī ad pugnā iēs ppugnātib⁹ mixt⁹ sū,

NOB

Οὐδέδ' αὐθροπον, καίωε μέγα σῶμα φορῶντα,
 Αλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰών, ἄκρον δάκτυλον καὶ αἰθέ-
 κων,

Καὶ πτέρνης λαβόμεν, καὶ ἔπὸν ἴκανεν αἰ-
 δρα.

Νήδυμ' ὄν, ἀπέφυγ' ὑπὸν, δάκνοντες ἐμοῖο,
 Αλλὰ δύω μάλιστα πάντα τὰ δαίδια πῦσαν ἐπ'
 ἄν,

Κίρκον καὶ γαλέην, οἱ μοι μέγα πένθος ἄγασιν.

Καὶ παγίδα συνόεσαν, ὅπερ δολόφει πέλε πότμος.

Πλείστον δὲ Γαλέην φειδέειδ' ἤϊκε δρῖση,

Ἡ καὶ τρωγλοδυόοντα καὶ τρώγλιν ἐρεείνη.

Οὐ τρώγω ραφάνας, ἔκράμβας, ἔκρολοκυῖτας,

Οὐ τρύτλοις χλωθῖς ἐπιδοόσκομα, ἔθ' ἐσελίνοισι.

Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐσιν ἐδέσματα τῶν κατὰ λί-
 μνιν.

Πρὸς τὰ δε μείδ' ἴσας Φυσιγναθ' ἀπτόν κ' ὕδα'

Ἐἴνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι, ἐσὶ καὶ ὑμῖν

Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ, καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ'
 ἰδέασθ'.

Ἀμφίδιον γὰρ ἔδωκε νομῶν Βατραχίοισι Κροθίων,

Σκιρτήσασθ' ὑπὸν, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα χαλύ-
 ψαι.

Εἰ δ' ἐθέλεις ἔλαῖτα δαίμνα, δύχερες ἐσσι,

Αἶρω σ' ἐν νάρισσι, κράτ' δ' ἐμε μήποτ' ὀλησαι.

Ὅππ' ἄν γηθέσωντ' ἔμθ' ἄρμον εἰσαφίκηαι,

Ὡς ἄρ', ἔφη, ἔνωτ' ἐδίδες, ὁ δ' ἔδοκεν ἔλαττα

Χείρας ἔχων ἀπαιλοῖο κατ' ἀσθέν', ἀλμυρὴ
 κέφω.

Non timui hominem, quamuis magnum
corpus ferentem:

Sed ad lectum iens, summū digitū mordeo,
Et pedē arripui, & nō labor occupauit virū.

Suauius non aufugit somnus mordente me.

Sed duo valde oīa timeo omnē per terram,
Accipitrem & Felem, qui mihi magnum lu-
ctum adferunt,

Et decipulam luctuosam, vbi dolosum exi-
stit fatum.

Plurimū iam Felē supertimeo, qui optimus,
Qui & foramē ingrediētē p̄ foramē p̄quirit.

Non comedo raphanos, non caules, non cu-
curbitas,

Non porris viridibus pascor, neque apiis:

Hæc enim vestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc autem subridens Phylignatus con-
trā locutus est:

O hospes, valde gloriaris ob ventrem: ad-
sunt & nobis

Multa valde in lacu & in terra mirabili visu.

Vtrāuis enim dedit pascuā Ranis Saturnius,

Exultare p̄ terrā, & in aquis corp⁹ cooperire.

Si autem vis & hæc scire, facile est.

Portē te in humeris: tene autē me, neqñ p̄ eas:

Sic gauisus in meam domum venias.

Sic certè, inquit, & terga dabat. ille autem
ascendebat celerrimè,

Manus habēs tenerum per collū, saltu facili,

καὶ πρῶτον μὲν ἔχουρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείφνας ὄρ-
μους,

Νήξει τερπόμην Φυσιγνάθου. ἀλλ' ὅτε δὴ
ῥα

Κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δα-
κρύων,

Ἀχρησον μετάνοιαν ἐμέμφετο. πίκτε δ' ἐκαί-
σας,

καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρα. οὐ δ' ἐοί-
ητορ

Πάλλετ' ἀηθείη, ἔ' ἐπὶ χθόνα βέλετ' ἰδέασθαι.

Δὴνὰ δ' ἐπεσονάχιζε, φόβος κρυόεντος ἀνάγκη.

οὐδ' ἄν μὲν πρῶτ' ἔπλετο ἔφ' ὕδασι, ἢ ὕτε κώ-
πην

Σύρων, δυχόμηνός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέασθαι.

Υδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο. πολλὰ δ' ἐβόα,

καὶ ῥῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ σώματ' ἔ' ἀγ-
ρῶεν,

οὐχ ἔτι νώτοισιν ἐβόασε φόρον ἔρωτ' ἔρωτ' ἔρωτ' ἔρωτ'

ταῦρα, ὅτ' Εὐρώπην ἀπὸ κύματ' ἤγ' ἐπὶ
κρήτιν,

ὡς ἐμὲ ἐπιπλώσας ἐπινώπον ἤγην ἐς οἶκον

βάτραχ' ἔψώσας ἄχρον δέμας ὕδατι λουκῆ.

Υδρ' ἔ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δῆλον ὄραμα

ἀμφοτέρωθεν, ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατ' εἶχε τράχη-
λον.

Τῆτον ἰδὼν κατέδυ Φυσιγνάθος, ἔ' πινώσας

οἶον ἐταῖρον ἐμελλεν ἀποκλῦμαίαι κατὰ λί-
μην.

Et primùm quidem gaudebat, quando in-
tuebatur vicinos portus,

Natatiõe gaudēs Physignati. sed qñ iã vtiq;
Vndis purpureis submergebatur, multum
lacrymans

Inutilem pœnitentiam accusabat: vellebat
autem comas,

Et pedes stringebat pervētrē. in illo autē cor
Concutiebatur insolentia, & in terram vo-
lebat videre.

Vehementer autem ingemiscebat timoris
frigidi necessitate.

Caudam quidem in primis extendit in
aquis tanquam remum:

Trahens supplicansq; deis in terram venire.
Aquis purpureis submergebatur: multum
autem clamabat:

Et talem dixit sermonem, ab ore autem con-
cionabatur,

Non sic humeris portavit onus amoris
Taurus, qñ Europā per vndā duxit in Cretā,
Ut me nauigāshumeris vectā duxit ad domū
Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
Hydrus autem ex improviso apparebat, hor-
rendum spectaculum

Vtrisq;, ac erectū super aquā habebat collū.
Hunc videns ingressus est Physignathus,
non quicquam intelligens

Qualem sociū futurus erat perdere per lacū.

Δῦ δ' ἔβασθη λίμνης, καὶ ἀλούατο κῆρα μέλαι-
ναν.

Κεῖν δ' ὡς ἀφέθη, πέσεν ὑπὸ δύτης ἐς
ὔδωρ.

Χεῖρας δ' ἐσφριγεν, ἔδ' ἀπακλύμην κατέτριψε.

Πολλάκι μὲν κατέδυεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ'
αὖτε.

Λακτίζων ἀέδυε, μέρον δ' ἔσκη λῶ ὑπα-
λύξαι.

▲δύμηναι δ' ἔτριχεσσι πλείστον βάροσ' εἶληθον ἐπ'
αὐτῷ.

Υδασι δ' ὀκλύμην, θίγας ἐφθέγγαστο μύθους·

οὐ λήσας γε θεούς, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιή-
σας,

Ναυηγῶν ῥίψας δ' ἀπὸ σώματός ὡς δ' ἀπὸ πέτρης.

οὐκ ἄν με κτ' γαῖαν ἀμείνων ἤθεα κέκλιε,

Παγκραλίω τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον· ἀλλὰ
πλανήσας,

εἰς ὕδωρ μ' ἔριψας. ἔχθ' ἄθεός ἐκοιθῆν ὄμμα.

Ποινῶν σὺ πῶς Μυῶν στρατῷ, ἔσθ' ὑπαλύξας.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυθεν ἐν ὕδασι, ῥῆνδ' ἐκα-
τέιδε

Ἀφροπίναξ, ὄχθησιν ἐφεζόμενος μαλακῆσι.

Δφνὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμῶν δ' ἤχθηκε Μύεσ-
σιν.

Ὡς δ' ἔμαθον τῶν μετῶν, ἔδου χόλ' αἰνὸς ἄ-
παντας.

Καὶ τότε κηρύκεσσιν ἐοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον

Κηρύσσῃν ἀγρολίω δ' ἐς δώματα Τρωξάρθου

Ingressus est autem profunditatem lacus, & euitauit parcam nigram.

Ille autem vt relictus est, cecidit supinus statim in aquam:

Manus autē stringebat, & moriēs stridebat. Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe autem rursus

Calcitrans emergebat: mortem autem non erat euitare.

Madentes autem pili plurimum pondus trahabant in ipso.

Aquis aut perieñs, tales loquit⁹ est sermones: Non latebis vtiq; Deos Phisignathe hæc faciens.

Naufragium iaciens à corpore vt à petra. Nō certē me p̄ terrā melior eras, ô pessime, Pācratioq; , luçtaq; , & ad cursum: sed decipiēs, In aquam me proiecisti. habet Deus vindicem oculum.

Pœnam tu solues Murium exercitui, neque euitabis.

Hęc locut⁹, expirauit in aquis. hūc aut vidit Lichopinax, ripis infidens mollibus.

Vehementer autem vlulauit: currens autem annunciauit Muribus.

Vt autem didicerunt mortem, subit ira grauis vniuersos.

Et tūc præconibus suis iusserūt sub diluculū Proclamare ad cōcionē in domos Troxartæ

Πατρός δυσήνε Φιχάρπαρος, ὅς κ' ἰλίμενίω
 Ὑπὲρ ἐξήπλωτο, νεκρὸν δέμας, εἶδ' ἐπαρ' ὄχθας
 Ἦν ἠδὲ τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχετο πόντω.
 Ὡς δ' ἦλθον ασσύδοντες ἄμ' ἠοί, πρῶτον ἀέση
 Τρωξάρτης ἐπὶ παρδὶ χολούμην, εἶπέ τε μῦ-
 θον.

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνον ἐγὼ κακῶς πολλά πέ-
 πονθα

Ἐκ Βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκ'.
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ δύσλιον, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσ-
 σα.

Καὶ τ' ἔμ' πρῶτον γε κατέκτανεν ἀρπάξασα,
 Ἐχθίστη γαλήνη, τρώγλης ἐκθόθεν ἔλθουσα.
 Τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπώλεες ἐς μῦθον
 ἤξαν,

Κενοτέραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξδύροντες,
 Ἦν παγίδα καλέεσσι, Μυῶν ὀλέτφραν ἔσσαν.
 Ὁ τρίτος ἰὼ ἀγαπητὸς ἐμοὶ ἔμμητερη κεδνῆ,
 Τῆτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθ' ἐς βυθὸν ἄξας.
 Ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπὶ
 αὐτὰς,

Σώματα κροσήσαντες δὲ ἔντεσι δαυδαλέοισι.
 Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεσε καθοπλίζεσθ' ἄπαν-
 τας.

Καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἐκόρυσεν Ἀρης πολέμοιο μεμη-
 λῶς.

Κνημίδας μὲν πρῶτα παρὶ κνήμησιν ἔθηκαν,
 Ρήξαστες κυάμας χλωρὰς, εὐτ' ἀσκήσαντες,
 Οὓς αὐτὶ Δία νυκτὸς ἐπιφανέτες κατέτρωξαν.

Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum
Supinus natabat, mortuum corpus. neque
iuxta ripas

Erat iam miser, sed medio innatabat ponto.
Ut autem venerunt festinantes cum aurora,
primùm surrexit

Troxartes ob filiũ iratus, dixitq; sermonem:
O amici tametsi solus ego mala multa
passus sum

Ex Ranis, sors mala omnibus facta est.

Sum aut ego infelix, postq̃ tres filios pdidi.

Et quidem primum utique occidit rapiens

Inimicissimus Felis, foramen extrà capiens.

Aliam autem rursus viri crudeles ad mor-
tem duxerunt,

Vanioribus artibus ligneũ dolũ inueniẽtes,
Quam decipulam vocant, Murium perditri-
cem existentem.

Qui tertio erat dilectus mihi & matri inclyte,
Hunc suffocavit Physignatus in profundum
ducens.

Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
Corpora ornantes armis variis.

Hæc locutus, persuasit armari vniuersos.
Hos quidem utique armauit Mars belli cu-
ram habens,

Ocreas quidẽ primũ circa tibias posuerunt,
Frangentes fabas virides, beneq; aptantes,
Quas ipsi per noctem stantes cerroserunt.

Θάρκας δ' εἶχον καλάμωσφείων ἀπὸ βυρσῶν,
 Οὓς Γαλέω δείραντες ἐπισταμύως ἐποίησαν.
 Ασσὶς δ' ἰὼ λύχνης μεσόμφαλον. ἢ δέ νυ λόγχη,
 Εὐμήκης βελόνα, παλχάελκεοι ἔργον Ἀρηῶ.
 Ἡ δ' κέρυς τ' ἰάπευρον ἐπὶ κρηταίφοισι καρύς.
 Οὕτω μὲν Μῦες ἦσαν ἑνοπλοὶ. ὡς δ' ἐνόησαν
 Βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος. εἰς δ' ἕνα
 χώρον

Ἐλθόντες, βαλὼν ζευάχην πολέμοιο κακῆιο.
 Σκεπτομένων δ' αὐτῶν πάρεν ἡ γῆσις. ἢ τίς ἔ-
 φηκε,
 Κήρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρον σκῆπτρον μετὰ
 χερσὶ,

Τυρογλύφας ἦος μεγαλήτορος Εμβασίχουτος
 Ἀγγέλων πολέμοιο κακῆιο φάτιν, εἶπέ τε μῦ-
 θον·

Ω Βάτραχοι, Μῦες ὑμῖν ἀπέλήσαντες ἐπεμ-
 ψαν

Εἰπεῖν, ὁπλίζεσθε ἐπὶ πόλεμόν τε μόχλῳ τε.
 Εἶδον γὰρ κατ' ὕδατος Ψυχάρπαγα, ὃν κατέπε-
 φινεν

Υμῖτερος βασιλεύς Φυσίγναθος, ἀλλὰ μάχεσθε
 Οἴκτες ἐν βατράχοισιν δρυσῆες γεγάατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγῳ δ' εἰς ἕατα μιν
 Εἰσελθῶν, ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώ-
 χων.

Μεμφομένων δ' αὐτῶν, Φυσίγναθος εἶπεν ἀσά-
 ρτας·

Ω φίλοι, ὅση ἕκτηνον ἐγὼ Μιῶ, ἐδὲ κατέϊδον
 Οὐκ

Thoraces autem habebant calamis circun-
datis à coriis,

Quos Felem excoriantes scitè fecerunt.

Clypeus autem erat lucernæ medius vmbi-
licus at verò lancea,

Longæ acus, omnino æreum opus Martis.

Cassis autem, testa in temporibus nucis.

Sic quidem Mures erant armati. vt autem
intellexerunt

Ranæ, egressæ sunt ab aqua: in vnumq; locū

Veniētes, consiliū cōgregauerūt belli mali.

Considerantibus autem ipsis vnde seditio,
vel quis tumultus,

Præco propè venit, ferēs sceptrū in manibus,

Tyroglyphi filius magnanimi Embasi-
chytros,

Nunciās belli malū nunciū, dixitq; sermonē:

O Ranæ, Mures vobis minitātes miserūt

Dicere, armari ad bellumq; pugnāq;,

Viderunt enim per aquam Psichatpaga,
quem occidit

Vester rex Physignatus, sed pugnate

Quæcūq; inter Ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit, sermo autem in au-
res Murium

Ingrediens turbauit mētes Ranarū supbarū.

Accusantibus autem ipsis, Physignatus di-
xit assurgens:

O amici, non occidi ego Murē, neque vidi

x s Per

Οκλύρμον. πάντως ἐπνίγη, παίζων παρὰ λί-
μνῳ,

Νήξιδε τὰς Βατράχων μεμέμνονε. σὶ δ' ἤ κείνισσι
Νυῶ ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀνάπτιον. ἀλλ' ἄγε βε-
λίω

Ζητήσωμην, ὅπως δολίεσ Μύασ ἐξολέσωμην.

Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστος.

Σώματα κροσμήσαντες, ἔνοπλοι στῶμεν ἅπαν-
τες,

Ακροῖς παρὰ χείλεσσι, ὅπου κατὰ κρημνῶ οὐ χῶ-
ρεῶ.

Ηνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,

Φραζάμενοι κορύθων, ὅστις χειρὸν ἀντίον ἔλθοι.

Ες λίμνῳ αὐτὰς σὺν ἔντεσιν δύθῃ βάλωμεν.

Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τὰς ἀκρολύμβους,

Στήσωμεν δύθῳ Μυοκτόνον αἰδέ τροπομον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοισ ἐνέδυσεν ἅπαντας.

Φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας εἰς ἀμφεγκάλυ-
ψαν.

Θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ λούτων.

Φύλλα δ' ἔκ κροσμῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν.

Ἐλχῶ δ' ὀξύχοινῶ ἐκείσῃ μακρῆς δρῆρῆς,

Καὶ κέρυθες κροχλιῶν λεπτῶν κράσῃ ἀμφεγκά-
λυπτον.

Φραζάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθρας ὑψηλῆσι,

Σείοντες λόγχαις, θυμῷ δ' ἔπληθ' ἐκείστος.

Ζεὺς δ' ἑὸς καλέσας εἰς ἔργον ἀστερόεντα,

Καὶ πολέμου πληθύνει δείξας, κρατεροῦς τε μα-
χηταῖς

Pereuntem. omnino suffocatus est, ludens
iuxta lacum,

Natus Ranarum imitatus. pessimi autem
Nunc me accusant inculpabile. sed age consilium
Inquiramus, ut dolosos Mures deperdamus.
Etenim ego dico, ut mihi appareret esse optima
Corpora ornantes, armati stemus uniuersi
Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.

Quando autem impetum facientes in nos venerint,
Arripietes galeas, quisque prope obuius venerit,
In lacum ipsos cum armis statim deiiciamus.
Sic enim suffocantes in aquis expertos natandi,
Constituemus in promptu Murium occiso-
forum hinc trophæum.

Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.
Foliis quidem maluarum tibias suas undi-
que cooperuerunt.

Thoraces autem habuerunt viridibus latis à betis,
Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.
Lancea autem acutus iuncus unicuique lon-
gus aptatus erat.

Et galeæ cochleis subtilibus capita undique
cooperiebant.

Obstruentes autem steterunt in ripis altis
Vibrantes lanceas, animo autem plenus erat
vnusquisque.

Iupiter autem deos vocans in coelum astriferum,
Et belli multitudinem ostendens, poten-
tesque pugnatore

Multos

Πολλὰς καὶ μεγάλας, ἢ δ' ἔγχεα μακρὰ φέρον-
 τας,

Οἷον κενταύρων στρατὸς ἔρχετο, ἢ δ' ἐγγυάτων.

Ἡδὲ γελῶν ἔρέεινε. τίνες Βατραχίοισιν δῖω γαί, ἢ
 Ἡ Μυσῖν, ἀθανάτων, καὶ Αθλιαίῳ προσέειπεν,

Ω θυγατερ, Μυσῖν ἢ ἐπαλεξήσασα προσύσης
 Καὶ γὰρ σὺ καὶ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
 Κνίαση τερπόμενοι, καὶ ἐδέσμοισιν ἐκ θυσιάων.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κροχίδης, τὸ δ' ἔπειτα προσέειπεν Αθλιῶν·

Ω πάτερ, σὺ καὶ πῶποτ' ἐγὼ Μυσῖ τῆρ θρῆ-
 νοισιν

Ελθοίμεν ἐπαρωγῆς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργασα,
 Στέμμαί τε βλάπτοντες, καὶ λύχνους εἴνεκ' ἐ-
 λαίε.

Τῷτο δὲ με λίλυ ἔδακε φρένας, οἷον ἄρεξαν.

Πέπλον με κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καριῦσσα

Ἐκ ῥοδαίνης λεπτῆς, καὶ σήμονα λεπτὸν ἔνησα,

Τρώγλας τ' ἐμποίησαν, ὃ δ' ἠπητής μοι ἐπέση,

Καὶ πρᾶσσε με ἔκαστος, τέτρα χάρην ἐξώρησμαι.

Χρησαμένη γὰρ ὑφηνά, καὶ σὺν ἔχω αὐταπο-
 δουῶμαι.

Ἀλλ' ἐδ' ὡς Βατραχίοισιν ἀρηγέμεν σὺν ἐθελήσω.

Εἰσὶ γὰρ ἐδ' αὐτὰ φρένας ἐμπεδοί, ἀλλὰ με προσ-
 τῶν

Ἐκ πολέμου ἀνίσταν, ἐπεὶ λίλυ ἐκοπώθην,

Ἵππευ δεομένη σὺν εἴωσαν θορυβῶντες,

Οὐδ' ὀλίγον καθιμεῦσαι, ἐγὼ δ' αἰὶν κατε-
 κείμεν

Τὴν κεφαλὴν ἀλγῶσα ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.

Multos & magnos, & læceas longas ferētes,
 Qualis cētaurorū exercit⁹ p̄cedit, & gigātū,
 Suauiter ridēs rogabat, q̄ Ranis auxiliares
 Vel Muribus, immortalium? & Palladem al-
 locutus est:

O filia, Muribus nūquid auxiliatura ibis?
 Etenim tuū per tēplū semp̄ exultāt vniuersi,
 Odore delectati, & cibariis ex sacrificiis.

Sic certè dixit Saturnius. hunc autem al-
 locuta est Pallas.

O pater, nō certè vnquā ego Murib⁹ vexatis
 Venirem auxiliatrix: quoniam mala multa
 mihi fecerunt,

Coronas labefactantes & lucernas propter
 oleum.

Hoc autem meas valde pupugit mentes
 quod fecerunt.

Peplū meū corroserunt, quod texui laborās
 Ex trama subtili, & stamen subtile neui,
 Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,
 Et exigit à me vsuras: huius gratia irata sum.

Mutuata enim texui, nec possum restituere.
 Sed neque sic Ranis auxiliari velim.

Sunt enim neque ipsæ mentibus firmæ, sed
 me primum

Ex bello redeūtē, cū essem valde defatigata,
 Somno indigentē nō pmiserūt tumultuātes,
 Neq; parū cōniuere. ego aut̄ insomnis iacebā
 Caput dolens, donec clamauit gallus.

Sed

Αλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τέτοισιν ἄρησιν,

Μηκέτις ὑμείων τρωτῆ βέλφ' ὀξυόεντι.

Εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς αὐτίκα ἔλθοι.

Παῦτες δ' οὐρανόθεν τερπόμεθα δῆρον ὄρων-
τες.

Ὡς ἄρ' ἔφη. τῆ δ' αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλ-
λοι.

Παῦτες ὁμῶς δ' ἐαυτὰς ἤλυθον εἰς ἓνα χῶ-
ρον.

Κάσδ' ἤλυθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέρον-
τε.

Καὶ ὅτε κώνωπις μεγάλας σάλπιγξας ἔχον-
τες,

Δφνὸν ἐσάλπιζον πολέμοιο κτύπον. ἔρανόθεν δ'

Ζεὺς Κροθνίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακῆϊο.

Πρῶτες δ' ὑψιθόας ἀχλὺσθαι ἔτασε δ' ἄρει.

Ἐταότ' ἐν ἀσθμάχοις, κατὰ γαστέρα εἰς μέσον
ἦπαρ,

Κάσδ' ἔπεσεν πρηνῆς, ἀπαλάς δ' ἐκόνισεν ἐθεί-
ρας.

Τρωγλαδύτης δ' μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλεΐω-
να,

Πῆξεν δ' ἐν σέρνω σιβαρὴν δόρυ. τὸν δ' ἐπεσόν-
τα

Εἴλε μέλας θάνατον, ψυχὴ δ' ἐκ σώματι
ἔπτη.

Σουτλαῖα δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμδασί-
χυτρον.

Ἀρβυλάα δ' Πολύφωνον καὶ γαστέρα τύψεν.

Sed age cessemus, Dei, iis auxiliari,
 Ne utiq; aliquis vestrū vulneretur telo acuto.
 Sunt enim cominus pugnantes, etiam si
 Deus contrā veniret.

Omnes autē cœlit⁹ delectemur litē vidētes.
 Ut certē dixit, huic deinceps paruerunt
 Dei alij.

Oēs simul autē collecti venerūt in vnū locū.
 Venerūt verò præcones duo, signum belli
 ferentes.

Et tunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementem tuba clangebant belli strepi-
 tum. cœlitus autem

Iupiter Saturnius intonuit, signū belli mali.
 Primus autem Hypsiboas Lichenorem
 vulneravit lancea,

Stantem inter propugnatores, per ventrem
 in medium hepar.

Concidit autem pronus, ac pulvere imbuit
 teneras comas.

Troglodytes autem post ipsum iaculatus est
 Peliona.

Infixit autem in pectore solidam lanceam.
 hunc autem cadentem (uit,

Cepit nigra mors, aīa autē ex corpore auola-
 Seutlæus autem vūque occidit traiciens
 cor Embasichytrum.

Artophagus autem Polyphonum per ven-
 trem percussit.

Cecidit

Ηριπε ἢ πρῶτης, ψυχὴ ἢ μελέων ἐξέπτη.
 Λιμνόχαιρις δ' ὡς εἶδεν ἀποκλύμνον Πολύφω-
 νον,
 Τρωγλοδύτλου πέτρῳ μελοειδέϊ τρῶσεν ἐπι-
 φθῆς,
 Αὐχένα παρ' μέσσον. τὸν δ' ἐσκοτῶ ὅσ' ἐκά-
 λυψεν.
 Λειχνύωρ δ' αὐτίο κτύσκετο δεξι φαεινῶ,
 Καὶ βάλεν, ἐσὶ ἀφάμαρτε, καθ' ἧπαρ. ὡς δ'
 ἐνόησε
 Κραμβοφάγῳ, ὄχθαισι βαθείας ἔμπεσε φεύ-
 γων.
 Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληλυ ἐν ὕδασι, ἤλασε δ' αὐ-
 τόν,
 Κάππεσε δ' ὅσκι αὐένδυσεν, ἐβάππετο δ' αἵμα-
 τι λίμνη
 Πορφυρέῳ. αὐτὸς ἢ παρ' ἠῖον ἐξεζανύθη,
 Σορδῆσι λιπαρῆσι τε πορνύμνῳ λαγρόνεσιν.
 Λιμνήσιῳ δ' ὄχθαισι Τυρόγλυφον ἐξενάριξε.
 Πτερογλύφον δ' εἰδὼν Καλαμίνδιῳ, εἰς φόβον
 ἤλθεν.
 Ηλατο δ' εἰς λίμνῳ φεύγων, τὴν ἀσπίδα βί-
 ψας.
 Υδροχαιρις δ' ἐτε πέφνε Πτεροφάγον βασιλῆα,
 Χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματιῳ. ἐκέφα-
 λῳ ἢ
 Ἐκ βινῶν ἔσταζε, παλῆασετο δ' αἵματι γαῖα.
 Λειχρίναξ δ' ἐκτάνεν ἀμύμονα βερβοροχί-
 τῳ

Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.

Lymnocharis autem ut vidit pereuntem Polyphorum,

Troglodyten petra molari vulnerauit anticipans

Collum iuxta medium. huic autem caligo oculos operuit.

Lichenor autem ipsius collimabat lancea lucida. Et percussit, neque aberrauit, per hepar. ut autem intellexit

Crabophagus, ripis profundis incidit fugiens, Sed neque sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.

Concidit autem, non respirauit, tangebatur autem sanguine lacus

Purpureo. ipse autem iuxta littus extensus est, Venis pinguibusque incitatus intestinis.

Limnesi autem in ripis Tyroglyphum spoliauit. Pternoglyphum autem videns Calaminthius, in timorem venit.

Saltauit autem in lacum fugiens, clypeum iaciens. Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem Ex naribus stillabat, ac polluebatur sanguine terra.

Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Borborocæten

Εἶχε ἐπαίξας, τὴν ἰσκόθης ὄσ' ἐκάλυψε,
 Πρασοφάγῳ δ' ἐσιδῶν, ποδὸς εἴλκυσε Κνισ-
 σοδιώκτιν,

Εν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε κρατήσας χεῖρ ἰέγον-
 ζα.

Ψυχάρπαξ δ' ἤμω, ἐζάρων δευτεθνήτων.

Καὶ βάλε Πηλόσιον κρατὸς νηδύῳ εἰς μέσον ἡ-
 περ.

Πίπτε δ' οἱ πρῶθεν, ψυχὴ δ' αἰδόςδε βεβή-
 κει.

Πηλοδάτης δ' ἐσιδῶν, πηλοῦ δράκτα ρίψεν ἐπ'
 αὐτὸν,

Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου παρὰ
 μικρῶν.

Θυμώθῃ δ' ἄρα κείνῳ, ἐλὼν δ' ἐπε χεῖρ πα-
 χεῖν

Κεῖμνον ἐν ποδίῳ λίθον, ὄβριμον ἄχθῳ ἀρού-
 ρης,

Τὰ βάλε Πηλοδάτιν ὑπὸ γυνάτῃ· πᾶσα δ'
 ἐκλάσθη

Κνήμη δεξιτερή. πέσε δ' ὑπὸν ἐν κνήμῃσι.

Κραυγασίδης δ' ἤμω, καὶ αὖτις βαῖνευ ἐπ'
 αὐτὸν,

Τύψε μέσῳ δ' αὐτὸν κρατὸς γαστέρα. πᾶς ἰοῖ
 εἶσω

Οξύχοινῳ δ' αὖτε. χαμαὶ δ' ἐκχυθεῖ ἀπαιτα

Εγχεῖτ', ἐφελκομύω ὑπὸ δούρατι χεῖρ πα-
 χεῖν,

Σιτοφάγῳ δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο

Lancea impetum faciens: huicq; caligo oculos cooperuit.

Prassophagus autem videns, pede traxit Cnissodiocten,

Ac in lacu suffocauit tenens manu neruum.

Pficharpax autem vltus est, sociis mortuis.

Et percussit Pelusium per ventrem in medium hepar:

Cecidit autem illi antè, anima autem ad infernum iuit.

Pelobates autem videns, luti manipulum iecit in ipsum,

Et frontè iūxit, & excæcabatur propemodū.

Iratus est autem certè ille capiens vtiq; manu forti

Iacentem in campo lapidem, ponderosum pondus terræ,

Hoc percussit Pelobaten sub genua: tota autem fracta est

Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.

Craugasides autem vltus est, iterumq; adoriebatur ipsum,

Percussit medium autem ipsum per ventrem, totius autem ei intrò

Acutus iuncus ingrediebatur: humi autem effundebantur vniuersa

Intestina, extracta à lancea manu graui.

Sitophagus autem vt vidit in ripis fluminis,

Σηαίζων ἐν πολέμῳ ἀνεχάζετο, τείρετο δ' ἀγ-
νώσ.

Ἠλατο δ' ἐς Ἰάφρον, ὅσπως φύγη ἀπὸν ὄλε-
θρον.

Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγνωστον ἐς πόδα ἄ-
κρον.

Ωκα δ' ἐπύμνητο ἐς λίμεν ἠλατο φύγων.

Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔειπεν ἠμίπνοισι προπεσόν-
τα,

Καὶ οἱ ἐπέδραμον αὐτίς, λυκτάμνηται μενεαί-
νων.

Πρασαιῶτα δ' ὡς εἶδεν ἔειπεν ἠμίπνοισι προπε-
σόντα,

Ἠλθε δ' αὖ προμάχων, καὶ ἀκρόντισεν ὄξει χοι-
νω,

Οὐδ' ἔρρηξε σάκτα, χέρον δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀ-
κακή.

Ἦν δ' τις ἐν Μύεσσι νέτα παῖς ἔξοχος ἄλλων,

Αἰχέμαχτα φίλτα υἱὸς ἀμύμοντα Ἀρτεπιβού-
λα,

Ορχαμητα αὐτὸν Ἀρη φαίνων, κρατερὸς Μεσιδάρ-
παξ,

Ὅς μόντα ἐν Μύεσσι κείσθ' ἔσκε μάχεσθ'.

Στῆ δ' παρὰ λίμεν ἠγαυροῦμνητα οἱ ἀπ' ἄλ-
λων.

Στεῦτο δ' ἐπὶ προμήσιν Βατράχων γῆτα ἀχμη-
τάων.

Καὶ νύκην ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ δέντα ἦεν.

Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Καὶ

Claudicans ex bello recedebat, vexabatur
 autem valde,
 Saltavit autem in fossam, vt aufugeret di-
 ram perniciem.
 Troxartes autem percussit Physignathum
 in pedem summum.
 Celeriter autē vexat⁹ in lacū saltavit fugiēs.
 Troxartes autē vt vidit adhuc semiuiuum,
 qui antē ceciderat,
 Et illi incurrit rursus, occidere desiderans.
 Prassæus autem vt vidit adhuc semiuiuum,
 qui antē ceciderat,
 Venit per propugnatores, & iaculatus est
 acuto iunco,
 Neque fregit scutum: hærebat autem ipsius
 lanceæ acies.
 Erat autem quidam inter Mures iuuenis fi-
 lius egregius inter altos
 Cominus pugnans, charus filius irreprehen-
 sibilis Artepibuli,
 Princeps ipsum Martem ostendens, robustus
 Meridarpax,
 Qui sol⁹ iter Mures dominabatur pugnādo.
 Stetit autē iuxta lacum elatus solus ab aliis.
 Iactabat autem depopulatum ire Ranarum
 genus iaculatricum.
 Et certē p̄fecisset, qm̄ magnū ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominumq̄,
 deorumq̄,

Καὶ τότε δ' ἀποκλυμδμούς Βατράχους ἄκτῆρι Κορ-
νίων.

Κινήσας ἢ χάρη. Τείλω δ' ἐφθέγγετο φωνίω.

Ω Πόποι, ἢ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶ-
μα.

Οὐ μικρὸν μὲ ἐπληξε Μειοδάρπαξ κατὰ λί-
μενίω

Ευναίρειν Βατράχους βλεμεαίνων. ἀλλὰ τίχε-
σα

Πακιάδα πέμφωιδμ πολεμόκλονον, ἠδ' ἠγῆ
Αῤίω,

Οἱ μιν ἀποχίσεις μάχης κρατεροῦν ὡς ἔόν-
τα.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κορνίδης. ἄρης δ' ἀπαμείβετο
μύθω.

Οὐτ' ἄρ' Αἰθιωαίης, Κορνίδη, θένω, ἔτε Αῤηω
Ιχύσῃ Βατράχοισιν ἀρηγέιδμ ἀπικυὸ ὄλεθρον.

Αλλ' ἄγε πάντες ἰωιδμ ἀρηγόνες, ἢ τ' σὸν ὄπλον
Κινείδω μέγα Τίτανοκτόνον ὀφθαλμοεργόν.

Ω Τιταύας πέφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,

Εἰκέλαιδόν τ' ἐπέδησας, ἠδ' ἄρξια φύλα γιγαύ-
των.

Ὡς ἄρ' ἔφη. Κορνίδης δ' ἔβαλε ψολόεντα
κεραυτὸν.

Πρῶτα μὲν ἔδρύντησε, μέγα δ' ἐλέλιξεν Ολομ-
πον.

Αὐτὰρ ἔπειτα κεραυτὸν ἀμμογέον Διὸς ὄπλον

Ἠκ' ἐπιδινήσας. ὁ δ' ἄρ' ἔπειτα χερὸς ἀνα-
κτετο.

Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset
Saturnius.

Mouens autē caput, talem locutus est vocē:

O Dij, certè magnum opus oculis video.
Nō parū me stupefecit Meridarpax ad lacū,
Trucidare Ranas desiderans, sed celerrime
Palladem mittamus tumultuosam, etiam &
Martem,

Qui ipsum arcebunt à pugna robustum
quamuis existentem.

Sic certè locutus Saturnius, Mars autem
respondebat sermone:

Neque certè Palladis, ô Iupiter, potentia, ne-
que Martis

Poterit Ranas vindicare à dira pernicie.

Sed agè omnes eamus auxiliores, vel
tuum iaculum

Moueatur magnum, quod Titanas sustulit,
potens opus,

Quo Titanas occidisti egregios ultra oēs,
Enceladumq; illigasti, & agrestia genera gi-
gantum.

Sic certè dixit: Saturnius autem iaculatus
est ardens fulmen.

Primū quidem intonuit, magnum autem
commouit Olympum.

Sed postea fulmen, terribile Iouis telum,

Venit inuoluens: illud autem certè euola-
uit à manu Regis,

Παύσαι μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν Βατράχους τε Μύ-
 ας τε.

Αλλ' ἔδ' ὡς ἀπέωληγε Μυῶν στρατός, ἀλλ' ἔτι
 μῦλλον

ἰεὺς περὶήσεν Βατράχων γύθῳ ἀχρητάων,
 Εἰ μὴ ἀπ' οὐλύμπου Βατράχους ἐλέησε Κρο-
 νίων,

Ὅς ῥα ἴτε Βατράχισιν ἀρωγούς δούτους ἔπεμ-
 ψεν.

Ἦλθον δ' ἐξ ἀφνης ναυάκρονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 Λοξοδάται, σρεβλοὶ, ψαλιδόσομοι, ὄσρακὸδερ-
 μοι,

Ὅσοφυεῖς, πωλατιώωφι δ' ἀπεσίλθοντες ἐν ὤ-
 μοις,

Βλαμοσοὶ, χροστένοντες, δ' ἀπὸ σέρων ἐσθρῶντες,
 Οκτώποδες, διπάρυλοι, ἀχρήεες· οἱ ᾗ καλεῦνται
 Καρκίνοι, εἰ ῥα Μυῶν ἐργίς σομώτεσσιν ἔκρηπτον,
 Ἦδ' ἐπόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνώπτοντο ᾗ λόγχαι,
 Οὓς καὶ ὑπέδυσαν δηλοὶ Μύες, ἔδ' ὑπέμεναν.
 Ἐς ᾗ φυγὴν ἐτρέποντο· ἐδύετο δ' ἠλιόηδη,
 Καὶ πόλεμος τελετὴ μιν ἡμέρας ἐξετελέσθη.

Omnes quidem utique terruit iaculatus Ra-
nasq; Muresq;.

Sed neque sic cessauit Murium exercitus, sed
adhuc magis

Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus
iaculatricum,

Nisi ab olympo Ranas miseratus fuisset
Saturnius.

Qui utiq; tūc Ranis auxiliares ilicò misit.

Venerunt autem ex improviso habentes in-
cudes in tergo, vngulis curuati,

Obliqua ingredientes, tortuosi, habentes
cortices in ore, ostripelles,

Ossei natura, lati humeros, rutilantes in
humeris,

Blæssi, neruosis manibus, & pectoribus in-
tuentes,

Octopedes, bicipites, manibus abundantes:
illi autem vocantur

Cancrī, qui utique Murium caudas oribus
incidebant,

Etiā pedes & manus, flectebātur autē lācææ.

Quos & timuerunt miseri Mures, neque su-
stinuerunt.

In fugam autem vertebantur: occidebat au-
tem sol iam,

Et belli finis vnus diei perfectus est.

INTERPRETATIO PRO-

riorum nominum, quæ in Βατραχομυ-
μαχία Ranis & Muribus
attribuuntur.

- Λιμνόχαρις, palude gaudens,
Φυσίγναθ^ϑ, inflans maxillas, siue buccas.
Υδρομεδέσσα, regina aquarum.
Ψιχάρπαξ, micarum raptor.
Τρωξάρτης, vorans panem.
Αφχομούλη, lambens molas.
Πτεροτρώκτης, pernas vorans.
Αφχοπίναξ, lambens quadras.
Τυρόγλυφ^ϑ, caseorum excavator.
Εμβασίχυτ^ϑ, in ollam irrepens.
Υψιδόας, altè clamans.
Αφχλώωρ, lambens caudam.
Τρωγλωδύτης, ingrediens foramina.
Πηλείων, à luto nomen desumptū, cænosus.
Σούτλαγ^ϑ, à beta, vel porro, Betaceus, vel
Porraceus.
Αεθφάγ^ϑ, panivorus.
Πολύφων^ϑ, multiuocus, garrulus.
Κραμβοφάγ^ϑ, vorans caules.
Λιμνήσι^ϑ, palustris, siue locustris.
Πτερόγλυφ^ϑ, pernarum excavator.
Καλαμίνδι^ϑ, ἀπὸ τῆς καλαμίνθης, nepita
herba.
Υδρόχαρις, aqua gaudens.

- Πτεροφάγος, pernas vorans.
 Βορβορηγίτης, in cœno iacens.
 Πρασοφάγος, edens porrum.
 Κοισοδιώκτης, nidorum sectator.
 Πηλόσιος, à luto nomen habet: Lutofus.
 Πηλοδάτης, per lutum incedens.
 Κραυγαπίδης, caulium speciem referens.
 Σιτοφάγος, cibos absumens.
 Πρασάϊος, caulis colori similis.
 Αρτεπίδολος, pani insidians.
 Μειοδάρπαξ, particularum raptor.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟ-

λι Θεοῦ ἱεροῦ Διάκονο Θεοῦ τῆς ἐντοξο-
μύοις χαίρειν.

*

 Μηροσ μὲν οὐκ ἔστι Ποιητῶν θνημώτατ Θεοῦ,
ἔστι δὲ Χίς παρθῶν ἐαυτῷ παρατεθέν-
των παρθύεαδ, Βατραχομουμαχίαν
τε καὶ ἐπικιχλίδας, κατὰ τῆς Ηρόδο-
τ Θεοῦ ἱστορεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παγνίων ἀνάμεσα τοῖς
τε παροσὶν ἐκείνσ, καὶ τοῖς ἐπιγνημομύοις χαρίζο-
μυ Θεοῦ, σωεπῆθετο. ἵνα ἔσται μαθημάτων δὲ χόμμοι,
τέτων ἠδὲ ἀκροθῶν, καὶ μὴ ἔσται τὰ παίδων ὅτα
Διακναίειν φιλέντων. ἔσται μεγαλυνεσέρων ἢ πῖς ἔσται
Ποιητῶν ἀπομιμείαδ βελόμμο Θεοῦ, πόλεμόν ἵνα
Γαλῆς πλοασάμμο Θεοῦ καὶ Μύων, εἰς κωμωδίας
ζάξιν παρήγαγε, μέτρον ἱαμβείων χρησάμμο Θεοῦ.
τέττα δέ μοι ταῖς χερσὶν ἐμπεσόντ Θεοῦ, ἔδοξεν ἄμοι
μὲν τῆς φιλομαθῆσι ἔσται νέων ἔργων ἀπὸ γράσασαδ, κα-
ταθύμιον, εἰ τῆσιν ὡσπερ ἵνα νέα ἀοιδίῳ τυπώ-
σαντες ἀποπέμψομμο. ἄμοι ἢ καὶ οἶόν ἵνα κήρυ-
κα παροεκπέμψω ἔσται ἐμετῆσ πολὺ τυπωθησομμήσ
ἰωνίας, ἐφ' ἡνὸ πολλῶσ παροδῶ ὁ ἐμὸς πατήρ κα-
τεδάλετο. τῆσ γὰρ Διατριβῆσ ἐν Ρώμῃ πάλαι ποι-
έμμο Θεοῦ, Γασπάρει τῷ ἀδεσιμωτάτῳ Ἐπισκόπῳ
ἔσται Οσμησ σωμαγωγῆσ Παρομιῶν σιωθῶσ ἕσται ἕσται
χεῖρο. δὲ ξάμμο Θεοῦ ἢ παρομιῶν, σιωπεμνήσθη
καὶ γνωμῶν, ἀποφθεμμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν
ἀρχαίτῳ καὶ σφωτάτῳ ἀνδρῶν. ἕσται ἀδελφῶ γὰρ

ἀλλ

ARISTOBVLVS APO-

stolicus sacerdiaconus iis qui
hoc vsuri sunt libro,

S. D.

*H*omerus ille Poëtarum parens maxi-
mus, cum à Chij pueris inter sese disce-
ptatio fieret, vt erudirentur, Ranarum
& Murium pugnam, atq; Turdorū car-
men, veluti Herodotus memoriae prodit, & quæcūq;
sunt alia puerilium delectamentorum plena, pueris
illis & posteris gratificari cupiens composuit: quo
disciplinarum rudes horum suauitatem audirent,
vale iussis ijs qui puerorum aures prurire mallet.
Sed aliquis posterior hunc imitari Poëtam ausus,
bellum quoddam Felium & Murium concinnans
in Comœdiæ ordinem deduxit, metro vsus Iambi-
co. Illud itaq; cum inter manus fortè meas incidis-
set, visum est me pariter nouarum rerum studiosis
opus facturum gratissimum, si istud in lucem, vt
nouam formâtes cantilenam, emitteremus. Ad hæc
tanquam præconem quēdam præmittere ad hortum
hæud adeò longè commonstrandū, in quo studij plu-
rimū pater meus nauauit. nam cum olim vitā Ro-
mæ degeret, Gaspari in primis venerabili Episcopo
Osmensi Paræmiorū collectionē cōponere pollicitus
est. Incepturus igitur à Paræmijs redegit quoq; sen-
tētias memorabiles, Apophthegmata & antiquo-
rū sapientissimorumq; virorū præcepta, quippe quæ
confinia

λήλοις εἰς παρομιλίαν καὶ γνώμα, καὶ ὑποθή-
 κην, καὶ ἀποφθέγματα. νομίζω ἢ τὸ βιβλίον τοῖς
 φιλομάθεσι τῶν νέων, ὅτι πλείους παρέξειν γε τὴν
 ὠφέλειαν. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλῆς σπουδῆς τε καὶ
 ἀναγνώσεως ἠρῶνίσαντο, εἰ γε τῶν βιβλίων ἠὲ πόρη-
 σαν, ταῦτά γε πάντα ἐκέῖσε συνηγμένα κατὰ τὰς
 ἐν ἰωνίᾳ τῆς μελίσσης τὰ ἀύθη, ἐξέστη τοῖς πα-
 σιν ἀνιδρωτὶ ἀποδρέπεα. τὴν μὲν οὖν Γαλιωμενο-
 μαχίαν, ἡ δὲ συνθεῖς, ὅστις αὖτὸν ἡ καλῶς παύου
 καὶ ἀσείως συνέθετο, ταυτὶ τοῖς φιλομάθεσιν ἐκ-
 πίμπομεν. ἔμετ' ἐπολὺν ἢ καὶ τὴν ἰωνίαν ἐκδῶ-
 σιμον δὲ τυπώσαντες, παρ' ἧς ἔχ' ὅπως
 διφροσυνήν, ἀλλὰ καὶ μεγίστην
 ὠφέλειαν οἱ σπουδαῖοι
 καρπώσουσι.

*

confinia inter se essent Paræmia, sententiæ memo-
 rables, præcepta & Apophthegmata. Arbitror
 autem librum hunc studiosis iuuenibus valde fore
 conducibilem. Quòd ea quæ multo studio & lectio-
 ne sunt comparata, si librorum abundè satis sit,
 Hæc, inquam, omnia illò coaceruata, quemadmo-
 dum in horto flores Apibus, erunt omnibus sine su-
 dore collecta. Hanc ergo Felium & Murium pu-
 gnam concinnans, quisquis is fuerit, pulchrè sanè
 & eleganter composuit, nunc disciplinarum ama-
 toribus euulgamus. Quinetiam hortum prælo com-
 mittentes publicamus, de quo non solùm oble-
 ctationem, verùm etiam vtilitatem
 studiosi maximam con-
 sequentur.

*

ΓΑΛΕΩΜΥΟΜΑΧΙΑ.

ἀδύλα.

Υπόθεσις τῆς Γαλεωμυομαχίας.

Τοῦ Μυῶν κυριεύοντες ἐν ὀπῇ Ἰνὶ ζοφόδῃ καὶ κρατεσκιασμένη πρῶτον, Κρείλλα κρατωνομασμένη, καὶ τῆς Γαλιῆς τῆς ἧς κακεῖσε δρομαίως ἀειβλεπέσης, καὶ τῆς τῆδε συνήθως δρόμου αἰχνοδομῆς, ὁ Κρείλλος μὴ φέρων ζωῆς πρὸ δεινικῆ ἀρισκόπουσιν, πρὸ τῆς ὀμαίμου πρῶτον, ὅς πρὸ τῆς Τυροκλόπης ἀξίαν αὐτῆς ἀειφέρει, καὶ τῆς συμβέλλω χρησάμενος, ὡς Ἰνὶ τῶν ζωῶν καὶ ἀταρπύσει, πόλεμον ἀπονοδὸν κατ' αὐτῆς δεδρακένου μεμελετήησιν, ἔπειτα Μυῶν ἀφροισμὸν συνηθροικότες ἀμφοτέρω, καὶ τῆς νειχτηχότες, καὶ πύμωλῆσαι παρξυώαντες, ἠβηδὸν παρδύθω πρὸς αὐτῶν ἀντεξήσαν, καὶ δὴ πρῶτον κακρότερος ἐπὶ τῆς Κρείλλας ἢ τῆς Γαλιῆς κρατήσασα, καὶ τῆς ὄνυξι ζωῆς ἀγρίως σπαράξασα, παρξυῆσιν τῆς νεανίας εἰσδέδρακεν. ἀφελθὲν ἡ τῆς Μυῶν καθεωρακῶς τὸ γινόμενον, δὴ πρὸς πρὸς τῶν δάμαρτα τῆς Κρείλλας ὑπέσπεψε, μελῶσιν αὐτῆς τῆς πρῶτον φιλεστέτε παρδὸς χαλεπώτερον θάνατον. τῆς τῶν ζίνων ἐπιθολὸν μαχομένων ξύλον κρατελθὸν σεσημμένην ἐξ ὑπεστάτης σέγης, τὰ νεῦρα τῆς Γαλιῆς κατέθλασε, καὶ νικηταὶ τῆς μάχης οἱ Μῦες ἀράθησαν.

FELIVM MVRIVM QVE

pugna, incerto autore.

*

Argumentum Galeomyomachix.

QUUM Muribus dominaretur in cauerna quadam caliginosa, & tenebricosa assiduus existens, Creillus denominatus, & Fele huc illuc cursim circumspeciente, & illius de more cursum inuestigante: Creillus non sustinens huius pertinacem obseruationem, huius cognatum conueniens, qui Tyroclopi dignitatem ipsi deferebat, & hoc à consilijs usus est, quomodo hanc deuinceret. Bellum atrox aduersus ipsam apparare statuerunt, & maximam Murium expeditionem utrique contrahentes, atque hoc admonentes & sedulo exasperantes, omnes etates statim contra egressi sunt, & iam congregantes utrique Creilli filium ubi Felis superasset, & unguibus suis immaniter laniasset, protinus adolescentem deuorauit. Legatus autem Murium id facinoris contemplatus, illico se ad uxorem Creilli conuertit, nuntiaturus ipsi charissimi filioli seuissimum interitum. His igitur diebus conflictantibus, lignum decidit putrefactum è superiore tabulato, & nervos Felis perfregit, & Mures hac pugna victores conspicati sunt.

Τὰ Ἔ δράματα πρὸς ὅσους.

Κρείττα. Κήρυξ.
 Τυροκλόπος. Ομοδύτης Κρείττα.
 Χορὸς Θεραπεινίδων. Ἡμι. Ἀγγελοὶ δύο.

Προλογίζει ὁ Κρείττα.

Ἰ. Ἦ τὸ σῆμα, ἀνδρικώτατοι χρόνον
 μένοντες εἶσι τ' ὅπων ἀεγνάως,
 Δείμα σὺν εὐμῆ, καὶ φρίκη, καὶ δει-
 λία,

Καὶ οὐσμέρας διέμῃ οἰκείον βίον,
 Μηδ' ἐπ' ἀκύνφα τ' ὅπης ἤρημίοι;
 Ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβος πεπλησμένοιο,
 Βίον σκοτῆρον ἀθλίως μυωξίαις
 Ζῶμεν, κατὰ τὸ οἰκόμενοι πεφυλακισμένοιο,
 Καὶ νύκτα τ' σύμπαιτα ἔχρονος δρόμου
 Μακρὰν δοκῆμεν καὶ σκίαν ἔχρονος,
 Ὡς οἱ ζοφώδης κίμεροιο, ἔχρονος
 Οἱ Πονηκῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν,
 Ζόφωσιν ἐξάμηνον εἴληθον ἔχρονος βίαι;
 Τυ. Καὶ μὴ θέλωμεν, ἐσμὲν ἐν μυωξίαις.
 Εἰ γὰρ πρὸς ἀεὶ, ὡς λέγεις, φαρσαλίαις
 Τολμήτομεν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
 Τάχιστα αὖ ἐμπέσομεν αἰπεῖ κινδύῳ,
 Καὶ πρὸς ἐμμάτων ἰδοίμεν οἰκείον μέτρον,
 Καὶ τ' ἀσκοτῆρον Αἰδωνίαις ἔχρονος,

F A B V L A E H V I V S
personæ.

Creïllus, Imperator. Præco.
Tyroclopus à consilijs. Concubina Creïlli.
Chorus ancillarum. Hemi. Legati duo.

Præfatur autem ipse **C R E I L L V S.**

Vid tantum, ô fortissimi, tempus
Manētes intra cauernas, perpetuò
Cum pauore conuersamus, & hor-
hore & miseria,
Et infeliciter transigimus nostram vitam,
Ne antro quidem prospicere audentes?
Sed miserrimi, & metu pleni
Vitam vmbrailem miserè in nostris antris
Agimus, tanquam custodia septi.
Et noctem vniuersam temporis curticulum
Longum metimur, & vmbralem lethi,
Perinde atque caliginosi Cimerij, sermone
Qui Ponticorum affecti visus hebetuaine,
Tenebras semestres vitæ ducebant.

T Y R O C L O P. Etiam si nolimus, sumus in
nostris cauernis.

Si enim procedere, vt inquis, confidenter
Audeamus gradientes indetento cursu,
Ocyus incidemus in graue periculum,
Et ante oculos habebimus domesticū fatū,
Et tenebrosas Plutonis sedes,

Λάβοιμεν αὐτίποινον ἀκρατοσύνης,

Κρ. Πῶς γῆν παρεμπέσωμεν, ὡς φῆς, κινδυνώσῃ
καὶ τὸ βίον βλέπωμεν ἀθλίῳ μόρῳ;

Τυ. Ληφθέντες εἶσω τὸ φεικωδῶν χιλέων,
τῆς ἄρπαγος Κρείλλε τὸ δολοπλόκος.

Κρ. Τίς ἐστὶν αὐτῆ μὴ φθονήσης ἔλεγχον.
οὐ γὰρ παρχειρώς τῷ σκοπῷ παρτρέφω.

Τυ. Ἦν Γαλλῶν ὀνόμασεν αὐθρόπων γῆν.
αὕτη γὰρ αἰεὶ χροσμὸν παρβλέπει,

καὶ Μῦς ἐρδυνᾶ, καὶ κατῶσεν οἱ Κυῦες
Ἰχνηλατῆσι τὰς Λαγῶς ποικίλως,

τὸν αὐτὸν αὐτῆ σκανδαλοπλόκος τρόπον
Ἠμᾶς διίχθει λυγρὸν βλέπεσά κ.

Κρ. Οἶδ' ἴωσθ' ἡρμῶδους ἀκροθεσάτως.
καὶ γὰρ παρχειρῶ τῷ ἐμῷ θυγατέρῃ,

λυχνογλύφῳ δὲ φημι τῷ πεφιλημένῳ
οἰκτρῶς κατημάλαξε, φεῦ μοι παρῆματων.

Τυ. Καμῶ τὸ τέκνον τῷ φίλῳ χορδοθήπον,
καὶ τὸ ποθνὸν Σίθδ' ἄρπη καὶ φίλον,

εἰς ἐκδικήσιν τὸ ἀδελφῆς ἐλθόντα.

Κρ. Τί γῆν κατωκνήσομεν ὡς θηλυδρία,
καὶ παρέσωμεν τὸ φόνον τὸ φιλήτων;

Τυ. καὶ ἴε παρσῆκον ἐργάσασθ' τυχεαίης;

Κρ. εἰς αὐτῶν ἀπιθεῖν τὸ Παμφάγος,
καὶ τὸ θανόντων ἐκδικῆσαι τὸ μόρον.

Τυ. Ποίῳ τρόπῳ κατῆπε σὺ σαφηνίσθ.

Κρ. Μόρον παρὸς αὐτῷ ἀτσόμως τετρυχότες.

Τυ. Δέδοικα καὶ πέφικα μὴ ἐσφαγισμένοι
χ' ἡμεῖς φανῶμεν, καὶ κατὰ δεδρωμένοι,

Feremus dignam pœnam incontinentiæ.

CRE. Quomodo icidem⁹, vt ais, in periculũ,
Et vitam experiemur misero fato?

TYR. Apprehensi intra horrida labra
Raptoris Creille dolosi.

CRE. Quænam hæc est? ne graueris dicere.
Haud etenim expeditè scopum attingo.

TYR. Quam Felẽ nominat hominũ genus.
Ea nanque semper horridè circunspicit,
Et Mures scrutatur:& perinde atque Canes
Inuestigant Lepores multiphariam,
Simili hæc modo scandalosè

Nos indagat horridè quodammodo intuẽs.

CRE. Noui quam memorasti exactissimè.
Etenim olim meam filiam,

Lychnoglyphen, inquam, charissimam,
Miserè confecit, heu mihi, ante oculos.

TYR. Et meam filiã charã Chordocopum,
Et amabilem Sitodarpen atque dilectam,
In vltionem sororis venientem.

CR. Quid igitur cessam⁹ tâquã effœminati?
Et prodidimus necem charissimorum?

TYR. Et quid operæpretium fuit facere?

CREIL. De vltione dispicere Pamphagi,
Et extinctorum vlcisci interitum.

TYR. Quo pacto, memora clarè.

CRE. Impetũ in ipsum intrepidè facientes.

TYR. Timui, & horrui, ne mactati
Nos videamur, & deuorati,

Καὶ κῦρμα Γαλῆς φεῦ γηνάμεθα ξένον.

Κρ. Καὶ τῶν δῶχ' ἐκὴν τ' τεθνηκότων.

Καὶ γδ' ἰνέσκεις τες γραφεῖς ἀντιμύεις,

Τῶν συζητῶν ἐκὴν, καὶ τ' γνωρίμων,

Παίδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυλοσπόρων

Θανόντας ἀπολήρωτον ἐλκοντάς κλέθ.

Τυ. Ἰσημι παίτως. ἀλλὰ δένον τυχαίως

Λιπεῖν τὸ λαμπρὸν σῆδιον τ' ἡμέρας,

Καὶ τὰ σκοτίνῳ συγκαλυφθῶμαι τήφα.

Κρ. Οὐκ οἶδας ἢ μέγιστον ἄρωμα κράτθ.

Καὶ πικροτάτω τῷ δὲ δάσμη μύρα.

Τυ. Οὐ τῶν σῶμαι; σαφήνιζε μοι.

Κρ. Αὐτῆ μαχισμὸν συσείδω δεδρακότες.

Τυ. Κρεῖττον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθριδίως.

Κρ. Ποῖα εἰ' ὄνησις λάθρα εἶ περσιέναι;

Τυ. Εἰ γδ' ἀρωγώσῃ τῷ δόλοισι περσανέχθ.

Ὡς εἰς μαχισμὸν ἀρετὴν σωεσάναι,

Καὶ συμμάχων ὀμιλον εἰς αὐτῷ λάβη,

Καὶ συμβαλεῖσαι, τῶν καῦτα τὸ σέφθ.

Ἀρεῖ παραπαύσασα τῷ ἡμῶν ἴλλω.

Κρ. Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὀμηγύρεις,

Λάθρα εἰς ἄρηξιν ὡς εἰδισμῶνον.

Τυροκλ. Οὐκ οἶδα πῶς πρὶν σωιστῶντες τ' μῶ

θον

Πρὸς τ' ἐπράτθμαι τ' Γαλῶν καὶ Βατράχων,

Καὶ συμμάχων εἰχμῶν κράτιστον νέφθ;

Κρ. Ἰσημι πῶς κἀκίστον εἰδόμεν μύρα,

Παίδων, ὀμαίμων, γνωρίμων, φυλοσπόρων,

Μικρῶ εἰ' ἀπολάλαμν ἡμεῖς τῷ ἔτε.

Τυ.

Et gaudium Felis, proh dolor, fiamus nouū,
 C R E. Et hoc dedi propter mortuos.
 Nosti etenim pictores celebres,
 Propter cognatos & familiares,
 Liberos, fratres, præclaros maiores
 Mortuos, immensam assequutos gloriam.
 T Y R. Noui planè, sed graue est,
 Linquere clarum stadium diei
 Et tenebroso obtegi sepulcro.
 C R E. Nescis an maximam de medio tolla-
 mus potentiam,
 Et acerbissimæ hanc dabimus neci.
 T Y R. Quonã modo cognate? declara mihi.
 C R E. Cum ea pugnã comminus ineuntes.
 T Y R. Satius mihi videtur cõgredi clãculũ.
 C R E. Quæ commoditas clãm inuadendi?
 T Y R. Nam si præsciet dolis intendere,
 Tanquam in pugnam potiore conspirare,
 Et commilitonum turmam accerset,
 Et congregiens extemplo coronam
 Auferet domans nostrum exercitum.
 C R. Et nos veluti pugnãtes simul cõgregati,
 Quæramus suppetias, quẽadmodũ mos est.
 T Y R. Nescis quo pacto pri⁹ fecim⁹ impetũ
 In exercitum Felium & Ranarum,
 Et auxiliatorũ habuerim⁹ potētissimã nubẽ?
 C R E. Noui quõ pessimũ cõspexerimus fatũ
 Liberatorum, fratrum, familiarium, maiorum.
 Parũ abfuit quin perierimus nos eo tẽpore.

- Τυ. Δέδοικα κ' νυῖ μὴ θάωμαι τῷ βόδρῳ.
 Κρ. Οὐνὴ Θεῶν πλήρωμα τ' ἐνυπνίων
 Αελπίς εἰμι, κ' γδ' ἐξ ὀνείρων.
 Τυ. Τί γ' αὖ ὀνείρον ἐμφανῶς ἐώρακας;
 Κρ. Ο Ζεὺς γδ' ὤφθη κατ' ὄναρ κνώσοντί μοι,
 Καὶ θάρσ' ἐντέθηκε τῇ μῆ καρδίᾳ.
 Καὶ χᾶρε, λήψη περσπεφώνηκε κράτ' ἔ.
 Τυ. Τίνι προσωμοίωθ' κ' τῆτο φράσον.
 Κρ. Τῷ Τυρρλείχῳ, τῷ φρονίμῳ πρεσβύτῃ.
 Τυ. Πῶς δ' ἔσθ' ἐπ' ἄλλον ὠράθη σοὶ τ' ἔξόνον.
 Κρ. Εμαῖς ἀπέλαῖς ὠράθη πῶθι ἀλέῃ.
 Τυ. Τί γ' ἐν ἐπηπείλησας αὐτῷ τῷ Πόλον
 Οἰκθῶντι, καὶ λέγωντι τοῖς ἀθανάτοισι,
 Σφραγὸν μεγάλῳ ἐξανάψαι τ' πόλε, 1
 Καὶ πάντας ἐλξάμ' ἅσθ' ἀνδρῶν ἀνδραγαθῆ;
 Κρ. Καὶ τῆτες ἠπείλησα τέτῳ μυρία.
 Καὶ γδ' καθ' αὐτὸν ἰσορῶν τ' βίον,
 Ὅπως μύων ἔσωθεν οἰκτρῶς γωνίας,
 Ὅπως σκοτῆνός εἰμι, καὶ ζόφῳ γέμων,
 Καὶ δαῖμα δένον δέδειμα, καὶ τ' ἐπέμω
 Ζῶον πενιχρὸν ἐμώλεον ἀηδίας,
 Ωμρῶν, ὠλόλυζον, ἠθύμου, μέγα
 Εκροπῶν, ἐσπάρρατον εἰκείαν γένῳ,
 Καὶ τ' Θεὸν ὑπαῖον ὑβρίζον Δία.
 Καὶ προσέθεικα τοῖς σεναιγμοῖσι σὺν χόλῳ
 Δεινὰς ἀπέλας πάντελῶς δαμαλέας.
 Τυρρκλόπ' ἔ. Τί γ' αὖ ἐπηπείληκας; εἶπε καὶ
 ἔσθ' ἔ.
- Κρ. Ὡς εἶπες ἔθ' ἤσθ' με νικητῶν μέγα,

TYR. Metuo etiã nũc ne peream⁹ funditus.

CREIL. Non, per deorum supplementum,
qui in somniis præfunt,

Expes sum etenim ex insomniis.

TYR. Quid igitur, somniũ euidenter vidisti?

CR. Iupiter certè visus est dormienti mihi,

Et robur indidit meo cordi

Et aue, accipies, inquit, robur.

TYR. Cui assimilatus fuit? cedo etiã illud.

CRE. Tyrolicho prudenti seni.

TYR. Quĩ nõ alio etiã tibi visus est tẽpore?

CRE. Propter minas meas visus est timibũd⁹.

TYR. Quid igitur minatus es ipsi, qui Polũ

Habitat, & qui imperat Diis immortalibus,

Catenam amplissimam suspendere Polo,

Et omnes trahere manu potentissima?

CR. Et superiori anno minat⁹ sum hoc millies.

Etenim verè enarrans meam vitam,

Quomodo retentus in angulo miserè

Penitus obscurus sum & caligine suffusus,

Terrorè horrẽdũ metui. certè etiã tũc tremo,

Animal despectum, plenum molestia,

Iurabam, eiulabam, indignabar valde,

Scindebam, lacerabam hæc genas,

Et Deum sublimem contumelia affeci Iouẽ,

Et addidi ad gemitus cum indignatione

Graues minas, omnino horrendas.

TYR. Quid ergo minatus es? dic etiã istud.

CR. Quòd si nõ faceret me victorẽ magnũ,

Καὶ παγκράτισον τῆ μάχῃ σεφανίτῳ,
 Τάχα προσελθὼν εἰς ναὸν τῶ θυμάτων,
 Ἀπαντᾷ θῆσω πρὸς τροφῶν τῆ κηλίας.

Τυ. Καὶ γὰρ σιῶλθω σιῶ δύνω καὶ τέκνοισι.
 Ἀλλ' ὡς εἶοικε τῷ μῦθον καρδισόρεις.

Κρ. Ναὶ δῆτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως Μύας
 Κεκληκίνας πρὸς μέλλον εἰς ἐκκλησίαν.

Τυ. Οὐ νῦν, ἐπεὶ δύοιτ' τῷ φοιτημίῳ,
 Ἀπαπαγγίλαι τῷ σκοτοκρύπτει βίαι,

Ἐλευθερωθῶναι τε Γαλῶν τῷ φόβῳ.

Τὸς Μῦς ἀπαντᾷ ἀρτίως συκλητέον,

Καὶ πρῶτον εἰς κάταρξιν ἰτέον λόγων.

Ἐπιτρῶπόντων προσφέρειν δὲ τῷ λμῖαν.

Ἡ ἐπρατηγὰς πρατηγῶν εἰργακότες,

Καὶ ταξιάρχαι καὶ λοχαγοί, ὡς θέμις,

Δοχηφόροι τε καὶ κραταῖοι ὀπλίται,

Ἀντεξίωμοι εἰς μῦθον τεταγμένοι.

Κρ. Καλῶς προσέφη καὶ σοφῶς ἐκ χρημῖας.

Καὶ γὰρ τῷ γῆρας νεφετεῖ, καὶ σωφροσύνης.

Κήρυξ ἴτω καὶ καλεῖτω τὸς Μύας.

Κή. Ἰδὲ παρῆσι Μύαρχοι σιῶ ηγμένοι,

Καὶ σὰ παρεσήκασι βελοθυρία.

Κρ. Ἐγὼ μὲν ὡς σιῶταῖμα θύναϊων φίλων,

Εὐφκτον, δόμιλον ἐκ πολλῶν χεόνων.

Πολλὴν κατὰ νῆας τῷ πάλαμ πεφυκότεων

Τῷ ἀοιδένει καὶ κακίστῳ δ' ελπίαν,

Ἀνθ' ὧν ὡς εἶσω φωλεῶν μυχαϊτάτων,

Μένοντες ὅτι ἄτλητον εἶχον καρδίαν,

Ἀλλ' ὡς κληῖρες, καὶ μέλη παρθεμῖοι

Et fortissimū in pugna athletā, dignū corona,
Mox ingrediens in adytum hostiarum,
Totum efficerem pro nutrimento ventris.

TYR. Et ego accedam cū coniuge & liberis.
Cæterū vt videtur, fabulam narras.

CR. Næ certè, etiā omnes paulò antè Mures
Vocare prius volui in concilium.

TY. Nō impresentiarū, qm̄ oportet p̄fectiōe
Discedere ab vmbra tili vita,
Et liberari Felium terrore.

Mures omnes prius conuocandi,
Atq; in primis ad auspicia eūdū est sermonū
Hortantium adferre audaciam.

Si etiam duces ducum effecerint,
Et primipilos & ductores manipulares, vt
Satellitesq; & fortes milites, (phas est,

Contra progrediamur in prælium instructi.
CRE. Rectè predicasti, & prudēter & ornatè.
Etenim senectus admonet & moderatè.

Præco eat & conuocet Mures.

PRAE. En adsunt p̄cipes Muriū cōgregati,
Et tuæ adstant concioni.

CRE. Ego quidem, ô acies generosa, chara,
Expedita, frequens à longo tempore

Multam expertus maiorum
Imbecillitatem & pessimam seruitutem,

Eò quod sanè intra recessus

Abstrusi non timido præditi corde,

Sed tanquam ægroti & membris soluti,

Tim

Επτηξαν ἔλθεῖν εἰς μάχην ἐναντίων,
 Ἡδὴ στρατεύειν ἰσορῶ θάρραλέως,
 Οὐ γὰρ προσήκον με δέδοκτο καὶ φίλον
 Σθένος φέρωντι ἐκ κρατῶντι μυρίων
 Πομπὰς τελευτῶντι καὶ κρήναις λυπηδύων,
 Τρέμειν προσελθεῖν τ' ἐμῆς μυωξίας.
 Ἰμεῖς δ' ἐρίμως τ' λόγον δεδεδυμένοι,
 Ὡς δὲ γυῶν πέλοντες ἐκ φυθασπόρων,
 Καὶ πανοθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τ' πόνον,
 Μὴ ναυχελεῖς γήνοθε πρὸς τὰ πρακτέα,
 Μήδ' ὀκνήσητε μηδαμῶς ὦ γυνάδαι.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστα ἅπαντες ὦ θεῖοι Μῦες
 Ἰτε προσθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 Ζῆλον λαβόντες τ' ἐμῆς ἐξουσίας.
 Ἐγὼ γὰρ ὅσκι ὠκνήσοι πώποτ' εἰς μῦθον,
 Ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 Ἐς τ' στρατηγεῖν ἀνδρικῶς ἐτραπόμην.
 Πάσης ἢ πάντῃ προσβολῆς ἐπεκράτῃω.
 Γένος γὰρ φυεῖς δὲ γυῶς ἐξ ὀσφύος,
 Ὡς ἴσε πάντες τὰ πάλαι θρυκτέμματα,
 Ἐπὶ δυνάμει καὶ φρενῶν γερυσία,
 Ἐμῶς γυνεῖς ἔλθοντες ἀπλετον κλέος,
 Τὸς γὰρ καρθόδ' ἀπ' ἄπ' ὀνομασμύως λέγω.
 Οὐκ ἠθέλησα ζῆν τ' ἀπυνον βίον,
 Ἀλλ' εἰς μάθησιν τ' στρατηγικωτάτων,
 Ἀπειδοὶ δὲ θύς ἐκ νέας μεφρακίς,
 Ησκησοι κρητὸν καὶ ἀπάθλιω σὺν ἀσπίδι,
 Βαίνειν ἐφ' ἵππων, καὶ σρέφραξ ποικίλων,
 Βάλλειν τ' ἐχθρὸν δὲ στόχως καὶ κημερίας.

Timuerunt progredi in pugnam hostium,
Iam dimicandum narro confidenter.

Haud enim mihi decorū videtur & gratum
Robore prædito & imperanti infinitis,
Pompas celebranti, & adplausibus celebrato
Timere progredi mea cauerna.

Vos autem promptè orationem suscipiētes,
Ut qui ex generosis procreati maioribus,
Et fortiter habentes eorundem industriam,
Ne ignaui sitis ad obeunda negotia,
Neque cunctamini vnquam generosi:

Et quamprimum omnes, ô maximi Mures,
Procedite alacriter in nouam militiam,
Exemplum accipientes à mea præstantia.
Ego quippe cūctatus sum nūquā in prælio,
Sed re vera à prima pueritia,
In pugnam strenue ferebar.

Omnes oīno hostiū oppugnatiōes vincebā.
Generis enim natus generosi ex lūbis sum,
Ut scitis omnes olim celebrata,
Propter virtutem & mentis præstantiam,
Meos parētes assequutos maximā gloriam.
Chartodaptas enim cognominatos dico.

Nolui ego viuere ociosam vitam,
Sed ad disciplinam fortissimorum militum
Respexi statim à tenero puero.
Exercui contum & gladium cum clypeo:
Cōscēdere equos (didici) & vertere oīfariā:
Ferire hostem cautè & opportunè:

Tend

Τείνειν τ' ἄρ' ἔξον, κ' τ' ἰὸν ἔναι,
 Καὶ πᾶσαν ἀπλῶς τὴν στρατηγίαν τέχνῳ,
 Μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηλάται,
 Μόθων ἢ πολλῶν ἐκροατῆς δεδῆλμύθ'.
 Καὶ πλείστα δ' ἄλλα τ' ἐμῆς ἐμπειρίας
 Ἔθνη δεδῆχώς, ἦλθον εἰς Μυαρχίαν,
 Πάντων ἄρισθ' ἢ καὶ μέγας κεκρομύθ'.
 Καὶ νῦν ἢ παλῆγάκισον ἔγνω τυχεαίην
 Τὸν ἀντάμιλλον ἔ' Δίος κ' τ' Ρέας,
 Ζῶον τρέμειν τι μικρὸν ἠθλιαμύον.
 Τοίνυν κελεύω τὰς ἐμοὶ πεφιλμύους,
 Ἀπανθῶς εἰς σκίταξιν ἔλθειν τ' μάχης,
 Στερῶς, κραταῶς, δύσθενῶς, δύσκαρδῶς,
 Σοφῶς, ἐναργῶς, δύφυῶς ἀπλιτμύους.
 Τανῦν ἢ λοιπὸν, ἴτε πρὸς τοῖς οἰκίαις
 Τὴν αὔριον δ' ἔωθεν ὧ στρατηλάται,
 Πάντα κινήσω βέλοισι θάρραλέως
 Δοκεῖ γ' ἔτι συμφέρειν πρὸς τὸ πέρας.
 Τυ. Ἐπεὶ πρὸς ἤδη πάντες εἰς τοῖς οἰκίαις
 Ἀπῆλθον, ὅρα ἔ' καρδουδῆται κλίνῃ.
 Ἀπῆμι καὶ γὰρ πρὸς κλίνῃ τὴν ἰδίαν.
 Κρ. Εἴρηκας ὀρθῶς, τοιγαροῦν πρῶτεον.
 Χορὸς φεραπ. Ὁ ποῖον ἄλγ' ἔ' νῦν κρατεῖ με κ'
 θλίβει.

Ω Ζεῦ ἢ τῆτο τ' παρῆσης ἡμέρας,
 Δένος λογισμός' ἔχει με τ' δεσπότιν,
 Γαλῆ πρὸς σάψαι μῶλον ἔ' λαθροδῶς.
 Δοκῶ γ' αὖ τ' ἰὸν σὺ πάση στρατηγίᾳ
 Θανεῖν, ληπόντα τ' φαισφόρον λύχρον.

Tendere arcum & telum iaculari,
 Et omnem omnino militarem artem
 Aggressus sum vt omnes duces,
 Bellorum plurimorum potens declaratus,
 Et multos seruos mea industria
 Gentes declarans veni ad principatū Muriū,
 Omnium optimus & magnus iudicatus.
 Et nunc verò omnium pessimū aduerti esse
 Aemulum Iouis ac Rheæ
 Animal tremere quodāmodo parū afflictū.
 Igitur iubeo mihi charissimos
 Omnes in expeditionem venire pugnae
 Validè, potenter, fortiter, animosè,
 Sapienter, splendidè, ritè armatos.
 Nunc verò igitur redite ad ædes:
 Craftino die manè ô duces
 Omnia conari volo confidenter,
 Videtur enim sic expedire ad finem.

TYR. Postquam sanè iam omnes ad ædes
 Abierunt, hora dormiendo lecto,
 Abeo & ego ad lectum meum.

CRE. Dixi rectè, proinde tentandum est.

CHORVS FAMVL. O qualis dolor nunc
 tenet me & affligit!

O Iupiter, quid hoc præsentis diei?
 Graue consilium occupauit regem,
 Cum Fele manum conferere Marte aperto.
 Video enim ipsum cum omni exercitu
 Occumbere, linquentem luciferū lychnum.

O Ap

Απολλων, ἀγρόμαυτι, Φοῖβε, Λοξία,

Τίτῃρ τῆτο; φεῦ παπαῖ, φεῦ μοι πάλιν.

Ἰαβαταμάξ, ὠ πόνων ἰαλέμων.

Αἶ, αἶ, ἰε, ὠ κακῶν πονημάτων.

Ημ. Ἴσως κρατήσῃ τῶ μάχῃ κατὰ κράτος.

Απισ' ἀπιστα, κημνά κημνά μοι λέγῃς.

Τὸ δ' Δίος θέλημα νυῖ ὑπαρξάτω.

Τυ. Ορῶ θέσσαν ἀπὸ ὑέλων ἡμέραν.

Κρ. Καὶ μὲν καὶ γὰρ δέδορκα τῶ λαμπηδόνα.

Τυ. Καὶ τριγαργυῖ λίποιμῃ ὑπνον καὶ κλίνῃ.

Οἷς δ' καὶ βῆς τοῖς θεοῖς τετυκότες,

Πρὸς τ' μαχησμένον ἐξίκαμῃ ἀτρόμως.

Δεῖ γὰρ περὶ πάντων ἰλεῖν τῆς ἐν πόλει.

Κρ. Ἰδὲ θύσαντες ἐκκαλῆμῃ τ' Δία,

Καὶ τῶ Αθίωαῖ, καὶ τ' Ἑρμῆῃ, καὶ Παιῖα.

Καὶ τ' Ποσειδῶ, καὶ ἀγνὸν Λοξίαν.

Ἦραν σὺν αὐτοῖς, ἄρτεμίν τ' ὀρειδάτιν,

Πλάτωνα, Λητώ, σὺν Ἀθῆ Περσεφόνῃ,

Καὶ πάντας ἄλλους, καὶ περὶ μῆν τ' πόδα.

Χορὸς θεραποῖν. Ω πάντες, ὦ σύμπαντες, ὦ

Θεοὶ μῆνοι,

Ὅσοι τ' ἀνώθεν καὶ καίτω κληροχίαν

ἔχοντες ἐσὲ τ' καλῶν χρηγέται.

Πρόσητε γὰρ πρόσητε καρτερωτάτως

τῶν δεσποτῶν μετὰ τῶ νέαν στρατηγίαν,

Καὶ τ' τελέωντων περὶ τὸ παμφάγον γῆρας.

Ὀμδυνέτης. Νυῖ εἴθε νικήσῃαν, ὦ Ζεῦ, τῶ μῆ-

θῶ

Ἐμοὶ στρατηγῆ καὶ σωδύνῃ καὶ τέκνον.

O Apollo, sancte vates! Phœbe! Loxia!
 Quid hoc hoc, hei papæ, heu mihi denuò!
 Heu, heu, ô miserias, ô lamentationes!
 Ah, ah, heu, heu, ô graues afflictiones!
 H E M I. Fortè vincet pugnam pro viribus.
 Incredibilia, incredibilia, noua noua mihi
 memoras.

Iouis voluntas nunc fiat.

T Y R. Video currentem è vitris diem.

C R E. Et sanè etiam ego vidi fulgorem.

T Y R. Et ideo relinquamus somnũ & lectũ,

Ouesq; & boues Diis maçtantes,

Ad bellum egrediamur intrepidè.

Oportet enim ante omnia placare cœlestes.

C R E. Ecce cũ sacrificauerim⁹, vocem⁹ Iouẽ,

Et Mineruam, Mercurium & Pana,

Neptunum item & sanctum Loxiam,

Iunonem cum ipsis, Dianamq; monticolam,

Plutonem, Latonã, cum Dite Proserpinam,

Et omnes alios, & promoueamus pedem.

C H O R. O cuncti, ô omnes, ô Dij soli!

Quicumque suprã infraq; imperium

Tenetis bonorum autores,

Adfritis, sanè adfritis fortissimè

Dominorum meorum nouo bello,

Et molientium aduersus vorax genus.

V X O R C R E I L. Utinam nunc vincerent,

ô Iupiter, prælio

Mei duces cùm maritus, tum filius.

Χο. Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλεία μὲ ἔχει.

Ομ. Καὶ γὰρ δέδοικα, ἔ τρέμω κραιπρότατος.

Χο. Δέναν γάρ ἐστι δυσμυῶν δύανδρία.

Ομ. Ω Ζεῦ βασιλεῦ, χρηστὸν ἔργασμα μέγιστον.

Χο. Αεὶ τὸ θεῖον τὸ κραιπλῶν ἄπειρα νέμεσι.

Ομ. Εἰ μὲ κρατήσῃ τὸ Μυῶν αἰὲν ὀλιγάτους

Εξισχύουσι τὸ ἐναντιομύχης,

Εὔ αὖ τὸ λοιπὸν αἰύσοιμυ τὸ βίη,

Καὶ τὸ φόβον ρίψαιμυ ὡς πορρωτάτω.

Χο. Ναὶ δὲ γένοιτο τῆτο σὺν Θεῷ λέγω.

Ομ. Εἰ δ' ἤπιονες γένοιτο τὸ ἐναντίας,

Καὶ πρὸς φυγὴν βλέψωσιν ὡς τετραμύχης,

Ἀπαιτῶ φρεσὶ ἀποσπλήσει τάχα.

Χο. Ως εἶπε μὴ γένοιτο, μηδ' ἔσοιτό μοι.

Ομ. Καὶ πᾶς γλήη δ' ἔλθῃ ἀιχμαλωσία.

Χο. Οὐκ, ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα τὸ ἐναντίας,

Ομ. Καὶ γὰρ ἡ δ' ἔλη πασι σὺν τοῖς φιλτάτοις,

Ἡ πρὶν κυρία, ἀποσφραγήσεται τάχα.

Χο. Ηκιστα δ' ἔλη σὸ γλήη σὺν τέκνοις,

Ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα τὸ ἀσθηφάγος.

Ομ. Τί γένῃ ἀπολίπω τὸ γλυκύτατον φάσμα,

Καὶ συγκαληφθῶ τῇ κόνει ἐν τῇ τάφῳ;

Χο. Σίχα, σίχα δ' ἔσποινα, δένον ἔ βλέπω,

Καὶ μὲν ὄρω θέοντα ἴν' ἑσπασμύχον,

Καὶ πυκνὸν ἀσθμαίνοντα, καὶ πεπλημύχον.

Αγ. Κυρία, πῶς πάρεσι, ἴς δηλωσάτω;

Χο. Εξεσί σοι θέλοντι ζωῆτιν εἰσβλέπειν.

Αγ. Τάλασσα, παντάλασσα, ἔ τρεῖσαθλία,

Πέπτωκε τρωθεῖς ὁ ψυχάρπαξ ἐν μάχῃ.

Ομ.

CHO. Pulchrū vincere, sed timor me habet.

VXOR. Et ego timeo, tremoq; fortiter.

CHOR. Peruicax quippe est hostium robur.

VXOR. O Iupiter rex cōmodū efficitō bellū.

CH Semp numē bonorū quoduis distribuit.

VXOR. Si quidē robore Murium exercitus

Antecelluerit aduersanti,

Bene reliquum transigemus vitæ,

Et timorem abiiciemus quā longissimè.

CHOR. Prorsus fiet hoc cum Deo inquam.

VXOR. Si inferiores fuerint hoste,

Et in fugam respiciant tanquam auersi,

Omnia irrita erunt illico.

CHOR. O vtinā nō fiat neq; futurū sit mihi.

VXOR. Et omnes fiant serui captiui.

CHOR. Non, sed dira esca hostium.

VXOR. Et ego serua cū liberis charissimis,

Quæ prius hera, apparebo illico:

CHOR. Minimè serua tu fies cum liberis,

Sed re vera cibus voracissimi.

VXOR. Quid igitur deserā dulcissimā lucē?

Et contegar pulueribus in tumulto?

CHO. Tace, tace domina, graue qd cōspicor,

Et sanè video currentē quendam laceratum,

Et crebrò anhelantem & percussum.

NVN T I V S. Domina vbi est? aliqua indicet.

CHOR. Licet tibi videnti hanc inspicere.

NVN T. Misera, tota misera, & ter infelix

Cecidit vulneratus Psicharpax in pugna.

Ομ. Ω ἔ ποθεν ἔ καὶ πεφιλμύς τέκνα.

Πέπτωκεν ἢ μὴ ἔ γήρως βακτηρία.

Ω ἔ πόνων, ὦ ἔ πόνων ἰαλέμων.

Παῖ, παῖ, τὰ πάντα δὴνὰ ἔ ἀγγελμάτων.

Ἰς θανάτου, ἴς γήρατος, πῶς φύγω,

Πᾶ βῶι παρῆμα ἔ μελῶν ἀρρώστιας.

Ω παῖ παπαί, παῖ φιλότιθη θεωρία.

Χορὸς θεῶν. Τέτλαδι μοι, τέτλαδι, παῦσαι ἔ
γῶν.

Ομ. Ω Ζεῦ ταυαὼ διφροδύλιτανοτρέπον.

Χορὸς θεῶν. Αἶ αἶ ἴλασθαι μήτερ ἠθλιω-
μῶν.

Επίχες ἄρα τίς ἀπέρχεται γῶν.

Ομ. Ω φιλότιθη πρῶσοψις, ὦ παῖ μοι φίλε.

Χο. Φέρειν πρέπον σοὶ τὴν ἀπέρχην ἀνίαν.

Μαθεῖν ἢ λοιπὸν τὰ πύλοιπα ἔ μόθ.

Ομ. Ἀλλ' ἔ θένω χεῖν ἔ πόνος τὴν πικρία.

Χο. Τίς νυῦ ὄνησις ἐκ γῶν ἀμετρίας;

Ομ. Αὐτὴν ἀφ' ἀχρήστων, καὶ ἴαχθ' θανάτου.

Χο. Μὴ δῆτα τῶν μηδ' ἐ συσρέφην θέλε.

Ομ. ἄνετις. Καὶ πῶς ἀνεκτὸν μὴ πεφύεσθαι καὶ
γένειν;

Χο. Τί ἢ γένεσθαι τῶν λογισμῶν καφίσεις;

Οὐδεὶς θανάτου ἐξεγείρει ἔ τάφος.

Ομ. Παυθεῖσαι τί πράξασθαι ἔ σεναγμάτων;

Χο. Μαθεῖν θέλησον τὰ πύλοιπα ἔ μόθ.

Ομ. Καὶ τίς κατείπη τῶντα, ἐ σαφλώσῃ;

Χο. Ο ἔ πύργων ἀγγελθ' ἀγγελμάτων.

Ομ. Καὶ πῶς πάρεστιν; Χο. εἰσορᾶν ἐξετί σοι.

Ομ.

VXOR. O desideratum & charum filium,
Cecidit meus seruitutis baculus.

O dolores! ô laborum querelas!

Fili, fili, omnia misera quæ nunciantur.

Heu moriar. quæ sum futura, quo fugiam!

Quo vadā? dissoluor mēbrorū imbecillitate.

O fili papæ, fili charissimum spectaculum.

C H. Patere, patere, cessa à luctibus.

VXOR. O Iupiter magni curr⁹ Titanū euer-

C H O R. Heu heu misera mater afflicta. (sor.

Contine nunc immensos luctus.

VXOR. O charissima facies! ô fili mi chare!

C H O R. Ferre decet te immēsam tristitiam,

Discere autem deinceps reliqua belli.

VXOR. Sed non possum sustinere doloris
acerbitatem.

C H O R. Quæ nunc utilitas ex luctus im-
mensitate?

VXOR. Ista perfungar, & protinus emoriar.

C H O R. Non sanè hoc, neq; cōturbari velis.

VXOR. Et quomodo tolerabile non lugere
& gemere?

C H O. Quid verò gemēs cogitatiōes leuas?
Nemo fato functos suscitāt sepulcro.

VXOR. Cessans, quid faciam, à suspiriis?

C H O R. Noscere velis reliquum belli.

VXOR. Et quis dixerit hæc & indicarit?

C H O R. Præsentis lator nuntij.

VXOR. Et vbi est? C H O. Intueri licet tibi.

Ομ. Εκ τῶ πάθος ὄλωλα καὶ σινετρίβω,
Καὶ τὰς κήρας ἤμβλωκα τὰς τῶ ὀμμάτων.

Χο. Απαν λέγ' δίκινητον ἀγφελήφορε,
Ὅπως μὲν ἐστὶ τῶ μάχης ἢ τραχύτης,

Καὶ πῶς ὁ παῖς πέπτωκε, καὶ παρερρύη.

Αγφ. Εἶπω καθεξῆς, ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις;

Χο. Εξῆς ἅπαν ἐξείπε συμβαλὴν τῆ μάχης,
Αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τῶ λόγον διεννέπων.

Αγφελθ. Εἶπω τὰ πάντα, τριγαθιῶ ἀιου-
σέον.

Ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμιξιν ἤλθοι τῶ μάχης,

Πρῶτον μὲν ὁ κρατίσθ' ἐθνοσατράπης

Ὁ Ψυχολείχης συμβαλὸν τῆ Παμφάγῳ,

Ἡτλη), καὶ πέπτωκεν, οἰκτερά τις γέα,

Καὶ πᾶσα τέτω σρατὰ διεφθέρη.

Ἐπεὶ τῶ ἐπῆλθεν ἀλλθ' ἀρχισατράπης,

Ὅς παῖς ὠνόμαστο Κωλυθηκλόπθ'.

Καὶ παῦρον αὐτῶ πτώμα πέπτωκε ξένον,

Οὐδ' ὑπομείνας προσβολῶν βραχυτάτῳ.

Ὡς γὰρ ἐώρας τὰς κρατιεὺς σατράπης

Ἡδὴ προσόντας ὁ Ψυχάρπαξ καὶ βόσιν

Οἰκτερὰ φανέντα σὺν σρατῶν τῆ Παμφάγῳ,

Ὀργῆς ἐπλήσθη καὶ χύλα βαρυτέτα.

Θυμῶ γὰρ ἐδέν ἐσιν ἄλλη πικρία,

Εἰ μὴ ζέσις τις αἰμάτων πρὸς καρδίαν.

Λαβὼν ἢ κρονὸν χερσὶν ἐσομαιδμόν,

Ἐπῆλθεν αὐτῆ τῶ τεθνατωκέναι.

Ἡ δ' εἰποῦσα τέτον ἠριματιδμόν,

Ἐκ τῶ σπείγους πρὸς σφραγῶν ἐσηχότα,

V X O R. Ex afflictione perij & contrita sum,
Et pupillas contudi oculorum.

C H O R. Omnia dic promptè nuntie,
Quomodo se habeat pugnae asperitas,
Et quomodo filius cecidit & periit.

N V N T. Narrabo ordine, vel perstringam
narrationem?

C H O R. Ordine omnē recēse euentū pugne,
Ab ipso principio sermonem prosequens.

N V N T. Dicā omnia, proinde auscultādum.
Postquā ad congressum ventum est pugnae,
Primū quidem fortissimus gentis satrapa
Pſicholiches congregiēns cum Pamphago
Victus est, & cecidit, miserabile visu.

Et omnis cum ipso exercitus occisus est.

Deinde accessit alius princeps satrapa,

Qui filius cognominatus est Colycoclopus:

Et idem illi casus accidit peregrinus,

Non sustinens impetum vel minimum.

Vt ergo vidit fortes Sattapas

Iam praesentes Pſicharpax, & cibum

Miserum ostēsum cum exercitu Pamphagi,

Ira correptus est, & indignatione grauiſſima.

Animi enim nihil est aliud amarior

Nisi feruor quispiam sanguinis circa cor.

Accepto autem conto manibus temperato,

Inuasit ipsam vt occideret,

Hæc autem inspiciens hunc paratum

Cominus cædis ergo resistentem,

Καὶ κροντῶ ἐκτείνοντα καρτερωτάτω.

Ωρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν παραυλίκα,

Καὶ δὴ κρατεῖχε τοῖς ὄνυξιν ἀγρίως,

Καὶ σὺν τῆσσι βέβρωκε τὴν νεανίαν.

Χο. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψει τῶ φίλου φυλασσόμενος;

Ομ. Τὸ μείζον αὐτὸ τυχεαί μοι τῶ πάθους.

Αγ. Εγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα τῆτο τὸ πρᾶγμα,

Προσῆλθον, ὦ πότνια, σὺν πεφρακέναι.

Ομ. Ως εἶθε μελ' ἐπήλθες ἀγγεληφόρος,

Μέγιστον ἔμ μοι μηδ' ὄλως προσιέναι.

Οὐκ αὖ γὰρ ἀκμῶν τῶ πάθει συνεσχέτιω.

Αγ. Εγὼ μὲν ἐν ἄπρητι τῶ ὀπιθίαν.

Ομ. Ελθοῖς κακῶν ἠκίστα μινυτῆς πάλιν.

Χο. Κακῶς κακῶς ὄλοιθ' νῦν ὁ πυρφόρος.

Ομ. Δέδοικεν ἡμῶς πυρφορήσας τῶ λόγῳ.

Χο. Ω πόϊον αἴθερ τῶ Μυῶν ἀπεκρύβη.

Εμοῖ δοκεῖ κρείιστον εἶναι καὶ πρᾶτον

Συνῆρτων ἀσπῶν παμδὲ τῶ πεπτωχῶτι.

Ομ. Καλῶς ἐφησας, τοῖσιν ἔρην ἔρηνητέον.

Αγ. Πρᾶνιστε σὺ κρότησον δρχλῶν τῶ πάθους.

Ομ. Α παπαὶ παπαὶ, παῖ παῖ, παπαὶ πολλα-

κίς.

Χο. Παῖ Κρέιλλε, παῖ παῖ, παπαὶ δέσποτα.

Ομ. Α ἄ, πόθε παῖ, παῖ ποτ' ἀπέθης τέκνον;

Χο. Ποῖ ποῖ καληφθεῖς ἐξαπέπτης τῶ βίβ.

Ομ. Ω ἄ, πόθεν ποῖ τῶ πόνων ἰαλέμων.

Χο. Ἰαλέμων, ἄ εἰ πάλιν ἰαλέμων.

Ομ. Α ἄ λείλοιπα τῶ λύχνον τῶ ἡμέρας.

Χο. Απανθ' ἀπαντα τῶ βίβ, τέφρα, κόνις,

Et conto extendentem robustissimo.

Impetū fecit, ipsum vt cōprehēderet protin⁹,

Et continuit vnguibus crudeliter.

Et cum celeritate deuorauit audacem.

CHOR. Et hæc in conspectu chari parentis.

VX. Hoc ipsum mai⁹ est mihi ipsa afflictioe.

NVN. Ego postquam vidi hanc rem.

Accessi, ô veneranda, tibi vt dicerem.

VXOR. O vtinam non aduenisses nuntie.

Maximum erat mihi nequaquam accessisse,

Nō em̄ rursus hoc dolore correpta fuisset.

NVN. Ego igitur ab eo retroersam viā.

VXOR. Venias malorum minimè signifi-

cator denuò.

CHOR. Malus malè pereat nunc ignifer.

VXOR. Terruit nos ignifer sermone suo.

CHOR. O qualis flos Muriū occultatus est!

Mihi videtur optimum esse & decorum,

Lugubre carmen canere filio occiso.

VXOR. Pulchrè dixti, proinde lugendum.

NVN. Prima tu præsulata principiū afflictiois.

VXOR. Ah papæ, papæ, fili, fili, papæ denuò.

CHOR. Vbi Creille, quò, quò, papæ domine.

VXOR. Ah ah vnde, fili, quonam abiisti fili?

CHOR. Vbi vbi conditus migrasti vita?

VXOR. O, ô, vnde ô miserias deplorandas!

CHOR. Miserias ô etiam rursus miserias!

VXOR. Ah ah amici lucem diei.

CHOR. Omnia omnia vitæ cinis & puluis.

Απαξάπαντα ἔβίε σκιά μόνον.

Ομδυνέτης. Οἱ οἱ προσήλθες, ὦ Ψυχάρπαξ, ἔπέκνον.

Χο. Ἀρκεῖ, ἔλοιπὸν βαῖνε μὴ πῶς αἰτέρω.

Ἡδὴ βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.

Ομδυνέτης. Δέδοικα δεινὸν μὴ πάλιν ἴμοι φράση.

Χορὸς θεῶν. Οὐκ ὦ σεβασή. Ομ. Πῶς γὰρ οἶδας; Χο. πῶς ἄρα

Φαγορᾶ προσώπων τὸ δρόμον ἀφ' ἀπέχων.

Ομ. Ως εἶθε χρηστὸν ἄγγελον Ζεῦ μοι πρέεις.

Ἐτερ. Αἴψ. Ἡ δεσπότις πέφυκε πῶς ἴς εἰπάτω.

Χο. Πάρεσιν, ἰδὲ καὶ θελῆς εἰπῆς βλέπε.

Ἐτερος Αἴψ. Πάλλησε φαγορᾶ μὴ τεθλιμμένη γίνε,

Καὶ μοι βράβουε δῶρα τῶν ἀγγελμάτων.

Ομ. Εἴειπε, μὴ χλαδίαζε κομπορημόνως.

Ἐτερ. Αἴψ. Ἄν μοι νεμῆς πρόσιστα δῶρα ἔλῳξ.

Ομ. Εἰπόντι δῶσω καὶ παράχω σιωθῶνως.

Ἐτ. Αἴψ. Τέθνηκεν ἡ τάλανα Γαλή τῷ μόθῳ.

Ομ. Ἀὰ κρητήσω καὶ χρηίσουμαι πλέον.

Ἐτ. Αἴψ. Νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ τῷ αἰΐαν.

Ομ. Ἡφ' ἠδονῆς μέγιστον ὀρχᾶμαι παύν.

Χο. Τὸ ἔμῳθ πρῶτερον μάτω μὲν φίλη.

Καὶ πῶς τέθνηκε δυσμῆς ἡ παμφάνθη.

Ομ. Εἴειπάτω δὴ πᾶσαν ἀγγελιφόρος

Τῷ συγκρότησιν τῆς μάχης, καὶ τῆς μάλου

Τῆς ἀγριοπῆς καὶ κακῆς Μυοκτόνας.

Χο. Ἡ δεσπότις λείλακε τῷ γλαῶπαι κρητή.

Vniuersa semel omnia vitæ vmbra solum.

V X O R. Hei, hei, præuenisti ô Psicharpax fili.

C H O R. Sufficit, deinceps ne eas vltèrius,
Iam video enim nuntium festinum.

V X O R. Timeo, molestū ne rursūm qđ dicat.

C H O R. Non ô veneranda. V X O R. Qui
scis? C H O R. Quomodo?

Splendido vultu cursūm peragit.

V X O R. O vtinam bonum nuntium Iupiter
mihi præmittas.

A L. N V N T. Domina vbi sit aliqua dicat.

C H O R. Adest ecce, & si velis inspicere.

A L. N V N T. Omnino aurea, læta, non affli-
cta sis,

Et mihi solue dona nuntiorum.

V X O R. Dic ne subsanna falsa fingendo.

C H O R. Nisi expromas primūm dona nūtij.

V X O R. Vbi dixeris, præbebo daboq; statim.

A L. N V N. Occubuit misera Felis tumultu.

V X O R. Ah ah! plaudam & lætabor magis.

A L. N V N. Vincat quippe gaudiū tristitiam.

V X. Præ voluptate maximè tripudio oīno.

C H O R. De bello primūm inquiram⁹ chara,
Et quō occubuerit infesta Felis oīa vorans.

V X O R. Narra sanè omnem nuntie
Tumultum pugnae, & stragem

Horribilis visu & malæ Murinecis.

C H O R. Domina nimio gaudio exiuit, lin-
gua plaude.

Επερ. Αχ. Ἰδ' ἔτ' Ἑρμῶν δὴ τρεπίζω τ' λόγῳ,
 Ὑμεῖς δ' ἐπίμῳσιν ὡσὶν ἔσιν ὀρθίοις,
 Ἐνώισαθε τ' ἐφερμῶσιν ἀμύτων.
 Ὡς γρῶν ὁ δεινὸς σωμαθόφθόρῳ μῦθῳ
 Ἐχῆκεν ἀρχῶν παροβολῆς δὴ κροσμίας,
 Καὶ πρῶτον μὲν πέπτωκεν ἔθροσα τράπης
 Ὁ ψυχολείχης, εἴθ' ὁ Κωλυκροκλόπῳ,
 Ἐπείθ' ὁ παῖς τ' καλῶ με δεσπότης,
 Ἡλῆσεν ἔτῳ τῷ παῖθει τῷ καρδίαν,
 Ἰδὼν τ' ἕον τ' φίλον τεθνηκῶτα,
 Καὶ τῷ ἕω' αὐτὸν στρατιανὴν παροτρίωσας,
 Ἐπῆλθεν ἀπὸ τῆς φθόρῳ καὶ παμφάγῳ,
 Καὶ πρὸς ἀμύτων ἀπὸ μῶσιν σιωπλάκη,
 Πλείστον ἢ καμρὸν ἀνθυπηγωνισμύων,
 Καὶ μηδενοῦ φθόρῳ, ἀλλ' ἐσηκῶτες,
 Ζύλον κατελθὸν τ' ἕπερτῶσιν ἕγης,
 Ἐπὶ παλαμῶν καὶ χροῶν τετραμύων,
 Ἐπῆλθεν αὐτῷ ἐν μέσῳ μετὰ φρένων,
 Καὶ νεῦρα σιωτέθλακεν αὐτῆς αὐτίκῳ,
 Καὶ πρὸς βάθῃ πέπτωκεν Αἰδωνέωσιν
 Καὶ τῷ πρὶν ἡμῶν δυσμύθῳ κατὰ κράτως,
 Ασσονδον, ἀμείλικρον, ἡγριωμύων,
 Ἐδύξεν ἀπνοῶν ἐκτῶσιν ἡπλωμύων.
 Χο. Ζώοις ἀλύπῳσιν, δὴ θαλῶσιν, δὴ κροδίωσιν,
 Ἐσ λυκῶσιν ἀμύτων μετὰ πεπληρωμύων,
 Ἀνθ' ὧσιν ἡλῆσεν ἀγγελοῦσιν ποθεμύων,
 Καὶ τ' φόνον παροφθῆσιν ἡμῶν τ' φθόρῳ
 Ἡδὴ γ' εἶδον παῦ ποθεμύων τέλῳ,
 Εἰληφὸς ἀρετῆ καὶ καλῶσιν ἡγριωμύων.

ΤΕΛΟΣ.

A L. N V N. Ecce Mercuriū suborno sermone.
 Vos promptè auribus vestris erectis
 Auscultate narrationes.

Vt igitur graue internecinum bellum
 Habuit exordium impetus bene ornati,
 Et primū quidem cecidit gentis Satrapa
 Psicholiches, mox Colycoclopus,
 Deinde filius boni mei heri.
 Doluit ille ob affectum animo,
 Conspiciens filium charum mori,
 Et sibi subiectum exercitum promouens.
 Aggressus est intrepidus hostē & voracem,
 Et ad pugnam intrepidè conuersus est.
 Diutissime verò pugnantibus,
 Et nemine fugiente, sed stantes,
 Lignum decidens è sublimi tecto,
 Annis vetustis & temporibus putrefactum,
 Percussit ipsam intra medias scapulas,
 Et nervos confregit ipsius prorinus,
 Et ad profunda cecidit Plutonis:
 Et hostem prius infestam nobis valdè
 Fœdifragam, implacabilem, sæuam,
 Exhibuit expirantem in longum extensam.
 C H O R. Viuas lætus, splendidè, animosè,
 Ad annos vsque infinitos,
 Eò quòd venisti nuntius exoptatus
 Et necem manifestam fecisti nobis hostis.
 Iam enim scio omnem optatam rem,
 Vt cœpta est & feliciter perfecta.

F I N I S.

ΙΝΤΕΡΠΡΕΤΑΤΙΟ ΠΡΟ-
 ρτιοριμ ποιν:ιμ, quæ in Γαλεα-
 μυνομαχία Feli & Mu-
 ribus affingun-
 tur.

Κρείκϙ, Nomen regis Murium factitium,
 à sono quem Mures edunt.

Τυροκλόπϙ, caseorum fur.

Λυχνεγλύφη, lucernarum excavatrix.

Χαρδοκίπϙ, chordas secans.

Σιζοδάρη, frumenti vel cibi deuoratrix.

Παμφάγϙ, omniuorus. Felis epitheton.

Τυρολείης, caseos lambens.

Σαρζοδάπται, chartas deuorantes & lace-
 rantes.

Ψιχολείης, micas lambens.

Κωλυροκλόπϙ, ristikur, arcarum vel saccu-
 lorum direptor.

Ψιχάρπιξ, micarum raptor.

LECTORI S.

AVIENI poëtæ meminerunt Seruius Gram-
 maticus & D. Hieronymus. Seruius eam Virgilia-
 nas fabulas & Liuianas carmine descripsisse nobis
 auctor est: Hieronymus verò, Aratum cuius ante ex-
 tabant Ciceronis & Germanici interpretationes
 eundem suis temporibus Italis Musis consecrasse.
 Nec puto dubitandum esse, an quæ sequuntur fa-
 bulæ eiusdem sint Auieni. Videtur enim hic auctor
 operam suam posuisse in omnis generis fabulis ex-
 planandis, quatum aliæ pertinent ad corpora cæle-
 stia vt Arati. Aliæ ad Heroes vt Virgilij & Liuij An-
 dronici. Tertium genus ad bruta animantia vt
 Æsopi. Et hæc quidem nunc primi edimus, cupi-
 mûsque vt operam nostram in his fabulis resti-
 tuendis lectores æqui bonique consulant. Quos &
 hoc admonitos velim, has olim quidem à Gregorio
 Gyraldo esse lectas: is enim in suis libris quandam
 patrisulam præfationis adfert, ab eo autem aut alio
 quouis non esse editas: hac de causa, vt credimus,
 quod nacti non essent satis emendatum exemplar.
 nos feliciores qui nacti fuimus tria exemplaria, quæ
 simul Auienum nobis integrum & quàm emenda-
 rum exhibuerunt.

AVIENSVS THEODOSIO.

Dabitanti mihi, Theodosi optime, quoniam literarum titulo nostri nominis memoriam mandaremus, fabularum textus occurrit, quod in his urbanè concepta falsitas doceat, & non incumbat necessitas veritatis. Nam quis tecum de oratione, quis de poëmate loqueretur: cum in utroq; literarum genere & Atticos græca eruditione superes, & latinitate Romanos? Huius ergo materie ducem nobis Æsopum noveris, qui responso Delphici Apollinis monitus ridicula orsus est, ut legenda firmaret. Verum has pro exemplo fabulas & Socrates divinis operibus indidit, & poëmati suo Flaccus aptavit, quod in se sub iocorum communium specie vite argumenta contineant, quas græcis Iambis Babrias repetens in duo volumina coartavit. Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resoluit. De his ergo ad quadraginta & duas in unum redactas fabulas edidi, quas rudi latinitate compositas elegi sum explicare conatus. Habes ergo opus quo animum oblectes, ingenium exerceas, sollicitudines leues, totumq; vivendi ordinem cautus agnoscas. Loqui verò arbores, feras cum hominibus gemere, verbis certare volucres, animalia ridere fecimus ut pro singulorum necessitatibus vel ab ipsis animis sententia proferatur.

ÆSOP

Æ S O P I F A B V L Æ X L I I.

AB AVIENO ELEGO
carmine conscriptæ.

*

R V S T I C A E T L V P V S. I

R Vstica deflenti paruo iurauerat olim
 Ni taceat rabido quòd foret esca lupo.
 Credul⁹ hãc vocẽ Lup⁹ audiit & manet ipsas
 Peruigil ante fores, irrita vota gerens.
 Nam lassata puer nimie dat membra quieti.
 Spem quoque raptori sustulit inde famis.
 Hunc vbi sylvarum repetẽtem lustra suarum
 Ieiunum coniunx sensit adesse lupa:
 Cur, inquit, nullam refers de more rapinam,
 Languida cõsumptis sed trahis ora genis?
 Ne mireris ait, deceptum fraude maligna
 Vix miserum vacua delituisse fuga.
 Nam quæ præda rogas, quæ spes contingere
 posset
 Iurgia nutricis cùm mihi verba darent?
 Hęc sibi dicta putet, seq; hac sciat arte notari
 Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

A Q V I L A E T T E S T V D O. 2

Pennatis auibus quondã testudo locuta est,
 Si quis eam, volucrem constituisset humi

B

Prot

Protinus è rubris cõchas proferret harenis,
 Queis pretium nitido cortice bacca daret.
 Indignans sibimet tardo quòd sedula gressu
 Nil ageret toto perficeretq; die.
 Ast vbi promissis aquilam fallacibus implet,
 Experta est similem perfida lingua fidem.
 Et male mercatis dum quærit sidera pennis,
 Occidit infelix alitis vngue fero.
 Tum quoque sublimis cùm iam moreretur
 in auras,

¶ Ingemuit votis hæc licuisse suis.
 Nam dedit exosæ posthęc documēta quietis
 ¶ Non sine supremo magna labore peti.
 Sic quicumq; noua sublatus laude tumescit,
 Dat meritò pœnas dum meliora cupit.

C A N C R I.

3

Curua retrocedens cùm fert vestigia cācer.
 Hispida saxosis terga relisit aquis.
 Hunc genitrix facili cupiēs procedere gressu
 Talibus alloquiis præmonuisse datur:
 Ne tibi transuerso placeant hæc deuia nate,
 Rursus in obliquos neu velis ire pedes.
 Sed nisi contenta ferens vestigia recto
 Innocuos proso tramite siste gradus.
 Cui natus, faciam si me præcesseris, inquit,
 Rectaq; monstrantem certior ipse sequar.
 Nā stultū nimis est cùm tu prauissima temtes
 Alterius censor vt vitiosa notes.

B O R E A S E T S O L.

4

Immitis Boreas placidusq; ad sidera Phœb⁹
Iurgia cum magno conseruere Ioue,
Quis prior inceptum peragat. mediumque
per orbem

Carpebat solitum forte viator iter.

Conuenit hanc potius liti præfigere causam
Pallia nudato decutienda viro.

Protinus impulsus vêtis circumtonat æther,
Et gelidus nimias depluit imber aquas.

Ille magis duplicẽ lateri circumdat amiçtũ,
Turbida summos quo trahit aura sinus.
Sed tenues radios paulatim increfcere
Phœbus

Iusserat, vt nimio surgeret igne iubar.

Donec lassæ volẽs requiescere mēbra viator,
Seposita fessus veste sederet humi.

Tunc victor docuit præsentia numina Titan
Nullum præmissis vincere posse minis.

R V S T I C V S E T A S I N V S.

5

Metiri se quemque decet propriisq; iuuari
Laudibus, alterius nec bona ferre sibi.

Ne detracta grauem faciant miracula risum
Cœperit in solis cùm remanere malis.

Exuuias asinus defuncti fortè leonis

Repperit, & spoliis induit ora nouis.

Aptauiq; suis incōgrua tegmina membris,
Et miserum tanto pressit honore caput.

Ast vbi terribilis animo circumstetit horror,
 Pigraq; præsumptus venit in ossa vigor,
 Mitibus ille feris communia pabula calcās,
 Turbabat pavidas per sua rura boues,
 Rusticus hunc magna postquam deprehen-
 dit ab aure,

Correptum vinclis verberibusq; domat.
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Increpat his miserum vocibus ille pecus.
 Forsitan ignotos mutato tegmine fallas,
 At mihi qui quondam semper asellus eris.

 R A N A E T V V L P E S.

6

Edita gurgitibus olimq; immersa profundo,
 Et luteis tantum semper amica vadis,
 Ad superos colles herbosaq; prata recurrēs,
 Mulcebat miseras turgida rana feras,
 Callida quò posset grauibus succurrere mor-
 bis,

Et vitam ingenio continuare suo.
 Nec se Pæonio iactat cessisse magistro,
 Quamuis perpetuos curet in orbe Deos.
 Tunc vulpes pecudum ridēs astuta quietem
 Verborum vacuam prodidit esse fidem.
 Hæc dabit ægrotis, inquit, medicamina
 membris

Pallida cæruleus cui notat ora color.
 Haud facile est prauis innatū mentibus vt se
 Muneribus dignas suppliciōue putent.

C A N

C A N I S.

7

Forte canis quondã nullis latratibus horrēs,
 Nec patulis primum rictibus ora trahens,
 Mollia sed pauideꝝ summittēs verbera caudeꝝ,
 Concitus audaci vulnera dente dabat.
 Hunc dñs ne quē probitas simulata lateret
 Iusserat in rabido gutture ferre nolam.
 Faucibus innexis crepitantia subligat æra,
 Quæ facili motu signa cauenda darent.
 Hæc tamen ille sibi credebat præmia ferri,
 Et similem turbam despiciebat ouans.
 Tunc insultãtem senior de plebe superbum
 Aggreditur tali singula voce monens:
 Infelix quæ tanta rapit dementia sensum
 Munera pro meritis si cupis ista dari:
 Non hoc virtutis decus ostentatur in ære,
 Nequitix testem sed geris inde sonum.

C A M E L V S.

8

Contentum propriis sapientẽ viuere rebus
 Nec cupere alterius nostra fabella monet.
 Indignata cito ne stet fortuna recurſu,
 Atq; eadem minuat qua dedit ante rota.
 Corporis immẽſi fertur pecus iſſe per auras,
 Et magnum precibus ſollicitaſſe Iouem.
 Turpe nimis cunctis inridendumq; videri,
 Inſignes geminis cornibus ire boues.
 Et ſolum nulla munitum parte camelum

Obiectum cunctis expositumq; feris.
 Iuppiter adridēs postquam sperata negavit,
 Infuper & magnæ sustulit auris onus.
 Viue minor merito cui fors nō sufficit, inq̄t,
 Et tua perpetuam liuide damna geme.

V I A T O R E S.

9

Montibus ignotis curuisq; in vallibus arctū
 Cum socio quidam suscipiebat iter.
 Securus quodcumq; malum fortuna tulisset
 Robore conlato posset vterque pati.
 Dumq; per inceptū vario sermone feruntur,
 In mediam præceps conuenit vrsa viam.
 Horum alter facili cōprendens robora cursu,
 In viridi trepidum fronde pependit onus.
 Ille trahens nullo iacuit vestigia gressu,
 Exanimem fingens sponte relisus humi.
 Continuò prædā cupiens fera sæua cucurrit.
 Et miserum curuis vnguibus ante leuat.
 Verum vbi cōcreto riguerūt mēbra timore,
 Nam solitus mentis liquerat ossa calor,
 Tunc olivū credēs quamuis ieiuna cadauer,
 Deserit & lustris conditur vrsa suis.
 Sed cū securi paulatim in verba redissent,
 Liberior iusto qui fuit ante fugax:
 Dic sode; quidnam trepido tibi rettulit vrsa,
 Nam secreta diu multaq; verba dedit.
 Magna quidem monuit: tamen hæc quoque
 maxime iussit,

Quæ

Quæ misero semper sunt facienda mihi.
 Ne facili alterius repetas confortia, dixit,
 Rursus ab insana ne capiare fera.

E Q V E S.

10

Caluus eques capitis solit⁹ religare capillos,
 Atque alias nudo vertice ferre comas,
 Ad campū nitidis venit cōspectus in armis,
 Et facilem frænis flectere cœpit equum.
 Huius ab aduerso Boreæ spiramina præstāt
 Ridiculum populo prospiciente caput.
 Nam mox deiecto nituit frons nuda galero,
 Discolor adposita quæ fuit ante coma.
 Ille sagax tantis quod risus millibus esset,
 Distulit ammota calliditate iocum.
 Quid mirū referens positos fugisse capillos
 Quem prius æquæuæ deseruere comæ?

O L L A E.

11

Eripiens geminas ripis cedentibus ollas,
 Insanis pariter flumen agebat aquis:
 Sed diuersa duas ars & natura creauit,
 Aere prior fusa est, altera ficta luto.
 Dispar erat fragili & solido cōcordia motus,
 Incertumq; vagus amnis habebat iter.
 Ne tamen elisam confringeret ærea testam,
 Iurabat solitam longius ire viam.
 Illa timēs ne quid leuibus grauiora nocerēt:
 Et quia nulla breui est cum meliore fides.

Quamuis securam verbis me feceris, inquit,
 Non timor ex animo decutiendus erit.
 Nam me siue tibi, seu te mihi cōferat vnda.
 Semper ero ambobus subdita sola malis.

R V S T I C V S.

I 2

Rusticus impresso molitus vomere terram
 Thesaurum sulcis profuuisse videt.
 Mox indigna animo properate relinquit aratra
 Semina compellens ad meliora boues.
 Continuò supplex telluris instruit aras
 Quæ sibi depositas sponte dedisset opes.
 Hūc fortuna nouis gaudentē prouida rebus
 Admonet, indignam se quoq; ture dolens.
 Nūc inuenta meis nō prodis munera tēplis,
 Atque alios mauiis participare Deos.
 Sed cū subrepto fueris tristissimus auro
 Me primam lacrymis sollicitabis inops.

T A V R V S E T H I R C V S.

I 3

Immēsum Taurus fugeret cū fortē Leonē,
 Tutaq; desertis quæreret antra viis.
 Speluncā reperit quā tunc hirsutus habebat,
 Ciniphij ductor qui gregis esse solet.
 Post vbi summissa meditantē irrūpere frōte
 Obuius obliquo terruit ore caper,
 Tristis abit longaq; fugax de valle locutus,
 Nam timor expulsum iurgia ferre vetat,
 Non te demissis setosum putide barbis,
 Illum

Illum qui superest consequiturq; tremo.
 Nam si discedat nosces stultissime quantum
 Discrepet à Tauri viribus hircus olens.

S I M I A.

I 4

Iuppiter in toto quondam quæsiuerat orbe,
 Munera natorum qui meliora daret:
 Certatim ad regē currit genus omne ferarū,
 Permixturemque homini cogitur ire pecus.
 Sed nec squamigeri desunt ad iurgia pisces,
 Vel quidquid volucrum purior aura vehit:
 Inter quos trepidæ ducebāt pignora matres
 Iudicio tanti discutienda Dei.
 Tūc breuis informē traheret cū simia natū,
 Ipsum etiam in risum compulit ire Iouem.
 Hanc tamen ante alias rūpit turpissima vocē
 Dum genitrix crimen sic abolere cupit.
 Iuppiter hoc norit, maneat victoria, si quem
 Iudicio superest omnibus iste meo.

G R V S E T P A V O.

I 5

Treïciam volucrem fertur Iunonius ales
 Communi sociam continuasse cibo.
 Namque inter varias fuerat discordia formas
 Magnaque de facili iurgia lite trahunt:
 Quod sibi multimodo fulgerent membra
 decore,
 Cæruleam facerent liuida terga gruem.
 Et simul erectę circumdans tegmina caudæ

B 5

Spar

Sparserat arcanum rursus in astra iubar.
 Illa licet nullo pennarum certet honore,
 His tamen insultans vocibus vſa datur:
 Quāuis innumerus plumas variauerit ordo,
 Mersus humi semper florida terga geris.
 Ast ego deformis sublimis in aëra penna
 Proxima fideribus numinibusq; feror.

Q U E R C V S , C A L A M I . 16

Montibus è summis radicitus eruta quercus
 Decidit infani turbine victa nothi.
 Quā tumidis subter decurrens alueus vndis
 Suscipit, & fluuio præcipitante rapit.
 Verùm vbi diuersis impellitur ardua ripis,
 In fragiles calamos grande refedit onus.
 Tunc sic exiguo connectens cespite ramos,
 Miratur liquidis quod stet arundo vadis.
 Se quoq; tam vasto necdum cōsistere trūco,
 Ast illam tenui cortice ferre minas.
 Stridula mox blādo respōdens canna susurro
 Seq; magis tutam debilitate docens:
 Tu rabidos, inquit, ventos, sæuasq; procellas
 Despicias, & totis viribus acta ruis.
 Ast ego surgētes paulatim demoror austros,
 Et quamuis leuibus prouida cedo notis.
 In tua præruptus offendit robora nimbus,
 Motibus aura meis ludificata perit.
 Hæc nos dicta monent magnis obsistere fru
 Paulatimq; truces exsuperare minas. (ſtra,

VENATOR ET TIGRIS. 17

Venator iaculis haud inrita vulnera torquēs
 Turbabat rapidas per sua lustra feras.
 Tū pauidis audax cupiēs succurrere Tigris,
 Verbere commotas iussit adesse minas.
 Ille tamen solito contorquens tela lacerto,
 Nunc tibi qualis eram nuntius iste refert.
 Et simul emissum transegit vulnera ferrum,
 Perstrinxitq; citos hasta cruenta pedes.
 Molliter adfixum traheret cū faucia telum
 A trepida fertur vulpe retenta diu.
 Dum quis ille foret, qui talia vulnera ferret,
 Aut vbinam iaculum delituisset agens.
 Illa gemēs fractoq; loq vix murmure cœpit,
 Nam solitas voces ira dolorq; rapit:
 Nulla qdē medio cōuenit in aggere forma,
 Quæq; oculis obsit non repetenda meis:
 Sed cruor & validis in nos directa lacertis
 Ostendunt aliquem tela fuisse virum.

ARMENTA ET LEO. 18

Quatuor immēsis quondā per prata iuūcīs
 Fertur amicitia tanta fuisse fides,
 Vt simul emissos nullus diuelleret error,
 Rursus & è pastu turba rediret amans.
 Hos quoq; conlatis inter se cornibus, ingens
 Dicitur in syluis pertimuisse Leo.
 Dū metus oblatā prohibet temptare rapinā,
 Et

Et coniuratos horret adire boues.
 Sed quamuis audax factisq; immanior esset,
 Tantorum solus viribus impar erat,
 Protinus adgreditur prauis insistere verbis
 Conlisum cupiens dislociare pecus.
 Et postquã dictis animos disiunxit acerbis,
 Inuasit miserum, diripuitq; gregem.
 Tum quidam ex illis vitam seruare quietam
 Qui cupiet, nostra discere morte potest.
 Nèue cito admotas verbis fallacibus aureis
 Impleat aut veterem deserat ante fidem.

D V M V S E T A B I E S.

19

Horrentes dumos abies pulcerrima risit
 Cùm facerent formæ iurgia magna suæ.
 Indignum referēs cunctis certamen haberi,
 Quod meritis nullus consociaret honor.
 Nã mihi deductũ surgens in nubila corpus
 Verticis erectas tollit in astra comas.
 Pupibus & patulis media cum sede locãtur,
 In me suspensos explicat aura sinus.
 At tibi deformem quod dant spineta figurã
 Despectum cuncti præteriere viri.
 Ille refert, nunc læta quidẽ bona sola fateris,
 Et nostris frueris imperiosa malis.
 Sed cũ pulcra minax succidet mēbra securis,
 Quàm velles spinas tunc habuisse meas.

P I S C A T O R E T P I S C I S.

20

Piscator solitus prædam suspendere seta

Exig

Exigui piscis vile trahebat onus.
 Sed postquã superas captũ perduxit ad auras,
 Atque auido fixum vulnus ab ore tulit:
 Parce precor supplex lacrymis ita dixit obor
 tis,

Nã quãta ex nostro corpore damna feres?
 Nunc me saxosis genitrix fecũda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere iussit aquis.
 Tolle minas tenerũq; tuis sine crescere men
 Hęc tibi me rursũ littoris vnda dabit. (sis,
 Protinus immensi depastus cœrula ponti
 Pinguior ad calamũ sponte recurro tuum.
 Ille nefas captum referēs absoluerē piscem,
 Difficiles quæritur casibus esse vices.
 Nã miserũ est, inq̃t, præsentē amittere prædã,
 Stultius & rursũ vota futura sequi.

 R V S T I C V S E T A V I S. 21

Paruula progeniem terræ mandauerat ales
 Qua stabat viridi cespite flaua seges:
 Rusticus hãc fragili cupiēs decerpere culmo,
 Vicinam supplex fortè petebat opem.
 Sed vox implumes turbauit credula nidos,
 Suaferat & laribus continuare fugam.
 Cautior hos remeãs prohibet discedere ma
 Nã quid ab externis p̃ficietur, ait? (ter:
 Ille iterum caris operam mandauit amicis,
 At genitrix rursũ tutior inde manet.
 Sed postquã curuas dñm cõprehendere falces
 Frug

Frugibus & veram sensit adesse manum.
 Nunc, ait, ô miseri, dilecta relinquitte rura,
 Cùm spem de propriis viribus ille petit.

I N V I D V S E T C V P I D V S. 22

Iuppiter ambiguas hoïm prædiscere mentes
 Ad terras Phœbum misit ab arce poli.
 Tunc duo diuersis poscebant numina votis,
 Namq; alter cupidus, inuidus alter erat.
 His sese medium Titan scrutatus vtrunque
 Obtulit, & precibus vt peteretur ait:
 Præstandi facilis nam quæ sperauerit vnus
 Protinus hæc alter congeminata feret.
 Sed cui longa iecur nequeat fatiare cupido,
 Distulit admotas in noua damna preces.
 Spem sibi confidens alieno crescere voto,
 Séque ratus solum munera ferre duo.
 Ille vbi captantem socium sua præmia vidit,
 Supplicium proprij corporis optat, ouans.
 Nam petit extinctus vt lumine degeret vno,
 Alter vt hoc duplicans viuat vtroq; carês.
 Tunc sortem sapiês humanam risit Apollo,
 Inuidiæq; malum retulit ipse Ioui.
 Quæ dum prouentis aliorû gaudet iniquis
 Lætior infelix sic sua damna cupit.

S T A T V A R I V S. 23

Vēditor insignē referēs de marmore Bacchū
 Expositum pretio fecerat esse Deum.

Nobil

Nobilis hunc quidã funesta in sede sepulchri
 Mercari cupiens compositurus erat.
 Alter adoratis vt ferret numina templis,
 Redderet & sacro debita vota loco.
 Nũc ait ambiguũ facies de mercibus omen,
 Cũ spes in pretium munera dispar agit.
 Et me defunctis seu malis tradere diuis,
 Siue decus busti seu velis esse deum.
 Subãita nãq; tibi est magni reuerentia facti,
 Atque eadem retines funera nostra manu.
 Cõuenit hoc illis quib' est permiffa potestas,
 An præstare magis seu nocuisse velint.

VENATOR ET LEO.

24

Certamen longa protractum lite gerebant
 Venator quondam nobilis atque Leo.
 Hi cũ perpetuũ cuperent in iurgia finem,
 Edita continuo fortè sepulchra vident.
 Illic docta manus flectentem colla Leonem
 Fecerat in gremio procubuisse viri.
 Scilicet adfirmans pictura teste superbum
 Se fieri: extinctam nam docet esse feram.
 Ille graues oculos ad inania signa retorquẽs
 Infremit, & rapido pectore verba dedit:
 Irrita te generis subiit fiducia vestri,
 Artificis testem si cupis esse manum.
 Quod si nostra nouũ caperet solertia sensum,
 Scalperet vt docili pollice saxa Leo, (gno.
 Tũc hoĩem aspiceres oppressũ murmure ma
 Cond

Conderet vt rabidis vltima fata genis.

P V E R E T F V R.

25

Flens puer extremã putei confedit ad vndã,
 Vana superuacuis rictibus ora trahens,
 Callid⁹ hũc lacrymis postquã fur vidit obor-
 Quenãtristitię sit modo causa rogat. (tis,
 Ille sibi abrupti fingens discrimina funis,
 Atque auri queritur defiluisse cadum.
 Nec mora sollicitã traxit man⁹ improba ve-
 Exutus putei protinus ima petit. (stem,
 Paruulus exiguo circumdans pallia collo
 Sentibus immerfus delituisse datur.
 Sed post fallaci suscepta pericula voto
 Tristior amissa veste resedit humi.
 Dicitur his solers vocem rupisse querelis,
 Et gemitu summos sollicitasse Deos.
 Perdita q̄squis erit post hac bñ pallia credat,
 Qui putat in liq̄dis quod natet vrna vadis.

C A P E L L A E T L E O.

26

Viderat excelsã pascentem rupe capellam
 Comminus esuriens cùm Leo ferret iter.
 Et prior, heus, inquit præruptis ardua saxis,
 Linque, nec hirsutis pascua quære iugis.
 Sed cytisi croceum per prata virentia florem
 Et glaucas falices & thyma grata pete.
 Illa gemens, desiste, precor, fallaciter, inquit,
 Securam placidis insimulare dolis.

Vera

Vera licet moneas, maiora pericula tollas,
 Tu tamen his dictis non facis esse fidem.
 Nam quãuis rectis constet sententia verbis,
 Suspectam hãc grauidus consiliator habet.

CORNIX ET VRNA.

27

Ingentem sitiens Cornix aspexerat Vrnã,
 Quæ minimam fundo cõtinuisset aquam.
 Hanc enisã diu planis effundere campis
 Scilicet vt nimiam pelleret inde sitim.
 Postquã nulla viã virt⁹ dedit, ammouet oës
 Indignata noua calliditate dolos.
 Nã breuis immerfis ad crescẽs sponte lapillis
 Potandi facilem præbuit vnda viam.
 Viribus hãc docuit quã sit prudentia maior,
 Quæ cœptum volucris explicuisset opus.

RVSTICVS ET TAVRVS. 28

Vincla recusanti dedignantiq; iuuenco
 Aspera mordaci subdere colla iugo,
 Rusticus obliqua succidens cornua falce,
 Credidit insanum defremuisse pecus.
 Cautus & immẽso ceruicem innectit aratro:
 Namq; erat hic cornu prõptior atq; pede.
 Scilicet vt longus prohiberet verbera temo,
 Neue ictus faciles vngula sæua daret.
 Sed postquam irato detractans vincula collo
 Immeritam vacua calce fatigat humum.
 Cõtinuò euersam pedibus dispergit harenã
 c Quam

VILLICVS ET DOMINVS. 30

Vastantem segetes & pingua culta ruētem
 Liquerat abscissa rusticus aure suem,
 Ut memor accepti referēs monuniēta dolo-
 Vt terius teneris parceret illa satis. (ris
 Rursus in excepti deprensus crimine campi
 Perdidit indultæ perfidus auris onus.
 Nec mora prædictę segeti caput intulit hor-
 rens,

Pœna sed indignum quod geminata facit.
 Tūc domini captū mēsis dedit ille superbis,
 In varias epulas plurima frusta secans.
 Sed cū cōsumpti domin' cor quęreret apri
 Impatiens fertur quod rapuisse coquus.
 Rusticus hoc iustam verbo compeſcuit iram,
 Adfirmans stultum non habuisse suem.
 Nā cur mēbrorum demens in dāna venisset
 Atque vno totiens posset ab hoste capi?
 Hæc illos descripta monent qui sæpius ausi
 Numquam peccatis abstinere manus.

MVS ET BOS.

31

Ingentē fertur mus quondā paruus oberrās,
 Ausus ab exiguo lædere dente bouem.
 Verūm vbi mordaci confecit vulnera rostro,
 Tutus in anfractus conditur inde suos.
 Ille licet vasta toruum ceruice minetur,
 Non tamen iratus, quem petit esse vidit.

Tunc indignantem iusto sermone fatigans
 Distulit hostiles calliditate minas.
 Nō q̄a magna tibi tribuerūt mēbra parentes
 Viribus effectum constituere tuis.
 Disce tamē breuibus quę sit fiducia mōstris,
 Et faciat quidquid paruula turba cupit.

 R V S T I C V S E T H E R C V L E S. 32

Hærentem luteo sub gurgite rusticus axem
 Liquerat, adnexas ad iuga curua boues.
 Frustra dispositis confidens numina votis
 Ferre suis rebus cūm resideret opem.
 Cui rector summis Tirynthi⁹ in fit ab astris,
 Nam vocat hunc supplex in sua vota Deū.
 Perge laborantes stimulis agitare iuuenos,
 Et manibus pigras disce iuuare rotas.
 Tūc quoq; cōgressum maioraq; virib⁹ ausum
 Fas superos animis conciliare tuis.
 Disce tamen pigris non flecti numina votis.
 Præsentēsq; adhibe cūm facis ipse Deos.

 A N S E R.

33

Anser erat cuidam pretioso germine fæta,
 Ouaq; quæ nidis aurea sæpe daret.
 Fixerat hanc volucris legem natura superbæ,
 Neliceat pariter munera ferre duo.
 Sed dominus cupidū sperans vanescere votū
 Non tulit exosas in sua lucra moras.
 Græde rat⁹ pretiū volucris de morte referre,
 Quæ

Quæ tam continuo munere diues erat.
 Postquam nuda minax egit perviscera ferrû,
 Et vacuum solitis fætibus esse videt.
 Ingemuit tantæ deceptus crimine fraudis:
 Nam pœnam meritis rettulit inde suis.
 Sic qui cuncta Deos vno male tēpore poscūt,
 Iustius his etiam vota diurna negant.

 FORMICA ET CICADA. 34

Quisquis torpentē passus transire iuventam
 Nec timuit vitæ prouidus ante mala,
 Confectus senio postquã grauis adfuit ætas
 Heu frustra alterius sæpe rogauit opem.
 Solibus ereptos hieme formica labores
 Distulit, & breuibus condidit ante cauis.
 Verum vbi candentes suscepit terra pruinas,
 Aruaq; sub rigido diriguere gelu,
 Pigra nimis tãtos nõ equãs corpore nimbos
 In propriis laribus humida grana legit.
 Decolor hãc precibus supplex alimēta roga-
 Quę quõdã q̄rulo ruperat arua sono. (bat,
 Se quoq; maturas cùm tũderet area messes,
 Cantibus æstiuos explicuisse dies:
 Paruula tunc ridens sic est affata cicadam,
 Nam vitam pariter continuare solent.
 Mi quoniã summo substãtia parta labore est
 Frigoribus mediis ocia longa traho.
 At tibi saltanti nunc vltima tempora restant,
 Cantibus est quoniam vita peracta prior.

SIMIA ET NATI.

35

Fama est quod geminū p̄fundēs simia natū
 Diuidit in varias pignora bina vices.

Namque vnum caro genitrix educit amore,
 Alteriusq; odiis exsaturata tumet.

Cœperat vt fœtus grauior terrere tumultus,
 Dissimili natos conditione rapit.

Dilectum manibus vel pectore gestat amico
 Contemptum dorso suscipiente leuat.

Sed cū lassatis nequeat consistere plantis,
 Oppositum fugiens sponte remisit onus.

Hirsutis alter innectens brachia collis,
 Hæsit & inuita cum genitrice fugit.

Mox quoq; dilecti successit in oscula fratris
 Seruatus vetulis vnicus heres auis.

Sic multos neglecta iuuāt: atq; ordine verso
 Spes humiles rursus ad meliora refert.

VITVLVS ET BOS.

36

Pulcraq; & intacta vitulus ceruice resultans
 Scindentem assidue viderat arua bouem.

Nō pudet heus, inquit, lōgæuo vincula collo
 Ferre, nec expositis ocia nosse iugis,

Cū mihi subiectas pateat discursus in her-
 Et nemorū liceat rursus opaca sequi. (bas,

At senior nullam verbis compulsus in iram,
 Vertebat solitam vomere fessus humum.

Donec deposito per prata liceret aratro
 Molliter herbofo procubuisse toro.

Mox

Mox vitulum sacris innexum respicit aris,
 Admotum cultro comminus ire prope.
 Hanc tibi tristis agit nūc indulgentia mortē,
 Expertem nostri quæ facit esse iugi.
 Proderit ergo graues quāuis sufferre labores
 Otia quàm tenerum mox peritura pati.
 Est hominum fors ista magis felicibus vt sit
 Mors cita, cū miseris vita diurna regat.

C A N I S E T L E O.

37

Pinguior exhausto canis occurrisse leoni
 Fertur, & insertis verba dedisse iocis.
 Nōne vides duplici tendantur vt ilia tergo,
 Luxurietq; toris nobile pectus, ait?
 Proximus humanis ducor post otia mensis,
 Communem capiens largius ore cibum.
 Sed quod crassa malū circūdat guttura ferrū?
 Ne custodita fas sit abire domo.
 At tu magna diu moribūdu lustra pererras
 Donec se syluis obuia turba ferat. (nis,
 Perge igitur nostris tua subdere colla cate-
 Dum liceat faciles promeruisse dapes.
 Protinus ille grauē gemitū collectus in irā
 Atq; ferox animi nobile murmur agit:
 Vade ait & meritis nodum ceruicibus infer,
 Compescantq; tuam vincula dura famem.
 At mea cum vacuis libertas redditur antris,
 Quamuis ieiunus quælibet arua peto.
 Has illis epulas potius laudare memento

Qui libertatem postposuere gulæ.

F I S C E S.

38

Dulcibus in stagnis fluuio torrente coactus
 Æquoreas præceps piscis adibat aquas.
 Illic squamigerū despectās improbus agmē
 Eximium sese nobilitate refert.
 Nō tulit expulsum patrio sub gurgite piscis,
 Verbaq; cum salibus asperiora dedit:
 Vana laboratis aufer mendacia dictis,
 Quæq; refutari te quoque teste queant.
 Nā q̄s erit potior populo spectāte probabo
 Si pariter captos humida lina trahant.
 Tūc me nobilior magno mercabitur emptor
 Te simul ære breui debile vulgus emet.

M I L E S.

39

Vouerat adtritus quondā per prælia miles,
 Omnia suppositis ignibus arma dare,
 Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset
 Vel quicquid profugo posset ab hoste capi.
 Interea votis fors affuit, & memor arma
 Cœperat accenso singula ferre rogo.
 Tunc lituus rauco deflectēs murmure culpā
 Immeritum flammis se docet esse prius.
 Nulla tuos, inquit, petieram tela lacertos
 Viribus adfirmes quæ tamen acta meis:
 Nam tantum votis & cantibus arma coëgi,
 Hæc quoq; summisso testor & astra sono.
 Ille

Ille resistentē flammis crepitantibus addens,
 Nec te maior ait pœna dolorq; rapit.
 Nam licet ipse nihil posses tētare nec ausus,
 Sæuior hoc, alios quod facis esse malos.

V V L P E S E T P A R D V S. 40

Distinctus maculis & pulcro pectore pardus
 Inter consimiles ibat in arua feras.
 Sed quia nulla graues variarēt terga leones,
 Protinus his miserum credidit esse genus.
 Cetera sordenti damnans animalia vultu,
 Solus in exemplum nobilitatis erat.
 Hunc arguta nouo gaudentē vulpes amictu
 Corripit & vanas comprobat esse notas.
 Vade ait & pictæ nimium confide iuuentæ,
 Dum mihi consilium pulcrius esse queat.
 Miremurq; magis quos munera mētis ador-
 Quā qui corporeis enituere bonis. (nāt,

I M B E R E T T E S T A. 41

Impulsus ventis & pressa nube coactus
 Ruperat hybernis se grauis imber aquis.
 Cumq; per effusas stagnaret turbine terras
 Expositum campis fictile pressit opus.
 Mobile nāq; lutū tepidus prius instruit aër,
 Discat vt admoto rectius igne coqui
 Tūc nimbus fragilis perquirat nomina testæ
 Immemor illa sui amphora dicit ait:
 Nūc me docta manus rapiēte volumina giro

Molliter obliquum iussit habere latus.
 Haec tenus hanc inquit liceat constare figuram
 Nam te subiectam diluit imber, ait.
 Et simul accepto violentius amne fatiscens
 Pronior in tenues vita cucurrit aquas.
 Infelix quia magna sibi cognomina sumens
 Ausa pharetratis imbribus ista loqui.
 Haec poterunt posthac miseris exempla monere
 Subdita nobilibus ut sua facta gemant.

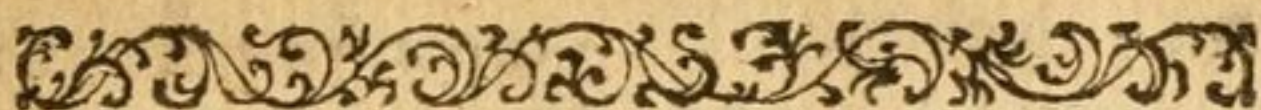
L V P V S E T H O E D V S.

42

Fortè lupum melior cursu deluserat hœdus
 Proxima vicinis dum petit arua casis.
 Inde fugam recto tendens in mœnia cursu
 Inter lanigeros constitit ille greges.
 Impiger hūc raptor mediāq; secutus in urbē
 Temtat compositis sollicitare dolis.
 Nōne vides, inquit, cūctis ut victima tēplis
 Immeritaq; gemēs morte cruētet humum?
 Quod nisi securo valeas te reddere campo
 Heu mihi vittata tu quoq; fronte cades.
 Ille refert, modo quam metuis precor exue
 curam,

Et tecum viles improbe tolle minas.
 Nam sat erit sacrum diuis fudisse cruorem,
 Quam rapido fauces exfatiare lupo.
 Sic quotiens duplici subeuntur tristia casu.
 Expedit insignem promeruisse necem.

F I N I S.

I N D E X F A B V -

L A R V M.

*

A Dolescentuli &	nus	179
coquus 152	Afinus & equus	194
Aegrotus & medi-	Afinus & leo	202
cus 175	Afinus & pellis leo-	
Aethiops 212	nis	297
Agnus & lupus 285	Afin ^o sylvestris	247
Agricola & filij 147	Afin ^o & vulpes 248.	
Agricola & ciconia	& 251	
307	Afin ^o & coruus	250
Agricola & afin ^o 116	Afinus gestans simu-	
Agricola 218	lacrum	291
Alcedo 222	Afinus & ranæ	249
Anus & medicus 145	Afinus, fal, & spon-	
Anser 404	giæ	309
Anseres & grues 196	Afini	247
Apiarius 221	Auarus	195
Aquila 270	Auceps & vipera	160
Aquila & vulpes 119	Auceps & galerita	
Aquila & cornicula	180	
303		
Aqila & scarabe ^o 121	B	
Aquila & sagitta 305	Boues & leo	299
Arūdo & oliua 280	Bubulcus	268
Afinus & hortula-	Butalis	214
	Batrachomyomach.	

317 Robert:		capta fouell	88
Boreas & sol	287	Cicada & formicæ	
		270	
C			
Camelus	252.389	Citharædus	233
Camelus & Iup.	309	Cochleæ	208
Cancri	286	Columba	254
Câcer & vulpes	232	Concordia & discor-	
Canis	389	dia boum	307.395
Canis & coquus	162	Columba & cornix	
Canis & lupus	164	255	
Canis & leo	407	Cornicula & cæteræ	
Canis venaticus &		aues	305
domesticus	229	Cornix & coru ⁹	234
Canis & Gallus	165	Cornix & canis	235
Canis & ipsius ima-		Coru ⁹ & vulpes	299
go	309	Coruus	269
Capella & leo	400	Coruus & serpēs	236
Caprea & leo furens		Culex & leo	285
291		Culex & taurus	293
Caprea reprehendēs		Cygnus	211
pedū tenuitatē	299		
Carbonarius & fullo		D	
135		Deceptor	141
Cassita	190	Diues	256
Cerua	199	Delphin & thunnus	
Cerua & leo	200	157	
Cerua & vitis	201.	Dumus & abies	396
293		E	
Cicada cum locustis		Eques	391
		Eques & agricola	311
		Equus	

Equus & asinus 259	Hinnulus 191
Equus & aper 303	Hirundo & cornix 213
F	Hirūdo & prætorium 307
Felium & murium pugna 346	Hirundo & philo- mela 315
Felis & gallus 128	Hircus & vitis 297
Felis & mures 154	Hœdus & lupus 231. 275
Fiber 161	Homo & satyr ⁹ 260. 402
Filia à patre violata 117	Homo perfractor sta- tuæ 263
Formicarum fabel. 243.287	Homo & canis 265
Formica & columba 172	Homo & leo lapi- deus 289
Formica & cicada. 311.405	I
Fortunæ biuium 85	Iactator 137
Fures 233	Imber & testa 409
G	Impossibilia promit- tens 138
Galli & perdix 133	Inimici 153
Gallina & hirūdo 252	Invidus & cupidus 396
Gallina auripara 272 & 301	Iupiter 240.241
Galli 282	L
Galeomyomachia 355	Leo, asinus & vulpes 168.291
Grus & pauo 393	
H	
Herus & canes 148	

Leo & rana	167	Mercurius	239
Leo & vrfus	169	Miles	408
Leo & lupus	208	Monedula	238
Leo dormiens & mus		Monedula & colum- bæ	237
289		Morfus à cane	151
Leo & vulpes	273	Mulier & gallina	
Leo, aper, & vultures		150	
289		Mulier & arans apud sepulcrum	110
Lepores & ranę	192	Mulier & ancillę	215
Lepores	243	Mulier venefica	216
Lignator & Mercurius	176	Mulier & vir ebrius	
Lupus & hœdus	410	210	
Lupus & ouis	242	Mulus	276
Lupus & vetula	274	Muscæ	226
Lupus & agnus	309	Mus & bos	403
Lupus & afinus	311	Mus & rana	111
Lup ⁹ & grus	281.313	Mustella	218
Lupi bellum ouibus inferentes	87	Mures & felis	154
M		O	
Malignus	139	Olitor & canis	203
Maritus & vxor	230	Ollæ	391
Medicus & ægrotus		P	
159		Pastor	256
Mercurius & statua- rius	226	Pastor & mare	184
Mercurius & Tire- fias	227	Pastor & lupus	207
		Pauo & monedula	
		188	

Philomela & accipiter	124	Rustic ⁹ & asinus	387
Piscator & cerrus	258.396	Rusticus	392
Piscatores	136	Rusticus & taurus	401
Piscator	141.223.	Rustic ⁹ & avis	397
	267	Rusticus & hercules	404
Pisces	408		S
Pulex	199	Senex & mors	144
Puer & fur	400		283
Puer & scorpius	295	Serpēs & cācer	206
Puer & mater	183	Serpens & agricola	277.295.315
Puer vomens intestine	293	Serpens	254
Pugna ferarum & volucrum & struthione	305	Simia	393.406
Punica & malus	186	Simi ⁹ & delphis	224
Pugna Ranarum & Murium	309	Singularis & Vulpes	189
		Statuarius	398
		Sellarum speculator	301
		Sus & canis	204.
			205
		Sus & mus	295
			T
		Talpa	187
		Taurus & hirc ⁹	313.
			392
		Testudo & aquila	197

INDEX TABVL.

197.385		402
Tubicen	278	Vitulus & bos 406
Thunnus & delphin		Vir & vxor felis 297
157		Vir misticapillus &
	V	duæ amicæ 303
Vates	171	Viatores 219.245.
Viator	182	390
Venator & pastor		Vulpes 130.134
311		Vulpes & crocodi-
Venator & tigris 395		lus 132
Venator & leo 399		Vulpes & hircus 125
Vermis & vulpes		Vulpes & leo 127
271		Vulpes & lignator
Vespertilio, rubus &		262
mergus	173	Vulpes & pard ^o 409
Vespertilio & mu-		Vir deamās filiā 117
stela	244	Vulpes & rubus 131.
Vespæ & perdices		293
187		Vulpes & simius 116
Villicus & dominus		Vulpes & vua 299

F I N I S.

Handwritten notes and signatures in a cursive script, including the name 'L. de ...' and other illegible text.

